

Một Người Cha Và Ba Đứa Con

Contents

Một Người Cha Và Ba Đứa Con	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Thành Đông Tịch Gia	2
2. Quyển 1 - Chương 2	11
3. Quyển 1 - Chương 3	18
4. Quyển 1 - Chương 4	25
5. Quyển 1 - Chương 5	33
6. Quyển 1 - Chương 6	41
7. Quyển 1 - Chương 7	49
8. Quyển 1 - Chương 8	58
9. Quyển 1 - Chương 9	66
10. Quyển 1 - Chương 10	74
11. Quyển 2 - Chương 1	80
12. Quyển 2 - Chương 2	87
13. Quyển 2 - Chương 3	95
14. Quyển 2 - Chương 4	101
15. Quyển 2 - Chương 5	109
16. Quyển 2 - Chương 6	115
17. Quyển 2 - Chương 7	123
18. Quyển 2 - Chương 8	130
19. Quyển 2 - Chương 9	138
20. Quyển 2 - Chương 10	145
21. Quyển 3 - Chương 1: Ngoại Truyện 01 - Kí Sự Chuyển Nhà	154
22. Quyển 3 - Chương 2: Ngoại Truyện 02 - Trích Lời Phụ Thân	160
23. Quyển 3 - Chương 3: Ngoại Truyện 03 - Tài Nữ Giang Nam	162
24. Quyển 3 - Chương 4: Ngoại Truyện 04 - Kí Sự Tiểu Thiên Học Tập	166
25. Quyển 3 - Chương 5: Ngoại Truyện 05 - Gia Phở	170
26. Quyển 3 - Chương 6: Ngoại Truyện 06 - Truyện Cười: Nàng Tiên Cá	173
27. Quyển 3 - Chương 7: Ngoại Truyện 07 - Sư Huynh	180
28. Quyển 3 - Chương 8: Ngoại Truyện 08 - Cải Nhau	185

Một Người Cha Và Ba Đứa Con

Giới thiệu

Edit: San San. Thể loại: đam mỹ, cổ trang, hài, nhất công nhất thụ. Nhân vật chính: Việt Lăng Khê, Tịch Viêm, Tịch I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nguoi-cha-va-ba-dua-con>

1. Quyển 1 - Chương 1: Thành Đông Tịch Gia

Chính là nhà của ta. Một nhà tứ khẩu, tất cả đều là nam nhân. Căn cứ vào sự sắp xếp thứ tự quyền lực của đương gia, thì trình tự như sau:

Tịch Viêm, gia chủ, quan phụ mẫu bản thành. Ở bên ngoài hẳn là người có quyền to nhất, khi về nhà, hẳn vẫn là người có quyền to nhất.

Tịch Nguyên, nguồn gốc kinh tế chủ yếu trong nhà, kinh doanh một tiêu cục, hai tửu lầu, ba sòng bạc, bốn đạo trường, năm tiền trang, sáu hiệu buôn, bảy..... nói chung, là một người ngoài việc kiếm tiền ra thì không biết bất cứ chuyện gì cả.

Tịch Thiên, có trách nhiệm tiêu tiền chính trong nhà, kiêm học hành để chuẩn bị tham dự thi tú tài. Mặc dù khả năng có thể thi đỗ còn thấp hơn nhiều lần so với khả năng đương kim Thánh thượng có thể tự mình sinh ra một hài tử làm Thái tử mà không cần phiền đến các phi tần.

Còn một người nữa, e hèm,.... chính là ta....

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ, không khí trong lành. Nghe tiếng chim hót, thưởng thức mùi hương thơm của hoa khiến con người ta cảm nhận được rằng mình đang sống, quả thật là..... ừm.... phiền não quá nhiều....

Có ba người đang ngồi vây quanh chiếc bàn bày đầy bữa sáng nóng hổi ngon lành.

Người bên trái có dáng người cao ráo, mặt mũi đoan chính tinh anh, hành động dứt khoát. Nhưng đôi mắt lại thâm sâu khó dò khiến người ta khó mà hiểu rõ được suy nghĩ trong lòng, cũng như khó mà đoán ra được tuổi thật của hắn.

Người ngồi bên phải võ nghệ hơn người, cao to uy dũng, rất có thần sắc. Bình thường hẳn đã không đập bàn thì thôi.... chứ hễ đập bàn là ắt sẽ lại phải đi mua bàn mới.

Người ngồi giữa có gương mặt búp bê nhỏ nhắn, trông rất thông minh đáng yêu với đôi mắt tinh nhanh lanh lợi. Cứ mười người trông thấy thì sẽ có chín người lầm tưởng rằng tiểu tử này rất thông minh.... Kì thực thì, thôi không nói nữa, chuyện xấu trong nhà không nên kể ra ngoài....

Ba người họ lặng lẽ ăn sáng, còn ta thì đứng ôm cột giữa phòng khách, sợ hãi nhìn về phía họ mà khẽ thở dài.

Đáng ghét, sao lại sắp xếp phòng ăn trên đường trở về phòng của ta chứ? Thế này thì làm sao lên về phòng để thay y phục rồi trở ra được? Ta đưa tay sờ lên chỗ cổ áo vừa bị giặt rách khi nãy rồi hít hít mùi thơm đồ ăn bay đến. Tuy bụng rất đói nhưng ta vẫn không có gan mò vào đó trong bộ dạng này.

“Còn muốn ôm cái cột bao lâu nữa?” Gia chủ trầm giọng lên tiếng.

Giật thót cả mình. Bị phát hiện rồi ư? Gãi gãi đầu, vô thức nhìn quanh một lượt, rồi mới từ từ bước vào phòng, còn chưa có mở miệng, trước hết phải nở một nụ cười thật ngọt cái đã.

“Râm!” Tịch Nguyên đập bàn, “Y phục sao lại thành thế kia? Kẻ nào đã xé rách? Nói!”

Ta nhảy vội ra sau, trong lòng chợt thấy hơi buồn tủi vì bị quát, chớp chớp mắt vài cái khiến nước mắt dâng lên rồi mếu máo cố nhịn. Ta nhìn Tịch Nguyên cao to đang chuẩn bị phun lửa trước mặt rồi lại liếc nhìn Tịch Thiên bên cạnh miệng đang nhai bánh nướng còn hai tay đang cầm bánh quẩy, cuối cùng mới đưa mắt nhìn về phía gia chủ đang ngồi yên vị đầy thản nhiên. Sau một hồi suy đi tính lại, ta nhắm mắt lại lao thẳng vào....

...lòng Tịch Nguyên, khóc lớn: “Tiểu Nguyên... Tiểu Nguyên.... người nhất định phải làm chủ cho phụ thân....”

Tịch Nguyên nhất thời luống cuống tay chân, nhẹ giọng vỗ về: “Đừng khóc, đừng khóc phụ thân, nói cho ta biết ai dám khi dễ cha?”

Người ta vốn bị dọa, trong lòng rất khó chịu, giờ lại có người vỗ về thì sao không khóc tiếp chứ? Thế là ta cứ gào khóc ầm ĩ, dù sao cũng có Tịch Nguyên thương ta, rất sợ trông thấy ta khóc, nên nếu ta khóc xong hẳn cũng sẽ chẳng truy cứu chuyện ta lên trốn ra ngoài một mình nữa đâu.

Sau khi đã đưa ra quyết định, nước mắt ta liền tuôn xuống không ngừng mà chẳng thèm để tâm đến những lời dỗ dành ngon ngọt đầy hoảng hốt của Tịch Nguyên. Ta dựa vào lòng Tịch Nguyên, lấy vạt áo hần để lau nước mũi, đang khóc khở thì chợt nhận ra cái bánh quẩy trong tay Tịch Thiên giờ đã bị ăn chỉ còn một nửa. Phần bữa sáng còn lại hầu như đều bị đổ hết xuống đất theo cái đập bàn dữ dội của Tịch Nguyên khi nãy rồi, thế là ta vội vã gơ tay ra: “Tiểu Thiên, cho phụ thân nốt nửa còn lại đi!”

Tịch Thiên sững lại một chút, nhưng sau khi quay ra nhìn sắc mặt của gia chủ, đành phải mất hứng mà đưa cái bánh cho ta. Ta cũng thực đói bụng, vừa ăn, vừa không quên khóc thút thít thêm vài tiếng. Ăn xong lại uống thêm một ly sữa đậu lạnh mà Tịch Nguyên kêu nhà bếp mang tới, thở một hơi, đang chuẩn bị khóc tiếp thì gia chủ bất ngờ lên tiếng: “Ăn xong chưa?”

Ta hoảng sợ, theo bản năng trốn đằng sau Tịch Nguyên, lại không dám không đáp lời, đành phải gật gật đầu.

“Đứng vào chỗ đó, trả lời câu hỏi của ta.” Bản thành quan phụ mẫu uy nghiêm chỉ một góc phòng, tra hỏi.

Ta chậm chậm đi tới, đứng thẳng.

“Buổi sáng hôm nay làm cái gì?”

“Đi.... đi ra ngoài....”

“ Bao nhiêu người?”

“Chỉ.... chỉ có một mình ta....”

“Đi ra ngoài làm gì?”

“Mua.... bánh trứng.... mới ra lò....”

“Mua bánh trứng để làm gì?” (Niu Niu:..... . -__-..... Câu hỏi gì mà vô nghĩa vậy?)

“Mua để ăn....”

“Có mua được không?”

“Không....”

“Vì sao lại không mua được?”

“Mới ra khỏi cửa, ở ngay đầu đường, đụng phải một tên béo mập, hần mang theo vài người. Bọn họ thấy ta, tên mập kia liền chảy nước miếng, định sờ mặt của ta.....”

“Có đụng vào không?” Trong thanh âm đã ẩn chứa sự tức giận.

“Không có. Ta trốn luôn. Hần túm phải cổ áo của ta, tiếp đó ta liền vùng ra, lập tức hướng gia môn chạy tới, bọn họ ở phía sau đuổi theo.”

“Rồi sao nữa?”

“Cái tên kia mập mập chạy không nhanh, không đuổi kịp, ta chạy vào cửa, bọn họ không dám đuổi tiếp....”

Gia chủ gật gật đầu, nhìn chăm chăm ta hồi lâu, đến nỗi mồ hôi lạnh túa ra, mới hỏi: “Nhớ rõ gia quy thứ hai mươi ba không?”

“Nhớ rõ.”

“Nói nghe xem.”

“Rời khỏi gia môn trong vòng 100 thước, cần phải có trên một người đi cùng, rời khỏi gia môn ngoài 100 thước và trong vòng 1000 thước, phải có trên ba người đi cùng, rời khỏi gia môn ngoài 1000 thước, nhưng vẫn còn trong phạm vi bản thành, cần có bảy người đi cùng, rời khỏi phạm vi bản thành, cần có gia chủ đặc biệt phê chuẩn, sai khiến gia nhân đặc biệt đi cùng....” Ta đọc lâu lâu.

“Bản thân có làm trái không?”

“Có....”

“Vậy phải làm sao?”

“Phạt đứng....”

“Phạt trong bao lâu?”

“Nửa.... à, không.... một canh giờ....”

“Ừm.” Gia chủ hài lòng khẽ gật một tiếng, đứng lên, mặc vào quan bào, quay đầu nói với Tịch Nguyên, “Tiểu Nguyên, đệ đi điều tra xem cái tên to gan mập mạp là ai, lại dám ở địa giới Dương Châu trêu chọc phụ thân của Thái thú Dương Châu!”

“Dạ!” Tịch Nguyên lớn tiếng đồng ý, “Cứ để cho đệ. Tiểu tử kia chán sống, từ hồi chúng ta đem cả đám hoa hoa công tử trong thành đánh thành đầu heo, vài tháng rồi không ai dám hướng phụ thân ta chảy nước miếng, này chắc chắn là đám người từ bên ngoài mới đến!”

Hai huynh đệ thương lượng công việc, chuẩn bị xuất môn, một người đi nha môn, một người đi thị sát sản nghiệp. Trước khi đi đều quay đầu lại dặn dò ta: “Cha, ở nhà ngoan ngoãn nghe chưa.”

“Ừ.” Ta đứng tại chỗ không dám động, cho đến khi bọn họ biến mất ở cửa thật lâu thật lâu....

“Cha, đây là đại ca kêu mua bánh trứng cho cha ăn.” Tịch Thiên đưa tới một cái gói nóng hổi, nghiêng đầu xem ta ăn.

“Tiểu Thiên, con ở trong này làm gì?”

“Đại ca bảo con giám sát cha đứng phạt.”

Ta suy nghĩ: “Tiểu Thiên, bài tập hôm nay của con là gì?”

“Viết chính tả ‘Lễ kí đàn cung thiên’ mười lần.”

“Viết chưa?”

“À,” Ta rất thích khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại của tiểu nhi tử, “Chưa viết....”

“Vậy để phụ thân giúp con viết, lát nữa con nói với đại ca, phụ thân rất ngoan ngoãn đứng phạt, được không?”

“Ừm?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tịch Thiên khẽ chu lên, suy nghĩ có chút không ổn lắm, “Nhưng mà đại ca biết sẽ nổi giận.”

“Con có thể không nói cho đại ca biết mà. Con không nói ta không nói, hẩn ở bên ngoài làm thế nào biết được?”

Tịch Thiên nghĩ nghĩ cảm thấy được có lý, liền đi theo ta vào thư phòng, ân cần mài mực trải giấy dâng bút châm trà.

“Ng Sloan.” Ta khen. Đúng thật là thất bại của phụ thân mà, nuôi lớn đến như vậy, cũng chỉ có tiểu nhi tử này là còn giống một đứa con đích thực.

Cầm bút lông trên tay phải đổi sang tay trái, bắt đầu rồng bay phượng múa, căn bản không cần lo lắng vấn đề bút tích. Không đối gặt mọi người, chữ viết của Tịch Thiên nhà ta.... thật sự là xấu xí méo mó vô cùng, so với ta viết tay trái giống nhau như đúc, lợi hại đến như Tịch Viêm cũng tuyệt đối không thể phân biệt nổi.

—*—

Viết xong mười lần lễ kí đàn cung, còn chưa tới giữa trưa. Tịch Thiên ngồi ở bên cửa sổ, đang khổ sở học bài, lấp bắp đọc: “Ngày tỵ, có bằng hữu.... tự... từ phương xa tới, không còn gì... nói bằng?”

“Tiểu Thiên, cái đó đọc là ‘vui’, không phải ‘nói’(1), ý là không còn gì vui bằng.” Ta sửa sai nói. Trạng Nguyên Tịch Viêm cũng là một tay ta dạy dỗ, ta cũng coi như một bụng kinh luân.

Tịch Thiên nhăn mặt buông sách xuống: “Cha, tại sao lại phải học bài?”

“Học bài có thể thi đỗ tú tài, cử nhân, tiến sĩ, sau đó có thể làm quan.”

“Vì cái gì phải làm quan?”

“Làm quan sẽ có bổng lộc, có thể nuôi sống gia đình, mua đồ ăn cái mặc.”

“Như nhị ca không làm quan cũng có thể nuôi gia đình mà.”

Ta nghĩ nghĩ cũng đúng, liền nói: “Tiểu Thiên, con không thích học bài thì không cần học nữa. Phụ thân dạy con dùng bàn tính, tương lai theo nhị ca học buôn bán cũng tốt.”

Tịch Thiên lập tức vứt sách chạy tới, ta lấy bàn tính dạy nó cách gảy gảy mấy hạt châu, rồi dạy đọc khẩu quyết.

Hơn nửa ngày trôi qua, Tịch Thiên mặt mày đau khổ nói: “Cha, không nhớ được. Con không muốn học gảy bàn tính nữa.”

Ta lo lắng nhìn tiểu nhi tử, làm sao bây giờ? Nó năm nay mười sáu tuổi, vẫn không được võ cũng chẳng xong, tương lai có thể làm cái gì đây?

Đột nhiên cảm thấy đói bụng, thở dài một hơi nói: “Tiểu Thiên, con đi xem còn bao lâu nữa có thể ăn cơm?”

Tịch Thiên sôi nổi chạy đi, một lát sau trở lại: “Cha, đầu bếp nói còn nửa canh giờ nữa.”

“Còn nửa canh giờ nữa à, vẫn còn thời gian. Tịch Thiên đến đây, phụ thân giảng cho con nghe một câu triết lý nhân sinh.”

“Câu gì cơ?”

“Ngàn vàng trong tay, không bằng nhất kỹ bên người.”

“Không có ý nghĩa, Tiểu Thiên không thích nghe.”

“Vậy con muốn nghe cái gì?”

“Con muốn nghe chuyện thắng trước đại ca làm thế nào phá được kỳ án từ xa xưa cơ.”

“Cái đó phụ thân không biết.”

“Con biết đấy. Trương đại ca ở nha môn kể cho con nghe rồi. Phụ thân có muốn nghe không?”

“Có.”

Vì thế nửa canh giờ trước khi ăn cơm, ta ngồi nghe Tịch Thiên giảng bài. Trưởng nam của ta thật sự là tài giỏi quá mà, làm phụ thân như ta đây thật là tự hào.

Ăn cơm trưa xong ta sẽ tiếp tục suy nghĩ vấn đề con đường tương lai của Tịch Thiên. Nghĩ xem nó đầu óc đơn giản như vậy, tứ chi lại không phát triển, không biết có thể làm được gì nữa.

“Cha, có muốn ăn thạch không?”

“Có.”

Tịch Thiên vô cùng vui vẻ chạy tới chạy lui trong sân đuổi bắt một con bướm, hồn nhiên không hay phụ thân vì nó mà hao tổn một tấm lòng phụ mẫu.... Ô? Thạch này ăn ngon thật đấy....

“Tiểu Thiên, thạch này mua ở đâu vậy?”

“Một bằng hữu của đại ca đưa tới.”

“Con có quen người bằng hữu đó không?”

“Có.”

“Vậy lần sau bảo hắn đưa tới nhiều nhiều một chút.”

“Dạ.”

Con bướm khéo léo bay lượn, Tịch Thiên căn bản với không tới, lại càng cao hứng cực kì.

“Phụ thân, năng gặt quá, cha vào đình ngồi đi.”

“Ừ”

Xung quanh đình có nước chảy, cảm giác mát mẻ vô cùng, thật là thoải mái. Nhớ rõ trước kia khi Tịch Viêm vẫn còn rất nhỏ, mùa hè, căn phòng nhỏ của chúng ta nóng như lò hấp. Ta thức cả đêm đuổi muỗi cho ba đứa nhỏ, vậy mà cả đám vẫn bị muỗi cắn đầy người, đau lòng muốn chết.

“Tiểu Thiên, cách bắt bướm của con không đúng rồi. Hơn nữa, bắt con bướm để làm gì?”

“Bắt bướm cũng phải có yêu cầu gì sao?”

“Cái này cũng không nhất định.”

“Con mặc kệ. Có thể tiếp tục bắt không?”

“Có.”

Tịch Thiên tiếp tục chạy tới chạy lui, ta nhìn đến hoa cả mắt. Mí mắt dần dần sụp xuống, tầm nhìn cũng càng lúc càng trở nên mơ hồ, đầu chậm rãi đặt lên thạch bàn.

“Cha....”

“Gì?”

“Lên giường ngủ đi.”

Một chút cũng không muốn động dậy. Mệt muốn chết. Ngủ ngay tại đây có gì không tốt.

“Phúc Bá~~ đi gọi nhị ca trở về!! Phụ thân lại ngủ ở trên thạch bàn. Ta không có bông nôi!!!!” Tiếng kêu chói tai của Tịch Thiên vang lên, ta sợ tới mức nhảy dựng cả lên.

“Lão gia.” Quân gia Phúc Bá chạy tới.

“Ừhm.”

“Nhị gia mỗi ngày đều bận rộn! Chúng ta ở nhà phải giúp hấn bớt lo.”

“Thực xin lỗi.”

“Buồn ngủ rồi à?”

“Ừ.”

“Vào phòng ngủ đi. Tiểu An, đưa lão gia đi ngủ!”

—*—

Ngủ trưa xong, ước chừng còn nhớ rõ trưa nay bản thân đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc, vậy nhưng không thể nhớ được là cái gì, đành phải từ bỏ.

Bởi vì các ca ca sắp trở về kiểm tra bài tập, Tịch Thiên đành liêu cái mạng nhỏ chăm chỉ đọc sách, ngay cả con bướm đậu ở cành hoa trên bàn học cũng không lấy được sự chú ý của nó.

“Tiểu Thiên, phụ thân đi ra ngoài một chút.”

“Được, có ai đi theo?”

“A Ngưu, A Phát cùng Tiểu Châu.”

“Đi chỗ nào?”

“Chợ rau ở ngã rẽ ấy.”

“Mua giúp con cái đường nhân(2) nhé.”

“Ừ.”

“Tiền đây, mua hai cái.”

“Hai cái chỉ cần một đồng thôi, thừa một đồng, trả lại nè.”

“Đa tạ.”

*

Xuất môn rẽ sang trái, mặt trời đã bắt đầu ngả về tây, cần phải nhanh lên mới được. Tuy rằng không trái với gia quy, nhưng nếu Tịch Viêm về nhà không thấy ta, mặt của hắn sẽ lại sa sầm đi mất.

“Lão gia...”

“Gi?”

“Mạo sa(3) này, che kín vào.”

“Thời tiết nóng quá đi. A Ngưu này, ta sẽ đãi các người ăn chè, các người đừng nói với đại gia là ta không đội mạo sa nhé.”

“Đa tạ lão gia. Ta muốn ăn chè đậu đỏ.” A Ngưu nói.

“Ta cũng muốn ăn chè đậu đỏ.” A Phát nói.

“Ta muốn uống nước ô mai. Phải hai chén đấy.” Tiểu Châu đứng đưa cánh tay tròn trắng trẻo, ha ha cười.

Xung quanh chợ thường vô cùng náo nhiệt, cái gì cũng có bán, dạo chơi bao lần cũng không chán. Tịch Viêm mỗi tháng lấy một đỉnh vàng nhỏ cho ta làm tiền tiêu vặt, nhưng nhiều người không có tiền lẻ, mà ta lại không nỡ bắt bọn họ thối lại, vậy nên đi dạo cả nửa ngày cũng không mua được cái gì. Lần này mời bọn A Ngưu ăn chè cũng gặp phải vấn đề tương tự. Cuối cùng vẫn là A Phát trả tiền. Ta thật xấu hổ, nhắc mãi hồi phủ sẽ mượn tiền Tịch Thiên trả lại cho hắn, cũng âm thầm căn dặn chính mình lần sau trước khi xuất môn phải đến chỗ Phúc Bá đổi tiền lẻ.

Đang lúc cao hứng, A Ngưu nói: “Lão gia, thời gian không còn sớm, đại gia cũng sắp từ nha môn về rồi.”

Ta nhìn trời, không sai, đành phải đi mua đường nhân. Đưa cho A Phát cầm, luyến tiếc trở về nhà.

Thật ra thì từ nhà đến chợ cũng không xa lắm, còn không có vượt quá 1000 thước, qua một cái ngõ nhỏ là đến nơi. Vừa mới bước vào đầu ngõ chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc, làm cho ta nhớ tới khi ba người kia vẫn còn trắng hồng đáng yêu.

“Tiểu hài tử nhà ai nhỉ?” Tiểu Châu hỏi.

“Thật đáng thương...” Ta tiến lên ôm lấy, “Nhỏ như vậy đã bị phụ mẫu ném. Đừng khóc, ngoan ngoan, thúc thúc bồng người về nhà ăn kẹo nha.”

Ta đã là người nuôi trẻ lão luyện, đứa bé lập tức ngừng khóc, cái miệng nhỏ nhắn toét cười với ta.

Ôm tiểu hài tử đi về hướng gia môn. Lần này xuất môn không uống nha, Tịch Viêm tuy nói rất không thích thói quen đem các thứ lung tung về nhà của ta, nhưng cục cưng này đáng yêu như vậy, hẳn nhất định cũng sẽ thích.

“Lão gia...”

“Lão gia, ngài không thể...”

“Lão gia, ngài còn như vậy, đại gia sẽ...”

Không để ý tới ba cái miệng ồn ào phía sau, tiếp tục vui vẻ bồng hài tử trở về.

*

Khi Tịch Viêm trở về nhà, hỏi Phúc Bá trước tiên: “Trong nhà không có việc gì chứ?”

“.....” Phúc Bá lau mồ hôi lạnh.

Ánh mắt chuyển hướng tới ta: “Phụ thân, trên người của người sao lại ướt như vậy?”

“Ta tự tay tắm rửa cho Bối Bối.”

“Bối.... Bối cái gì??”

Ta vội vàng chạy về phòng đem tiểu bảo bối nhặt được đưa cho hấn xem: “Chính là nó, Tịch Bối Bối. Nó thật đáng thương nha, may mắn được ta nhặt về. Vừa mới tắm rửa xong, nó rất thích nghịch nước, rất giống với Tiểu Nguyễn trước đây.”

Tịch Viêm trợn lông mày phát hoả: “Đứa nhỏ này nhặt ở nơi nào? Tịch Bối Bối? Làm sao mà ngay cả tên cũng đã đặt rồi!?”

Ta không biết hấn tức giận cái gì, mở to hai mắt vô tội.

Lúc này ngoài cửa phủ vang lên tiếng gào khóc, một lão bá, dẫn theo một đôi nam nữ được A Ngưu đưa vào, thiếu phụ kia vừa đi vừa khóc.

Ta vội ôm Tịch Bối Bối lui về phía sau bình phong, tránh trì hoãn chính sự của gia chủ.

Tịch Viêm nhà ta nổi danh là quan phụ mẫu thánh minh, được bá tánh Dương Châu vô cùng yêu mến. Kết quả là bất cứ chuyện gì khó khăn đều đến tìm hấn xin giúp đỡ, người ta tìm đến tận nhà cũng không phải là một, hai lần.

Nhìn qua khe hở của bình phong, thấy già trẻ lớn bé ba người vừa lên liền hướng Tịch Viêm quỳ gối.

“Tham kiến Thái thú đại nhân.”

“Miễn lễ. Có chuyện gì vậy?”

“Bẩm đại nhân~~” Cụ già thở dài một tiếng, “Lão nô họ Trương, sống ở Dương Châu, nề nếp gia đình trong sạch, làm nghề viết đơn. Cả nhà nam nhân không ai phạm pháp, nữ nhân không người tái hôn, bảy đời đều chỉ có con một, con nối dõi rất hiếm hoi...”

“Người rớt cuộc là có chuyện gì?” Tịch Viêm có chút không kiên nhẫn.

“Đại nhân bớt giận. Đây là khuyển tử của lão nô, còn đây là con dâu của lão. Hai đứa thành thân được năm năm, ba tháng trước mới sinh được Lân nhi. Hôm nay con dâu chuẩn bị về thăm thân mẫu thân sinh, xuất môn đột nhiên nghĩ tới vẫn còn đồ chưa mang, liền đem tiểu tôn nhi đặt ở ngoài cửa quay về lấy. Không ngờ một lúc sau quay lại, đứa nhỏ liền không thấy đâu!”

“Cái gì?” Tịch Viêm cả giận nói, “Dương Châu ta luôn luôn thái bình, không nhặt của rơi trên đường, đêm ngủ không cần đóng cửa, lại có kẻ ban ngày ban mặt dám ở ngay trước cửa nhà người ta bắt cóc trẻ con?”

“Đúng vậy đại nhân, thê tử của tiểu nhân cũng là vì Dương Châu thành luôn luôn thái bình, không có kẻ cướp, cho nên mới nhất thời sơ ý...”

“Người yên tâm, bản phủ nhất định sẽ tăng cường quan binh, cho dù phải bối tung toàn thành, cũng sẽ giúp cả nhà người tìm được đứa nhỏ!”

“Cái này thật ra không cần...” Lão bá có chút khó xử, tựa hồ không biết phải nói tiếp thế nào, “Đại nhân, kỳ thật lúc ấy hàng xóm của lão nô đang ngồi ngay tại cửa đóng để hài, nằng nhìn thấy tất cả, ôm đứa nhỏ đi... đường như chính là quý phủ... lão thái gia...”

Ta nghe vậy tay run lên, Tịch Bối Bối oa oa khóc.

“Hài tử, con của ta!” Thiếu phụ kia nhất thời nhảy dựng lên, chạy đến phía sau bình phong giựt lấy Tịch Bối Bối ôm vào lòng.

Tịch Viêm trên trán nổi gân xanh. Ta cố gắng lui từng bước nhỏ, đáng tiếc không có biện pháp làm cho chính mình biến mất.

“Đại nhân bớt giận. Hàng xóm của lão nghe được, lão thái gia không có ác ý, ngài cũng chỉ là hiểu lầm đứa nhỏ này bị vứt bỏ.... Được lão thái gia để mắt chăm sóc cũng là vinh hạnh của tiểu tôn tử nhà lão. Bất đắc dĩ nhiều thế hệ đều chỉ có con một, không có cách nào khác...” Lão bá cười làm lành, khuyên giải.

“Phúc Bá, lấy một trăm lượng bạc đưa Trương lão bá cùng Trương ca, Trương tẩu để an ủi.” Tịch Viêm nén giận, quay đầu phân phó.

“Đại nhân điều này sao được....”

“Cầm lấy.”

“VẬY ĐA TẠ ĐẠI NHÂN BAN CHO. LÃO THÁI GIA NẾU THÍCH TIỂU TÔN NHI NHÀ LÃO, CỨ VIỆC ĐẾN CHƠI.”

“Ta còn có gia sự, không thể lưu lại các người.”

“Dạ, dạ, đại nhân có việc, bọn tiểu nhân xin cáo lui.”

Trương lão bá mang theo hài tử cùng con dâu lui xuống, Tịch Bối Bối cũng cứ như vậy bị bọn họ ôm đi. Nước mắt mới vừa ở hốc mắt lăn xuống mấy dòng, liền bắt gặp một ánh mắt tức giận chết chóc, đồng thời còn kèm theo tiếng nhạc đệm nghiêng rằng.

Thật khủng khiếp.

Tiểu Nguyễn người vì cái gì còn không có về nhà?

Tiểu Viêm?..... Không cần đi tới.... Không cần.....

Cứu mạng

~ *_~

Khi Tịch Nguyễn trở về, ta đang đứng thẳng ngay giữa phòng, trước mặt mở ra một quyển gia quy dày cộp, đọc từng cái từng cái một. Mỗi lần đọc xong một cái, Tịch Thiên ở một bên cạnh chừng cầm tiểu đao gạch một gạch lên cột nhà. Nghe được tiếng bước chân của thứ nam, ta tội nghiệp ngẩng đầu lên, không tốn chút sức lực, ánh mắt liền tràn ngập bi ai, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ chịu ngược đãi.

“Đây là làm sao vậy?” Tịch Nguyễn nhìn thấy, quả nhiên lấp bắp kinh hãi, hỏi đệ đệ.

“Phụ thân làm sai sự, lên đem người về nhà, đại ca trở về đúng lúc đang tắm rửa.... sau đó, đại ca nổi điên.” Tịch Thiên nói.

Ta rưng rưng trừng mắt liếc Tịch Thiên. Đứa nhỏ này, như thế nào dạy mãi cũng không biết nói chuyện, cái gì gọi là ‘lên đem người về’?

“Cha,” Tịch Nguyễn quay mặt lại đây, “Ngài lá gan không nhỏ, dám lên đem người về, còn cùng nhau tắm? Chẳng trách đại ca lại nổi điên. Đại ca đâu rồi? Còn cái người bị đem về đâu? Không có án mạng đấy chứ?”

“Đại ca đang phê công văn, người phải trả lại cho người ta, được ôm đi rồi.”

“Ôm đi? Bị đại ca đánh thành thê thảm như vậy sao?”

“Đại ca không có đánh, chính hắn không đi được.”

“Không đi được? Cha, ngài đem một phé nhân về làm gì chứ?”

Ta lại trừng mắt liếc Tịch Nguyễn, Tịch Bối Bối nhà ta không có tàn phế đâu.

“Nhị ca, huynh đừng nói chuyện với phụ thân. Đại ca nói phụ thân chưa đọc xong hai mươi lần gia quy thì không có được mở miệng.”

“Đọc bao nhiêu lần rồi?”

“Chín lần.”

Tịch Nguyễn quay lại nhìn ta, ta nhanh chóng chớp mắt, nước mắt rưng rưng sắp rơi, đứa nhỏ này lập tức mềm lòng.

“Cha khát nước à?”

“....”

“Muốn uống trà không?”

“....” Gật đầu.

Tịch Nguyễn bưng một ly trà giúp ta uống, uống xong lúc sau lại cảm thấy rất đói bụng.

“Cha đói bụng à?”

“....” Lại gật đầu.

“Nếu phụ thân đói bụng, đại ca hẳn là rất nhanh sẽ ra đây.” Tịch Thiên nói.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Tịch Viêm bước ra, uy nghiêm đứng trước mặt ta. Ta vội cúi đầu nhận tội.

“Cha, người biết sai rồi chứ?”

Gật đầu lia lịa pháp.

“Sai chỗ nào?”

“.....”

“Người có thể nói chuyện. Nói, sai ở chỗ nào?”

“Ta không nên bày bạ nhật tiểu hài tử về.”

“Sau này nên thế nào?”

“Phải kiểm tra chính xác tiểu hài tử bị người ta vứt bỏ, nếu không phải thì không được nhật về.”

Gia chủ gật đầu, vẻ mặt hơi nguội bốt.

Tịch Nguyễn cảm thấy có chút mơ hồ, Phúc Bá hảo tâm nhỏ giọng giải thích sự tình từ đầu đến cuối cho hắn nghe.

“Người ta đặt tiểu hài tử ở trước cửa trong chốc lát, phụ thân liền nhật đem về nhà?” Tịch Nguyễn giật mình hỏi.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tịch Thiên vừa liếc mạng gật đầu, vừa hướng phòng bếp nhìn chăm chú.

“Phụ thân.” Tịch Nguyễn nghiêm túc bảo ta.

“Ừhm,” Ta cẩn thận nâng quyển gia quy trong tay, nhìn về phía Tịch Viêm cười cười lấy lòng, rồi chuyển hướng sang thứ nam.

“Ta nhớ cha từng nói qua....”

“Hả....”

“Ta cùng Tịch Thiên đều là tiểu hài tử bị người ta vứt bỏ....”

“Đúng.”

“Được lão nhân gia ngài thiện tâm đem trở về nuôi?”

“Đúng vậy.” Nhớ tới tình hình lúc đó, ta còn nhin không được trong lòng chua xót, “Các người đều thật đáng thương, còn nhỏ như vậy đã bị cha mẹ bỏ rơi không cần, ta thấy được, đương nhiên phải nhật về rồi.”

Tịch Nguyễn nhất thời mặt tởa khói đen, lửa giận ngàn ngút, không thua gì đại ca hẳn một canh giờ trước.

“Tiểu Nguyễn, người làm sao vậy?” Ta khiếp sợ hỏi, đứa nhỏ này vì cái gì mà bốc hỏa như vậy?

Đứng trờng mắt nhìn ta hồi lâu, Tịch Nguyễn đột nhiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Quên đi, chẳng cần so đo nhiều như vậy. Gặp gỡ phụ thân, coi như ta....”

“Xin hỏi có thể ăn cơm tối chưa?” Tịch Thiên chen ngang. Vẫn là tiểu nhi tử tri kỷ nha, biết phụ thân đói bụng.

Ta vô cùng hào hứng hướng phòng ăn xông tới, được hai bước, quay nhìn sắc mặt gia chủ, lại lui trở về chỗ cũ đứng nghiêm.

“Đi ăn cơm đi.” Tịch Viêm cố nhin nhưng không được, bật cười, nắm chặt lấy tay ta.

(1) Chỗ này Tiểu Thiên đã đọc nhầm từ nói () với từ vui ().

(2) Đường nhân: Dùng đường loãng nặn thành hình người, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn.

(3) Mạo sa: Mũ có trùm vải che mặt.

2. Quyển 1 - Chương 2

Đi vào phòng ăn ngồi xuống, chúng ta một nhà tứ khẩu cùng vui vẻ ăn tối.

“Con gà này ngon quá! Cha nếm thử đi.”

“Tiểu Thiên, ăn từ từ thôi, xương gà phải nhở ra chứ.”

“Cha, ăn chút thịt đi, đừng cứ ăn rau xanh mãi.”

“Biết rồi.”

“Hiệu cầm đồ của chúng ta hôm nay thu được một khối huyết ngọc bội dùng để hộ tâm, cha đeo đi.”

“Đại ca, đệ thật sự có học bài mà, học cả ngày luôn, không tin huynh hỏi phụ thân xem.”

“Nó có học đó, thật sự có học, tuy rằng không nhớ kỹ...”

“Tiểu Thiên ta nói rồi, xương gà phải nhở ra! Nghẹn rồi hả? Phúc Bá, cầm chén dấm chua đến đây!”

“Tiểu Nguyên.... có thể.... cho ta một đồng tiền được không? Ta nợ tiền A Phát...”

“Nợ tiền A Phát! Tiền của cha không đủ dùng sao? Vì sao không tìm ta lấy? Cầm lấy đinh vàng này...”

“Ta không cần đinh vàng, ta muốn đồng tiền, ta lấy đồng tiền cơ.”

“Ngoan, đừng khóc. Ta không có đồng tiền ở đây, ngày mai kêu cửa hiệu mang tiền lại đây được không?”

“....”

“Đừng trừng mắt nữa mà, phụ thân biết rồi, ta ăn thịt là được chứ gì?”

“Nhị ca, đệ không muốn uống dấm chua nữa. Uống cả chén rồi mà xương gà vẫn còn ở tại chỗ...”

“Khụ.... Hừ!” Nhất gia chi chủ đột nhiên ho khan một tiếng, tất cả đều yên lặng. Xương gà mắc trong cổ họng Tịch Thiên lập tức phun ra.

“Có một chuyện,” Tịch Viêm nói, “Phải cùng mọi người thương lượng một chút.”

Vì thế, trên bàn mọi người đồng loạt đặt đĩa xuống, tạo vẻ chăm chú lắng nghe.

“Bằng hữu của ta Kinh Hoài, Tiểu Nguyên đệ có biết không?”

“Đương nhiên, hắn cũng là bằng hữu tốt của đệ mà.”

“Tiểu Thiên có biết không?”

“Có biết, là cái người đến đưa thạch cho chúng ta ăn.”

“Cha có biết không?”

“Không biết.”

“Cha không biết cũng không vấn đề gì. Tóm lại người này hôm nay đến nha môn gặp ta, đưa ra một thỉnh cầu...”

“??”

“Hắn thỉnh cầu ta đồng ý gả Tiểu Thiên cho hắn.”

Ta chớp mắt, vẫn chưa hiểu rõ lắm. Tịch Nguyên bị sắc nước miếng, đang liều mạng ho. Tịch Thiên một bên ngăn người, một bên giúp nhai ca vỗ lưng.

“Đại ca, huynh có nghe lầm không vậy?” Tịch Nguyên khó khăn hít thở không khí, vươn hai tay nâng mặt Tịch Thiên lên, nhào qua nặn lại, tạo thành hình dạng rất kì quái, “Như thế này còn có người đến cầu hôn sao? Kinh Hoài tiểu tử này có muốn lấy công chúa cũng xứng, sao lại để mất đến cục cưng dốt nát nhà chúng ta?”

Tịch Thiên có dốt nát cũng nghe ra những lời này không phải khen nó, mặt nhăn nhó, chu chu cái miệng. Đáng yêu quá, tiểu nhi tử của ta biểu hiện gì cũng đều đáng yêu....

“Khi nào thì đón dâu?” Tịch Nguyên hỏi.

“Ta còn chưa có đáp ứng, trở về thương lượng một chút.”

Tịch Nguyên lại bị sắc nước miếng: “Cái này có gì mà phải thương lượng chứ? Cục cưng dốt nát nhà chúng ta có người bằng lòng tiếp quản thì nên ăn mừng đi chứ, huống chi Kinh Hoài còn là loại hàng thượng đẳng.”

“Nói như vậy là đệ tán thành?”

“Tán thành hai tay hai chân!”

“Tiểu Thiên, còn đệ thì sao?”

“Đệ không rõ.... gả cho hần là có ý gì?”

“Có nghĩa là,” Tịch Nguyên cướp lời nói trước, “Từ nay về sau hần sẽ nuôi đệ, muốn ăn cái gì muốn đòi cái gì hần đều sẽ mua cho. Không muốn học bài thì không cần học, thích cả ngày ngẩn người cũng được. Buổi sáng muốn ngủ đến lúc nào dậy thì ngủ.... Cho dù thế nào thì cũng là có lợi hơn, gả hay không gả?”

“Gả!”

Tịch Viêm gật đầu: “Tốt, nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, ngày mai ta liền cùng Kinh Hoài....”

“Rầm!” Có người đập cái bàn, ta vừa nhìn thấy. Mặt bàn nhè nhẹ lung lay một chút, ngay cả nước canh cũng không hề bắn ra, hiển nhiên không phải Tịch Nguyên đập rồi. Nhìn lại tay của mình, lòng bàn tay đặt cạnh một đồng toàn xương gà, hoá ra là ta đập sao. Mặc dù có chút yếu ớt, nhưng đập thì cũng đập rồi, liều mạng đứng lên lớn tiếng nói: “Ta không đồng ý!”

Phòng ăn náo nhiệt đột nhiên an tĩnh lại, sáu ánh mắt đều nhìn thẳng về phía ta. Tim ta giật thót một cái, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

“Phụ thân, chúng ta đang đợi người nói vì sao không đồng ý, người khóc cái gì chứ?” Nhất gia chỉ chủ nhẹ giọng hỏi ta.

Vì sao? Ta nhìn tiểu bảo bối mười sáu tuổi ngốc nghếch hồ đồ ngồi bên cạnh, tuy rằng dốt nát, nhưng lại vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Đột nhiên phải gả cho một tên nam nhân không quen biết, người ta luyến tiếc á!!!! Luyến tiếc mà!!!!

“Tiểu Thiên, Tiểu Thiên,” Ta quyết định dùng khổ nhục kế, lấy tay kéo Tịch Thiên vào lòng, dùng giọng thống thiết gào, “Phụ thân đi sớm về trễ, tỉnh ăn kiêng dùng, ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn. Chỉ hy vọng con lấy được một thê tử như hoa như ngọc, nối dõi tông đường, vẽ vang cửa nhà. Ai biết họa trời giáng xuống, hai tên ca ca nhấn tâm của con....”

“Phụ thân,” Tịch Viêm thần nhiên ngắt lời lên án của ta, “Người vừa mới nói Tiểu Thiên là ai nuôi lớn? Ta thế nhưng không có nghe rõ.”

“Đương nhiên là..... là....” Cẩn thận suy nghĩ lại một chút. Năm đó ta nhặt Tiểu Thiên trở về, hơn phân nửa thời gian là Tịch Nguyên phụ trách chiếu cố nó bắt đầu cuộc sống hàng ngày, Tịch Viêm phụ trách dạy nó đọc sách biết chữ, ta phụ trách lấy nó đùa giỡn trên chộc..... cho nên, cũng không thể gạt bỏ công lao của hai tên ca ca. Làm phụ thân phải biết nhường nhịn, xem như ba người cùng nhau nuôi lớn vậy.

“Hiểu rõ rồi chứ?” Tịch Viêm khước môi hơi nhếch lên, vẻ mặt rất đáng đánh (có điều từ khi hấn ba tuổi ta đã không dám đánh hấn cái nào), “Ta cùng Tiểu Nguyên đều đồng ý tam đệ xuất giá, phụ thân có lí do gì phản đối?”

“Ta.... ta....” Bị hấn dùng ánh mắt sắc lạnh lườm, ta lập tức rụt cổ. Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt trong veo của Tịch Thiên, lập tức cố lấy lại dũng khí. Không được! Tịch Viêm, Tịch Nguyên yêu ai thì yêu, dù sao cũng là hai con sói, chỉ có người ta chịu thiệt thôi. Nhưng Tiểu Thiên thì không được, nó là con cừu non của nhà ta, sẽ bị găm không còn một mảnh, xương cốt cũng chẳng thừa một cái! Từ xưa hôn nhân đều là cha mẹ quyết định, ta là phụ thân, ta đương nhiên sẽ làm chủ! Vì tiểu nhi tử không có đầu óc, ta muốn khởi nghĩa, đoạt lại quyền lực của gia chủ!!

Đôi lông mày dựng thẳng, mắt phóng ra tia sáng sắc bén, ta dùng khí thể mạnh mẽ tới gần Tịch Viêm, túm lấy tay áo hấn, miệng mếu máo. “Oa” một tiếng khóc lớn lên: “Tiểu Viêm à.... Ta không muốn gả Tiểu Thiên đi đâu, nam nhân kia ta cũng không quen biết, Tiểu Thiên bị hấn ăn hiếp làm sao bây giờ?.... Ta thừa nhận, lần trước đánh vỡ ngọc lưu ly của người không phải Tiểu Thiên, là ta làm đó. Người đừng oán hận nó, đừng đuổi tam đệ của người ra khỏi nhà....”

“Vậy người đã ăn vụng hết hai cân mứt táo....”

“Là ta....”

“Đi vệ sinh còn mang theo bút tích Ngô Đường vào xem, kết quả làm rơi xuống hố phân....”

“Cũng là ta....”

“Đem quyển tập viết theo mẫu chữ ‘Lan Đình Tự’ kẹp trong đồng giấy vụn bị người ta mua mất....”

“Vẫn là ta....”

“Ở sài phòng(1) nghịch lửa, thiêu rụi cả nửa sân....”

“Đều là ta làm....”

“Lần trước rơi xuống hồ nước thiếu chút nữa chết đuối cũng không phải là Tiểu Thiên đụng phải làm trượt ngã đấy chứ?”

“Không phải, là ta dạy con chó nhỏ của Trương mẫu nhà bên bơi lội, nước lạnh nên bị chuột rút....”

“Nhưng mà Tiểu Thiên đã từng nửa đêm chui vào nhà Ngô thẩm trộm mèo....”

“Là ta xin nó đi đấy, Ngô thẩm rõ ràng đáp ứng khi nào mèo con ra đời sẽ cho bé gái nhà họ Vương, thế mà lại đổi ý....”

“Nói như vậy Tiểu Thiên kỳ thật là một đứa nhỏ rất nghe lời?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nó rất biết nghe lời.”

“Vậy thì thật kì quái, nhà chúng ta rõ ràng có một người rất không ngoan, là ai nhỉ?”

“.....”

“Là ai hả?”

“Ta không biết....”

“Tiểu Nguyên, ngày mai đệ đi báo với Kinh Hoài, muốn khi nào tới đón dâu....”

“Là ta đó!! Là ta không ngoan.... Người đem Tiểu Thiên lưu lại đi....”

Tịch Viêm hai mắt giống đèn pha bao phủ toàn thân của ta, hại ta không được tự nhiên dùng mũi chân đi đi trên mặt đất, chỉ dám dùng ánh mắt đáng thương liên tiếp nhìn qua, không dám tiếp tục cả gan làm nũng nữa.

“Cha.”

“Có.”

“Bắt đầu từ ngày mai, hai tháng không được phép ra khỏi cửa.”

“Một tháng.”

“Ba tháng!”

“Không cần!!! Hai tháng là tốt rồi...”

“Vậy tiếp tục ăn cơm đi.”

“Nhưng còn chuyện của Tiểu Thiên...”

“Ta đã sớm nói với Kinh Hoài, Tiểu Thiên tuổi còn nhỏ, bảo hẩn từ từ.”

.....

Vì cái gì thiện lương như ta lại nuôi dạy lên một đứa con như vậy?

*

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, theo thường lệ đứng ở phòng ăn đưa tiễn.

“Cha, người ngoan ngoãn ở nhà, hôm nay ta sẽ trở về sớm một chút chơi với người.”

“Được. Tiểu Viêm người đi thông thả.”

“Cha, hôm nay Tiểu Thiên theo ta học làm ăn, buổi trưa một mình cha phải nhớ ăn cơm đấy.”

“Đã biết.”

“Cha, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

....

“Tiểu Nguyên!”

“Chuyện gì?”

“Đồng tiền, đừng quên bảo cửa hiệu mang đồng tiền cho ta đây, ta đang thiếu nợ.”

“A, suýt nữa thì quên mất...”

*

Thời tiết trở lạnh, ta cả ngày dựng lán che cho hoa cỏ, thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến giờ ngọ.

Chạy về phòng châm trà uống, ở cửa nhìn thấy Phúc Bá dẫn theo một người đi vào ngòi, rất khách khí nói: “Lâu công tử chờ một chút, ta đi mời lão gia đến.” Nói xong liền hướng hoa viên đi mất, có lẽ hẩn cho rằng ta vẫn còn ở đó.

Vốn định gọi lại, nhưng thấy dáng vẻ hẩn đi từng bước một nhàn nhã, có thể cũng muốn tranh thủ tản bộ. Không cần gọi, tự mình đi vào phòng, mỉm cười ngọt ngào với khách nhân.

Vị khách ấy vội vã đứng dậy. Ừm, một đứa nhỏ tuổi thông minh, nhìn ánh mắt cũng biết không phải kẻ tâm địa xấu xa. Ta thích.

“Xin hỏi công tử là?”

“Ta là Tịch Viêm...”

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng phịch. Chạy vội đến cửa sổ xem náo nhiệt, hoá ra là A Ngưu trèo lên ngọn cây tía canh, cả người bị rơi xuống đất.

Trở lại chỗ cũ, cảm thấy hơi thất lễ, lại tiếp tục ngọt ngào mỉm cười.

Khách nhân dường như không tức giận, chính là mặt đỏ hồng, nói: “Ta vẫn biết Tịch Viêm có một người rất quan trọng, nhưng không nghĩ tới công tử lại có thể ở tại nhà hắc. Lão thái gia không phản đối sao?”

Lão thái gia? Là chỉ ta sao? Ta vì cái gì phải phản đối chính mình ở nơi này? “Đương nhiên không phản đối.”

“Tại hạ họ Lâu, Lâu Kinh Hoài, bằng hữu của Tịch Viêm. Hôm nay tới, là muốn tiếp chuyện lão thái gia một chút.”

Tên có hơi quen quen, suy nghĩ một hồi nhớ không nổi, liền hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lâu Kinh Hoài mặt lại đỏ hồng: “Là vì chuyện Tịch Thiên.”

Ta lập tức khẩn trương lên, chẳng lẽ Tịch Thiên ở bên ngoài gặp rắc rối?

“Ta nghĩ có lẽ Tịch Viêm cũng đã nói cho công tử rồi. Ta rất thích Tịch Thiên, vô cùng thích. Muốn cả đời ở bên hắc, chăm sóc hắc, cùng hắc chung sống trọn đời. Tịch Viêm và Tịch Nguyên cũng không phản đối, nói là chờ Tịch Thiên đầy mười tám tuổi, sau khi thành niên sẽ để hắc tự mình quyết định. Ta rất tự tin có thể làm cho Tịch Thiên thích ta, nguyện ý ở bên ta. Nhưng mà hôm nay Tịch Viêm lại nói cho ta biết, lão thái gia phản đối.”

Hắc nhắc tới như vậy, ta lập tức nhớ ra. Ah, thì ra chính là người nam nhân này muốn thành thân với Tiểu Thiên nhà ta! Hắc lại dám tới tận đây, thật sự là.... thật sự là.... thật sự là một hài tử rất tốt.

“Khi nghe được ngài nói như vậy, giống như bị một thùng nước đá dội lên người, lạnh từ đầu tới chân. Thực sợ hãi bởi vì lão thái gia, khiến cho Tịch Thiên không dám nhận tình yêu của ta, cho nên chạy đến nơi đây, muốn gặp mặt cùng lão thái gia nói chuyện.”

“A?”

“Nói thật, ta vẫn còn thực lo lắng tính cách của lão thái gia rất nghiêm khắc, vô luận như thế nào cũng không tán thành tình cảm giữa nam nhân và nam nhân. Nhưng vừa gặp được công tử, những lo lắng này đã không còn nữa.”

Thật không? Ta vui vẻ nhếch miệng cười, vậy ra hình tượng của ta thật sự rất gần gũi bình dị, thông tình đạt lý nữa.

“Ta nghĩ Tịch Viêm là trưởng nam, ngài đã bằng lòng để công tử ngụ tại Tịch gia, tư tưởng của lão thái gia hẳn là đã khai thông rồi.”

Đương nhiên, ta là phụ thân thông minh sáng suốt nhất trên đời này mà, tiểu tử này ánh mắt không tồi.

“Người ngồi đi.” Ta đột nhiên phát hiện khách nhân còn đang đứng, vội mời hắc ngồi xuống, rót cho hắc một chén trà.

“Công tử có biết lão thái gia thích nhất cái gì không?” Lâu Kinh Hoài hỏi.

“Thích hoa cỏ, thích đồ ăn ngọt, cá, chim màu đỏ, còn có ba hài tử bảo bối nữa.” Ta lập tức đáp.

“Ah, nói giống hệt Tịch Viêm. Công tử xem ta mang bồn minh châu lan này, ngài có thích không?” Lâu Kinh Hoài chỉ một chậu hoa đặt ở góc nhà, ta lập tức bỏ nhào tới.

Đúng là chậu phong lan xinh đẹp, loại này rất khó tìm, hương chỉ lại to như thế. Ta vui mừng mỉm cười toe toét: “Thích, đương nhiên là thích, tặng cho ta sao?”

Nhìn nụ cười của ta, Lâu Kinh Hoài vốn cũng tươi cười theo, nghe xong câu cuối cùng, khuôn mặt nhất thời cứng đờ: “Công.... công tử cũng thích sao? Ta hôm nào mang thêm một chậu nữa cho công tử, chậu này chỉ sợ....”

Ta mếu máo. Người này, hỏi thăm lâu như thế, hoá ra cũng không phải là cho ta, vậy hắc lấy tới cho ta xem làm gì?

Lúc này Phúc Bá đi tới, vừa đi vừa nói: “Thực xin lỗi Lâu công tử, ta không tìm được...” Đột nhiên nhìn thấy ta, “A” lên một tiếng, “Đã ở đây rồi à, quấy rầy hai vị nói chuyện.” Nói xong khom người chuẩn bị lui xuống.

Lâu Kinh Hoài bước lên phía trước ngăn lại: “Quản gia đại nhân, lão thái gia không chịu gặp ta sao?”

Phúc Bá lấp bắp kinh hãi, run rẩy giơ lên một ngón tay chỉ về phía ta: “Không phải ở chỗ này sao?”

Lâu Kinh Hoài quay đầu lại nhìn ta một cái, lại quay lại nói: “Ta không phải tìm hần, ta muốn tìm phụ thân của Tịch Viêm cơ!”

Phúc Bá bị câu nói làm sững sốt, cũng có chút không rõ ràng nhìn ta: “Đại gia còn có phụ thân khác sao?”

Ta nghĩ nghĩ nói: “Hần là có đi? Người sinh ra hần dù sao cũng coi như là phụ thân.”

“Người kia ở đâu?”

“Ta cũng không biết.”

Phúc Bá bất đắc dĩ quay sang Lâu Kinh Hoài trả lời: “Vậy thì không có biện pháp, người Lâu công tử muốn tìm không ở quý phủ của chúng ta.”

Lâu Kinh Hoài trên trán bắt đầu đổ mồ hôi: “Tịch Viêm mỗi ngày vội vã chạy về nhà nói là phải bồi phụ thân, làm sao lại không ở quý phủ các người!”

Ta kiên nhẫn giải thích cho hần: “Đó là người hiểu lầm, Tịch Viêm vội vã trở về không phải bồi người phụ thân mà người muốn tìm, mà là muốn bồi ta.”

Lâu Kinh Hoài sốt ruột giậm chân, đỏ mặt tía tai trừng mắt nhìn ta, rồi lại thành một bộ dáng không biết phải nói làm sao.

Ta có chút sợ hãi, trốn ở phía sau Phúc Bá, nhỏ giọng nói: “Tịch Viêm một chút cũng không để ý việc không có phụ thân thân sinh, thế nào mà vị Lâu công tử này lại để ý?”

“Ta cũng không biết. Lão gia, ngài quay về nhà trong đi thôi, xảy ra chuyện lão nô cũng không thể ứng phó được.”

Toàn thân Lâu Kinh Hoài đột nhiên cứng đờ, dọa hai người chúng ta nhảy dựng lên.

“Người vừa gọi hần là cái gì?”

“Lão.... lão gia....” Phúc Bá cũng lộ ra chút khiếp đảm, cùng ta lui về phía sau.

Đang ở thời điểm kinh hoàng, ngoài cửa vang lên một giọng nói: “Cha, các người đang làm gì đó?”

Ta như vớ được cứu binh, vội vàng chạy tới, vùi đầu vào lồng ngực an toàn kia: “Tiểu Viêm, người đã trở lại, bằng hữu của người tìm không thấy phụ thân kia của người, đang nổi giận lên kia.”

Tịch Viêm nhìn về mặt cứng đờ như tượng của Lâu Kinh Hoài, rồi lại cúi đầu nhìn ta, mỉm cười thấu hiểu. Kéo tay ta đi lên phía trước, nói: “Kinh Hoài, đây chính là phụ thân của ba huynh đệ nhà ta.... tuy rằng thoát nhìn không giống lắm....”

“Không phải thân sinh mà thôi, đương nhiên sẽ có một chút không giống rồi.....” Ta bất mãn nói thầm một tiếng, lại nhìn về phía Lâu Kinh Hoài, “Ah, sắc mặt của người kém quá, làm sao vậy? Đầu gối làm sao mà lại khom xuống như vậy? Ai nha, Lâu công tử, người khách khí quá, không cần quỳ xuống hành lễ đâu.... Ah~~ sao lại té xuống đất thế kia? Xỉu rồi à? Phúc Bá, mau lấy dầu và khăn mặt đến. Tiểu Viêm, đem hần tới trên ghế đi

”

—*—

Rồi ren ước chừng một lát sau, Lâu Kinh Hoài tỉnh lại, gắt gao nhìn thẳng mặt Tịch Viêm, cắn răng chất vấn: “Người rõ ràng nói qua phụ thân người tuy là dưỡng phụ, nhưng đã nuôi dưỡng người từ nhỏ tới lớn, vì cái gì gạt ta?”

“Ta không có gạt người.” Tịch Viêm mỉm cười, “Ta đúng là được hắc nuôi từ nhỏ tới lớn.”

Ta ở một bên liễu mạng gặt đầu. Đừng nhìn hiện tại Tịch Viêm dáng vẻ oai phong giỏi giang, hắc hồi nhỏ cũng tròn tròn trắng hồng, mềm mại vô cùng, đi đường cũng là ta công, ăn cơm cũng là ta bón. Vì cái gì lớn lên, tất cả mọi người đều không chịu tin là ta nuôi dưỡng?

“Điều này sao có thể?” Lâu Kinh Hoài khẳng khái nói, “Hắc thoát nhìn còn nhỏ hơn người? Hắc ba mươi tuổi đúng không?”

Ta không vui hếch mặt: “Ta ba mươi bảy!”

Kết quả chứng minh sự thật luôn kích động lòng người, Lâu Kinh Hoài hoảng sợ ngã ngồi trên ghế.

“Người hôm nay tới tìm phụ thân của ta, không phải đơn thuần là tới hỏi thăm tuổi tác của hắc đấy chứ?” Tịch Viêm cười xấu xa nhắc nhở.

Lâu Kinh Hoài lập tức chật vật gương dậy, thẳng tắp đứng trước mặt của ta, mặt đỏ bừng lên nói: “Đúng... thực xin lỗi.... Tịch... Tịch bá bá, tiểu chất hôm nay đến bái phỏng, là cố ý tới vấn an ngài.” Nói xong liền cầm bồn minh châu lan dâng lên.

Ta lập tức vui mừng hơn hở. Hắc vốn không định cho ta, hiện tại Tịch Viêm quay về hắc liền đổi ý, quả nhiên trưởng nam của ta mới là lớn nhất mà.

“Cha,” Tịch Viêm thay ta tiếp nhận bồn phong lan, thuận tay đưa cho Phúc Bá, “Người ngồi xuống trước đi.”

“Phải đưa tới phòng âm nha.” Ta hướng Phúc Bá kêu một câu, ngồi xuống.

“Tịch bá bá,” Lâu Kinh Hoài gọi tiếng thứ hai đã thuận miệng hơn, “Ngài vừa rồi cũng đã nghe ta nói, ta hy vọng ngài chấp thuận cho Tịch Thiên cùng ta.”

“Nhưng mà Tiểu Thiên nhà ta tuổi còn rất nhỏ.”

“Ta không vội, ta chờ hắc lớn lên. Chỉ là mong Tịch bá bá không ngăn cản Tịch Thiên đi theo ta. Nếu hai năm sau Tịch Thiên đáp ứng cùng ta mãi mãi bên nhau, cũng vạn mong ngài có thể chấp thuận.”

Ta quay đầu nhìn Tịch Viêm, dè dặt giọng hỏi: “Nếu ta không đáp ứng, có phải hắc sẽ mang bồn minh châu về không?”

Tịch Viêm khụ một chút, giống như phải cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, rất nhanh trả lời: “Rất có thể.”

Ta nhú mày, cẩn thận cân nhắc một chút. Tiểu tử này nhân phẩm không tồi, đối với cục cưng nhà ta cũng thăm thiết. Để cho Tiểu Thiên cùng hắc làm bằng hữu trước, hắc là không có gì xấu. Sau này tiểu nhi tử lớn lên không cần phụ thân, trông nom cũng chẳng trông nom được, tội gì hụt mất một chậu phong lan đáng yêu? Lập tức quyết định, mỉm cười nhìn Lâu Kinh Hoài đang lo lắng dõi theo từng biểu cảm của ta: “Nhà của chúng ta tư tưởng tiến bộ, các hài tử đều tự mình làm chủ, hoặc là để trưởng nam làm chủ. Sau này có chuyện gì, người cứ xem ý tứ của Tiểu Thiên và Tiểu Viêm là được rồi.”

Lâu Kinh Hoài mừng rỡ, hướng ta khom người, lớn tiếng nói: “Đa tạ cha!”

Gì? Chưa gì đã kêu cha, cũng nhanh quá đi?

Hôm đó Lâu Kinh Hoài lưu lại ăn cơm tối, Tiểu Thiên rất vui mừng nhìn thấy hắc, hai người tán gẫu rất vui vẻ. Ta xem ra tiểu nhi tử thích nhất ở hắc chính là, vô luận Tiểu Thiên hỏi bao nhiêu vấn đề ngốc nghếch, vị Lâu công tử tốt bụng này đều giải đáp cẩn thận. Không giống hai kẻ làm ca ca kia, hở ra là “Người có đầu óc hay không vậy?”, “Vấn đề này mà cũng dám hỏi?” “Cục cưng dốt nát, càng nói càng dốt nát!”..... Những việc như thế, nhiều không kể xiết. Ta có khi hoài nghi, Tiểu Thiên chính là bị hai người này mắng dốt nát nhiều quá nên mới thành như vậy. Nó hồi nhỏ cũng rất thông minh mà, tốc độ bú sữa cũng không hề thua kém Tiểu Nguyên đầu.

(1) Sài phòng: nơi chứa củi.

3. Quyển 1 - Chương 3

Hai tháng cầm tức rồi cuộc trôi qua, ta trình báo gia chủ phê chuẩn, hôm nay có thể ra khỏi thành đến ngọn núi phía tây chơi một chuyến. Tịch Viêm có công vụ khẩn cấp ở nha môn, Tịch Nguyên phải xử lý một đồng vấn đề hoa quả khô, Tịch Thiên và Lâu Kinh Hoài hẹn nhau cùng đi xem xét một gian phòng ở một lầu lầu nào đó, cho nên chỉ có thể để một mình ta mang theo một đồng hộ vệ xuất môn. Thật sự là..... quá quá quá quá quá sung sướng!!

Sáng sớm ta ngâm một khối bánh bao trong khi chuẩn bị mọi thứ, điểm tâm, hoa quả, lá trà, trà cụ, văn phòng tứ bảo(1), ghế dựa, quạt, đệm, lư hương, khăn mặt, bếp lò nhỏ, than củi, thêm y phục để thay đổi, hài leo núi, mào sa..... Xong rồi, dù sao cũng chỉ đi có một ngày, mang vài thứ này thôi cũng được.

Đứng ở cửa phòng ăn đưa tiễn ba hài tử, quay lại nhìn, một đồng hộ vệ đã vào vị trí của mình, giống hơn mười pho tượng đứng thẳng tắp, đều là những đứa nhỏ rất xinh xắn. Hỏi bọn hắn có đói bụng không thì đều đồng loạt lắc đầu, thú vị cực kỳ. A Ngưu, A Phát cùng Tiểu Châu đều đóng gói xong những thứ cần mang, hiện tại chỉ chờ đầu bếp Lâm Bá lấy bánh sủi cảo tôm ra khỏi lồng hấp là có thể xuất môn!

Nửa khắc sau, giọng nói ồm ồm của Lâm Bá vang lên: “Lão gia, bánh sủi cảo tôm chín rồi!”

Ta cao hứng nhảy dựng lên, hạ lệnh nói: “Đi thôi, đi thôi!”

Một đồng người vui mừng thẳng hướng đại môn tiến lên, đột nhiên nghe thấy một trận thanh âm huyền ảo càng lúc càng gần. Trong đồng hỗn loạn, Phúc Bá luống cuống lên tiếng ngăn cản: “Các người.... các người làm cái gì vậy.... Nơi này là quý phủ của Tịch đại nhân... các người không thể cứ như vậy xông vào....”

Nhưng giọng nói của hắn rất nhanh liền bị bao phủ bởi một đồng thanh âm hung tợn.

“Chúng ta tìm chính là Tịch gia các người!”

“Từ lâu đầu cút ngay!”

“Biết chúng ta là ai không? Gọi chủ nhân của các người ra đây!”

“Lâu gia chúng ta chính là Giang Nam đệ nhất vọng tộc.... Các người cũng không mở mắt ra mà nhìn đã dám chọc vào....”

“Hồ ly tinh kia ở đâu?”

“Lão thái thái đừng nổi giận, vì một con hồ ly tinh dám câu dẫn thiếu chủ nhân là không đáng....”

“Đánh cho ta! Gặp kẻ nào đánh kẻ đó cho ta!”

Ta chớp mắt, đứng ở bậc thang cao nhất trước cửa, quan sát. Ấy, không ít người đâu, nam nữ già trẻ đều có, một đám đeo đầy ngọc ngà phỉ thúy, quắc mắt nhìn trừng trừng, bày ra đều là khuôn mặt kiêu ngạo ngang ngược. Cầm đầu là một lão bà bà sinh lực tràn đầy, hai mắt trợn ngược như là dựng thẳng cả lên, tay cầm trượng đầu rồng, tựa như không phải dùng để giúp thăng bằng, mà là tùy thời dùng làm vũ khí đánh người.

Nàng là người đầu tiên thấy ta. Ngay sau đó tất cả những người khác đều nhìn thấy.

Tiếng gầm rú giống như bị cắt ngang, bất thành linh ngừng lại, chỉ còn vang lên thanh âm hít vào lạnh lạnh, nghe được hàm răng của ta đều run lên cầm cập.

“Nhất định chính là hắn....” Nửa khắc yên tĩnh trôi qua, có một người nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy.... Nam nhân mà lại xinh đẹp như thế.... không phải hồ ly tinh thì là cái gì....”

“Khó trách thiếu gia bị quyến rũ, người xem ánh mắt kia....”

“Còn có đáng người....”

“Lão phu nhân, nhất định là kẻ này đã xúi giục Lâu lang cãi lại người.... Xin người làm chủ cho Thục Trân....”

Lão bà bà kia trợn lông mày, nhíu thẳng cây trượng về phía ta, nổi giận nói: “Ta nói cho người biết, Lâu gia chúng ta tuyệt đối không dung nạp kẻ bại hoại luân thường nhà người. Cầm lấy một ngàn lượng bạc

rồi cút mau! Về sau cấm người không được tiếp tục tới quấy rầy hài tử của ta, nếu không ta đánh gãy chân của người! Người đừng hòng động vào gia sản của Lâu gia!”

Phía dưới đồng thời vang lên một loạt tiếng hô trợ uy.

Ta nghiêng đầu nhìn kỹ tấm ngân phiếu kia, vừa cẩn thận nhìn nàng, nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu, thận trọng hỏi han: “Người là ai hả?”

Lão bà bà lập tức giống như sắp té xỉu. Dìu nàng là một hồng y cô nương mặt mũi cũng không tệ lắm, chính là rất thích bĩu môi, tiến đến gần ta mắng: “Đồ hồ ly tinh không biết liêm sỉ, lão phu nhân đích thân đến giáo huấn là phúc khí của người, dám vô lễ như vậy! Thật đúng là hạ lưu! Vô sỉ! Phóng đảng!”

Ta nhả mày, cũng nghiêng đầu nhìn kỹ nàng, thở dài nói: “Thoạt nhìn cũng khá thông minh, như thế nào lại không biết nói chuyện? Người ồn ào hồi lâu, ta vẫn còn chưa rõ lão bà bà phía sau người là ai. Để ta tìm người dạy người, Phúc Bá, người nói xem lão bà bà này là ai hả?”

“Là lão phu nhân Lâu thị gia chủ của Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc, cũng chính là mẫu thân của vị Lâu Kinh Hoài công tử vẫn thường lui tới nhà chúng ta.” Phúc Bá nói.

“Nghe rõ chưa?” Ta hỏi hồng y cô nương, “Trả lời vấn đề là phải như vậy mới đúng. Ngắn gọn, rõ ràng, không thừa lời nhảm nhí.”

Hồng y cô nương trở nên cực độ thiếu dưỡng khí, liều mạng hít thở.

Ta đem ánh mắt chuyển hướng về phía lão bà bà kia vừa rồi còn thở hổn hển vì thiếu khí, đã một lần nữa trở lại tư thế chuẩn bị mắng chửi, cảm thấy có chút mê muội. Quay đầu hỏi lại Phúc Bá: “Nàng thật là mẫu thân của Lâu Kinh Hoài?”

“Đúng vậy.”

“Không thể nào đâu.... Người xem nàng cũng đã già thành như vậy, làm sao giống mẫu thân của Lâu Kinh Hoài, quả thực giống bà nội của hắn hơn!”

Lão bà bà ngất xỉu tại chỗ, hồng y cô nương cả người run run chỉ vào ta, hướng người phía sau kêu to: “Lũ phế vật các người, chẳng lẽ còn để con hồ ly tinh này vô lễ với lão phu nhân sao!”

Những người khác tức khắc bùng nổ, bắt đầu mồm năm miệng mười chỉ trích ta.

“Kẻ này vừa thấy đã biết là không có giáo dưỡng rồi!”

“Còn ngu dốt nữa!”

“Có phải là nghe thấy danh tiếng của Lâu gia chúng ta nên bị hù dọa rồi không?”

“Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, còn không mau dập đầu tạ lỗi với lão phu nhân, cút đi thật xa đi!”

“Vô sỉ, rõ ràng là nam nhân, thế mà còn dám câu dẫn nam nhân...”

“Hắn là nam nhân sao? Thoạt nhìn không giống nha? Nói không chừng là yêu nhân đấy...”

“.....”

Câu nói kế tiếp càng nói càng khó nghe, ta cũng dần dần khó chịu.

Thật sự là nói về ta thì cũng thôi, đám người kia chửi mắng mỗi câu kì thật đều là hướng tới Tiểu Thiên. Tiểu bảo bối đáng yêu mà ta nâng trong lòng bàn tay đùa giỡn đến lớn há là để kẻ khác ức hiếp sao?

Một bên Tiểu Châu đã nhịn không được, xông lên phía trước hét lớn: “Các người không cần khinh người quá đáng, xông đến nhà của chúng ta tranh cãi làm loạn, các người mới không có giáo dưỡng!”

Hồng y cô nương mày liễu dựng ngược, giơ tay tát một cái vang dội, đánh cho Tiểu Châu lão đảo. Khuôn mặt đầy đặn phút chốc xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ ửng.

Ta lập tức nổi giận.

Lão hồ không phát uy, thật khinh ta là mèo bệnh sao?

Hướng bốn phía nhìn nhìn, vừa lúc có đội hộ vệ vô cùng hữu dụng. Vì thế một phen túm lấy cổ tay của hồng y cô nương, kéo mạnh. Nàng lập tức hét âm lên: “Người làm gì hả? Dám làm càn! Các người mau đánh hồ ly tinh này cho ta!”

Người của Lâu gia còn chưa có xông lên, ta liền quát to một tiếng: “Người đâu!”

“Dạ!”

“Ngăn đám người điên này lại cho ta!”

Vài hộ vệ thân thủ nhanh nhẹn bay tới, che ở phía trước ta. Lâu gia tuy rằng đến đây hơn hai mươi tên tráng đinh(2), nhưng sao có thể là đối thủ của những hộ vệ vũ khí đầy mình, không bao lâu đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Ta kéo tay hồng y cô nương lùi đến trước mặt Tiểu Châu, nói: “Tiểu Châu, đánh lại nàng!”

Hồng y cô nương thét to: “Người dám?”

Tiểu Châu cười lạnh nói: “Vì cái gì không dám? Ta đây cũng không phải nô tì của nhà người!”

Ta khen: “Nói đúng lắm!”

Hồng y cô nương vừa sợ vừa giận, trợn trắng mắt nhìn trừng trừng. Tiểu Châu vén tay áo lên, lộ ra cánh tay thô thô mập mập, mạnh mẽ vung lên. Có thể lại cảm thấy chưa vận đủ khí lực, ngừng chuyển động, lại tiếp tục vung lên. Thanh âm lạnh lạnh vang dội theo cái tát, cánh tay vung lên không trung tạo thành một đường cung rất đẹp.

Hồng y cô nương hét thảm một tiếng, giống như bị người ta cắt mất cái mũi. Oa một tiếng khóc âm lên, nửa bên mặt rất nhanh sưng lên như một cái bánh bao.

“Lão gia, hay là chúng ta đòi thêm lợi tức, mặt bên này cũng đánh một cái?” Tiểu Châu hỏi.

“Không cần, ta luôn luôn dạy các người, làm người phải khoan dung độ lượng, không cần tính toán chi li. Một chút tiểu lợi tức, tặng cho nàng được rồi...”

“Dạ, lão gia.”

Đang lúc náo loạn, Tịch Viêm được báo lại vội vàng chạy tới. Lâu Kinh Hoài và Tịch Thiên cũng cùng nhau trở về.

“Đây là chuyện gì hả?” Tịch Viêm hung dữ nhăn mày, trừng mắt liếc ta một cái.

Lâu lão bà bà chống cây trượng, mặt tức giận đến trắng bệch, toàn thân run lên chỉ vào ta, tố cáo: “Điều dân này, lão thân được hoàng thượng ngự phong Cáo mệnh phu nhân(3), hần.... hần dám phái người ra tay đánh ta!”

Gì? Ai đánh nàng, chúng ta đều chọn mấy kẻ cường tráng đánh, một lão bà bà như nàng, chạm cũng chưa chạm một cái. Không thể tưởng được đường đường Cáo mệnh phu nhân, nói dối lại giống như ăn cơm bữa. Hừ, ai sợ ai? Khinh ta không biết nói dối sao?

Quyết định chủ ý, hai mắt ta lập tức lộ như suối trào, khổ sở hô lên một tiếng “Tiểu Viêm”, lập tức chạy tới, khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Người rút cuộc đã trở lại.... Thật đáng sợ.... Ta đang chuẩn bị xuất môn, đám cường đạo này liền xông tới, cướp giết khắp nơi. Nếu không có hộ vệ của người ra tay chặn lại, ngay cả ta cũng sẽ bị bọn họ cướp đi mất.... Người mau bắt đám cường đạo này lại....”

Lâu lão bà bà tức đến mức thở không ra hơi: “Người nói ai là cường đạo?”

Vị hồng y cô nương vừa bị đánh thành đầu heo kia cũng nùng nịu khóc ngãi vào lòng Lâu Kinh Hoài nói: “Biểu ca, người hãy làm chủ cho ta. Người xem hồ ly tinh này đem ta thành bộ dáng gì nữa?”

Lâu Kinh Hoài nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, mới may mắn từ bên nửa mặt chưa bị sưng phù nhận ra: “Thục Trần biểu muội? Ai cho các người không đầu không đuôi xông vào nhà người khác, bị hiếp làm là cường đạo cũng không có oan uổng.”

Tịch Viêm cũng nói: “Đúng vậy Lâu lão phu nhân, người nhà ta lá gan đều nhỏ, tưởng cường đạo đến đây, cho nên mới bị dọa đến buộc phải ra tay. Đều là hiểu lầm.”

“Làm sao có thể là hiểu lầm? Hẳn biết rất rõ ràng chúng ta là Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc Lâu gia!” Thục Trân đầu heo hét lớn.

Ta cảm thấy được rằng tê tê. Lâu gia thì là Lâu gia thôi, sao mà mỗi lần đều phải thêm vào phía trước “Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc”. Nàng không phiền, nhưng ta thì mệt lắm rồi đấy.

“Phụ thân, người có biết bọn họ là người của Lâu gia không?”

“Không.... không biết,” Ta rút rề cầm lấy góc áo của Tịch Viêm, “Nếu như là khách nhân, đều đã ở cửa truyền bá phỏng thiếp. Nhưng mà bọn họ tất cả đều hùng hổ xông vào, hô to gọi nhỏ, nói bắt được người nào thì đánh chết người đó. Khi ta hỏi lão bà bà này là ai, bọn họ lại không chịu trả lời, ta đương nhiên tưởng cường đạo rồi.”

Một tên nam tử bị đánh thành gấu mèo nói: “Người không có mắt hay sao, lão phu nhân nhà chúng ta khí độ ung dung, cao quý thanh tao lịch sự, làm sao lại giống cường đạo?”

Ta không phục cãi lại: “Lão phu nhân này khắp mặt đều là nếp nhăn, khi nói liền giống như bông cúc nở rộ, ta lập tức đã nghĩ ngay tới nữ đạo tặc đang lẩn trốn Tiểu Bạch Cúc.... Ngay cả hiện tại, ta còn cảm thấy nàng rất giống!”

Lâu lão bà bà thiếu chút nữa lại ngất xỉu, hằm hằm chỉ vào Phúc Bá nói: “Lão nô này đã từng nói rất rõ ràng cho người biết ta là ai, người còn dám nói không biết?”

Ta vì cái gì không dám nói, không chỉ có ta dám, Phúc Bá cũng dám.

“Phúc Bá, người có từng nói với ta họ là ai sao?” Ta hỏi.

Phúc Bá vẻ mặt hoang mang, mờ mịt nói: “Không có nha? Ta là một lão hạ nhân, làm sao mà biết được lão phu nhân Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc? Nếu ta không biết nàng, đương nhiên cũng sẽ không thể nói cho lão gia nàng là ai cả.”

Lâu gia mỗi người đều tức giận đến mặt đen như màu đất, nói không ra lời. Lâu Kinh Hoài tiến lên oán trách nói: “Mẫu thân, nơi này chính là phủ đệ của mệnh quan triều đình, mẹ cứ như vậy xông tới, khó trách Tịch bá bá hoảng sợ.”

Tịch Viêm đưa tay ôm ta vào lồng ngực che chở, cũng nói: “Lão phu nhân có chuyện gì bất mãn, cứ việc đến phủ nha tìm hạ quan. Gia phụ ẩn cư ở nhà, cùng thế tục vô tranh, xin lão phu nhân chớ có làm phiền đến gia phụ.”

Lâu lão bà bà giật mình nhìn ta, tròn mắt như thể sắp rớt xuống, không thể tin nổi nói: “Hắn.... hắn là.... hắn sao có thể là”

“Đây là gia phụ.” Tịch Viêm thần nhiên nói.

Lần này ngay cả đầu heo Thục Trân cũng đi theo hôn mê bất tỉnh.

—*—

Ta hảo tâm hỗ trợ thu xếp đem người té xỉu nâng đến phòng khách nghỉ ngơi, lại bảo A Ngưu lấy thuốc làm tiêu vết sưng phù tới bôi cho đám gấu mèo. Hết mức thể hiện sự rộng lượng cùng phong thái của phụ thân Thái thú Dương Châu.

Sau khi được ta tự mình ngâm nước lạnh phun, Lâu lão bà bà rất nhanh liền hừ hừ tỉnh lại, mở to mắt, khởi động nửa thân mình. Ta vội chạy tới, ân cần mà lại lễ phép nói: “Ngài cảm thấy tốt hơn nhiều rồi chứ, bà thông gia!”

Kết quả nàng vừa nghe xong, lại kêu lên một tiếng ngã xuống gối.

Tịch Viêm nén cười kéo ta ra, hướng Lâu Kinh Hoài ra hiệu.

Lâu đại công tử khụ một tiếng, đem Tịch Thiên vẫn đang liều mạng trốn ở phía sau lôi đi ra, đưa tới trước giường Lâu lão bà bà, cười nói: “Mẹ, đây là Tiểu Thiên mà hài nhi vẫn thường nhắc với ngài suốt thời gian qua. Ngài xem, đáng yêu đúng không?”

Tịch Thiên đôi mắt to ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo phính phính đỏ ửng bối rối, đôi môi cánh hoa đỏ hồng run run, nhỏ giọng thì thào: “Lâu.... Lâu mẫu thân....” Nào có nửa điểm giống hồ ly tinh, chính xác là một con nai con đang hoảng hốt.

Lâu lão phu nhân ngồi xuống nhìn nó, trên mặt không rõ biểu tình.

Ta xem ra lão bà bà này là phiên toái duy nhất còn lại của Lâu Kinh Hoài, bởi vì mấy người khác trong Lâu gia vừa thấy vị thiếu chủ nhân này liền toàn bộ đều sợ tới mức câm như hến, nửa tiếng cũng không dám nói. Hiển nhiên vị trí gia chủ của Lâu Kinh Hoài là không có gì ngăn trở được.

“Hoài Nhi....”

“Mẹ....”

“Hoài Nhi của ta

” Lão phu nhân gào to một tiếng, tức khắc lão lệ văng tứ tung, “Nghĩ tới ta thanh xuân thủ tiết, nuôi nấng người lên người, trồng cây vào người nối dõi tông đường, phát quang gia tộc. Ai ngờ người lại muốn thành thân với một người nam nhân, sau này ta xuống hoàng tuyền, làm sao có mặt mũi đứng trước liệt tổ liệt tông đây

”

Ta le lưỡi, vùi sâu vào lồng ngực của trưởng nam. Lão bà bà này, công phu khóc lóc còn lợi hại hơn cả ta. Nhìn bộ dáng của Lâu Kinh Hoài, có lẽ cũng đã quen rồi.

“Mẹ, đừng khóc. Việc đã đến nước này, ngài có khóc cũng vô ích. Tóm lại là ta quyết không rời bỏ Tiểu Thiên đâu. Tiểu Thiên, lấy khăn giúp mẫu thân lau mặt.”

Nghe hần phân phó Tịch Thiên như vậy, Tịch Viêm hơi động, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng chần chờ một chút lại thôi.

Tịch Thiên lập tức đáp ứng, lấy một cái khăn ướt cùng một cái hộp nhỏ đi đến bên giường: “Lâu mẫu thân, ngài buông tay ra đi, ta lau mặt giúp ngài.”

“... Ách.... Tiểu Thiên,.... ý của ta là.... đệ đưa khăn cho mẫu thân là được rồi....”

Đáng tiếc những lời này nói quá chậm. Tịch Thiên đã tháo hài, nhảy lên giường, ghé vào bên cạnh Lâu lão phu nhân, một tay đỡ lấy đầu của nàng, một tay cầm chiếc khăn từ trên xuống dưới từ trái qua phải cẩn thận lau một lần. Lau xong, lại từ trong cái hộp nhỏ lấy ra một hộp cao dưỡng da, dùng tay nhẹ nhàng mát xa mặt cho lão bà bà. Mát xa xong lại ghé cái miệng nhỏ nhắn thơm một cái, lúc này mới đại công cáo thành nhảy xuống giường, đi hài, im lặng quay về đứng cạnh Lâu Kinh Hoài.

Trong phòng nhất thời im ắng không tiếng động. Qua một lúc lâu sau ta mới cúi đầu nức nở một tiếng, than khóc: “Không cam lòng, hài nhi của ta.... Dạy dỗ lớn đến như thế, trước kia đều chỉ giúp phụ thân ta đây lau mặt, hiện giờ trưởng thành, lại muốn tới giúp mẫu thân của người khác lau mặt.... Ta không cam lòng....”

Tịch Viêm hung hăng trừng mắt nhìn ta: “Trình tự lau mặt này còn không phải chính người dạy Tiểu Thiên. Ai cho người lừa nó mát xa mặt xong còn phải hôn một cái, không hôn thì chết à? Người xem Kinh Hoài, mặt đều tái đi rồi....”

Bên này Lâu lão phu nhân ngậy người một lát. Nhìn xem vẻ mặt kiên quyết của đứa con, lại nhìn sang tiểu nam hài đang cười e lệ, thở dài một hơi nói: “Tiểu Thiên cũng không phải có cái gì không tốt, Tịch gia cùng chúng ta cũng coi như môn đăng hộ đối. Nhưng hần là nam hài tử, bất hiếu có tam, vô hậu là lớn nhất, Lâu gia chẳng lẽ cứ như vậy tuyệt hậu?”

Lâu Kinh Hoài mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một quyển sách rất dày, mở ra nói: “Mẹ, ngài thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Lâu gia ở bảy đời trước liền đã đoạn một lần. Ngài xem gia phả, từ nơi này

bắt đầu là đã thu nhận dưỡng tử, cho tới hiện giờ chẳng phải vẫn rất tốt. Tương lai ta cùng Tiểu Thiên cũng thu dưỡng một hài tử là được.”

“Dưỡng tử dù sao vẫn không thể bằng thân sinh được...”

“Ai nói thế?” Ta nhảy dựng lên, “Ba hài tử của ta đều là dưỡng tử, người nào người nấy cũng đều thân thiết! Đúng không Tiểu Viêm?”

Tịch Viêm cười, ôm ta nói: “Dạ, cha!”

Lão phu nhân không còn lời nào để nói, chỉ có thể thở dài nằm xuống giường, lắc đầu nói: “Quên đi, quên đi, dù sao ta cũng trông nom không được người, người yêu ai thì cứ như vậy đi.”

Lâu Kinh Hoài đắc ý tươi cười, đưa tay đỡ lấy mẫu thân, quay đầu lại kêu Tịch Thiên: “Tiểu Thiên, kính trà dâng mẫu thân!”

Tịch Thiên ngẩn người, nghe không có hiểu. Ta vội vàng tới bên cạnh nhỏ giọng chỉ điểm: “Chính là rót một ly trà dâng lão phu nhân. Nếu nàng tiếp nhận uống hết, chính là đã đáp ứng con có thể cùng với Lâu Kinh Hoài ở bên nhau.”

“Nếu lão phu nhân không chịu nhận?” Tịch Thiên cũng nhỏ giọng hỏi.

“Vậy có nghĩa là nàng rất đáng đánh, phụ thân sẽ thay con thu thập nàng!”

Lâu lão phu nhân tựa hồ cũng không đáng đánh. Tuy rằng phụng phịu, nhưng nàng vẫn là miễn cưỡng đón lấy chén trà Tịch Thiên dâng lên uống một ngụm. Nhưng mà khi ta thân mật gọi nàng bà thông gia, trên mặt vẫn còn biểu hiện co giật.

Phong ba Lâu gia tạm thời bình ổn. Trong khi đó Lâu Kinh Hoài cùng Tịch Thiên tình ái mặn nồng càng lúc càng buồn nôn, dù sao thì một kẻ không quan tâm ánh mắt của người khác, một kẻ thì không hiểu ánh mắt của người khác là có ý gì, xem ra muốn không hạnh phúc cũng khó.

—*—

Ngày hôm đó Tịch Nguyên trở về rất trễ, vừa vào cửa liền ném cho Phúc Bá một cái gì đó, phân phó: “Rửa.” Sau đó bước vào phòng ấy náy mỉm cười với ba người chúng ta đang ăn cơm tối, hỏi ta: “Cha, hôm nay đi chơi có vui không?”

“Vui,” Ta vui vẻ nói: “Thật khó có cơ hội được gặp mặt người cùng thế hệ.”

Tịch Viêm nhin không được bật cười ra tiếng, nhìn ta.

“Sao chứ? Ta không có nói sai nha, lão phu nhân của Lâu gia là cùng thế hệ với ta mà. Có một bà thông gia giống Tiểu Bạch Cúc, ta rất là hài lòng.”

“Lâu lão phu nhân?” Tịch Nguyên liếc nhìn Tịch Thiên một cái, “Người nhà Lâu gia đến gây lộn à?”

“Đúng vậy, đúng vậy, thật là khủng khiếp. Bọn họ hùng hổ xông tới, các người đều không có nhà, chỉ còn có một mình ta...”

“Thật không? Lâu gia thật xui xẻo. Cha không có ức hiếp bọn họ quá đấy chứ?”

“Tiểu Nguyên! Phụ thân là người theo chủ nghĩa hoà bình, cho tới bây giờ đều là dĩ hoà vi quý, làm sao lại ức hiếp người khác?”

“Thật á? Cha dám nói hôm nay không có chế giễu người khác?”

“Có...”

“Không đánh người?”

“... Hình như... có...”

“Có người bị cha chọc tức đến gắt xiu?”

“..... >_<>

Tịch Viêm trừng mắt nhìn Tịch Nguyên. Thứ nam le lưỡi, ngồi xuống ăn cơm.

Tịch Thiên quay ra bên ngoài nhìn ngó, hỏi: “Nhị ca, huynh mang cái gì về đưa Phúc Bá rửa đó? Có thể ăn không?”

Tịch Nguyên nghĩ nghĩ: “Nấu chín hẳn là có thể ăn đi.”

“Ăn ngon không?”

“Không biết, chưa ăn bao giờ.”

Tịch Thiên vừa nghe ngay cả Tịch Nguyên cũng chưa ăn qua, lập tức kiềm chế không được lòng hiếu kỳ, bỏ lại bát đĩa định chạy ra ngoài xem. Ai ngờ vừa mới đứng dậy, chợt nghe hậu viện có tiếng hét thảm thiết: “Mưu sát.....”

Ngay sau đó là tiếng trách mắng của Phúc Bá: “Ai mưu sát người, ta đây là châm nước cho người tắm rửa!”

“Làm gì có nhà ai tắm rửa dùng nước nóng như thế? Người muốn đem ta nấu chín lên ăn sao?”

Tịch Thiên nghe đến đó, lập tức hoảng sợ, cầm lấy cánh tay của nhị ca lay lay: “Nhị ca, đệ không biết người mà huynh mang về có ngon hay không, ngàn vạn lần đừng nấu hẳn lên bắt đệ ăn nha....”

Tịch Nguyên dở khóc dở cười đứng lên, đi đến hậu viện. Lộn xộn hồi lâu, thẳng đến ta bắt đầu uống chén canh kết thúc bữa ăn mới trở lại, lời theo một thiếu niên xinh xắn xấp xỉ tuổi Tịch Thiên. Mới vừa tắm rửa xong, khuôn mặt đỏ bừng do hơi nước, thiếu niên mặc áo màu ánh trắng, thoát nhìn thần thanh khí爽, đáng vẻ trang nhã, là một đứa nhỏ rất khá.

“Đây là phụ thân, đại ca và tam đệ của ta.” Tịch Nguyên đứng ở cửa phòng hắt cảm giới thiệu chúng ta.

Thiếu niên kia ban đầu còn đang giãy giụa cùng hẳn giằng co, nhìn đến chúng ta, lập tức an tĩnh trở lại. Đôi mắt linh động chợt sáng một chút, tiến lên cung kính cúi chào Tịch Viêm: “Tịch bá bá!”

Lại chuyển hướng ta: “Tịch đại ca!”

Tiếp đến là Tịch Thiên: “Tịch tam ca!”

Chào hỏi xong, lộ ra một nụ cười đáng yêu, nịnh nọt nói: “Tịch bá bá, nhìn ngài thật sự là trẻ trung nha, nhiều nhất cũng chỉ giống hơn hai mươi tuổi. Một chút cũng không giống phụ thân của Tịch Nguyên, ngược lại giống đại ca của hẳn hơn.”

Tịch Viêm khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, thần nhiên nói: “Nhân lực không tồi, ta vốn chính là đại ca của hẳn.”

Tịch Nguyên gõ đầu thiếu niên, chỉ vào ta nói: “Đây mới là phụ thân của ta!”

Thiếu niên nhất thời ngây người. Có điều hẳn mạnh mẽ hơn so với Lâu gia, rất nhanh định thần lại, bò lên cái ghế bên cạnh ta, ngọt ngào nói: “Tịch bá bá, ngài thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân trong hoàng cung nữa....”

Ta lập tức lảng lảng, vui vẻ uống một ngụm canh lớn. Đột nhiên Tịch Nguyên ở một bên bĩu môi nói: “Người đã gặp qua đệ nhất mỹ nhân trong cung rồi sao? Ta nhớ rõ nhà người không phải dưỡng heo sao? Chỉ sợ xem ai đều xinh đẹp đi?”

Ta “phụt” một tiếng phun ra ngụm canh, vô cùng oán hận lườm Tịch Nguyên.

“Nhị ca nói không đúng rồi, đệ khẳng định phụ thân nhà chúng ta xinh đẹp hơn heo rất nhiều.” Tịch Thiên còn nghiêm túc phản bác.

Chính là bởi vì nó rất nghiêm túc, cho nên ta tức giận đến cơ hồ hộc máu, lớn tiếng mắng: “Tiểu Thiên! Con mới dốt nát giống đầu heo ấy.”

Tịch Thiên bị ta mắng, không biết mình sai ở chỗ nào, nước mắt lưng tròng nhìn đại ca, cầu xin gia chủ giúp đỡ.

Tịch Viêm khụ một tiếng, phê bình ta nói: “Cha, người sao có thể nói như vậy?”

Ta cúi đầu.

“Tuy rằng nó thật sự dốt nát giống đầu heo, nhưng ngươi cũng không tất yếu phải nói ra cho khắp thiên hạ đều biết, hiểu không?”

“.... >_<>”

(1)Văn phòng tứ bảo: Bút, mực, giấy, nghiên.

(2)Tráng đình: Thanh niên khoẻ mạnh.

(3)Cáo mệnh phu nhân: Phụ nữ được hoàng đế phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu.

4. Quyển 1 - Chương 4

Thiếu niên mà Tịch Nguyên nhặt về tuy rằng tuổi còn nhỏ, miệng lưỡi lại ngọt vô cùng. Ngồi xuống không bao lâu, cũng đã rõ ràng tính cách của ta và Tịch Viêm, ngay cả cục cưng dốt nát Tịch Thiên cũng bị hắn tìm ra vô số những ưu điểm để ca ngợi. Tiểu Thiên mừng rỡ đến quên cả mình họ gì, vui vẻ mời đối phương nhất định tối nay phải ngủ lại phòng mình, hai người sẽ cùng trò chuyện thâu đêm.

Ta rất có cảm tình với đứa nhỏ này, kêu Phúc Bá cảm thêm bát đũa, mời hắn cùng ăn cơm, chậm rãi hỏi han tình hình nhà hắn.

“Ngươi họ gì?”

“Tề.”

“Ừm, tên là gì?”

“Tề Du.”

“Ah, Tề Tề Du. Tên rất hay.”

“Tịch bá bá, ta gọi Tề Du, không phải Tề Tề Du.”

“Thật không? Đứa nhỏ này, sao ngay cả tên của mình cũng nói sai....”(1)

“_-.....”

“Tề Tề, nhà ngươi ở đâu vậy?”

“Thôn Linh Thương ngoài thành tây.”

“Trong nhà làm cái gì?”

“Nuôi heo. Thịt heo do phụ thân ta chăm hoàn toàn không giống của người khác, mùi vị đặc biệt thơm ngon.”

“Thật vậy à, Tiểu Thiên cũng rất thích ăn thịt heo. Có phải hay không Tiểu Thiên?”

“Đúng, đúng, thịt heo so với thịt bò, thịt dê đều ăn ngon hơn. Ta thích ăn nhất. Gầy cũng ngon mà béo cũng ngon. Đương nhiên thịt ba chỉ là ăn ngon nhất. Nếu dùng để luộc, ăn mềm vô cùng. Thịt kho tàu cũng được đó. Nếu là rang với tiêu đen, tốt nhất là dùng thịt sườn. Nấu canh thì dùng chân giò hoặc xương, thịt miếng cũng ngon vô cùng. Tại cùng với đuôi là hương vị ngon nhất, còn có xương sườn, ta thích nhất là ăn bún sườn. Nội tạng khác của heo, như là gan, dạ dày, tim, đúng rồi, đúng rồi, còn có lòng heo.....”

>_< chờ=”” đồ=”” ăn=”” trên=”” bàn=”” đều=”” gần=”” nguội=”” lạnh,=”” tiểu=”” thiên=”” rớt=”” cuộc=”” phát=”” biểu=”” xong=”” cảm=”” thụ=”” đối=”” với=”” thịt=”” heo,=”” dùng=”” lại=”” uống=”” canh.=”” ta=”” đây=”” mới=”” bắt=”” đầu=”” có=”” chỗ=”” trông=”” tiếp=”” tục=””>

“Tề Tề, sao ngươi lại một mình vào thành?”

“Phụ thân ta thảng trước sinh bệnh mà chết, mời đại phu rồi lo hậu sự xong tiền đều đã tiêu hết. Hiện tại ngay cả tiền mua heo con cũng không có, cho nên ta chỉ có thể vào thành.....”

Ta nhỏ nước mắt đồng tình: “Người còn nhỏ như vậy, tự mình vào thành kiếm tiền, nhất định rất vất vả đấy?”

“Cũng không phải vất vả gì, ta hôm nay vừa mới đến, thực thuận lợi tìm được Tịch Nguyên.”

“A? Người là đặc biệt đến tìm Tịch Nguyên sao? Thì ra các người quen biết từ trước à? Chẳng lẽ hai người các người là....”

“Cha,” Tịch Nguyên trên mặt toả khói đen, “Ngài lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.”

“Ta nào có suy nghĩ lung tung, nếu các người quả thực không có gì, người ta vì sao phải tới tìm người? Tề Tề, người nói cho ta biết, Tịch Nguyên đã làm gì có lỗi với người phải không, ta nhất định bắt hắn chịu trách nhiệm tới cùng!”

Tề Du cảm động nước mắt tuôn trào: “Tịch bá bá, ngài không chỉ là mỹ nhân, còn là một người tốt.”

“Đó là đương nhiên. Nói đi, tìm Tịch Nguyên làm gì?”

“Đòi nợ.”

“A?”

“Hắn nợ phụ thân ta tiền một đầu heo.”

Ta ngẩng đầu nhìn Tịch Nguyên, ngay cả nhất gia chi chủ cũng nhin không được ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thật thế à?” Tịch Viêm hỏi.

“.....Đúng...vậy....”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, Tịch Thiên nhỏ giọng nói một câu: “Nhà của chúng ta.... đã trở thành như vậy rồi sao? Về sau con, có phải hay không sẽ không có thịt heo ăn nữa?”

“Yên tâm,” Ta nhỏ giọng an ủi nó, “Con sau này sẽ ra ngoài ở mà. Nhà của Lâu Kinh Hoài có rất nhiều tiền, muốn ăn cái gì hắn cũng có thể mua cho. Nhưng mà phụ thân không có cửa hồi môn cho con rồi.”

“Cha, nếu con không có cửa hồi môn, Kinh Hoài ca có phải sẽ không muốn lấy con nữa?”

“.... Chắc là sẽ không. Có điều cũng khó nói, đầu năm nay người ngại bản yêu phú nhiều lắm....”

“Huynh ấy sẽ ghét bỏ chúng ta ư?”

“Ở mặt ngoài nhìn vào thì không, nhưng mà hoạ hổ hoạ bì khó hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Ai cũng không thể biết được trong lòng hắn thực sự nghĩ như thế nào nữa....”

“Cha, nếu Kinh Hoài ca không muốn lấy Tiểu Thiên, con nên làm thế nào bây giờ?”

“Vậy đành phải ở nhà.... mặc kệ thế nào, phụ thân vĩnh viễn đều muốn con!”

“Cha....” Tịch Thiên cảm động nhào vào trong lòng ta.

Tịch Nguyên đập bàn, mặt nổi gân xanh nói: “Hai người im miệng cho ta!”

Tịch Thiên và ta sợ tới mức ôm nhau thành một đống. Nhưng ta dù sao cũng là phụ thân, định thần lúc sau lập tức cãi lại: “Người rống liên rống, sao phải đập bàn, người đập vỡ lại phải đi mua mới đấy. Còn thiếu người ta tiền heo, chẳng lẽ muốn đem Tiểu Thiên bán đi trả nợ sao?”

“Cha,” Tịch Thiên khóc nói, “Cha đừng bán Tiểu Thiên.”

Hiện tại ngay cả Tịch Viêm cũng nhin không được nói: “Hai người các người im miệng!”

Nhất gia chi chủ lên tiếng, chúng ta cũng chỉ phải ngoan ngoãn đứng dậy đi qua một bên.

“Tiểu Nguyên.”

“Dạ, đại ca.”

“Tài sản trong nhà lúc nào cũng để một mình để xử lý, ta bình thường cũng không hỗ trợ được cái gì...”

“Đại ca sao lại đột nhiên khách khí như vậy...”

“Nhưng là nếu chuyện kinh doanh buôn bán xảy ra vấn đề gì, đệ cũng không cần gặt ta. Dù sao ta cũng có một phần lương bổng, ít nhiều có thể giúp đỡ một chút...”

“Đại ca,” Tịch Nguyên dờ khóc dờ cười, “Không phải như thế. Chuyện kinh doanh buôn bán thuận lợi, một chút vấn đề cũng không có. Tiền heo của Tề Du chỉ là một chút sơ suất mà thôi.”

Ta và Tịch Thiên vừa nghe trong nhà không có nghèo, lập tức tinh thần tỉnh táo, vô cùng cao hứng ngồi trở lại trên ghế.

“Rốt cuộc là làm sao?” Tịch Viêm hỏi.

“Là như vậy, bởi vì Tề phụ thân nuôi heo rất tốt, cho nên Duyệt Phong từ lâu chúng ta luôn chuyên dụng hàng của hắn. Mỗi tháng dựa theo hoá đơn heo và sổ ghi chép thanh toán. Tháng trước Tề phụ thân không có tới, chương quầy của Duyệt Phong lâu liền cử người xuống làng chọn mua heo mang theo cả một khoản tiền. Chính là nhất thời sơ ý, hoá đơn mua heo bị mất một mẫu nhỏ phía dưới, bởi vậy đã quên mất tiền của một đầu heo. Cái này vốn là chuyện rất nhỏ, tiểu tử này vào thành đòi tiền, đưa bù cho hắn liền xong việc.”

“Xong việc? Nếu nói như vậy cần gì phải tìm đệ, tìm chương quầy của Duyệt Phong lâu không được sao?”

Nhắc tới chương quầy của Duyệt Phong lâu, Tề Du thực oán giận xen mồm nói: “Chương quầy kia thật là hung dữ. Chúng ta vốn là nhờ A Căn cùng thôn thuận tiện vào thành đòi hộ, lúc ấy nghĩ đến lâu có sổ ghi chép, cho nên sẽ không cầm theo hoá đơn. Nhưng mà chương quầy kia có chết cũng không chịu nghe, còn nói A Căn lừa bịp hắn, gọi người đánh A Căn nữa! Ta nghe xong rất tức giận, sau khi tìm hiểu, hiện giờ chủ nhân của từ lâu là Tịch Nguyên, đương nhiên đi tìm Tịch Nguyên rồi!”

“Vậy Tịch Nguyên trả tiền cho người chưa?” Ta hỏi.

“Chưa. Ta canh giữ ở ven đường, thật vất vả ngăn lại hắn, nói cho hắn biết sự tình trải qua, còn đem hoá đơn mua heo cho hắn xem. Kết quả hắn không trả tiền, còn lấy bạc ném ta!”

Ta nhất thời giận dữ, dựng lông mày: “Tiểu Nguyên! Người sao lại là hạng người như thế! Phụ thân mới trước đây dạy người như thế nào? Người thiếu tiền không trả, sao lại còn đánh người?”

Tịch Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Tề Du: “Ai đánh hắn? Trên người của ta không có bạc vụn, cầm năm mươi lượng cho hắn, bảo hắn không cần thối lại, hắn không chịu. Bảo hắn ngày mai đến cửa hiệu lấy, hắn cũng không chịu. Ta đang vội về nhà, đành phải đem hắn về đây, xem ở nhà có tiền lẻ hay không.”

“Ta đương nhiên không chịu!” Tề Du gân cổ nói, “Nhà của ta không có tiền, nhưng không phải là ăn mày, cần phải lấy bao nhiêu tiền thì lấy, một đồng cũng sẽ không xin người. Nói ngày mai đến cửa hiệu, vạn nhất nói ta lừa đảo làm sao bây giờ? Tưởng tóm được người dễ dàng sao? Đợi từ sáng sớm đến tận tối, ngay cả nước cũng chưa uống một ngụm! Không phải là đá người hai cái sao? Dám chê ta bẩn, tha về nhà dùng nước nóng nấu ta, người muốn giết người diệt khẩu có phải không?”

Đứa nhỏ này tuy tuổi cũng xấp xỉ Tịch Thiên, nhưng mồm miệng lanh lợi hơn nó gấp bội. Một phen nói liên tiếp không ngừng, Tịch Nguyên tức giận đến xanh mặt, thật sự là khiến ta thưởng thức vô cùng.

“Tề Tề à, người đừng tức giận, chuyện này là Tịch Nguyên không đúng. Hiện tại đã trễ thế này, người ở trong thành cũng không có chỗ ở, chỉ bằng ở lại nhà ta, ngày mai lấy tiền được không?”

Tề Du quay đầu nhìn ta, lập tức tươi cười thuận theo, ngọt ngào nói: “Ta vốn thực tức giận, nhưng mà vừa tiến đến, thấy Tịch bá bá xinh đẹp như vậy, Tịch đại ca lại anh tuấn thế này, còn có Tiểu Thiên ca đáng yêu vô cùng, đã cảm thấy cơn tức không còn chút nào. Ta ở nhà kỳ thật rất sợ người lạ, sợ nhất cùng người xa lạ nói chuyện, nhưng ba người lại rất tốt với ta, rất dịu dàng, thân thiết, làm cho ta một chút cảm giác xa lạ cũng không có. Thật giống như quen biết ba người đã lâu!”

Tịch Nguyên quay đầu đi, làm tư thế muốn nôn.

Tịch Thiên lại nổi lên cảm thông, kéo tay Tề Du nói: “Đúng thế, đúng thế. Ta cũng rất sợ người lạ, lúc gặp được Kinh Hoài ca, ánh mắt đầu tiên đã rất thích, nguyện ý cùng hắn nói chuyện. Không thể tin được người cũng có cùng cảm giác với ta.”

Hai người tức khắc vui mừng, nói nói cười cười rồi ôm nhau thành một đống, thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khanh khách. Tịch Nguyên bên cạnh càng không ngừng rung mình.

“Được rồi, trời cũng đã tối muộn rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm một chút đi. Tịch Thiên, Tề Du đêm nay phiền đệ tiếp đón.”

“Đã biết, đại ca.” Tịch Thiên vô cùng vui vẻ nắm tay Tề Du cùng nhau rời đi. Tịch Nguyên nhún vai, hừ một tiếng, cũng xoay người đi ra ngoài.

Ta ngồi xổm người xuống, muốn thu thập đồng bừa bãi do Tịch Nguyên đập bàn gây ra, lại bị Tịch Viêm cầm tay.

“Không cần làm,” Tịch Viêm cầm tay ta khoắc lên cánh tay hắn kéo đi, “Đi thôi, ta đưa ngươi trở về phòng.”

*

Đêm yên tĩnh, thời tiết lạnh băng.

Ta dựa vào cánh tay Tịch Viêm, đi qua hành lang thật dài.

Tịch Nguyên ở trong viện luyện kiếm, kiếm hoa như tuyết, bóng người như rồng. Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên hắn cầm kiếm, thanh kiếm còn dài hơn cả người, xoạt xoạt lòi trên mặt đất. Đầu tiên là dùng để đào động kiến, sau lại muốn chọc tổ ong vò vẽ, nếu không phải ta nhanh tay cướp lại, anh tuần thiếu niên hiện giờ sớm đã thành lấm tẩm mỹ nhân rồi.

“Ah, kiếm pháp của Tiểu Nguyên từ khi nào thì bắt đầu trở nên tốt như vậy?”

“Từ khi ngươi bắt đầu hứng thú với việc chọc Tiểu Thiên, không còn mỗi ngày dạy hắn luyện kiếm nữa.”

-_-|||||.....Trưởng nam này thật là đáng ghét nhất á, rất muốn cắn cho hắn hai phát, đáng tiếc lại không dám.

Trời thu ngày càng rõ rệt, gió đêm dần dần lạnh hơn. Bước tới nguyệt lương môn(2), Tịch Viêm cởi áo khoắc choàng lên vai ta. Phía trước chính là phòng của Tịch Thiên. Vẫn còn ánh sáng, hai bóng người nhỏ nhỏ chiếu lên cửa sổ, đang mãi chơi đùa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười mơ hồ.

“Nếu Tề Du là đạo phỉ phái tới điều tra tình hình buôn bán, vậy hắn căn bản không cần nói lời khách sáo. Chỉ cần tùy tiện hỏi, Tiểu Thiên sẽ đem tất cả những nơi cất giấu vàng bạc châu báu nói cho hắn biết.” Ta vui đùa nói.

“Tiểu Thiên căn bản không biết những thứ đáng giá trong nhà giấu ở nơi nào.” Đây là cảm nhận của trưởng nam không biết hài hước của ta.

Ta thở dài một hơi, “Còn nhớ rõ lúc nhặt được đứa nhỏ này, không có sữa, cả ngày ngậm ngón tay ta mà khóc. Chỉ chớp mắt một cái, đã lớn nhanh như vậy.”

“Còn không phải bị ngươi thúc giục. Mỗi buổi tối đều chạy đến bên giường chúng ta, cứ như mộng du nói ‘Các người khi nào mới lớn lên vậy?’, sau đó lại trở về ngủ. Sợ tới mức ba người chúng ta phải liều mạng lớn lên.”

“Có chuyện này sao?” Ta nghiêng đầu suy nghĩ, cũng không có ấn tượng gì. Có thể thật sự là mộng du đi.

Tịch Viêm gõ một tiếng lên cửa sổ phòng Tiểu Thiên, thấp giọng nói: “Đừng nghịch ngợm quá lâu, ngày mai lại không xuống giường được!”

Hai cái bóng đang ồn ào ngừng một chút, lập tức truyền đến giọng nói nhỏ nhỏ rầu rĩ của Tịch Thiên: “Biết rồi, đại ca.”

Lại đi qua mấy gian phòng nữa, tiến tới phòng ngủ của ta, Tiểu Châu đứng ở bậc thềm trước cửa, kính cẩn nói: “Đại gia, lão gia, nước ấm đã được chuẩn bị.”

Ta mếu máo, vì cái gì kêu Tịch Viêm trước, đây rõ ràng là phòng của ta mà.

Vào phòng cởi áo khoác, rửa sạch chân, xoa búi tóc xuống, nhảy lên giường. Tịch Viêm nhẹ nhàng kéo chăn lên ngực ta, ngồi xuống trước giường, sờ sờ cái trán của ta.

“Đã lâu rồi không có phát sốt đâu.” Ta đặc ý nói, “Người đừng quên, chỉ cần giữ vững liên tiếp ba tháng không sinh bệnh, người sẽ mang ta đi Tô Châu nghe hát.”

“Được, chỉ cần thân mình người khoẻ mạnh, đưa người đi đâu cũng được.”

“Ta còn muốn đi Thiên Trúc, người nói phải bao lâu không sinh bệnh mới có thể đi?”

“Bảy mươi năm.”

“.....” Ta xoè ngón tay tính toán.

“Không cần tính, qua bảy mươi năm, người một trăm lẻ bảy tuổi, đến lúc ấy cũng nên đi Thiên Trúc rồi.”

“>_<”

“Có thấy lạnh không? Đổi chăn dày một chút nhé.”

“Không lạnh, vài ngày nữa rồi đổi. Còn chưa có bắt đầu đổ sương đâu. Khí hậu Giang Nam, so với phương bắc ấm hơn rất nhiều.”

“Đúng vậy..... Cha....”

“Ừhm.”

“Ta không còn nhớ rõ hình dáng của hần nữa?”

“... Để ta nghĩ chút đã.... Mất hần rất đen, tóc mái rất dài, người kỳ thật cũng không giống hần lắm.... Hần cao hơn người, cũng gầy yếu hơn, tính tình tốt lắm, rất ít khi thấy hần nổi giận. Có khi uống một chút rượu, liền thích đứng ở đình giữa hồ ngâm thơ, đáng tiếc thơ ngâm cũng không có một cái do chính hần viết....”

“Hần không biết làm thơ à?”

“Ừ,... hần không biết làm thơ, chữ viết nát bét, cũng không có võ công, sức lực rất yếu, trèo qua Yên Sơn, chưa bao giờ tự mình lên đến đỉnh. Người cũng không tính là thông minh..., nhưng mà.... hần là một người rất tốt...”

Tịch Viêm cười, gật đầu nói: “Có thể tưởng tượng được.”

Ta cũng cười lên. Thật sự, Tịch Viêm hoàn toàn không giống hần.

Nói thật, ta cảm thấy được Tịch Viêm tương đối giống ta, dù sao cũng là hài tử một tay ta nuôi lớn. Chẳng qua khi ta phát biểu quan điểm này với mọi người, tất cả đều là một bộ chết cười. Tịch Nguyên không chút khách khí nói: “Cha có biết vì cái gì đại ca là nhất gia chi chủ không? Không phải bởi vì hần là đại ca, mà là bởi vì hần từ đầu đến chân từ trong ra ngoài không có một chút giống ngài!”

Mà ngay cả Tịch Thiên lúc ấy còn rất nhỏ cũng bập bẹ nói: “Con cảm thấy so với đại ca, con mèo của Hoa gia bên cạnh nhìn tương đối giống phụ thân hơn....”

Hại ta ám ức mấy ngày.

*

Có gió theo cửa sổ tiến vào, ta rút lui cổ. Tịch Viêm đứng dậy đóng chặt cửa sổ lại, rót một chén trà nóng trên bàn giúp ta uống.

“Tiểu Viêm,”

“Ừhm.”

“Ngày mai Tiểu Thiên nhất định sẽ mời Tề Tề ở nhà chúng ta thêm vài ngày, người có đồng ý không?”

“Không đồng ý.”

“Nhưng mà Tiểu Thiên từ nhỏ cũng không có bằng hữu cùng tuổi, như vậy sẽ làm nó mất vui. Tuy rằng Tề Tề.... Tề Tề kia thật là.... có chút khả nghi...”

“.... Người cũng đã nhìn ra?”

Ta nhếch miệng cười, nhớ tới đôi tay nhỏ bé mịn màng của Tề Du. Lẽ ra ta không biết nuôi heo sao? Trước kia sống ở nông thôn, ta không chỉ nuôi ba tiểu hài tử, đồng thời còn phải cho vài miệng heo phì ăn. Cắt rau cho heo, nấu cám heo, dọn dẹp chuồng heo. Tịch Viêm khi đó nhiều nhất là giúp ta trông lửa nấu cơm, Tịch Nguyên chỉ biết dùng kiếm nơi nơi đào động kiến, Tịch Thiên còn chưa cai sữa công ở trên lưng. Cả ngày làm việc nhà, nhớ không nổi trên tay có bao nhiêu vết chai nữa.

Tịch Viêm lôi tay của ta từ trong chăn ra, áp lên mặt.

Có điều ta cũng coi như vận khí tốt, ba tiểu hài tử đều rất ngoan ngoãn. Tịch Viêm, Tịch Nguyên thoáng lớn lên một chút, trọng trách của ta liền giảm bớt. Đợi cho trưởng nam thành đương gia, ta liền hoàn toàn biến thành một con sâu gạo, ngay cả Tịch Thiên đều là hai ca ca nuôi dưỡng. Vài năm qua đi, đôi tay đã sớm hồi phục mềm nhẵn, chỉ còn lại một hai vết chai, có lẽ sẽ không bao giờ tiêu tan.

“Để cho Tề Tề ở lại hai ngày đi. Ta cảm thấy được hấn cũng không giống đứa nhỏ hư hỏng, nói không chừng chính là công tử nhà ai trốn ra thôi. Người cùng Tiểu Nguyên điều tra lai lịch của hấn, chắc là không có gì nguy hiểm đâu. Hơn nữa, trong nhà còn có ta mà.”

“Chính là bởi vì trong nhà có người, mới phải cẩn thận một chút. Có điều một mình hấn cũng không làm được cái gì, trước hết cứ mặc kệ đi.”

Ta vui mừng nhồm nứa người dậy, ôm lấy cổ Tịch Viêm. Đừng nhìn hấn ngày thường trì gia nghiêm khắc, chỉ cần khi hai ta cùng một chỗ mềm giọng cầu hấn, phần lớn hấn đều sẽ nghe theo ta.

Phụ thân ta đây, rốt cuộc cũng không phải là giả đâu.

Tịch Viêm dùng chân chùn lấy bả vai của ta, một lần nữa ấn ta quay về trên giường, ánh mắt có chút lo lắng, trách mắng: “Cẩn thận cảm lạnh! Không muốn đi Tô Châu nữa hả?”

Ta nhanh chóng lùi vào ổ chăn, “Tiểu Viêm...”

“Ừm.”

“Đêm nay ngủ cùng phụ thân đi...”

“.....”

Ta chu chu miệng, “Cái gì chứ, ba người các người trước kia đều thích ngủ cùng ta mà. Thế mà từ khi nhà có nhiều phòng hơn, một đám đều đi mất, để phụ thân cô đơn một mình, vì cái gì chứ?”

Tịch Viêm dùng đôi mắt đen sâu thẳm không hài lòng nhìn ta: “Người thật sự muốn biết vì cái gì?”

“Đương nhiên là muốn.”

“Ta đây nói cho người biết,” Hấn đặt đầu nghiêng xuống bên cạnh cái gối của ta, nhỏ giọng nhưng rõ ràng nói, “Chúng ta cho tới bây giờ đều không thích cùng người ngủ chung!”

“A?”

“Bởi vì ngủ bên cạnh người, mỗi buổi tối ít nhất sẽ bị đá xuống giường ba lượt. Tiểu Thiên có lúc rất khốn khổ, dứt khoát không trở lại trên giường, quần chăn ngủ trên mặt đất. Gần sáng mới được Tiểu Nguyên ấm đi.”

“A?”

“Trước kia là không có biện pháp, trong nhà chỉ có một cái giường, hiện tại có điều kiện, ai còn nguyện ý chịu tội?”

>_<>

Tịch Viêm dịu dàng mỉm cười, đẩy người ta dịch vào phía trong giường.

“Người làm gì vậy?”

Hắn không nói, cởi áo khoác, xốc lên góc chăn nằm xuống bên cạnh ta, đưa tay kéo ta gối lên khuỷa tay hắn.

“Người không phải nói cùng phụ thân ngủ sao? Ta hiện tại đã lớn như thế này, có thể bao trùm từ đầu đến chân người, người cho là còn có thể đá ta xuống à?”

“A? Nhưng mà người cũng không phải hôm nay mới lớn như thế này. Trước kia nếu người ở trong phòng ta ngồi quá muộn, ta bảo ngủ cùng, người cũng không chịu mà...”

Hàng lông mi dài của Tịch Viêm sụp xuống, làm cho ta nhìn không thấy mắt hắn. Cánh tay đặt trên lưng ta cũng hơi giật nhẹ, nhưng lập tức biến mất. Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng nói: “Người muốn biết vì sao?”

“Muốn, không muốn sẽ không hỏi người.”

Hắn chậm rãi đem cằm đặt lên đỉnh đầu ta, cúi đầu cười ra tiếng, nói: “Bây giờ còn không thể nói cho người biết.”

Ta dùng chân đá hắn. Thật sự là đáng ghét, biết rõ lòng hiếu kì của phụ thân lớn, còn cố tình khiêu khích ta như vậy, rõ ràng là biết ta không có biện pháp ép hắn.

“Được rồi,” Tịch Viêm thấy ta mất hứng, nhẹ nhàng dỗ, “Náo loạn cả ngày, người không mệt sao? Ngủ đi.” Nói xong hơi siết chặt tay, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên mặt ta.

Ta nhất thời cảm động hết sức. Tiểu mao đầu ngày nào còn nâng niu trong tay, khi lớn lên cũng không thân mật với phụ thân như trước nữa. Hiện tại cũng chỉ có Tịch Thiên còn thương hôn ta, hai đứa lớn đã sớm không làm vậy nữa. Có một lần ta hỏi Tịch Nguyên vì sao, hắn nói: “Đại ca không cho, nói là đều lớn rồi, còn hôn đến hôn đi chẳng giống ai.” Ta vừa nghe là ý tứ của gia chủ, cũng không dám hỏi lại, không nghĩ tới tới nay còn kiếm được một cái hôn nhẹ của nhất gia chi chủ. Về sau nhất định phải bảo hắn thường xuyên ngủ cùng, cũng thuận tiện thúc đẩy một chút tình phụ tử.

—*_—

Sáng sớm hôm sau, Tịch Thiên gõ cửa ầm ầm, gọi: “Cha, dậy đi, hôm nay trời đẹp lắm nha!”

Ngồi dậy mặc y phục chỉnh tề, đệm chăn bên cạnh nguội lạnh, Tịch Viêm đã sớm đi ra ngoài luyện công.

Mở cửa cho tiểu nhi tử tiến vào. Trong tay của nó bưng nước ấm, vắt khăn mặt đi tới giúp ta lau mặt chải đầu. Tề Tề đi theo phía sau, đi qua đi lại nhìn ta, miệng không ngừng nói: “Tịch bá bá xinh đẹp quá, ta thật sự cảm thấy ngài còn xinh đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân trong hoàng cung nữa.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Những lời này người đã nói hôm qua rồi!” Ta vỗ vỗ đầu hắn, “Đổi câu khác nghe đi.”

“Vậy.... ngài so với trong nhà ta nuôi...”

“Dừng!” Ta quát to một tiếng, “Được rồi, không cần nói nữa.”

Tịch Thiên hoàn thành công việc của mình, hôn một cái lên mặt ta, khanh khách cười: “Cha, chuẩn bị xong rồi!”

Quay đầu lại nhìn tiểu nhi tử trắng trẻo, nghĩ lại tối đa là hai năm nữa sẽ giống như nước đổ ra ngoài, trong lòng không khỏi chua xót. Kéo nó vào trong lòng méo máo nói: “Tiểu Thiên, con vì sao nhất định phải gả đi chứ? Không thành thân có được không?”

“Nhưng mà nhị ca nói nếu con không thành thân thì sẽ không có ai nuôi, sẽ đói chết.”

“Các ca ca nuôi con.”

“Nhị ca nói tương lai muốn thành thân với tuyệt thế đại mỹ nhân, không cần mang theo gánh nặng.”

“Còn có đại ca mà.”

“Nhị ca nói đại ca tương lai rất có thể thất tình, ở bên cạnh huynh ấy rất nguy hiểm, sẽ bị lấy ra trút giận.”

Ta giận dữ, lông mày dựng ngược: “Trưởng nam của ta là thiên hạ đệ nhất rể hiên, ai dám làm cho hấn thất tình, phụ thân sẽ đem nàng đánh thành đầu heo!”

Tề Tề ở một bên vỗ tay tán thưởng: “Tịch bá bá thật oai phong, tương lai nhất định là một vị phụ thân lợi hại, tất cả các nàng dâu đều sẽ sợ ngài.”

Ta vừa ý, quên luôn đề tài vừa nói với tiểu nhi tử, dẫn bọn nhỏ cùng đến phòng ăn ăn điểm tâm.

—*_—

Hai huynh đệ kia đã ngồi cả bên bàn. Tịch Nguyên tinh thần phấn chấn, vẻ mặt hào hứng, có điều Tịch Viêm sắc mặt mệt mỏi, tựa hồ tối qua ngủ không được tốt lắm. Ta nhanh chóng cố gắng hồi tưởng, có phải hay không nửa đêm đã hấn xuống giường.

Mọi người ngồi hết xuống, Tiểu Châu bưng bữa sáng lên. Tề Tề lanh lợi giúp mọi người múc cháo. Bát thứ nhất cung kính đưa Tịch Viêm, xem ra chỉ một đêm ngắn ngủi, hấn cũng đã thăm dò được ai là đương gia.

Lâm Bá làm bánh bao nhân nước tương ăn ngon vô cùng, là một trong những món ta thích nhất. Bởi vì nằm ở mặt bàn bên kia, Tịch Viêm liền lấy một cái đưa cho ta.

“Cha, tối hôm qua đại ca ngủ ở phòng của ngài sao?” Tịch Nguyên húp cháo, thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, đã lâu không cùng hài tử ngủ chung, thật cao hứng.” Ta nhìn Tịch Viêm, “Tiểu Viêm, sáng nay người dậy lúc nào vậy, động tác thật nhẹ nhàng, ta chẳng cảm giác gì cả.”

Tịch Nguyên thiếu chút nữa phun ra ngụm cháo, nhin cười nói: “Cha, chỉ cần lão nhân gia ngài đang ngủ, phòng có sụp xuống cũng không tỉnh, cho dù đại ca nhảy nhót ở trên giường cũng không có cảm giác, cần gì phải nhẹ nhàng?”

Ta tủi thân nhìn Tịch Viêm, hấn trừng mắt lườm đệ đệ, Tịch Nguyên nhanh chóng vùi đầu tiếp tục húp cháo.

Lúc này Tịch Thiên đặt bát cơm xuống, rất nghiêm túc nói: “Đại ca, nhị ca, đệ muốn lưu Tề Tề ở nhà chúng ta thêm mấy ngày. Hấn khó được vào thành một chuyến, đệ muốn dẫn hấn đi chơi khắp nơi một vòng.”

“Nhà hấn không phải cần tiền gấp để mua heo sao? Ở kinh thành nhiều có khi sẽ trì hoãn công việc?” Tịch Nguyên lườm Tề Tề một cái, hỏi.

“Không sao, hôm nay vừa vặn Tiểu Tỏa ở thôn bọn họ phải đi về, có thể nhờ hấn đem tiền đưa cho mẫu thân Tề Tề.” Tịch Thiên đối đáp trôi chảy, có thể thấy được tối hôm qua được dạy bảo không tồi.

“Tùy đệ, chuyện này hỏi đại ca đi.” Tịch Nguyên lại lườm Tề Tề một cái, thản nhiên nói.

“Đại ca....”

“Được rồi, các đệ ở nhà cẩn thận đừng làm phiền phụ thân.” Tịch Viêm gật đầu, lại chuyển hướng ta, “Cha, người đừng quên tuổi tác của mình, thân thể lại không tốt, không được cùng hai người bọn chúng nghịch ngợm.”

Ta hơi hơi chu miệng, lại không dám phản bác, hung hăng cắn cái bánh bao.

“Đúng rồi, hôm nay Nam An Vương gia thay Thánh Thượng nam tuần đến Dương Châu, ta có thể không trở lại ăn cơm tối, không cần chờ ta.”

“Đã biết.” Ta nói, “Người phải mời Nam An Vương gia ăn hoa tửu(3) sao?”

Tịch Viêm nhăn mày: “Cha, ta nói rất nhiều lần rồi, chỉ có lần trước Phù Uy Hầu gia mời mãi, ta mới cùng hấn đi hoa lâu một lần. Cũng chỉ là đơn thuần xem ca múa mà thôi, người còn muốn nhắc tới bao nhiêu lần nữa? Hơn nữa Nam An Vương gia còn mang theo gia quyến, lại có Tuần phủ Chiết Giang đại nhân cùng đi, ăn cái gì hoa tửu?”

Ta cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thuận miệng hỏi một chút thôi, người làm gì phải nổi giận?... Chột dạ....”

“Người nói cái gì?!”

“Không.... không có gì....”

“Đúng rồi Tiểu Nguyễn, Tuần phủ Bùi đại nhân viết thư nói, Nam An Vương phi thích nhất gắm Tô Châu. Đề chọn ở cửa hiệu chúng ta một tấm tinh xảo một chút, đến lúc đó tặng nàng.”

“Nam An Vương phi bao nhiêu tuổi?” Ta hỏi.

“Chắc hơn bốn mươi.”

“Có xinh đẹp hay không?” Tề Tề hỏi.

“Ta làm sao biết? Ta còn chưa thấy qua.”

“Tiểu sắc lang,” Tịch Nguyễn liếc mắt nhìn Tề Tề, “Cả ngày chỉ có xinh đẹp hay không? Lão bà hơn bốn mươi có thể làm mẹ người rồi, cho dù xinh đẹp người có thể yêu được chắc?” Nói xong quay đầu hỏi Tịch Viêm, “Nàng có nữ nhi không?”

“Có.”

“Vậy tiểu quận chúa có đi cùng không?”

“Hình như cả nhà đều tới.”

“Tiểu quận chúa có xinh đẹp không?”

“Nghe nói nổi danh xinh đẹp.”

“Đại ca, huynh mời cả nhà Nam An Vương gia tới dùng cơm được không?” Tịch Nguyễn cao hứng đề nghị, “Cũng coi như thể hiện tấm lòng của quan phụ mẫu.”

Ta che miệng cười. Tề Tề bĩu môi: “Đây mới là sắc lang.”

Hai người dùng ánh mắt giao chiến một hồi, tia lửa văng khắp nơi.

Gia chủ không thêm quan tâm, ta cùng Tịch Thiên vui vẻ xem cuộc vui. Một chút bữa sáng, ăn được cực kì có hương vị.

(1) Bởi vì cái tên Tề Du () không có nghĩa gì hết, cho nên lão gia tự đặt thêm chữ Tề đằng sau thành Tề Tề () nghĩa là đầy đủ.

(2) Nguyệt lượng môn: Kiến trúc cửa hình giống mặt trăng tròn điển hình của Trung Quốc.

(3) Hoa tửu: Có kỹ nữ hầu rượu.

5. Quyển 1 - Chương 5

Tịch Viêm trước khi đi an bài năm thị vệ, bảo ta hôm nay đi dạo chơi trong thành một chút, nhưng không được cùng hai đứa nhỏ điên loạn. Ta vui mừng đáp ứng.

Làm xong bài tập, Tịch Thiên giúp ta đội mạo sa, cùng Tề Tề xuất môn, phía sau nối đuôi đi theo một chuỗi người.

Tề Tề thật sự giống người không thường ra đường, nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên muốn chết, ngay cả cái tượng đất nặn cũng mới mẻ nhìn ngắm từ đầu đến chân. Lúc Tịch Thiên nghĩ muốn mua cho hắn, hắn lại nói không cần.

Đi qua một con đường, ta cảm thấy hơi mệt, bước chân dần dần chậm lại. Phúc Bá cùng đi vượt lên trước, chỉ vào một gian trà lâu bên trái nói: “Lão gia, đi vào nghỉ một chút. Để cho các thiếu gia tự mình đi chơi đi.”

Mọi người trong nhà lúc an bài hành trình của ta cũng không dùng ngữ khí xin ý kiến, ta cũng quen rồi. Ngoan ngoãn để Tịch Thiên đỡ lên lầu, ngồi trên lầu hai quan sát đường phố, uống trà ăn điểm tâm.

“Cha đừng chạy lung tung, con với Tề Tề lát nữa sẽ quay lại đây đón cha.” Tịch Thiên nhỏ nhẹ nói.

Ta quay đầu lại nhìn mấy người hộ vệ ngồi cách đó không xa, lại nhìn Phúc Bá ngồi cùng bàn, loại thể trận này, cho dù muốn chạy cũng phải có tài năng bốc hơi mới được.

Hai đứa nhỏ tay trong tay sôi nổi đi xuống lầu, ta cảm thấy hơi lo lắng, bảo A Phát tương đối thông minh đi theo.

Đối diện trà lâu là Tuý Hoa lâu nổi danh nhất Dương Châu. Bởi vì là ban ngày, còn chưa có tiếng xe ngựa ồn ào ngoài cổng, nhưng dòng người đi ra đi vào vẫn tương đối nhiều. Ta ghé qua cửa sổ nhìn xem vô cùng hứng khởi.

“Phúc Bá, người xem người kia, mặc y phục màu lục, trông có giống ếch không?”

“Đó là nhị công tử của Trương Thủ Bị gia, ngài nhỏ giọng một chút.”

“Ha ha, cái người bên cạnh hắn cũng rất giống ếch.”

“Lão gia, người ta mặc áo trắng mà...”

“Vậy thì giống ếch bị lột da thôi...”

“.....”

“Phúc Bá, ta nhận ra người kia, lần trước hắn chặn đường ta, bị Tịch Nguyên đánh rất thảm.”

“Đó là cậu em vợ của Lâm đại gia thương gia châu báu trong thành. Cũng bởi vì bị nhị gia đánh, cho nên Lâm đại gia đã tự mình chạy đến tìm nhị gia...”

“Hắn muốn làm gì, rõ ràng là cậu em vợ của hắn không đúng...”

“Hắn tặng nhị gia một đôi dạ minh châu làm tạ lễ, nói là đã sớm muốn dạy dỗ cậu em vợ một chút, nhưng không có cơ ra tay...”

“Như vậy à..... Cơ mà đó là chuyện hai tháng trước rồi, sao mấy vết phù trên mặt hắn vẫn không có tiêu, giống y cái bánh bao hấp...”

“Mặt mũi hắn vốn là như vậy mà. Hơn nữa, lão gia ngài nói chuyện rất không hay, tại sao có thể hình dung người ta như vậy, sao không sử dụng từ ngữ hay hơn một chút?”

“Vậy người nói giống cái gì?”

“Mứt quả hồng.”

“... Phúc Bá, người quả thật có tài văn chương hơn ta, nói như vậy nghe ngọt ngào hơn...”

“Đa tạ lão gia khích lệ. Ngài có thể ăn thêm một nửa cái bánh trứng.”

“Ăn cả cái được không?”

“Bánh trứng không tốt cho tiêu hóa, đại gia phân phó, không được cho ngài ăn nhiều.”

“... Haizz, biết rồi...”

—*—

Ăn xong điểm tâm, Phúc Bá cầm một cái đệm mềm để ta tựa vào trên bàn ngủ một lát. Trong lúc mơ màng khách nhân bàn bên đã thay đổi một loạt món khác, có một tiểu cô nương bước lên lầu, gảy đàn tỳ bà hát rong. Quay đầu nhìn, bộ dạng thanh tú đáng yêu, có điều tiếng ca kia.... cùng Tiểu Nguyên nhà ta kết hợp lại, ta muốn ngủ cũng không nổi.

“Vị đại gia này, chọn một khúc nhạc đi?” Thật sự là sợ cái gì tới cái đó. Tiểu cô nương lão đảo bước lại đây, rất có lễ phép, má lúm đồng tiền như nụ hoa.

“Không cần...”

“Đại gia hay là chê tiểu nữ hát không tốt?” Nha đầu thông minh, vậy mà cũng đoán được ngay, ta vội gật đầu.

Tiểu cô nương tức thì nước mắt rơi như ngọc, làm ta giật cả mình. Rõ ràng tự nàng nói hát không tốt, cũng không phải là ta nói mà.

“Cái này.... cái này người cầm đi....” Vội cầm mấy thỏi vàng trong túi áo đưa cho nàng.

“Tiểu nữ vừa rồi không có hát, sao có thể cầm tiền của ngài?” Tiểu cô nương sợ hãi nói.

“Đừng khách khí, cầm đi....”

“Không cần....”

“Ngoan nào....”

“Thật sự không cần....”

“Vì cái gì không cần, cầm....”

“Không.... không cần....”

Hai người chúng ta đang giằng co, một giọng nói chính khí nghiêm nghị vang lên: “Cuồng đồ to gan, ban ngày ban mặt mà dám đùa giỡn con gái nhà lành, mau thả nàng ra!”

Ta vừa nghe nói có người đùa giỡn con gái nhà lành, vội ghé vào cửa sổ ngó xuống xem. Dòng người vẫn đi lại bình thường, không có cuồng đồ gì cả. Quay đầu lại, đối diện một cô nương vẻ mặt lạnh lẽo, y phục tiêu chuẩn hiệp nữ, tay gác chuôi kiếm, trợn trừng mắt nhìn ta.

“Nhìn ta làm gì?”

“Trước ánh mắt của bao người mà ngươi cũng dám cả gan làm càn, đúng là đồ vô sỉ!”

“Ta không có.”

“Không có? Ta vừa lên lầu liền nhìn thấy người lôi kéo vị cô nương này, còn dám chống chế?”

“Ta không phải lôi kéo nàng, ta là cho nàng tiền.”

“Người có mấy đồng tiền dơ bẩn liền tưởng là giỏi à. Vị cô nương này hát rong chứ không phải bán mình, người nghĩ là cho tiền rồi muốn làm gì thì làm sao?” Nói xong liền xoẹt cái rút kiếm ra.

Tiểu ca nữ sợ tới mức ngậy người, nhất thời nói không nên lời.

“Động một chút là rút kiếm cũng không phải là hành động của hiệp khách. Huống chi người không phân biệt rõ phải trái trắng đen, tính tình quá nóng nảy cẩn thận không xuất giá được nha.”

Hiệp nữ nổi giận, kéo một thanh kiếm hoa sắc sỡ, quát: “To gan, người có biết ta là ai không?”

Ta thở dài một hơi. Không hành tẩu giang hồ nhiều năm, không thể tin được người trong giang hồ một chút tiến bộ cũng không có, vẫn là không chịu tự nhớ kỹ mình là ai, động một chút lại hỏi người khác.

“Phúc Bá, nàng là ai?”

“Ái nữ của Lâm trưởng lão phái Hoa Sơn, Lâm Tương Vân Lâm đại tiểu thư. Năm nay hai mươi xuân xanh, tự xưng là giang hồ đệ nhất hiệp nữ. Có điều đồng tình với danh hiệu này của nàng ngoại trừ phụ thân nàng hiện nay không có người thứ hai.”

Lâm đại tiểu thư xoẹt một kiếm bổ tới. Đám thị vệ canh giữ ở một bên cũng không phải là vô dụng, trong đó có một người nhảy lên tiếp chiêu, keng keng keng giao chiến.

Ta tập trung nhìn vào, “Này, tại sao lại là A Đại đánh, các người luôn bắt nạt hần.”

“Chúng ta không phải bắt nạt hần, chủ yếu bởi vì A Đại vẫn độc thân thôi. Có cơ hội cùng cô nương quen biết cho nên chúng ta tạo điều kiện cho hần.” Thị vệ A Kỳ ngồi ở một bên nói.

Phúc Bá hừ một tiếng: “Tiểu thư lần trước ở trên chùa kiên quyết nói lão gia đừng vào người nàng, các người sao lại tranh nhau, không chịu để cho A Đại quen biết?”

“Cô nương kia bộ dạng xinh đẹp, không giống vị đại tiểu thư này....”

Ta lại chăm chú nhìn, quả thật không thể dùng xinh đẹp để hình dung, không khỏi có chút lo lắng: “Phúc Bá, nàng có hứa hôn với ai chưa? Tính tình lại không tốt, nếu thật sự không thể xuất giá, lại là tại ta miệng quạ đen.”

“Hai năm trước hứa hôn với nhị thiếu gia Thanh Vân phái.”

“Ồ, vậy là tốt rồi.”

“Một năm trước lại huỷ bỏ hôn ước.”

“Vì sao?”

“Đại thiếu gia Thanh Vân phái cùng bà nội xuất môn du ngoạn, về nhà muộn. Đi đến ngoại thành thì trời đã tối đen, bà nội tuổi cao mệt mỏi, đại thiếu gia liền ôm nàng đi. Gặp được vị đại tiểu thư này, nhất quyết cho rằng cô nam quả nữ dạ hành, nhất định là lừa gạt phụ nữ. Không cần thanh minh, đem đại thiếu gia không võ công đánh gãy một cánh tay.... Sau đó liền từ hôn....”

“>_<..... vị=”” đại=”” thiếu=”” gia=”” kia=”” còn=”” xui=”” xẻo=”” hơn=”” ta=””>

Lúc này A Đại đã đánh bay kiếm trong tay đại tiểu thư, cũng không tới gần, bất động bảo hộ phía trước ta.

Đại tiểu thư tức giận đến cả người run rẩy, lại không có biện pháp, đành phải hướng về phía tiểu ca nữ kia nói: “Mau tới đây, ta đưa ngươi đào tẩu!”

Nàng hung dữ như vậy, tiểu ca nữ nào dám cùng nàng đào tẩu, trốn ở phía sau ta không dám bước ra. Vài tên thị vệ nhanh chóng bước tới an ủi.

“Đi đi đi,” Ta đuổi đám người A Kì, ngoắc gọi A Đại, “Tối chiều có một chút tiểu cô nương này. Tiểu cô nương, ngươi tên gì?”

“Tiểu Lăng....”

“A Đại, vị này chính là Tiểu Lăng cô nương. Tiểu Lăng, đây là A Đại. Hắn là người địa phương, tuyệt đối có gốc rễ rõ ràng. Phụ mẫu nguyên bản đậu hũ ở ngoài chợ, hiện tại đều đã qua đời. A Đại làm việc trong nha môn, năm nay hai mươi ba tuổi, chưa lập gia đình, tiền lương hai mươi hai lượng bạc, còn có một ít thu nhập phụ, có một căn nhà ở hẻm phía tây thành. Người thành thật, không thích nói chuyện, nhưng quan hệ với đồng liêu(1) cũng không tệ lắm. Ngươi còn muốn biết gì khác không?”

Tiểu Lăng đỏ mặt lắc đầu.

“A Đại ngươi sao? Có cái gì muốn hỏi không?”

Mặt của A Đại so với Tiểu Lăng còn đỏ hơn, cũng lắc đầu, hai mắt trộm nhìn nàng, mím môi cười cười.

“Tiểu Lăng ngươi là người ở đâu? Sống ở chỗ nào?”

“Ở Từ Châu, chạy nạn tới nơi này, thuê một gian phòng của Vương đại nương ở chợ phía đông thành.”

“Một người?”

“Ừm, phụ thân của tiểu nữ nửa năm trước mắc bệnh qua đời.”

“Vậy nếu bình thường ngươi không có việc gì làm, A Đại nhà ta tới tìm ngươi cùng đi ra phố dạo chơi mua đồ hoặc gì gì đó sẽ không ngại chứ?”

Tiểu Lăng khe khẽ lắc đầu.

“A Đại ngươi hiện tại có việc gì không?”

“Có, phải bảo vệ lão gia....”

“Có bọn A Kì là đủ rồi, không cần ngươi nữa, ngươi đi bồi Tiểu Lăng cô nương dạo chơi thành Dương Châu đi.”

“Nhưng mà đại gia có lệnh....”

“Lời của đại gia và lời của lão gia ngươi nghe ai?” Những lời này vừa ra khỏi miệng ta liền hối hận.

“Đương nhiên nghe đại gia rồi.” A Đại quả nhiên không chút do dự đáp.

“Chuyện này người nghe lão gia cũng không sao. Chốc nữa nếu đại gia trách mắng, liền để... ừm.... để Phúc Bá chịu trách nhiệm!” Ta vỗ ngực dũng cảm nói.

Phúc Bá: “>_<..... lão=”>

A Đại chần chờ một chút, lại lặng lẽ liếc nhìn Tiểu Lăng một cái, hướng về phía cầu thang bước một bước.

Tiểu Lăng đỏ bừng mặt, không hề có ý muốn di chuyển. Ta nhẹ nhàng đẩy nàng, nàng thuận theo đà bước một bước. A Đại lại bước một bước, nàng cũng chậm chậm bắt kịp một bước. A Đại hưng phấn vô cùng, bước liền mấy bước, Tiểu Lăng cũng xấu hổ đi theo. A Kỳ ở một bên muốn cười, bị ta đập một cái ngậm miệng.

Lâm đại tiểu thư ngây người hai mắt mở lớn kinh ngạc, giống khúc gỗ đứng ở cửa há hốc miệng.

“Xin lỗi, cho qua nhờ.” A Đại ôn hòa nói.

Đại tiểu thư ngơ ngác bước sang, hai đứa nhỏ một trước một sau cúi đầu đi ra ngoài.

Ta thấy Lâm Tương Vân sững sờ, không đành lòng gọi: “Lâm tiểu thư, lại đây uống chén trà đi. Đã nói là ta không đùa giỡn nàng, người cũng không tin. Đánh nhau một hồi chắc mệt rồi, ngồi nghỉ một chút đi.”

Lâm tiểu thư bị Phúc Bá kéo tới, cũng ngồi xuống ghế.

“Ta nói này, người đứa nhỏ này tâm địa tốt lắm, chỉ là tính tình quá mức nóng nảy. Về sau làm việc trước hết phải suy nghĩ cẩn kẽ, có những chuyện nếu dùng miệng giải quyết được thì sẽ tốt hơn.”

Lâm Tương Vân nhìn ta một cái, đột nhiên hai mắt đỏ lên, không biết nhớ tới chuyện gì thương tâm, gục xuống bàn khóc lớn.

Ta cùng Phúc Bá nghĩ mãi cũng không biết khuyên thế nào, chỉ đành để mặc nàng khóc. Khóc một hồi, đại tiểu thư thoáng chốc thay đổi sắc mặt, lại ngẩng cao đầu, kéo lấy cái đĩa điểm tâm trên bàn lấy ra hai cái bánh trứng nhét vào miệng, ra sức nhai.

Lòng ta đau cũng kém chút muốn khóc lên, ta một lần chỉ được ăn nửa cái, nàng một ngụm liền nhai cả hai cái, thật không có thiên lý mà. ?

Nuốt xuống điểm tâm, nữ hiệp lại một lần nữa phần chấn tinh thần, ôm quyền nói: “Lần này đắc tội, sau này có cơ hội nhất định sẽ bồi thường ngài, cáo từ!” Nói xong thẳng lưng đi xuống lầu.

“Kỳ thật đứa nhỏ này rất có cá tính nha, diện mạo nhìn nhiều cũng rất ưa nhìn, tương lai nhất định có kết cục tốt.” Ta vừa cảm khái vừa nhìn cái đĩa chỉ còn sót lại một cái bánh trứng.

“Sắp đến bữa trưa rồi, không được ăn.” Phúc Bá nói.

Miệng mếu máo, uống thêm một hớp trà, ta tiếp tục ngắm dòng người dưới lầu qua lại. Ước chừng tới giữa trưa, nghe thấy sàn gỗ kéo kẹt vang lên, giọng nói của A Phát truyền đến: “Tam gia, cần thận té ngã.”

Phúc Bá nghênh hướng cửa thang lầu, bóng dáng của Tịch Thiên cùng Tề Tề từ từ xuất hiện.

“Tiểu Thiên, Tề Tề, đi chơi có vui không?” Ta hỏi.

Tịch Thiên đứng cách ta vài bước, ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn in rõ hai vệt nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo. Nhìn thấy ta, nước mắt ở hai hốc mắt vỡ tan rơi xuống, “Oa” một tiếng oà khóc, nhào vào lòng ta.

“Làm sao vậy?” Ta ôm tiểu nhi tử, hỏi Tề Tề cùng A Phát.

Khuôn mặt tròn tròn của Tề Tề đầy vẻ cảm phẫn, thở phì phì nói: “Tử nữ nhân kia, nàng bắt nạt Tiểu Thiên!”

“Tử nữ nhân nào? Người nói lại từ đầu xem nào?”

“Là như vậy,” Tề Tề ngồi xuống, uống một ngụm trà A Phát đưa, “Ta cùng Tiểu Thiên đang đi dạo phố, gặp được một người tên là Lâu Kinh Hoài đang cùng vài người ở trên lầu ăn cơm. Họ Lâu kia thấy Tiểu

Thiên, rất vui mừng gọi hắn đi lên cùng trò chuyện, sau đó chúng ta liền đi lên. Trên bàn có năm sáu người, họ Lâu giới thiệu đều là cái gì nổi danh Dương Châu... Dương Châu tăng đá....”

“Là danh sĩ Dương Châu.”

“Hình như thế, tử nữ nhân kia cũng ở đó. Ngoài ra còn có phụ thân nàng, là Tuần phủ Chiết Giang, chức quan này có lớn không?”

“Lớn hơn Tiểu Viêm nhà ta, là thượng ti(2) của Tiểu Viêm.”

“Họ Lâu để cho Tiểu Thiên ngồi bên cạnh hắn, gấp rau cho hắn, nói chuyện với hắn. Tử nữ nhân kia không vui, nói là rất nhàm chán, muốn đổi thơ phạt rượu, bắt Tiểu Thiên tham gia.”

“Tiểu Thiên làm sao biết đổi thơ?”

“Đúng vậy, Tiểu Thiên đổi không được, tử nữ nhân kia liền cười hắn, nói cái gì Tịch đại nhân xuất thân Trạng Nguyên, Tịch nhị gia cũng xem như là một nho thương phong nhã, sao Tịch tam gia lại trở thành thể này....”

“Tiểu Thiên khóc à?”

“Ban đầu không khóc, họ Lâu kia giúp Tiểu Thiên, nói là tuổi còn quá nhỏ, từ từ sẽ tốt thôi.”

Ta nhìn Tiểu Thiên, cảm thấy bản thân không lạc quan nổi như Lâu Kinh Hoài, phỏng chừng cho dù Tiểu Thiên tám mươi tuổi, học cả đời cũng sẽ không đổi được thơ.

“Sau đó bọn họ lại tiếp tục đàm thơ luận văn, họ Lâu làm một câu thơ, ta cùng Tiểu Thiên còn chưa nghe hiểu, tất cả mọi người đều nói hay. Tử nữ nhân kia cũng làm một câu, mọi người vẫn nói hay. Có người nói họ Lâu cùng tử nữ nhân kia đúng là tài tử giai nhân, trời sinh một đôi, Tiểu Thiên đã có chút muốn khóc. Sau lại ngay cả họ Lâu cũng khen tử nữ nhân kia là tài nữ hiếm có, cho nên.....”

“Tiểu Thiên khóc chạy về đây?”

“Ừm.”

Lúc này Tịch Thiên nâng khuôn mặt loang lổ nước mắt lên, thút thít nói: “Cha, chúng ta không chơi nữa, chúng ta về nhà học bài đi.”

Ta thở dài một hơi, lấy khăn lau mặt cho nó. Tiểu nhi tử đáng yêu của ta, bình thường sợ nhất chính là học bài, không thể tưởng được vì thể diện của Lâu Kinh Hoài lại chủ động yêu cầu đi học bài. Nhìn Tịch Thiên mỉm cười yêu thương, ta ngắc đầu nói với kẻ vẫn đứng ở trước cửa hành lang: “Tiểu Thiên nhà ta không am hiểu thơ văn, nếu người thích thư sinh tài hoa hơn người vậy thì đừng tới tìm nó.”

Lâu Kinh Hoài buông bàn tay siết chặt cánh cửa, bước tới kéo Tiểu Thiên vào lòng mình, cười khổ nói: “Ngay từ ngày đầu mới quen ta đã biết đệ không giỏi làm thơ, nhưng ta càng ngày càng thích đệ hơn. Nếu đệ để ý, sau này ta sẽ không bao giờ luận thơ từ ca phú trước mặt đệ nữa.”

“Nhưng mà....” Tịch Thiên lấp bắp nói, “Bằng hữu của huynh đều rất thông minh.... chỉ có ta dốt nát như vậy....”

“Ai nói Tiểu Thiên của ta dốt nát?” Kinh Hoài nhéo nhéo mặt nó, “Trên đời này rất nhiều người bởi vì quá thông minh, cho nên đã làm ra những việc ngu ngốc không thể tin được. Tiểu Thiên, nếu có một ngày đệ trở nên thông minh giống những người đó, biết hô phong hoán vũ, biết mưu đồ tính toán, biết luân cú nịnh nọt, nói một đằng làm một nẻo, có lẽ ta sẽ không giống như bây giờ, thích đệ thích đến tim phát đau....”

“Huynh đau tim sao?” Tịch Thiên lo lắng vươn bàn tay nhỏ bé thay hắn xoa xoa, “Muốn hay không tìm đại phu?”

“Không đau..... chỉ cần đệ ở bên cạnh ta, ta sẽ không đau....”

“Vậy.... ta đây sẽ mãi mãi ở bên cạnh huynh....”

“Tiểu Thiên....”

“Kinh Hoài ca....”

Ta nhanh chóng ho khan mấy tiếng, nhắc nhở hai người này đang ở nơi công cộng, không nên tình cảm mãnh liệt quá mức. Tịch Thiên đỏ mặt tránh khỏi vòng ôm của Lâu Kinh Hoài, quay lại chỗ ta, lo lắng hỏi: “Cha, cổ họng khó chịu à?”

“Không có,” Ta phải ồng tay áo đứng lên, “Giữa trưa rồi, phụ thân đói bụng, ai muốn cùng đi ăn cơm trưa với ta? Hôm nay ta mời khách.”

Có lẽ là vì đèn bù Tịch Thiên chịu ủy khuất, cũng có thể là vì muốn lấy lòng phụ thân ta đây, Lâu Kinh Hoài nhiệt tình đề cử mấy tửu lâu có món ăn đặc sắc. Sau khi chọn lựa kĩ càng, đoàn người chúng ta đi tới Nhất Phẩm Đường nổi tiếng với những món ăn chay.

—*—

“Các người không cần khách khí, khó có được một lần ta mời khách, thích ăn cái gì cứ gọi, nhất thiết không cần thay ta tiết kiệm tiền bạc.” Ta ưỡn ngực ngẩng đầu bước vào trước, tuy rằng trên mặt vẫn còn che mạo sa.

Tiểu nhị nghe thấy tiếng ta nói, ân cần chào đón: “Các vị khách quan, thật ngại quá, tiểu điểm hôm nay đầy chật khách, chỉ e phải một chút nữa mới có chỗ ngồi. Sợ rằng các vị sẽ đói bụng, không bằng mời....”

Ta lập tức vén mép mạo sa lên, bày ra một vẻ mặt hung dữ, tức giận nói: “Có ý gì hả, đại gia ta có tiền, mau chuẩn bị một bàn cho ta!”

Tiểu nhị kia vẫn đứng mực mỉm cười, khom người nói: “Công tử nói quá lời, ngài là phụ mẫu là cơm áo của tiểu điểm, làm sao dám đắc tội? Quả thật hôm nay không may, ngài đến chậm một chút, khách nào cũng là khách, ngài bảo ta đuổi ai cũng không tốt, có phải hay không?”

“Ta không quan tâm người đuổi ai? Dù sao hôm nay đại gia ta cũng phải ăn tại đây. Nếu còn muốn yên ổn ở nơi này, mau làm theo đại gia ta phân phó!”

Ta uy phong lẫm lẫm nói xong, nhỏ giọng hỏi Lâu Kinh Hoài, “Thấy thế nào hả, bình thường ác bá đều nói như vậy đúng không?”

Lâu Kinh Hoài nhin cười gật đầu.

“Công tử nói đùa,” Tiểu nhị vắt chiếc khăn lên vai, lạnh lùng cười, “Nhất Phẩm Đường chúng ta đều dựa vào các vị khách nhân chiếu cố mới có được chút danh tiếng nhỏ nhoi ở Dương Châu, cho tới tận bây giờ, còn chưa gặp vị khách nào không nể mặt.”

“To gan! Dám tranh luận với ta. A Ngưu, A Phát, đập bể cái tiểu điểm này cho ta!”

A Ngưu vâng mệnh, tiến lên vài bước. A Phát phì cười hỏi: “Lão gia, thật sự muốn đập?”

“Đập!”

“Lão gia, đây chính là tửu lâu nhà ta mở....”

“Ta biết! Đập!”

A Ngưu, A Phát đi tới cái bàn gần nhất, vận khí. Ta nhìn tiểu nhị, vẫn là vẻ mặt tỉnh bơ, dường như đoán chắc chúng ta không dám thật sự động thủ.

“Này, nơi này mà bị đập người sẽ bị lão bản đuổi việc đó nha.” Tề Tề nói.

“Không đâu, hần là hồng bài ở đây, nhị ca không đuổi hần đâu.” Tịch Thiên nói.

“Ah, tửu lâu cũng có hồng bài? Ta tưởng chỉ có kĩ viện mới có....”

“Lão gia, chúng ta thật sự đập à?” A Phát lại xác nhận.

Ta oán hận trừng mắt nhìn tiểu nhị, miệng méu máo, kéo kéo góc áo của hần, tủi thân nói: “Hôm nay ta mời khách mà, Tiểu Kỉ à, người cố nghĩ cách giúp ta chuẩn bị mấy chỗ ngồi đi.”

Tiểu nhị nhìn ta một hồi, khoé miệng nhếch sang hai bên, lộ ra hàm răng trắng trẻo, “Ôi ~~ đây chẳng phải là lão gia sao? Ngài sớm một chút dùng cách nói chuyện bình thường, ta chẳng phải đã nhận ra ngài rồi. Bộ dáng hung thần ác sát kia hại ta ngây người không nhận ra nổi!”

Ta chu miệng, lại lườm hẩn một cái, oán hận nói: “Tiểu Nguyên thật là, cứ mời mấy người quái thai như người đến làm việc, thật lạ là từ lâu này vẫn còn tồn tại được.”

“Cha, con nhớ rõ Tiểu Kỉ ca không phải nhị ca mời, mà là bị cha nhặt về để ở đây mà.” Tịch Thiên ngọt ngào nhắc nhở.

“Tiểu Thiên, ngay cả con cũng học theo bắt nạt phụ thân...”

“Lão gia, ngài rốt cuộc có mời khách hay không? Lão nô đói muốn bắt tỉnh rồi.” Phúc Bá hỏi.

“Mời.... đương nhiên mời, chính là Tiểu Kỉ đáng chết không cho chúng ta chỗ ngồi thôi. Nếu không, ta mời các người đi ăn mì xào hành ở quầy của Vương lão bá phía tây chợ nhé?”

“>_<>”

“Lão gia, đẳng cấp mời khách của ngài cũng quá.... quá độc đáo đi....” Tiểu Châu xoa cái bụng tròn nói.

Tiểu Kỉ khoanh tay trước ngực nở nụ cười, “Được rồi, không náo loạn nữa. Mời lão gia tới bên này, vừa vặn có bàn trống.” Khăn mặt giơ lên, nhẹ nhàng xoay người, đại sảnh chật người đồng loạt vang lên thanh âm nuốt nước miếng.

“Ta biết hẩn vì cái gì là hồng bài.” Tề Tề thì thào nói.

Ta lén hỏi Phúc Bá: “Tiểu Kỉ thật sự là vạn nhân say đắm sao? Ta vì sao không thấy vậy?”

“Bởi vì ngài mỗi ngày đều soi gương nhìn mặt mình!”

“Mọi người biết không? Mấy hôm trước Phù Uy tiểu Hầu gia cùng Kính Cương Quốc cữu vì tranh nhau muốn Tiểu Kỉ mang thức ăn lên, ở chỗ này đánh nhau náo nhiệt vô cùng.” Lâu Kinh Hoài nhỏ giọng nói.

“Các vị muốn gọi món gì?” Rõ ràng mới đi bưng trà Tiểu Kỉ không biết từ lúc nào xông ra, âm trầm hỏi, dọa có người nhảy dựng.

“Tùy.... tùy ý....” Lâu Kinh Hoài chột dạ quay đầu đi.

“Thịt kho tàu.” A Ngưu nói.

Tiểu Kỉ đập bộp cái thực đơn vào đầu hẩn, “VẬY mà cũng dám nói, đến Nhất Phẩm Đường ăn thịt kho tàu? Đây là thức ăn chay!”

“Măng kho....” A Phát nói.

Lại thêm một tiếng bộp nữa, “Trúc là người quân tử, măng chính là cây trúc non, người muốn đem một vị quân tử trẻ tuổi đi nấu kho tàu hả?”

“Nước lọc cải trắng....” Tiểu Châu ôm đầu nói.

Sau một lúc lâu không có động tĩnh, Tiểu Châu thở phào buông tay, ngay sau đó lại là tiếng bộp vang lên, “Dốt nát, khó được cơ hội lão gia mời khách, nếu không tranh thủ ăn một trận thì còn định đợi đến khi nào nữa? Nước lọc cải trắng, người thay ai tiết kiệm tiền hả?”

“Tiểu Kỉ, người giúp chúng ta làm chủ đi.” Phúc Bá nói.

Hồng bài tiểu nhị lúc này mới vừa lòng gật đầu, “Quả nhiên không hổ là quản gia, ba người các người học hỏi chút đi!” Dứt lời liền quay người đi.

“Người nói là còn có người tranh nhau muốn hẩn gọi món đưa đồ ăn?” Ta hỏi.

“Rất nhiều.”

“Đầu năm nay..... mọi người sao lại cứ thích tự ngược đãi bản thân nhỉ?” Ta lắc đầu cảm thán.

(1) Đồng liêu: Đồng nghiệp, cùng làm việc.

(2) Thượng ti: Cấp trên, thủ trưởng.

6. Quyển 1 - Chương 6

Không hổ là được hồng bài tiểu nhị chiếu cố, một bàn đồ ăn mang lên rất nhanh, phối hợp cũng đẹp mắt. Lâu Kinh Hoài nói đây là bởi vì Tiểu Kỉ coi chúng ta là người nhà, nếu gặp phải khách nhân hấn không vừa mắt, nhất định sẽ hung dữ tàn nhẫn chiếu cố.

Đang ăn, liền thấy Tiểu Kỉ tay kéo một người khách đi ra khỏi cửa, một tiểu nhị nói người nọ dám ngang nhiên sờ mông hấn.

“Lại là ngoại nhân không hiểu chuyện đây mà.” Phúc Bá thở dài cảm khái nói.

“Ta cảm thấy người kia có chút quen mắt...” Lâu Kinh Hoài trầm tư khổ sở nghĩ.

“Người kia mang túi hương, hình như là màu vàng óng...” Tề Tề cắn khăn tay nói.

Lâu Kinh Hoài nhảy dựng cả lên, nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa lúc đụng phải Tiểu Kỉ đang đi ngược trở về.

“Người kia đâu?”

“Người nào?”

“Người vừa rồi bị ném ra ngoài ấy.”

“Đấy không phải là người, là heo.”

“Người biết con heo kia là ai không?”

“Ai hử?”

“Thế tử của Nam An Vương gia mới tới hôm nay!”

“Thế thì sao?”

“Thì sao? Người..... quên đi, trước nói xem người ném người kia ở chỗ nào rồi?”

“Người nào?”

“Được rồi, vậy người ném con heo kia ở chỗ nào?”

“Cổng ngầm ở ngõ nhỏ phía sau.”

Lâu Kinh Hoài vọt chạy ra ngoài.

“Tình hình thật nóng nảy, ta còn chưa nói xong đâu. Cổng ngầm chỉ có bì heo thôi, thân heo thì ném ở con sông hộ thành ấy.” Tiểu Kỉ lắc đầu.

“A? Người giết người?” Ta thét chói tai.

“Hấn sẽ tự bơi.”

“Làm sao người biết?”

“Tất cả heo đều biết bơi.”

“Vạn nhất hấn đặc biệt ngu dốt, không biết đâu?”

“Ta ở trên bờ nhìn một lúc, thấy hấn bơi được thì mới đi.”

“Bơi lội ở thời tiết thế này.....” Tề Tề nói.

Tịch Thiên rùng mình một cái.

“Người mau chạy đi, Nam An Vương gia sẽ không bỏ qua cho người đâu.” Ta khuyên.

“Không có việc gì.” Phúc Bá nói.

Ta trợn mắt nhìn hắn.

“Thế tử này suốt ngày phạm pháp, Nam An Vương gia từ lâu đã hận nghiêng rặng, sẽ không thay hắn ra mặt đâu.”

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC, DÙ SAO CŨNG LÀ CỐT NHỤC CỦA MÌNH.”

“Cũng không phải.”

“A?”

“Là dưỡng tử thừa tự thôi. Chỉ có quận chúa kia mới là thân sinh.”

“Phúc Bá...”

“Ừhm?”

“Ta cảm thấy được đối với bí mật thể diện của gia đình người ta, người biết cũng được khá nhiều đấy.”

“Lão gia khích lệ, lão nô thích thu thập những thứ này.”

“Vậy tiếp tục ăn cơm đi.”

Vì thế lại tiếp tục ăn. Tịch Thiên liên tục nhìn ra ngoài cửa, nhưng Lâu Kinh Hoài vẫn không thấy trở lại.

“Đừng đợi,” Tiểu Kỉ đưa đồ ăn đến, xoa đầu nó, “Kinh Hoài ca của người rất thông minh, vừa nghe nói bến tàu phía đông có lửa nam lên bờ, lập tức đi đến đó rồi.”

Tịch Thiên thất vọng cúi gầm mặt.

—*_—

Cơm nước xong xuôi, lại uống thêm một chút canh. Nghỉ ngơi chốc lát, đang chuẩn bị đứng dậy chạy lấy người, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận huyên náo. Một đám người chen nhau chạy vào, đi trước là một người sắc mặt trắng xanh, cả người run rẩy.

“Ai vậy nhỉ?” Ta hỏi.

“Con heo ban nãy.” Phúc Bá trả lời.

Nam An thế tử chỉ vào Tiểu Kỉ mắng to: “Tiểu tử thói, ta cho người biết mặt. Người đâu, đánh hắn cho ta!”

Ta nhất thời kích động rơi nước mắt.

“Phụ thân, cha làm sao vậy?” Tịch Thiên hỏi.

“Tiểu Kỉ vẫn thường bắt nạt ta, ta đã sớm muốn dạy dỗ hắn một chút, hôm nay rốt cuộc có người thay ta nói ra những lời này, thật hạnh phúc mà.”

“Đừng hạnh phúc quá sớm nha.” Những lời này không phải của Phúc Bá, là Tề Tề nói.

Ta liếc nhìn hắn, hắn nhún nhún vai, “Ta chỉ cảm thấy hồng bài tiểu nhị không thể nào dễ dàng để người ta đánh được.”

“Nhưng mà Tiểu Kỉ không có võ công đâu.” Ta nói.

“Gạt người! Hắn vừa rồi rõ ràng lôi con heo kia đi ra bờ sông mà...”

Lúc này một đám thủ hạ đã xông tới. Tiểu Kỉ bĩu môi cười lạnh, giơ tay vẩy ra một đám bụi phấn trắng. Đám người trước mặt giống như trứng gió, ngã thành một đồng.

“Hắn chỉ là am hiểu dùng được thôi.” Ta nói.

“Loại nhuyển cốt tán này sử dụng thật tiện lợi, còn không cần phiền toái chế thuốc giải, dội nước lạnh liền khôi phục.” Phúc Bá bổ sung.

“Trách không được con heo kia vừa mới đi bơi...” Tề Tề lẩm bẩm.

Nam An thế tử hốt hoảng lui về phía sau, hét lớn: “Trọng Lâm! Trọng Lâm! Mau tới giáo huấn tiểu tử này cho ta!”

Một người toàn thân màu đen chậm rãi tiến lên. Trừ bỏ khuôn mặt tái nhợt hé ra ngoài, ngay cả tay cũng quần vải đen, toả ra không khí nặng nề u ám.

Tiểu Kỉ đột nhiên lộ ra vẻ mặt đề phòng, lùi về phía sau vài bước, đặt tay nâng lên trước ngực.

Hai người yên lặng nhìn nhau.

Không khí trong phút chốc khẩn trương lên.

Đáng tiếc đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh nhạt uy nghiêm vang lên, liền giống như một cây châm xuyên thủng khối cầu chứa đầy không khí căng thẳng, kết thúc tình cảnh làm ta hưng phấn không thôi.

“Địa giới Dương Châu, nghiêm cấm ẩu đả cá nhân.” Cùng câu nói không có một chút cảm xúc hài hước, bản thành quan phụ mẫu đại nhân thông dong tiến vào, bên cạnh còn có một vị trung niên nam tử cử chỉ cao quý.

“Phụ thân...” Nam An thế tử nhất thời sợ tới mức cuộn thành một cục, mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Mắt ta đỏ lên. Nhìn hài tử của người ta kia, thật ngoan, không giống ba hài tử nhà ta.....

Đang bận suy nghĩ, ánh mắt uy hiếp của trưởng nam đã quét về phía ta, bắn ra tia hung tợn.

Ta cuống quýt giơ tay lên, nhanh chóng giải thích: “Không liên quan tới ta, hoạ này ta không có xông vào. Ta cam đoan hôm nay đi chơi rất ngoan ngoãn, không quấy rối, không nhúng tay, không ồn ào, không lửa cháy đổ thêm dầu, không nghĩ ra chủ ý làm bậy, thuần túy bằng quan. Đều là Tiểu Kỉ không tốt, người ta sờ mông hấn mà thôi, tự nhiên liền nổi giận...”

Nam An Vương gia vừa nghe, tát một cái bốp lên mặt hài tử.

Ta lấy lòng áp sát vào Tịch Viêm, chân thành thề khấn: “Không tin người hỏi Phúc Bá, ta hôm nay có bao nhiêu ngoan hiền, ngay cả lửa nam bơi mùa đông, ta đều cố gắng chịu đựng không chạy tới xem...”

“Đúng, hôm nay lão gia coi như rất nghe lời.” Phúc Bá phụ hoạ.

Tịch Viêm nhẹ nhàng ừ một tiếng, sắc mặt hơi dịu bớt, đưa tay ôm ta nói: “Vẫn là câu nói kia, lúc đang ở bên ngoài, an toàn quan trọng nhất, không cần cùng người khác tranh chấp. Ai dám ức hiếp người, trở về nói cho ta biết là được.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu.

“Đi chơi cả ngày, có mệt không? ”

“Không mệt.”

“Bữa trưa ăn ở đây hả? Có ngon không?”

“Rất ngon, ta còn uống nhiều hơn một chén canh nữa.”

“Bên ngoài gió lớn, lát nữa đi ra nhớ mặc thêm áo khoác, có mang theo không?”

“Có, Phúc Bá mang.”

Trong lúc chúng ta phụ tử hiểu nói chuyện, Nam An Vương gia bên này đã muốn tay đâm chân đá, hiện giờ thì nơi nơi tìm roi, xuống tay hoàn toàn không lưu tình.

Tịch Viêm chậm rãi đi tới phía trước khuyên nhủ: “Vương gia, sự tình cũng đã xong rồi, hai bên đều lùi một bước, dàn xếp ổn thoả thế nào? Thế tử bị giáo huấn, Tiểu Kỉ cũng đã ra tay quá đáng, xin Vương gia rộng lượng tha thứ.”

Nam An Vương gia vốn là một trung niên mỹ nam tử, trận tức giận vừa rồi, cả người thở hổn hển, bỗng đứng già thêm vài tuổi.

“Giới thiệu một chút, đây là gia phụ.” Tịch Viêm kéo ta tiến lên.

Ta cảm thấy che mạo sa không lễ phép, liền bỏ xuống, bày ra một nụ cười có khí chất nhất: “Tham kiến Vương gia.”

Nam An Vương gia kinh ngạc nhìn chằm chằm ta, hồi lâu vẫn không nói được gì. Nụ cười của ta cứng đờ, thu trở về, bĩu môi nhìn Tịch Viêm. Người này chẳng lễ phép gì cả, cho dù ta là thường dân, nhưng cũng là phụ thân của Thái thú Dương Châu, đáp lại một tiếng cũng được đi. Một ta vừa rồi còn cảm thấy hấn không bênh vực con mình, đối với hấn còn rất có thiện cảm.

Tịch Viêm nhưng lại không hề phiền lòng, nhún vai nói: “Vương gia, ngài không có nghe lầm, đây là gia phụ.”

Nam An Vương gia lúc này mới kinh ngạc, xấu hổ mỉm cười với ta: “Thất lễ, nguyên lai là Kim lão gia. Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Kim lão gia thật có phúc, có hài tử như thế, thật sự khiến bốn vương hâm mộ.”

Ta vốn định khiêm tốn mấy câu, nhưng nhìn xem Tịch Viêm, nhìn lại Nam An thế tử mặt mũi bầm dập, cảm thấy được khiêm tốn cũng không nổi, chỉ đành hắc hắc cười mấy tiếng.

Tịch Viêm đỡ ta chuyển hướng tới người khác, nói: “Phụ thân, đây là Tuần phủ Chiết Giang Bùi đại nhân.”

Ta bây giờ mới phát hiện nguyên lai còn có người trung niên này ở đây. Bởi vì Nam An Vương gia một thân quý khí bức người, người này tướng mạo bình thường, khí chất lại không xuất chúng, cảm giác tồn tại tự nhiên mỏng manh.

“Bùi đại nhân.”

“Kim lão gia, hạnh ngộ.”

Hàn huyền một câu, ánh mắt của ta chuyển hướng thiếu nữ thanh xuân bên cạnh Bùi đại nhân. Nữ hài tử tuổi này rất hiếm không có bối rối ngượng ngùng, nàng coi như bộ dạng không tồi, có điều vẻ mặt khiêu ngạo khinh người, làm cho người ta có chút không vừa mắt.

“Vị này chính là thiên kim của Bùi đại nhân, nhân xưng Giang Nam đệ nhất tài nữ.”

Ta a một tiếng, đột nhiên nhớ tới đây chính là “tử nữ nhân” dám ức hiếp Tịch Thiên nhà ta, vội nhìn lại. Tiểu nhi tử đáng thương của ta trốn ở phía sau A Ngưu, chỉ lộ ra một ánh mắt sợ hãi.

“Bùi đại nhân thật là phúc lớn,” Ta ha ha cười, “Lệnh kim bộ dạng thật giống phượng hoàng.”

“Kim lão gia khách lệ.” Phụ tử Bùi gia liền lộ ra nụ cười đắc ý.

“Nếu miệng cũng dài nhọn một ít, trên người nhiều chút lông chim, trông lại càng giống. Người nói có phải hay không, Phúc Bá?”

“Lão nô nghĩ... còn thiếu hai móng vuốt...” Phúc Bá cung kính nói.

Phụ tử Bùi gia mặt mũi hiển nhiên lúc xanh lúc trắng, muốn trở mặt, lại chỉ khiến người ta cảm thấy chính mình hẹp hòi. Cái biểu tình hận nghiêng răng nhưng lại không thể làm gì chính là ta thích xem nhất, càng xem càng vui vẻ. Cho đến khi cảm nhận được ánh mắt như lưỡi dao sắc bén sâu thẳm của trưởng nam cầm trên người mình, mới nhanh chóng thu lại vẻ mặt đắc ý, ra vẻ vô tội.

“Gia phụ thường thích nói đùa, Bùi đại nhân cùng Bùi tiểu thư đừng so đo.” Tịch Viêm mỉm cười hóa giải tình huống khó xử.

“Không có,” Bùi Tuần phủ cười gượng nói, “Kim lão gia thực là một người kì diệu.”

So với vị phụ thân da mặt siêu dày khôn khéo đưa đẩy, Giang Nam đệ nhất tài nữ hình như có chút dễ kích động, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Tịch Viêm sắc mặt thoáng thâm trầm. Hấn thường ngày quần áo ta vô cùng nghiêm khắc, nhưng cực kỳ bao che ta, không chấp nhận được ngoại nhân bắt kính với ta, bất kể nguyên nhân vì sao. Thái độ của Bùi tiểu thư đã làm hấn hết sức khó chịu, xem như đạt tới mục đích mong muốn của ta.

Quan sát bốn phía, Tịch Thiên vẫn ẩn nấp kín đáo. Tề Tề không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng. Tiểu Kỉ không coi ai ra gì lau bàn quét rác, Nam An thế tử mặt mũi bầm dập âm thầm dõi theo hấn nghiêng

rằng nghiêng lợi. Ta thật sự là nghĩ không ra Nam An Vương gia rõ ràng đáng vẻ cao quý cơ trí hơn người, tại sao lại muốn thu dưỡng một kẻ vô dụng như thế làm con thừa tự. Nói không chừng là có nội tình bên trong, chờ lúc nào rảnh rồi hỏi một chút chuyên gia thu thập bí sử Phúc Bá.

—*_—

“Vương gia, nơi này đã không còn việc gì, ta nghĩ Vương phi nhất định đang nóng lòng chờ, không bằng nên sớm quay về dịch cung.” Tịch Viêm nói.

Nam An Vương gia gật đầu. Ta vừa nghe bọn họ phải đi, vui sướng cực kỳ, không kìm được cười ra tiếng khiến Tịch Viêm chú ý. Hắn trừng mắt nhìn ta nói: “Phụ thân, ta đưa Vương gia tới dịch cung rồi trở về nhà luôn, người đi theo ta.”

Lòng ta chợt nguội lạnh. Nguyên vọng tiếp tục ở bên ngoài ngao du tan biến, lại không dám tỏ ra không vui chỉ có thể lén chu miệng.

Tịch Thiên sợ hãi nói phải về trước, đại ca của nó đáp ứng, phái các tùy tùng khác cùng đi, chỉ chờ Phúc Bá theo giúp ta.

Ra khỏi cửa, Tịch Viêm bận cùng Nam An Vương gia trò chuyện, không thể trông nom ta. Phượng hoàng họ Bùi chịu không nổi cơn tức trong lòng, lặng lẽ vươn một chân ra nghĩ muốn ngáng ta ngã. Đáng tiếc vận khí không tốt, ta đội mạo sa nên không thể nhìn phía trước, đành phải nhìn xuống dưới đất mà đi. Nàng mang hài bó chân thêu hoa, vừa duỗi ra đã bị ta nhìn thấy, trong lòng mừng thầm, há có thể buông tha cơ hội tốt. Hung hăng giẫm thật mạnh xuống, còn dùng sức nghiền hai cái, chỉ tiếc hôm nay không có đi hài gỗ cứng cáp một chút.

Phượng hoàng nữ thảm thiết kêu, té ngồi trên đất, ta cũng đồng thời nhảy sang một bên, la lớn: “Ôi, đau quá!”

Tịch Viêm lập tức bỏ lại Nam An Vương gia vọt tới đây, dịu ta vội vàng hỏi: “Làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Ta chớp mắt, tức khắc nước mắt trào dâng, túm ống tay áo trưởng nam nói: “... Chân..... bị móng vuốt phượng hoàng chạm phải đau quá đi...”

Tịch Viêm mới vừa giật mình, Bùi Tuần phủ dịu nữ nhi đã nổi giận dưng dưng nói: “Kim lão gia, tiểu nữ có chỗ nào đắc tội ngài, sao phải ức hiếp nàng như vậy?”

Hắn tuy rằng hùng hổ, ta lại căn bản không thèm để ý, dù sao có siêu cấp bao che Tịch Viêm ở đây, trưởng nam nhà ta tuyệt đối không để phụ thân yếu đuối nhất gan thiện lương đáng yêu bị ngoại nhân ức hiếp.

Quả nhiên, Bùi Tuần phủ vừa dứt lời, Tịch Viêm liền cau mày nói: “Bùi đại nhân có ý gì?”

“Tiểu nữ là nữ lưu yếu đuối, Kim lão gia lại giẫm mạnh lên chân nàng, chẳng lẽ không phải là ức hiếp?”

“Bùi tiểu thư cùng gia phụ đều đi bên cạnh nhau, êm đẹp như vậy làm sao giẫm lên được?”

Bùi Tuần phủ nhất thời nghẹn lời, nhìn lại nữ nhi mặc dù khóc lóc, nhưng vẫn cúi thấp đầu không chịu ngẩng lên. Nghĩ tới có lẽ đã làm gì mờ ám, mặt lúc xanh lúc hồng, một bộ chui xuống đất không xong.

Nam An Vương gia giảng hòa: “Ha ha, người đông, mọi người đi đường không để ý, đều không cần tranh cãi. Kim lão gia, chân của ngài có sao không vậy?”

Hắn không hỏi Giang Nam đệ nhất tài nữ, ngược lại hỏi chân ta có sao không, có thể thấy được là một người thú vị. Ta nhanh chóng cười cười, nhỏ giọng khe khẽ nói: “Không có việc gì, không có việc gì, tắm vài lần là sạch.”

Nam An Vương gia bật cười, liếc nhìn phụ tử Bùi gia ở một bên xoa chân không có nghe thấy, cũng nhỏ giọng nói: “Vị tài nữ này luôn mắt cao hơn đầu, Kim lão gia có lẽ là người thứ nhất ngại nàng chân bẩn.”

Ta đắc ý dào dạt, đang muốn thổi phồng thêm mấy câu, chợt nghe Tịch Viêm khụ một tiếng, sợ tới mức lời nói bên miệng lại nuốt trở về, ngoan ngoãn cúi đầu đứng im.

Lúc này mấy cỗ xe giá đã đứng trước cửa, đoàn người phân biệt lên xe ngựa, ta hiển nhiên bị trưởng nam nhắc lên xe của hắn.

Màn xe vừa buông, không gian liền chỉ có hai người chúng ta. Tịch Viêm lập tức khoanh tay trước ngực, uy nghiêm nhìn ta, nhìn đến ta đem mười đầu ngón tay đều xoắn lại với nhau mới trầm giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tử nữ nhân kia ức hiếp Tịch Thiên!” Ta học khẩu khí của Tề Tề lên án.

“Ức hiếp thế nào?”

“Nàng bày trò khiến rất nhiều người mắng Tiểu Thiên!”

“Mắng cái gì?”

“Chính là cái mà chỉ có người nhà Tịch gia mới được mắng đó!”

“Nàng dám mắng Tiểu Thiên dốt nát!?”

“Đúng vậy, nàng còn dụ dỗ Lâu Kinh Hoài!”

“Không thể nào, nàng đã tham gia tuyển hoàng phi, sao có thể chú ý Kinh Hoài?”

“Dù sao Tiểu Thiên cũng bị nàng làm cho tức giận đến khóc sưng cả mắt, cổ họng bị khàn, cơm cũng ăn không vô, ngủ cũng không nổi (

ngẫu hứng nói dối, Tiểu Thiên hôm nay đích xác không có ngủ trưa để nói ~).”

Tịch Viêm rốt cuộc nổi giận.

Ta lập tức tới gần nịnh nọt hỏi han: “Tiểu Viêm à, người định làm thế nào để Tiểu Thiên hết giận?”

“Hừ,” Tịch Viêm lạnh lùng cười, “Nàng không phải tham gia tuyển hoàng phi sao...”

“Người muốn làm cho nàng không được phép tham gia?”

“Không.... ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho nàng nhất định bị chọn....”

“Ồ, vậy cũng quá tàn nhẫn đi?”

“Dù sao chính nàng ta một lòng một dạ ngóng trông được làm hoàng phi thôi, ta trợ giúp một tay thì có sao?” Tịch Viêm khi muốn bảo hộ những gì coi trọng, tâm địa cực kì cứng rắn, điểm này vừa không giống ta vừa không giống người kia, trời biết hẳn rốt cuộc giống ai.

“Ngu ngốc cũng biết hoàng cung không phải nơi tốt lành gì. Nàng không phải là Giang Nam đệ nhất tài nữ sao, ngay cả điều này cũng không nhìn thấu?” Ta lắc đầu thở dài.

Tịch Viêm khinh thường hừ một tiếng: “Chỉ bằng trình độ nàng cũng xứng đáng đệ nhất?”

Ta khanh khách cười, Tịch Viêm cuối cùng cũng khôi phục dáng vẻ đáng yêu trước đây, làm ta nhin không được dùng hai tay vuốt ve gò má hần, an ủi: “Đừng tức giận, không phải đời nào cũng có được một Giang Nam đệ nhất tài nữ như mẫu thân của ngươi.”

Tịch Viêm chớp mắt một chút, đột nhiên vươn tay kéo ta vào lòng, vừa mới giật mình, xe ngựa đã ngừng lại, bên ngoài có người cung kính nói: “Đại nhân, đã tới dịch cung.” Ngay sau đó là một giọng nữ thét chói tai: “Đây là làm sao vậy

!!”

Ta chui ra khỏi vòng ôm của trưởng nam, xốc màn xe nhìn ra bên ngoài, cái gì cũng chưa thấy đã bị kéo trở về chụp mào sa lên, tấm lụa mỏng che phủ khuôn mặt.

Khi vừa được Tịch Viêm đỡ xuống xe, tiếng thét chói tai đã biến thành tiếng khóc. Xuyên qua tấm lụa mỏng manh, trông thấy một vị mỹ nhân mặc hoa phục đang ôm Nam An thể tử, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thương xót, khóc thút thít nói: “Hong nhi, là ai đánh ngươi thành như vậy?”

“Vị này là?” Ta hỏi âm hồn vừa xuất hiện ở bên cạnh, Phúc Bá.

“Hồi bẩm lão gia, trước khi xuất giá là nữ nhi của một vị tư thực tiên sinh(1), sau khi xuất giá là Nam An Vương phi.” Phúc Bá nói.

“Người thăm dò rất kĩ càng...”

“Lão gia khích lệ. Lão nô chủ yếu là vì có thể trả lời tốt các vấn đề của lão gia mà thôi.”

“Vậy người nói cho ta biết khuê danh của nàng là gì?” Ta cố sức gây khó dễ.

“..... Trương... Thúy Hoa.”

~////>_

~

Lúc này Nam An Vương phi hướng hai tròng mắt đầm châu lệ nhìn trượng phu. Vãn tiêu sái bình tĩnh Nam An Vương gia lập tức chân tay luống cuống giải thích: “Không phải ta muốn đánh, tiểu tử này rất không chịu an phận, đi tẩu lâu ăn một bữa cơm, thế mà lại.... lại.... lại.... lại.... lại....”

“Sờ mông tiểu nhị.” Thấy hấn nửa ngày không nói nổi một câu, ta đành hảo tâm bổ sung nốt đoạn cuối.

“Thô tục.” Phượng hoàng nữ lẩm bẩm.

Ta lườm nàng một cái. Vị Nam An thế tử kia làm ra loại việc này, cũng không thấy nàng bình luận một câu, ta chẳng qua nói sự thật mà thôi, nàng lại thính vô cùng?

Nam An thế tử đột nhiên khóc rống lên, nước mắt nước mũi đồng loạt chui lên người mẫu thân: “Mẫu thân à, hài nhi oan uổng mà. Ta chỉ không cẩn thận đụng phải tên tiểu nhị kia thôi, hấn lại dám cởi hết y phục rồi ném ta xuống sông..... Phụ thân đã không làm chủ cho ta thì thôi, lại còn đánh ta thành ra thế này...”

“Người...” Nam An Vương gia tức giận đến toàn thân run rẩy, tiến lên định cho thêm một chưởng, lại bị Vương phi dùng thân mình ngăn cản đành phải ngừng lại.

“Hồng nhi đã thành thế này rồi, chàng còn muốn đánh hấn, chẳng lẽ phải đánh chết hấn mới sung sướng sao?”

“Tiểu Thúy, sao nàng không nhìn lại xem đứa nhỏ này được nàng cưng chiều thành cái dạng gì rồi? Nếu không nghiêm khắc quản giáo, tương lai có ngày gây ra đại họa!”

Nam An Vương phi căn bản không thèm lắng nghe, chỉ lo đau thương lấy khăn lau mặt cho đứa con.

“Mẫu thân, người hãy làm chủ cho hài nhi, nhất định phải giáo huấn tên tiểu nhị to gan kia!” Nam An thế tử được nước lấn tới.

Vương phi lập tức quay sang Tịch Viêm: “Tịch đại nhân, đây là địa giới Dương Châu, trừng phạt kẻ phạm pháp phải là chức trách của đại nhân đi?”

Tịch Viêm khẽ nhíu mày, còn chưa nói gì, Nam An Vương gia đã vội vàng xen vào: “Nàng còn định gây sóng gió gì nữa, còn ngại nghiệt tử này gây chuyện chưa đủ?”

Vương phi nức nở hai hàng lệ, Vương gia lập tức bại lui ba nghìn dặm.

“Tuy nói là dưỡng tử, nhưng vị Vương phi nương nương này cưng chiều cũng dọa người nha.” Ta âm thầm lú lười nói.

“Hắc hắc.” Phúc Bá đen tối cười, biểu tình sâu xa ý vị.

“Chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?” Ta lặng lẽ kéo hấn qua một bên khe khẽ hỏi.

“Chuyện riêng của người ta, không nên tiết lộ...” Lão nhân này đột nhiên giả vờ đứng đắn.

Ta nghĩ nghĩ, “Người nói có lý, không nên tiết lộ thì đừng nói.” Dứt lời xoay người bước đi.

Phúc Bá lập tức giữ chặt ta lại: “Nhưng là lão gia muốn nghe mà, cũng không nhất thiết không thể tiết lộ...”

“Không sao, không sao, miễn cưỡng người ta cũng không nổi, người không cần phải nói đâu.”

“Lão nô luôn luôn mềm lòng, lão gia truy hỏi ta như vậy, sao có thể không nói?”

Truy hỏi? Ai, hiểu rồi.

“Phúc Bá người nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi. Truy hỏi ba lần, đủ chưa?”

“Đủ rồi. Lão gia nghe cho kỹ nhé. Chuyện kể rằng năm đó, Trương Thúy Hoa cô nương cùng Nam An Vương gia lúc đó còn là thế tử vô tình gặp gỡ, lửa gần rơm có gian tình. Nhưng mà lão Vương gia chê Thúy Hoa cô nương xuất thân hèn kém, liền ép Nam An Vương gia cưới nữ nhi của Tể tướng làm phi, nghiêm lệnh ba năm sau mới được nạp thiếp. Thúy Hoa cô nương có thể chờ, nhưng là đứa nhỏ trong bụng không thể chờ. Chưa xuất giá mà có con là một tội lớn, phụ thân nàng lại là một tư thực tiên sinh cổ hủ, đứa nhỏ vừa mới sinh hạ đã bị đưa người khác nhận nuôi. Sau này lão Vương gia cùng Vương phi đều qua đời, Thúy Hoa cô nương khổ tận cam lai, nơi nơi tìm kiếm hài tử bị thất lạc. Để che dấu tai mắt người đời, coi như thu dưỡng con nuôi, hơn nữa thương hấn chịu nhiều đau khổ, cho nên nhất mực cưng chiều. Hiểu chưa?”

“Ôi,” Ta nhăn mặt, “Nội dung cũ rích, không hay.”

Chúng ta ở một bên to nhỏ, Tịch Viêm vì trấn an Nam An Vương phi đã nói đến khô cả miệng, nhưng mà bởi vì vị thế tử mặt mũi bầm dập kia không ngừng ở một bên ăn vạ, vậy nên vẫn không thể thuyết phục được nàng không đi khó xử Tiểu Ki.

“Nếu nhị gia ở đây thì tốt rồi.” Phúc Bá thở dài nói.

“Đúng vậy, Tịch Nguyên nhà ta là ‘sát thủ a di’(2) nổi danh nhất thành Dương Châu, trung niên nữ tử như Nam An Vương phi là có thể dễ dàng thu phục...”

Lúc này Nam An Vương gia trấn định một chút, ngóc đầu trở lại: “Tiểu Thúy, nàng đừng khó xử Tịch đại nhân, người ta cả ngày bận bịu công việc, cũng nên về nhà nghỉ ngơi. Hơn nữa còn có lão thái gia đang chờ đâu.”

Vừa nghe nhắc đến, ta nhanh nhẹn tiến lên, lễ phép nói: “Thúy.... à không, tham kiến Vương phi.”

Nam An Vương phi lãnh đạm gật đầu. Ở gần nhìn lại đúng là một mỹ nữ như tranh vẽ, cùng Nam An Vương gia có thể coi là một đôi bích nhân. Thật khiến người ta không thể tưởng nổi lại sinh ra đứa con có dáng vẻ thế kia, toàn bộ đều là khuyết điểm của phụ mẫu. Hy vọng tiểu quận chúa cũng không giống ca ca của nàng, miễn cho Tịch Nguyên nhà ta thất vọng.

Nhắc đến Tịch Nguyên, ta đột nhiên nhớ tới một việc, kéo cánh tay Tịch Viêm nói: “Tiểu Nguyên không phải bảo người mời cả nhà Vương gia đến ăn cơm sao? Người có mời không?”

Tịch Viêm hơi do dự, tiến lên trước một bước nói: “Vương gia đường xa mà đến, đúng là khách quý, hạ quan hân hạnh được mời Vương gia cùng gia quyến đến hàn xá dùng một bữa cơm rau dưa được không?”

Nam An Vương gia tựa hồ thực thích Tịch Viêm, lập tức ha hả cười, “Sẽ phiền toái Tịch đại nhân đi?”

“Vương gia nói gì vậy? Được ngài đại giá quang lâm, chính là vinh hạnh của hạ quan.”

“Vậy thì làm phiền. Không rõ hôm nào thì Tịch đại nhân thấy tiện?”

“Chọn ngày không bằng bất ngờ, hạ quan thấy hôm nay Vương phi cùng thế tử tâm tình không tốt, không bằng tới nhà hạ quan cho khuây khoả cũng tốt.”

“Mẫu thân...” Nam An thế tử trề môi, tỏ vẻ không muốn đi.

“Nghe nói tiểu quận chúa là tiên nữ giáng trần, hoa dung nguyệt mạo, Nguyên Nhi nhà ta tuy rằng cũng là mỹ nhân nổi danh thành Dương Châu, nhưng nhất định không thể sánh bằng quận chúa.” Ta cười tủm tỉm nói.

Nam An thế tử vừa nghe hai chữ mỹ nhân, lập tức hai mắt tỏa sáng, “Mẫu thân, nể mặt Tịch đại nhân sao có thể từ chối? Chúng ta cùng đi thôi?”

Ta ở sau mào sa che miệng cười, Tịch Viêm nắm vai ta, khẽ sát tai nói: “Phụ thân, người thật là, ngay cả Tiểu Nguyên cũng có thể lấy ra dụ dỗ. Hấn mà biết được từ miệng người biến thành mỹ nhân nổi danh thành Dương Châu, nhất định sẽ tức chết...”

- (1) Tư thực tiên sinh: thầy giáo trường tư.
- (2) Sát thủ a di: Sát thủ bà nội trợ.

7. Quyển 1 - Chương 7

Bởi vì trượng phu cùng đứa con đều muốn đi, Nam An Vương phi cũng không phản đối. Để tỏ ra lễ độ, Tịch Viêm cũng mời thượng ti của mình. Bùi Tuần phủ chuyển này vốn là đi bồi Nam An Vương gia, vậy nên cũng mang nữ nhi cùng đi.

Mặc dù ta cũng là người có kiến thức rộng rãi, vậy nhưng khi tiểu quận chúa bước ra vẫn bị ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Viêm...”

“Hử?”

“Người không phải nói tiểu quận chúa nổi danh xinh đẹp...”

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi cảm thấy nàng không xinh đẹp?”

“Xinh đẹp nhưng mà rất.... chính là...”

“Nổi danh xinh đẹp ý tứ chính là mọi người đều biết nàng xinh đẹp, đúng không?”

“Nói thì nói vậy, chính là.... nàng cũng quá...”

Lúc này tiểu quận chúa lão đảo đi tới, bởi vì không thể đứng vững, bổ nhào ôm lấy đùi ta, dùng bàn tay mập mạp nhỏ xinh kéo lấy vạt áo của ta, khanh khách cười.

“Tiểu quận chúa.... thật sự... rất đáng yêu,” Ta cứng ngắc nói với Nam An Vương gia, “Đã mọc răng chưa vậy?”

“Có có, đã có mười cái rồi!” Nam An Vương gia vẻ mặt vừa ngây ngốc vừa hưng phấn, chỉ còn kém không có ôm lấy nữ nhi banh miệng ra khoe bảo vật với ta.

—*—

Sau khi tất cả đã lên kiệu, ta nhẹ nhàng nói với Tịch Viêm: “Nam An Vương phi thật lợi hại, hơn bốn mươi tuổi còn có thể sinh. Ta còn trẻ hơn nàng nữa, nói không chừng giúp các ngươi tìm kế mẫu, cũng có thể sinh thêm hai tiểu muội đi, ha ha ha..... ha a a...”

Cười được một nửa, phát hiện Tịch Viêm mặt lạnh tanh, căn bản không có nửa điểm cảm thấy những lời này buồn cười. Tuy không biết hấn vì cái gì tức giận, nhưng nhiều năm qua đã quen sắc mặt của hấn, ta lập tức theo bản năng ngừng cười.

“Ngươi đã là kế phụ, ta không cần thêm kế mẫu đâu.” Tịch Viêm sâu kín nói.

“Sao lại nói như vậy,” Ta tủi thân, “Chẳng lẽ ta đối đãi với ngươi không tốt?”

Tịch Viêm đột nhiên quay mặt sang hướng khác, ánh mắt tựa hồ thực u buồn. Ta nhú mày lo lắng, gia chủ thường ngày rất mạnh mẽ nhưng dù sao cũng là hài tử của ta, hôm nay lại gặp mặt thượng ti của hấn, nói không chừng công vụ bình thường áp lực rất lớn.

“Tiểu Viêm...” Ta đi tới gơ tay muốn ôm hấn vào lòng an ủi, lại bị hấn dùng tay đỡ, tránh ra chỗ khác, không khỏi sững sốt.

Từ nhỏ đến lớn, Tịch Viêm chưa bao giờ né tránh ta ôm hấn. Lúc hấn còn nhỏ xíu trắng mịn, thích nhất chính là lùn cùn đuổi theo phía sau ta, kêu lên những tiếng không rõ “Tiểu cữu cữu(1), tiểu cữu cữu...”

Chẳng lẽ đúng là lớn lên không cần phụ thân, thời kì phản nghịch tới rồi?

.... Nhưng mà, hình như tới quá muộn đi??

Con của ta.... các bảo bối đáng yêu ngoan ngoãn của ta, sao hồi trước lại thúc giục chúng lớn lên cơ chứ...

Càng nghĩ càng hối hận, mím môi cố nhịn. Nhịn không được. Thút thít khóc. Khóc đến thương tâm. Cầm mạo sa lau nước mắt.

Tịch Viêm mặc dù không giống Tịch Nguyên, không có một chút biện pháp đối với nước mắt của ta, nhưng là cũng không mạnh mẽ đến đủ sức ứng phó. Im lặng một lát, hắn đem thân thể chuyển tới bên cạnh ta, mở tay ôm ta vào lòng, vỗ vỗ lưng, nhẹ giọng dỗ dành: “Người là phụ thân, sao có thể ưà khóc như vậy?”

“Hài tử không cần ta, hu hu.... đương nhiên phải khóc....”

“Ai dám không cần người? Ai đành lòng không cần người?”

“Nhưng mà người không muốn ta ôm.... Người trước kia rất thích được ta ôm....”

“Hiện tại cũng rất thích mà.”

“Gạt người. Thích vì cái gì trốn?”

“Chính là bởi vì thích.... cho nên mới trốn....”

Ngẩn ngơ, những lời này nghe không có hiểu, đứa nhỏ này logic thật sự có vấn đề, ta không nhớ rõ đã dạy hắn như vậy.

“Không hiểu có phải hay không?” Tịch Viêm gõ nhẹ vào đầu ta, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.”

“Có một ngày người sẽ hiểu hết. Chờ người hiểu rõ, nói không chừng sẽ đến phiên người trốn tránh ta.”

Ta cười, “Phụ thân sao lại trốn người? Nhớ rõ lần đó không cẩn thận cạo rụng của người một mảng lớn tóc phía sau đầu, không dám nói cho người biết, hại người cứ như vậy đến nha môn. Biết rõ chờ người trở về nhất định sẽ hung dữ xử phạt, ta cũng chịu đựng không có trốn đi đâu.”

Tịch Viêm lộ ra vẻ mặt chán nản, nhưng rất nhanh liền phấn khởi trở lại, “Quên đi, còn như vậy nói chuyện với người nhất định sẽ học máu. Phụ thân, tóm lại người đáp ứng ta, sau này bất luận phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng không tách ra.”

“Chúng ta đương nhiên vĩnh viễn không chia lìa....” Vừa mới nói đến đó, đột nhiên nghe phía trước xa giá một trận ồn ào.

Tịch Viêm nhú mày nhảy xuống, ta cũng vội vàng đội mạo sa lao tới xem náo nhiệt.

—*_—

Sự tình rất đơn giản. Chẳng qua là một nữ nhân bán bí đao bên đường do không đứng vững, ngã nhào xuống chạm phải bánh xe của Vương phi vừa đi tới, hại Thúy Hoa phu nhân cùng tiểu thư bị một chút kinh hách nho nhỏ. Nữ nhân đã hoảng sợ quỵ xuống dập đầu tạ lỗi, nhưng Bùi Tuần phủ mới chạy tới không buông tha, muốn bắt nàng lên nha môn.

Tịch Viêm luôn luôn bảo vệ bá tánh Dương Châu, nhân mày tiến tới, còn chưa mở lời, chợt nghe Vương phi ở trên xe thét một tiếng kinh hãi: “Quế tỷ tỷ?”

Nữ nhân bán rau giật mình ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Nam An Vương phi một thân ngọc ngà phi thụy được thị nữ dìu xuống, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Là.... Thúy muội muội....”

“Quế tỷ tỷ!”

“Thúy muội muội!”

Hai người ôm chầm lấy nhau gào khóc.

Ta vừa lau nước mắt cảm động, vừa hỏi Phúc Bá: “Người bán rau này là ai?”

“Lão nô không biết.”

“A? Cũng có chuyện người không biết?”

“Lão nô không thu thập tư liệu của người bán rau.”

“Người thật thực dụng.”

“Đa tạ lão gia khách lễ.”

Phụ tử Nam An Vương gia cũng xuống xe, có thể là cảm thấy đứng ở bên đường khốc lóc e rằng tắc nghẽn giao thông, cho nên khuyên hai người đến một gian trà phường ngồi xuống nói chuyện.

Trong lúc đoàn người tiến tới trà phường, Vương phi liền vội vàng giới thiệu với trưởng phu: “Vương gia, vị này chính là người đã cứu mạng thiếp Quế tỷ tỷ. Năm đó nếu không có nàng, không biết thiếp đã chết ở đâu nữa....” Nói xong lại khóc.

Nam An Vương gia cũng thở dài một hơi, sâu kín nói: “Đều là bổn vương lúc ấy phụ nàng, làm hại nàng chịu nhiều đau khổ như vậy....”

“Không, thiếp biết chàng có nỗi khổ riêng, chỉ cần trong lòng chàng vẫn còn nhớ đến thiếp, thiếp đã rất thỏa mãn.”

“Trong lòng ta đương nhiên nhớ kỹ nàng, cho tới bây giờ cũng không hề phai nhạt....”

“Vương gia....”

“Tiểu Thúy....”

Một màn tình ý như vậy không thích hợp thường thức, cho nên mọi người đều quay đầu sang phía khác, chỉ có ta bởi vì có mạo sa, dù sao cũng không ai biết ta đang nhìn, cho nên không e dè coi hết. Kỳ thật cũng không có gì quá mức buồn nôn, chỉ là cầm tay nhau mất rưng rưng lệ nhìn chăm chăm mà thôi, Lâu Kinh Hoài cùng Tiểu Thiên có khi còn hôn môi thắm thiết hơn nhiều.

“A, Quế tỷ tỷ, sau này ta đến phu gia của tỷ tìm, nghe được tỷ dời nhà tha hương, không biết tình hình gần đây thế nào?” Vương phi định thần lại, lau nước mắt hỏi.

“Trưởng phu hai năm trước qua đời, để lại một hài tử ở hiệu thuốc bắc làm tiểu nhị. Ta buôn bán chút hoa quả rau dưa, cũng coi như có thể sống qua ngày.” Quế tỷ cười cười, khí chất cũng trong sáng, không có quá nồng mùi vị chợ búa, gặp bằng hữu cũ kiểu cách cao quý cũng không tỏ ra gượng ép xấu hổ.

“Tỷ cũng có một nam hài tử sao? Bao nhiêu tuổi?” Vương phi hưng phấn hỏi.

“Mười tuổi.” Quế tỷ nói, “Đáng tiếc hài tử của muội, nếu còn tại....”

Nàng còn chưa nói xong, Vương phi liền đứng lên, liên tiếp gọi to: “Hong nhi, Hong nhi, mau tới, chào Quế a di đi.”

Nam An thế tử bị đẩy ra, có lẽ là vì không muốn hành lễ với một người bán rau, mặt chảy dài ra, đơn giản gạt đầu rồi khó chịu chạy khỏi trà phường.

“Này.... đây là....” Quế tỷ giật mình mở to hai mắt.

“Đây là đứa nhỏ khổ mệnh mà lúc trước tỷ tự tay đỡ đẻ cho ta đó,” Vương phi lại rơi nước mắt, “Tỷ nhất định không thể tưởng được ta còn có thể tìm được nó đi? May mắn trưởng thôn còn nhớ rõ người nào nhận nuôi, nếu không ta thật là....”

Quế tỷ chợt bật dậy bắt lấy tay Vương phi, liếc mắt lắc đầu nói: “Không có khả năng.... điều này quyết không thể nào....”

“Cái gì không có khả năng?”

“Trưởng thôn không có khả năng biết đứa nhỏ ở nơi nào!”

“Cái.... nghĩa là sao?”

“Năm đó đứa nhỏ ra đời, phụ thân muội ôm nó đi muốn cho người ta. Ta lo lắng, liền đi theo. Kết quả vừa ra khỏi cổng thôn, phụ thân muội đã ngăn lại, nói đứa bé này làm nhục danh dự gia tộc, quyết không thể lưu lại. Kiên quyết cướp đi, để tại khe núi. Đêm khuya hôm đó, ta lên lên tìm, nghĩ thầm rằng nếu đứa nhỏ mạng lớn, liền ôm trở về đưa người nuôi dưỡng, cho dù đã chết, cũng muốn chôn cất tử tế....”

Nói đến đây, nàng ngừng một chút. Phu thê Nam An sắc mặt trắng bệch, cùng dựa vào nhau mười ngón tay siết chặt, toàn thân không ngừng run rẩy. Ta thấy rất đáng thương, đang chuẩn bị tiến lên an ủi vài câu lại bị Tịch Viêm kéo về.

“Lúc tới khe núi kia, nghe thấy có tiếng khóc khe khẽ, ta thật sự vui mừng vô cùng, chạy tới nơi vừa thấy....”

“Như thế nào? Con của ta còn sống phải không?” Vương phi vươn tới bắt lấy tay Quế tỷ, dồn dập hỏi.

“Đúng, còn sống. Ta thấy một thiếu niên rất xinh đẹp, đang dùng áo choàng bọc lấy đứa bé kia, vừa bế vừa dỗ dành, bên người còn đi theo một nam đồng. Nghe được tiếng bước chân của ta, hắn quay đầu hỏi ‘Đây là con của người?’ Ta nói không phải, hắn lại hỏi ‘Người muốn ôm trở về sao?’ Ta nghĩ cho dù ôm trở về cũng không giấu được trưởng thôn tìm người gửi nuôi, cho nên liền quỳ xuống, cầu hắn thu dưỡng đứa bé này. Năm ấy người đó cũng không hỏi gì, ôm đứa bé đi luôn....”

Vương phi sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: “VẬY.... tỷ không hỏi người kia tên là gì? Đang ở nơi nào sao?”

“Ta có hỏi qua, hắn không muốn nói, cũng không nguyện ý nói cho ta biết danh tính.”

“Chẳng lẽ.... chẳng lẽ một chút manh mối để tìm được cũng không có?”

“Hài tử kia đeo ngọc hoàn đính ước của hai người, còn có muội cũng biết cổ tay nó có một nốt ruồi đỏ, trừ điều này ra không còn dấu hiệu nào khác.”

Nam An Vương phi bị thống vạn phần lắc đầu, vẻ mặt cự tuyệt tin tưởng: “Không.... không phải.... Hồng nhi... Nhưng mà cổ tay Hồng nhi, rõ ràng cũng có nốt ruồi đỏ! Sao lại không phải hắn....”

Quế tỷ thở dài nói: “Nếu muội không tin, có thể mời trưởng thôn cùng ta đối chất. Chuyện này, trong thôn biết đến cũng không ít, chưa chắc mọi người bằng lòng thay trưởng thôn giấu giếm. Lúc ấy muội bệnh thành như vậy, ta thật sự không dám đem sự tình của đứa nhỏ nói cho muội. Sau đó ta lại tha hương, mất hết tin tức....”

Phu thê Nam An thần sắc đau thương, cùng ngã ngồi trên ghế, vẻ mặt mờ mịt luống cuống.

Ta cảm thấy được vạn phần đồng tình, nhỏ giọng nói với Tịch Viêm: “Bọn họ thật đáng thương, yêu thương nhiều năm như vậy lại không phải con của mình, cốt nhục ruột thịt thì không biết lưu lạc phương nào, thực bi thảm.”

Nói xong hồi lâu, không thấy Tịch Viêm trả lời, kỳ quái ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt của trưởng nam so với phu thê Nam An cũng chẳng đẹp đẻ hơn bao nhiêu, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường.

“Sao vậy?” Ta lắc lắc đầu.

Tịch Viêm một phen ôm ta, vừa ôm vừa kéo đến một chỗ không người, chỉ có Phúc Bá theo sát tới đây.

“Người làm gì vậy? Xảy ra chuyện gì?” Ta mê muội hỏi.

Tịch Viêm cùng Phúc Bá trao đổi một ánh mắt.

“Lão gia, ngài thật sự không có nghe ra?” Phúc Bá dùng khẩu khí khó có thể tin hỏi.

“Nghe ra cái gì?”

Phúc Bá vận khí, chuẩn bị thao thao bất tuyệt, lại bị Tịch Viêm khoát tay chặn lại.

“Phụ thân, ta đơn giản nói cho người biết, hài tử lưu lạc của phu thê Nam An Vương gia, chính là Tịch Nguyên.”

Ta nhất thời ngây người.

Qua thật lâu thật lâu sau, mới tiêu hóa hết những lời này.

Lại qua thật lâu thật lâu sau, nước mắt chậm rãi chảy ra.

Ta “Oa” một tiếng nhào vào lòng Tịch Viêm gào khóc: “Không muốn.... Ta không muốn đem Tiểu Nguyên trả lại cho bọn họ.... Đó là hài tử của ta mà.... Ta không muốn... Không muốn đâu....”

Ghé vào trong lòng Tịch Viêm khóc một trận, ta đột nhiên cảm thấy được không đúng, ngẩng đầu phản bác: “Người dựa vào cái gì nói đứa bé kia chính là Tịch Nguyên nhà chúng ta?”

“Thực rõ ràng. Nam An Vương phi nguyên quán ở ngoại thành Yến Kinh, Tiểu Nguyên chính là người nhật ở sơn cốc nơi đó. Thời gian cũng vừa khớp, còn có cổ tay hấn cũng có một nốt ruồi đỏ.”

“Nhưng mà.... nhưng mà....” Ta vắt óc nhớ lại vừa rồi vì cái gì cảm thấy được không đúng, suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc nghĩ ra, “Trên người Tiểu Nguyên rõ ràng không có ngọc hoàn nào cả mà.”

“Người mấy năm nay bạ đâu ném đó cũng không ít đồ vật? Phần lớn không biết bị người đánh mất lúc nào, hoặc là cần tiền thì đem bán, vật ngoài thân đều không giữ lại được.” Tịch Viêm cứng rắn, vẫn kiên quyết khẳng định bảo bối Tiểu Nguyên của ta là người nhà khác.

Chớp mắt, ngực đau nhói, vừa muốn khóc lên. Tịch Viêm vội cúi đầu dỗ dành nói: “Đừng khóc vội, việc đã như thế, bây giờ nên suy nghĩ kĩ xem phải làm gì mới đúng.”

“Còn... còn có thể làm gì bây giờ?” Ta thút thít nói, “Tiểu Nguyên tuy là do ta nuôi lớn, nhưng hấn có quyền được biết thân thế của mình....”

“Ừ.”

“Về phần có quay về với phụ mẫu thân sinh hay không thì chỉ có bản thân Tiểu Nguyên mới có thể quyết định được.”

“Đúng vậy.”

“Phu thê Nam An Vương gia mặc dù có sai, nhưng mấy năm nay cũng đáng thương....”

“Là rất đáng thương....”

“Kiên quyết đoạt đi hy vọng tìm về hài tử thân sinh của bọn họ thật sự quá tàn nhẫn.”

“Quá tàn nhẫn.”

“Cho nên....”

“Cho nên?”

“Cho nên ta kiên quyết phải giấu giếm tới cùng!!! Đó là hài tử của ta, Ngọc Hoàng đại đế có muốn cũng không cho!! Người không nói ta không nói Phúc Bá không nói, ai mà biết được Tiểu Nguyên chính là đứa bé kia? Ngọc hoàn đã sớm không thấy, ta trở về lấy cái kim gấp than xoa đi nốt ruồi đỏ của Tiểu Nguyên, từ nay về sau không còn dấu hiệu, người không biết quỷ không hay, các người có chịu không?”

“Thật sự quá tốt.” Tịch Viêm cùng Phúc Bá chăm chú nhìn ta, cùng nhau ủng hộ, ta nhất thời lại hưng phấn trở lại.

Vừa lúc đó, vị Nam An thế tử không kiên nhẫn bỏ đi ra ngoài chơi kia đứng đĩnh quay lại, nhìn thấy chúng ta liền nhíu mày nói: “Bên trong còn chưa nói xong sao? Không phải là tình cờ gặp lại người bán rau quen biết trước kia thôi sao, có cần dài dòng như vậy không? Thật là, sợ người khác không biết năng xuất thân thấp hèn chắc?..... Nay, Tịch đại nhân, còn có lão đầu kia, các người dùng ánh mắt gì nhìn ta thế hả?”

Tịch Viêm khụ một tiếng, còn chưa nói gì, cánh cửa trà phòng mở ra, phu thê Nam An đều nhau thất thần đi ra, những người theo ở phía sau cũng cúi đầu không nói.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người ra rồi.” Nam An thế tử chạy tới lấy lòng, kết quả Vương phi vừa nhìn thấy hấn nước mắt đã tuôn rơi, nói không nên lời, chỉ che mặt khóc nức nở.

“Tịch đại nhân, tình hình đã thế này, thật sự không tiện tới quý phủ quấy rầy. Không bằng ngày khác tới bái phỏng đi.” Nam An Vương gia vẻ mặt thê lương nói với Tịch Viêm.

Đề nghị này đúng với ý nguyện, ta lập tức cướp lời nói: “Không sao, không sao, Vương gia vẫn là nên bồi Vương phi về nghỉ ngơi đi.”

Phu thê Nam An không lòng dạ nào khách sáo hơn nữa, đoàn người thê thảm lên xe ngựa quay trở về. Phụ tử Bùi Tuấn phủ đương nhiên cũng đi theo.

Ta thúc giục Tịch Viêm lên xe, thúc ngựa nhanh chóng trở về nhà. Dọc theo đường đi, nếu không phải bị trưởng nam ôm chặt, ta quả thực hận không thể đẩy ra xa phụ tự mình điều khiển.

Khó khăn chạy như bay về phủ đệ, Tịch Thiên tới cửa đón ta, không hiểu sao lại biến mất Tề Tề cũng đi theo phía sau nó. Ta lại không để ý bọn họ, đầu tiên phân phó A Ngưu đốt lên một lò than, rồi lại kêu Tiểu Châu lấy đến một cái kim sắt, đặt ở lò than nung nóng, chỉ còn chờ thứ nam trở về.

“Lão gia, ngài không cần phải gắng sức nhìn chăm chăm như vậy, than lửa tự nó cháy được.” Phúc Bá nói.

Ta không để ý tới.

“Lão gia, ngài đừng đến gần như vậy, xem mặt đều đỏ bừng lên rồi...” Tiểu Châu nói.

Ta vẫn không thèm để ý tới.

“Lão gia, lửa lớn như vậy ngài còn thổi làm gì, xem sắc khói rồi kìa!” A Ngưu nói.

Ta một bên khụ một bên không để ý tới.

“Cha, ngài ngồi xổm giữ chân lò than làm cái gì, đến đây ngồi đi.” Tịch Thiên nói.

Ta trực tiếp an vị trên mặt đất.

“Tịch bá bá, tóc cháy rồi kìa!” Tề Tề thét chói tai.

Ta đưa tay quần mái tóc dài lại.

“Lại bên này đi!” Nhất gia chỉ chỉ ra lệnh.

Vốn định cũng không để ý tới, rốt cuộc không có lá gan này, đành phải lưu luyến không rời nhìn cái lò than, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Tịch Viêm. Bị hấn ấn ngồi trên ghế, cầm một khối khăn lạnh lau mặt, lại bị ép uống vài ngụm trà.

“Nhị gia đã trở lại!” A Phát từ con đường nhỏ chạy tới.

Ta nhảy dựng lên, huỳnh huyếch chạy ra cửa phòng.

“Ta đã trở về. Đại ca, cha, mọi người đều ở nhà à?... Cha, cha, ngài làm cái gì vậy?”

Túm chặt lấy cổ tay của thứ nam, dùng sức kéo đến bên cạnh lò than, một phen rút lên cái kim gấp than. Ôi, nóng quá.

“Lão gia, lấy vải đệm.” Phúc Bá đưa tới một tấm vải bông thật dày, ta cầm lấy bọc tay lại, giơ cái kim gấp than lên.

“Tiểu Nguyên, đưa tay ra đây!”

“Để làm chi?” Tịch Nguyên nhìn đại ca hấn một cái, lưỡng lự đưa tay ra.

Ta lật cổ tay áo của hấn ra tìm, cái gì cũng tìm không thấy.

“Tiểu Viêm, Tiểu Viêm,” Ta vui sướng vô cùng kêu lên, “Không phải hấn, không phải hấn, người xem hấn căn bản không có nốt ruồi đỏ!”

Người ở chỗ này cùng nhau té ngã.

Vẫn là Tịch Viêm cầm cự được, khụ khụ mấy tiếng nói: “Phụ thân..... Tiểu Nguyên còn có tay kia mà...”

“A?”

Tịch Nguyên đưa tay kia lên, kéo lộ ra cổ tay, nói: “Phụ thân, cha tìm nốt ruồi này à? Thật là kỳ quái, cha nuôi ta bao lâu nay, cho tới bây giờ cũng không chú ý trên người ta có cái gì, hôm nay sao lại hứng thú vậy?”

Ta trấn tĩnh nhìn lại, trên tay kia quả thật có một nốt ruồi to bằng hạt gạo đỏ sẫm. Nhất thời cái mũi chua xót, nước mắt liền tràn đầy hốc mắt.

“Cha, rốt cuộc là sao vậy?” Tịch Nguyên sốt ruột hỏi.

“Tiểu Nguyễn....”

“Ừm?”

“Người kiên nhẫn một chút nha....”

“Cái gì?”

“Một chút thì tốt rồi, để phụ thân đem cái nốt ruồi này đốt sạch....”

“Vì cái gì? Có phải trên đường gặp thầy bói nói lung tung gì không?”

“Tiểu Nguyễn.....”

“... Cha đừng khóc, chẳng phải là nốt ruồi thôi sao, cha muốn đốt thì đốt đi, không sao hết....”

Ta cắn răng một cái, túm lấy tay Tịch Nguyễn, nhắm mắt lại, giờ lên cái kim gấp than.....

.....

.....

.....

.....

“Lão gia....”

“Lão gia....”

“Lão gia???”

“Ta nói Tịch bá bá....”

“Cha?”

“Cha! Cái kim gấp than cũng đã nguội lạnh rồi, ngài còn giờ lên không thấy mệt à?”

Ta lộ vẻ thống khổ u oán nhìn khuôn mặt anh tuấn của thứ nam. Cổ tay mềm nhũn, cái kim gấp than leng keng rơi xuống đất, cả người bổ nhào về phía trước ôm chặt lấy Tịch Nguyễn gào khóc: “Tiểu Nguyễn, phụ thân không nỡ đem người cho người ta mà

~”

Tịch Nguyễn nhất thời luống cuống tay chân, sờ sờ trong ngực lấy ra một khối khăn lụa vôi vàng lau nước mắt cho ta, “Ngoan đừng khóc, nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì?”

Ta ngáp ngừng ấp úng hồi lâu, biết rõ là tốt nhất không nên nói cho hắn biết, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thử qua đối gạt các hài tử nhà mình bất cứ chuyện gì, có lời gì trong miệng là giữ không được. đành phải đem khối khăn lụa đang lau nước mắt kia cho vào miệng cắn. Tịch Nguyễn “Ah” một tiếng cứu không kịp. Mất rất nhiều sức lực mới từ trong miệng ta đoạt lại được, run rẩy giờ lên nhìn, một cái lỗ, hai cái lỗ, ba cái lỗ....

“Ai, đáng tiếc, cả một khối gấm Tô Châu thượng hạng, chuẩn bị để đại ca đưa cho Nam An Vương phi đầu....”

Ta vừa nghe bốn chữ Nam An Vương phi, lập tức đau buồn kéo đến. Quay đầu chui vào lòng Tịch Viêm, khóc lóc kể lể: “Tiểu Viêm à, người xem Tiểu Nguyễn thật không có lương tâm. Còn chưa có nhận mặt đầu, trong mắt cũng chỉ có Nam An Vương phi!”

“Ai trong mắt chỉ có Nam An Vương phi!” Tịch Nguyễn giậm chân đứng lên, “Ta từ nhỏ vẫn đi theo phụ thân trưởng thành, cho dù bọn họ là phụ mẫu thân sinh thì sao, cha vẫn vĩnh viễn là phụ thân của ta!”

Ta nghe vậy cảm động nước mắt chảy ròng ròng, quay người túm lấy tay Tịch Nguyễn, “Tiểu Nguyễn..... phụ thân chỉ cần những lời này của người là được rồi.....”

“Cha....”

“Tiểu Nguyễn....”

Phụ tử chúng ta ôm chầm lấy nhau, thật lâu thật lâu sau....

Bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng, giống như hoa cỏ cây cối cũng cùng công chúng bên cạnh đắm chìm trong tình cảm phụ tử đầy cảm động của chúng ta, ngưng những ồn ào náo động trước kia.... (Khụ, ta nói phụ thân, hoa cỏ cây cối quanh năm suốt tháng đều ngoan ngoãn im lặng, khi nào thì ồn ào náo động??)

Đột nhiên, một tiếng thét kinh hãi phá tan bầu trời.

“Ah

~~!!”

Ta nhảy dựng sang một bên thét chói tai, lắp bắp nói: “Tiểu..... Tiểu Nguyễn!! Người đã biết.... đã biết rồi? Khi nào thì biết.... biết vậy?”

Tịch Nguyễn nhún vai không trả lời. Nhếch miệng nhìn ta, giúp ta vuốt lại tóc mái vừa rồi khóc lóc rối tinh, sau đó ngẩng đầu cùng đại ca hân trao đổi một nụ cười hiểu ý.

Đáng ghét.... Hai đại hài tử chính là điểm này rất không đáng yêu nha, thường ý vào ta cùng Tiểu Thiên so với bọn họ hơi cái kia một chút.... (Chú thích: chính là cái chỉ có người nhà Tịch gia mới được nói....) luôn bày ra một bộ mặt thần bí, lại còn cười vẻ thông minh sắc sảo. Rõ ràng coi thường chúng ta không hiểu, muốn chúng ta cầu xin bọn họ giải thích. Hừ, ta sẽ không để bị quay vòng vòng đâu!

“Phúc Bá!” Ngẩng đầu lên, gọi ra vạn sự thông chuyên dụng của ta.

“Có lão nô!”

“Người nói nhị gia sao lại biết chuyện Nam An?”

“Bẩm lão gia, lão nô không biết.”

Nhìn chằm chằm lão nhân này hồi lâu, vẫy tay gọi hân đến phía sau núi giả, “Hiện tại không có hai người bọn họ, người đã biết rồi chứ.”

“Vâng.”

“Vậy nói mau!”

“Buổi chiều lúc Nam An Vương phi cùng Quế tỷ nói chuyện ở trà phường kia, cũng là sản nghiệp của nhị gia kinh doanh....”

“A?”

“Phàm là có cái gì mới mẻ, thú vị, bí ẩn, trọng đại bí sử, chương quây trà phường cùng tiểu nhị đều báo cho nhị gia trước tiên....”

“A?”

“Chuyện của Nam An Vương phi vừa mới mẻ, vừa thú vị, vừa bí ẩn, vừa trọng đại..... cho nên tất nhiên là đã nói với nhị gia. Hân lại không giống ngài cùng tam gia cái kia như vậy.... suy luận một chút là biết liền.”

Ta bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là như vậy.”

“Lão gia hiểu được là tốt rồi”.

“Nhưng mà Phúc Bá, người vẫn ở cùng một chỗ với ta, làm sao người biết rõ như vậy?”

“Bởi vì lão nô cũng không giống ngài cùng tam gia cái kia như vậy.... suy luận một chút cũng sẽ biết liền.”

Ta nhớ lại, Tịch Viêm cũng luôn ở cùng một chỗ với ta, nhưng vừa rồi cái gì cũng hiểu rõ, có lẽ là cũng suy luận một chút như vậy là ra kết quả.

“Cha, các người trò chuyện xong rồi chứ? Ăn cơm, cho dù hôm nay phụ mẫu thân sinh của Tiểu Thiên tìm tới cửa, cơm cũng sẽ phải ăn!” Giọng nói của nhất gia chỉ chủ truyền vào tai, hai người chúng ta nhanh chóng từ sau núi giả chạy ra.

Hương thơm của đồ ăn từ trong phòng bay tới, ta khóc mấy trận, quả thật có chút đói bụng. Ngồi xuống tiếp nhận bát cơm Tịch Thiên xới, lại thêm mấy món ăn Tịch Viêm gấp cho, bắt đầu ăn.

“Đồ ăn hôm nay thật ngon nha.” Tề Tề cười tủm tỉm nói.

“Người dựa vào cái gì nói như vậy?” Tịch Nguyên bĩu môi, “Người không biết còn tưởng rằng người đã ở nhà ta lâu ngày rồi cơ. Kỳ thật, bất quá cũng mới ăn qua ba bữa cơm mà thôi.”

“Ta chỉ cần ăn hơn một bữa là có thể so sánh rồi!” Tề Tề dựng lông mày.

Trên bàn ăn lập tức tia lửa văng khắp nơi, ta vội xen mồm làm dịu không khí: “Đúng vậy, rất ngon. Đặc biệt món vịt kho tương bát bảo, ăn thật ngon nha.”

Vì thế Tề Tề cùng Tịch Nguyên đồng thời cầm đũa, tính toán giúp ta gấp một miếng bày tỏ hảo ý. Bất hạnh chính là hai người cùng nhìn trúng miếng chân vịt, cố tình còn không ai chịu thua kém, bốn chiếc đũa lôi kéo giằng co.

Gia chủ cười nhạt, không để ý tới bọn họ, ung dung chọn mấy con tôm, lột vỏ chấm dấm thơm bón đến bên miệng ta, dịu dàng nói: “Đừng ăn quá nhanh, nhai kỹ rồi nuốt.”

Ta gật gật đầu, nhai một trận, gian nan nuốt xuống. Đột nhiên thả bát cơm xuống, trong mắt lại có giọt nước lăn qua lăn lại.

“Lại làm sao vậy?” Tịch Viêm chau mày, đưa tay ôm lấy vai ta, thân thiết hỏi.

Tịch Nguyên cùng Tề Tề lúc này mỗi người giữ một đầu cái chân, đứng hết cả lên phân cao thấp. Thứ nam bởi vì quay mất về phía ta, vừa nhìn thấy ta khóc, lập tức thả tay. Đáng thương Tề Tề chưa kịp phòng bị, còn đang dùng sức, rầm một tiếng té ngã trên mặt đất. Tiểu Thiên nhanh chóng chạy tới dìu hắn.

“Đang tốt lành tại sao lại khóc? Ta đã nói không đi rồi mà!” Tịch Nguyên vội vàng nói.

“Ta đang suy nghĩ, chúng ta toàn gia ở trong này ăn cơm,” Ta kéo tay Tịch Viêm, lại cầm tay Tịch Nguyên, “Nhưng mà Nam An Vương gia cùng Vương phi, hôm nay buổi tối nhất định cái gì cũng ăn không vô, vạn nhất đói bụng làm sao bây giờ? Thật đáng thương...”

Tịch Viêm thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: “Cha, ta biết người cuối cùng cũng sẽ nghĩ như vậy...”

“Nhưng mà ta thật sự luyến tiếc Tiểu Nguyên, cho nên nhịn không được muốn khóc...” Ta hít mũi, túm lấy Tịch Nguyên không buông, thừa dịp còn tại trước mắt, ngắm nhìn nhiều một chút.

“Phụ thân ngốc.....” Tịch Nguyên đau lòng lắc đầu, tới gần định dùng tay lau nước mắt cho ta, lại bị Tịch Viêm trừng mắt khiển trách: “Đừng dùng tay, lấy khăn ấy!”

Tịch Nguyên le lưỡi rút tay về, lục tìm khăn trên người. Còn chưa có tìm được, Tịch Viêm đã ôm ta vào lòng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi tất cả nước mắt.

“Tiểu Nguyên, người đến bên kia về sau phải cẩn thận, không được bắt chước Nam An thế tử hiện tại, phải năng trở về gặp phụ thân nha.” Ta dặn dò.

Tịch Nguyên nặng nề nhú mày, nắm lấy tay ta nói: “Cha, ta biết ngài mềm lòng, tóm lại là muốn ta nhận phụ mẫu thân sinh đúng không. Chính là với ta mà nói, ta chỉ nguyện ý là người của Tịch gia. Có lẽ vì ơn sinh dục, ta có thể nói cho bọn họ biết thân thế, để bọn họ bớt âu sầu, nhưng ta quyết không rời đi cha cùng đại ca, tam đệ, rời đi gia đình này.”

“Nam An Vương gia cùng Vương phi sẽ bằng lòng như vậy sao?” Ta ngập ngừng hỏi.

“Công nuôi dưỡng luôn nặng hơn công sinh thành, Nam An Vương gia bọn họ đều là những người tương đối hiểu biết, không có vấn đề gì.” Tịch Viêm an ủi.

“Bọn họ không hiểu biết cũng chẳng sao,” Tịch Nguyên nhìn ta nhoẻn miệng cười, “Chuyện này cuối cùng là ta tự mình quyết định, cha không cần lo lắng.”

“Vậy..... vậy người cũng nhanh đi nói cho bọn họ biết đi, đừng để bọn họ thương tâm nữa.”

“Tối nay?”

“Đúng vậy.”

“Ngày mai đi đi, tối nay ta muốn ở cùng cha.”

“Nhưng mà bọn họ...”

“Bọn họ thỉnh thoảng một buổi tối không ăn gì cũng không sao, cha bên này quan trọng hơn.”

“Ta không sao...”

“Cha dám nói không có việc gì? Ta khẳng định chỉ cần hiện tại ta xoay người đi ra ngoài, cha sẽ khóc cho đến khi ta trở về mới thôi. Đến lúc đó, không nói mất của cha sẽ sưng lên giống quả đào, đầu của ta cũng sẽ bị đại ca đánh thành hai quả đào lớn như vậy!”

“Mới... mới không đâu...”

“Được rồi,” Tịch Viêm vỗ vai ta, dùng ngữ khí kết thúc vấn đề: “Các người đừng cãi cọ. Tiểu Nguyễn không cần thiết đi ngay tối nay, phụ thân nếu còn lo lắng vấn đề cơm nước của Nam An Vương gia bọn họ, để Phúc Bá đi một chuyến đi.”

“Lão nô đã biết.” Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng trả lời.

“Phúc... Phúc Bá,” Ta giật mình hỏi, “Người không phải ở phòng ngoài ăn cơm sao?”

“Lão nô hiểu rõ tính cách của lão gia, chỉ cần phỏng đoán một chút, biết có thể có chuyện phái lão nô đi, cho nên tận lực ăn nhanh một chút tới đây thị hầu.” Phúc Bá cung kính nói.

“Người thật thông minh.”

“Đa tạ lão gia khích lệ.” Phúc Bá tiêu sái khom lưng một chút, tư thế cũng vô cùng đẹp mắt, giống một con tôm nhanh nhẹn lui ra ngoài.

“Tiểu Viêm, ta còn muốn ăn tôm.”

Tịch Viêm mỉm cười nhẹ nhõm, lại giúp ta lột vỏ tôm đưa đến bên miệng.

“Tiểu Thiên, đệ ngồi xổm ở đây làm gì?” Tịch Nguyễn đột nhiên nhớ tới đệ đệ vẫn chưa nói gì.

“Đệ đang suy nghĩ, Tề Tề vì sao đột nhiên lại nằm ngủ?” Tịch Thiên cảm thấy khó hiểu nói.

Tịch Nguyễn lập tức phi tới, ở giữa ghế dựa cùng cột nhà lộ ra Tề Tề, thân thể mềm nhũn.

“Vừa rồi hình như nghe thấy hắc ngã rầm một tiếng, ta chỉ cần hơi phỏng đoán một chút, hắc nhất định là bị đụng vào đầu.” Ta nói với Tịch Viêm.

“Không cần phỏng đoán,” Tịch Nguyễn một tay ôm Tề Tề, một tay sờ phía sau đầu hắc, “Hắc thật sự bị đụng vào đầu, chỗ này có một cái u rất lớn.”

(1) Cữu cữu: Cậu, em trai mẹ.

8. Quyển 1 - Chương 8

Nghe thấy động tĩnh bên này, Tiểu Châu, A Ngưu cũng chạy vội vào, đoạn trà nóng đổ vào miệng Tề Tề, rồi lại kêu gọi cả nửa ngày, vẫn không tỉnh.

“Người đâu, đi mời đại phu tới đây. Tịch Nguyễn, đệ ôm người vào trong phòng trước đi.” Nhất gia chỉ chủ phân phó.

A Phát giành trước tuân lệnh, phi nhanh ra ngoài. Tịch Nguyễn mắt húng lầu lầu: “Vì sao đệ phải ôm?”

“Bởi vì đệ làm người ta thành ra như vậy, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm.”

“Đệ làm? Đó là tự hắc đốt nát! Không phải là một cái chân vịt thôi sao, có cần phải đem hết sức lực ra không? Hiện giờ thì hay rồi, cái gáy còn to hơn cả quả trứng vịt, xem như hắc tự làm tự chịu.”

Tịch Viêm cũng không nhiều lời, chỉ trừng mắt một cái. Người ta gia chủ cũng không phải là hư danh, Tịch Nguyên oán giận thì cứ oán giận, vẫn ngoan ngoãn tiến lên, đem Tề Tề giống cái bao bố kẹp ở phía dưới, chuẩn bị tha đi.

Ta bắt mãi kêu lên: “Tiểu Nguyên, người đây là ôm kiểu gì vậy? Ta trước đây đã từng ôm người như thế sao?”

Tịch Nguyên nghĩ nghĩ, phỏng chừng không ấn tượng, liền hỏi đại ca hắn: “Có ôm như thế này không?”

Tịch Viêm lắc đầu, “Không có. Nhiều nhất chỉ có ôm lộn ngược đầu xuống đất thôi.”

“Đó là bởi vì sợ hắn lạnh nên bọc kín quá, ta nhất thời không chú ý đầu ở phía nào thôi!” Ta bắt mãi minh oan.

Tịch Nguyên nhin cười, một lần nữa kéo lấy cổ tay Tề Tề, đưa đến phòng Tiểu Thiên, rầm một tiếng ném lên giường.

“Người nhẹ tay một chút!” Ta khẽ nhéo bàn tay hắn, dùng khăn nóng lau trán cho Tề Tề.

“Sao vẫn chưa tỉnh? Sẽ chết sao?” Tiểu Thiên lo lắng hỏi.

“Không đâu, người sao có thể chết dễ dàng như thế được.” Tịch Nguyên thờ ơ nói.

“Cũng không nhất định, đệ nghe Kinh Hoài ca nói qua, thái bà bà(1) của huynh ấy là do té một cái mà chết đó!”

“Thái bà bà của hắn một trăm hai mươi tuổi, có chết như thế cũng không có gì lạ.”

A Ngưu vẽ mặt hơi hoảng sợ xen vào nói: “Nhưng mà một biểu muội bà con xa của ta trước kia, tuổi còn rất trẻ, vấp ở bậc thềm, lúc đỡ dậy đã chết rồi!”

“Vậy nhất định là thân thể nàng quá yếu, không giống con mèo hoang này chút nào.”

“Thôn chúng ta có Vương đại trảng, ba năm trước đây ngã trên bờ ruộng, bây giờ còn chưa tỉnh đâu!” A Châu cũng vỗ ngực nói.

“.....”

“Còn có con dâu thứ nhà Ngô nhị gia cách đây ba dãy phố, ở trên thành giếng ngã xuống, người liền thành ngu dần!” A Ngưu lại nói.

“Nhà Kinh Hoài ca có một gia đình kêu A Trung, bị phụ thân hắn gõ một cái vào đầu, sau đó thì chẳng nhớ gì cả, ngay cả mình là ai cũng không biết!” Tiểu Thiên lại nhớ tới một ví dụ chứng minh tàn khốc.

“Cái đó gọi là mất trí nhớ.” Ta bổ sung giáo dục.

“Ta nghe nói, người mất trí nhớ khi mở mắt ra, sẽ đem người đầu tiên hắn nhìn thấy làm mẫu thân đấy?” A Châu nói.

Tịch Thiên sợ tới mức nhanh chóng nhảy xuống giường, “Ta không muốn làm mẫu thân của Tề Tề đâu. Nghe nói làm mẫu thân phải cho cục cứng bú sữa, ta làm gì có sữa cho hắn bú?”

“Tề Tề lớn như vậy, đã cai sữa từ lâu rồi.” Ta lại bổ sung giáo dục. Haizz, làm phụ thân thật sự là vất vả.

“Con cũng không muốn làm mẫu thân, làm bằng hữu là tốt rồi.”

“Nhưng nếu hắn mở mắt mà không thấy ai, lại sẽ sợ hãi vô cùng, sợ tới mức phát run đâu.” A Châu không biết lấy từ đâu ra đồng tri thức đó, lại phun ra một câu.

“Nhị ca, nhị ca” Tịch Thiên kéo Tịch Nguyên tới trước giường, “Người là do huynh làm bị thương, huynh phải làm mẫu thân.”

Tịch Nguyên bị đứa nhỏ này khiến cho có chút dở khóc dở cười, mặc nó đẩy tới trước giường ngồi xuống, nhún nhún vai nói: “Hồ ngôn loạn ngữ mà cũng tin. Ta cứ ngồi đây thì sao? Ta không tin hắn mới chỉ ngã một cái liền mất trí nhớ, cũng không phải truyền kỳ thoại bản(2). Cứ để hắn mở mắt nhìn ta xem, nhìn đi, nhìn đi

”

Lời còn chưa dứt, hàng lông mi dài của Tề Tề khẽ lay động, xoạt một cái mở to đôi mắt trong veo như nước. Tịch Nguyệt giật mình, nở một nụ cười cứng đờ.

Tịch Thiên thật cẩn thận bước tới, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tề Tề.....”

Đôi mắt đen như thủy ngân của Tề Tề nhìn thoáng qua nó một cái, toàn thân lập tức run lên, nhanh chóng chui vào trong lòng Tịch Nguyệt, oà lên khóc.

“Này, này....” Tịch Nguyệt nắm vai hấn đẩy ra, “Người làm cái gì vậy? Quan hệ của hai ta cũng không tốt đến mức này đâu....”

“Là ai? Các người.... là ai..... Nơi này là..... nơi nào?” Thân hình Tề Tề cuộn thành một đống nhỏ, liều mạng chen về phía Tịch Nguyệt. Rất nhanh rơi xuống hai hàng nước mắt.

“Tề Tề? Người không biết ta sao? Ta là Tiểu Thiên này?” Tịch Thiên tiến lên kéo tay hấn, thân mật cười.

Tề Tề sợ hãi kêu một tiếng, rụt tay né tránh, lại nhào về phía Tịch Nguyệt. Tịch Nguyệt sao để cho hấn bỏ tới, lui về phía sau hai bước, tránh khỏi. Không nghĩ tới Tề Tề căn bản không quan tâm mình đang ở rìa giường, vẫn không chịu lui lại. Đúng lúc sắp ngã sắp xuống, Tịch Nguyệt rút cuộc không đành lòng, đành phải đưa tay đỡ lấy, lập tức đã bị đối phương giống như bạch tuộc tám chân quấn chặt ở cánh tay.

Tiểu Châu, A Ngưu đồng loạt hít vào một hơi, kinh ngạc: “Thật.... thật sự mất trí nhớ?”

Tịch Thiên cũng nghiêng đầu nói: “Nhị ca, huynh thật sự bị Tề Tề cho là mẫu thân của hấn rồi.”

Thứ nam nhà ta hiếm thấy xuất hiện vẻ tức giận đến thở hổn hển, lớn tiếng quát mắng: “Buông tay! Người buông tay mau! Giả vờ cái gì mất trí nhớ? Người tưởng rằng ta không biết người đang đùa giỡn sao?”

Tề Tề bị hấn vung, thân thể nhỏ bé dường như sắp bay lên giường, nhưng hai tay vẫn thà chết không chịu buông.

“Nhị ca!” Tịch Thiên có chút tức giận kêu lên, “Huynh sao có thể đối đãi với Tề Tề như vậy! Hấn mới vừa mất trí nhớ, trong lòng còn nhiều sợ hãi. Hơn nữa nếu không phải huynh hại hấn bị đụng vào đầu, hấn cũng sẽ không bị như vậy. Phụ thân dạy chúng ta làm người phải thiện lương, huynh đều đã quên?”

Ta lau nước mắt kích động nói: “Tiểu Viêm, người xem ta dạy dỗ Tiểu Thiên thật tốt....”

Tịch Nguyệt cái trán toát ra một tầng mồ hôi, nhất thời chân tay luống cuống nhìn Tề Tề nước mắt ròng ròng. Im lặng một lúc lâu, đột nhiên quát to một tiếng: “Đại phu đâu rồi? Không phải đi mời đại phu sao, như thế nào còn chưa tới?”

Tối nay lời nói của Tịch Nguyệt so với hoàng đế còn linh nghiệm hơn. Còn chưa dứt lời, trong viện liền truyền đến tiếng người cùng tiếng bước chân.

“Nhất định là đại phu đến đây.” A Ngưu nhỏ giọng nói.

Tịch Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi trên trán.

Tiếng bước chân rất nhanh đi tới trước cửa. Ta đang muốn bước tới mở cửa, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa bị phá mở. Một thân ảnh nghiêng ngả lao đảo tiến vào, lập tức bổ nhào vào Tịch Nguyệt gào khóc: “.... Con à..... bảo bối của ta.... hu hu.....”

Lúc này treo trên cổ Tịch Nguyệt là Nam An Vương phi, cánh tay phải thì bị Tề Tề ôm chặt, vẻ mặt xấu hổ vô cùng. Ta phỏng chừng hai mươi một năm sinh sống chẳng ngắn chẳng dài này, hấn cũng chưa bao giờ gặp được tính huống khó coi như vậy.

Nam An Vương gia cũng theo sát phía sau thê tử, biểu tình như là rất muốn tiến lên ôm một cái, có điều nhìn ba người kia cuộn thành một đống, thật sự tìm không thấy chỗ để xen vào, đành phải đứng một bên thốn thức không thôi.

“Con à,.... để mẫu thân nhìn kĩ người một chút.....” Nam An Vương phi hoàn thành xong trận xúc động đầu tiên, rút cuộc định thần lại nâng mặt Tịch Nguyệt lên.

Tuy nói là mẫu thân thân sinh, nhưng đối với Tịch Nguyên mà nói, nàng dù sao cũng là người xa lạ lần đầu gặp mặt, động tác thân mật như vậy khó tránh khỏi làm người ta không được tự nhiên. Cho nên hắn liếc nhìn đại ca cầu cứu.

“Khụ, khụ,” Gia chủ hắng giọng, ung dung tiến tới, hướng Nam An Vương gia thi lễ, “Vương gia, Vương phi, Tiểu Nguyên không giống vị thể tử kia. Hắn vẫn sinh hoạt tại nhà chúng ta, nay có cơ may biết được thân thể của mình, hy vọng Vương gia cùng Vương phi có thể thấu hiểu hắn vì điều gì lựa chọn ở lại Tịch gia.”

“Bổn vương hiểu được,” Nam An Vương gia lau khóe mắt, “Dù sao cũng là chúng ta không hoàn thành trách nhiệm của phụ mẫu. Kim lão gia ngậm đắng nuốt cay đem Tiểu Nguyên nuôi lớn, thật sự là ân nhân của phu thê chúng ta. Chúng ta sẽ không kiên quyết thay đổi ý nguyện của hài tử, cũng sẽ không miễn cưỡng cướp hắn khỏi tay ân nhân. Chính là nhiều năm như vậy chúng ta cũng không biết đến sự hiện hữu của hắn, trong lòng áy náy vô cùng, hy vọng có cơ hội bù đắp cho hắn.”

“Điều này thật không cần. Dù sao phủ đệ của Vương gia ngay tại Lâm Châu, lui tới cũng tiện. Tiểu Nguyên buôn bán thường hay vào trong đó, sau này vẫn còn nhiều cơ hội gặp mặt.” Tịch Viêm mỉm cười nói.

Bọn họ bên này nhàn nhã nói cười, Tiểu Nguyên nhà ta đã bị Nam An Vương phi từ trên xuống dưới sờ soạng khắp nơi. Cuối cùng thật sự nhịn không được, kêu một tiếng: “Cha...”

Nam An Vương gia toàn thân run lên, nhưng nhanh chóng hiểu được đây là đang gọi ta, khổ sở quay mặt sang một bên. Ta tiến lên kéo tay Tịch Nguyên: “Phụ thân, mẫu thân của người suốt đêm chạy tới thăm người, người cũng nên gọi bọn họ một tiếng mới đúng.”

Tiểu Nguyên có chút không được tự nhiên, cúi đầu im lặng hồi lâu, nhỏ như tiếng muỗi khe khẽ gọi: “... Mẹ..... Cha.....”

Phu thê Nam An xúc động nói không nên lời, chỉ ra sức lau nước mắt. Ta thật ra tương đối hiểu được tâm tư của họ. Mọi người nghĩ mà xem, hài tử của mình đột nhiên từ bộ dáng thể kia (nghĩ tới Nam An thể tử mất gấu trúc) biến thành như thế này (nghĩ tới dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của Tiểu Nguyên nhà ta), không hạnh phúc đến choáng váng mới là lạ.

“Tiểu... Tiểu Nguyên, là phụ mẫu bạc đãi người, sau này chúng ta nhất định sẽ bù đắp cho người...” Nam An Vương gia nói xong, đang muốn tiến lên cùng hài tử thân mật một chút.

Tịch Nguyên sợ lần này lại giống vừa rồi bị mẫu thân vừa sờ vừa cắn, cảnh giác lui về phía sau từng bước, vẫn treo ở trên tay hắn Tề Tề bị kéo rút xuống giường.

“Đây.... đây là....” Nam An Vương gia lúc này mới chú ý tới Tề Tề, trợn trừng mắt.

Tịch Nguyên vội xốc Tề Tề lên giường, dùng chân quần tậm.

“Đây là một người bằng hữu của Tiểu Nguyên.” Ta giới thiệu.

Vương phi cũng lần đầu tiên nhìn thấy Tề Tề, kinh ngạc kêu: “Đây không phải là Tề gia....”

Vương gia tiến lên nhìn kỹ, nhíu mày nói: “Đúng là Tiểu Du của Tề gia. Tề tiểu Hầu gia, người tại sao lại ở chỗ này?”

“Hai người biết hắn?” Tịch Nguyên vội hỏi.

“Biết chứ, gặp qua nhiều lần rồi.”

Tịch Viêm trầm tư lâm bầm: “Chẳng lẽ là Tề gia đó....”

“Tề gia nào?” Ta hỏi.

“Chính là cái đó....”

“Cái nào?”

“Cái đó....”

Ta trừng mắt nhìn hắn, phỏng chừng cũng chẳng chiếm được đáp án từ hắn, đành phải kêu lên: “Phúc Bá....”

“Có lão nô.”

“Bọn họ nói là Tề gia nào?”

“Bẩm lão gia, họ Tề danh môn tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng có mấy nhà. Có điều nếu cùng vương tộc có lui tới, có thể chính là Tề gia đó.”

Ta nổi nóng giậm chân, “Rốt cuộc là cái nào?”

“Mẫu gia của đương kim Hoàng hậu. Tề Lâm Nghi.”

“Hoàng hậu....” Ta nhìn Tề Tề, “Đệ đệ ư?”

“Đệ đệ nhỏ nhất, Tề Du. Hắn cũng không nói dối tên thật.” Phúc Bá nói.

Tề Tề tựa hồ cũng không biết chúng ta đang nói về hắn, vẫn sợ hãi nhìn xung quanh, dùng hết khả năng đem thân mình tới gần Tịch Nguyên một chút.

“Tiểu Du bị làm sao vậy?” Nam An Vương gia hỏi.

“Bị Nhị ca làm đụng đầu.” Tịch Thiên cuối cùng cũng nói xen được một câu.

“Liên quan gì tới ta?” Tịch Nguyên cả giận hét, vẫn cố gắng tách khỏi đường dẻo ra khỏi người.

“Bỏ đi, hiện tại thời gian không còn sớm nữa, phụ thân cũng mệt mỏi rồi. Vương gia, Vương phi nếu không chê nhà cửa đơn sơ nhỏ bé, không ngại lưu lại một đêm chứ?” Tịch Viêm đứng ra nói.

Phu thê Nam An đương nhiên vui mừng đáp ứng.

“Phúc Bá, người nhanh đi chuẩn bị phòng cho Vương gia và Vương phi, tìm người hầu hạ chu đáo.”

“Vâng.” Phúc Bá lên tiếng, hướng phu thê Nam An khom người, “Vương gia, Vương phi mời.”

Hai vị phụ mẫu lưu luyến nhìn Tịch Nguyên, rồi cùng chúng ta từ biệt, liền đi theo Phúc Bá.

“Tề Tề đêm nay ngủ cùng Tiểu Nguyên.” Tịch Viêm tiếp tục.

“Vì sao?!” Người nào đó hét to.

“Đệ nói vì sao?”

Tịch Nguyên suy nghĩ, mắt nhìn chằm chằm Tề Tề. Đột ngột đẩy mạnh hắn xuống giường, tránh xa ra. Tề Tề òa lên khóc, nẩy mắt khuôn mặt đầm lệ, vừa thút thút khóc vừa nghẹn ngào. Khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch như tuyết, thoạt nhìn cả sắt đá cũng phải mềm lòng.

Thứ nam nhà ta còn xa mới đạt được trình độ sắt đá, không có cách nào xuống tay lần thứ hai, đành phải bất đắc dĩ ôm lấy hắn, hoàn toàn không nguyện ý buông đi.

“Cha, ta đưa người trở về phòng.” Tịch Viêm cầm tay ta, quay đầu lại phân phó, “Tiểu Thiên, lên giường ngủ sớm đi.”

“Đã biết.” Tịch Thiên nhu thuận đáp, đến bên giường sửa sang lại chăn đệm bị Tề Tề vò thành một đống.

Ta cùng Tịch Viêm giống bình thường chậm rãi đi về căn phòng phía sau viện. Ngang qua phòng Tịch Nguyên, còn nghe thấy tiếng hắn bực bội gào thét cùng với tiếng khóc thút thút của Tề Tề.

Tịch Viêm lại đưa tay gõ nhẹ lên cửa sổ, nói: “Tiểu Nguyên, đừng thô bạo như vậy. Đệ coi hắn là đứa nhỏ dễ dàng không được sao?”

Trong phòng trầm mặc một lúc lâu sau, Tịch Nguyên mới khe khẽ đáp lại: “Đã biết....”

Tiếp tục đi về phía trước, ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cúi đầu thở dài một hơi: “Tề Tề thật đáng thương, nhất định là ở nhà gò bó lâu ngày cho nên chạy ra ngoài chơi, không nghĩ tới lại gặp chuyện như vậy.”

Tịch Viêm nhìn ta, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Người cười cái gì?”

“Phụ thân, người thực nghĩ Tề Tề mất trí nhớ ư?”

“A? Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải. Hẳn bắt quá là khó được cơ hội chính Tiểu Nguyên mà thôi.”

Ta giật mình không nói nên lời.

“Người của Tề gia đều rất ranh ma. Tiểu Nguyên tuy rằng cũng không ngu ngốc, nhưng khó tránh khỏi chỉ một lần không cẩn thận liền ném mùi đau khổ.”

“Như vậy sao.....” Ta cười cười. Lại nhìn ánh trăng, rồi lại cúi đầu thở dài.

“Sao vậy?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không có gì....”

Tịch Viêm dừng bước. Dưới ánh trăng, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào ta, giống như một chiếc kính chiếu yêu.

“Ta chỉ là cảm thấy.....” Cẩn môi, trong lòng rất khó chịu.

“Cảm thấy hài tử vẫn bị người đoạt đi một nửa?” Tịch Viêm nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt nhất thời đau xót, nhào vào lồng ngực trưởng nam.

“Ở trong lòng Tiểu Nguyên, người vĩnh viễn là phụ thân quan trọng nhất của hần.” Lòng bàn tay ấm áp của Tịch Viêm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu ta.

“Ta biết chứ,..... nhưng mà hần dễ dàng như vậy đã kêu người khác là phụ thân, nhớ tới là lại không thoải mái.” Ta chu chu miệng.

“Rõ ràng là người bảo hần gọi mà.”

“Ta bảo hần gọi hần liền thật sự gọi sao, đứa con dốt nát.”

“Người đấy,” Tịch Viêm bật cười, “Luôn mạnh miệng mềm lòng như thế....”

Ta gãi đầu, thở ra một hơi thật dài, ngửa mặt lên trời hét to hai tiếng, lúc này mới cảm thấy trong lòng thư sướng một chút.

“Đi ngủ thôi.” Tịch Viêm dịu dàng nói, “Đêm nay ta ngủ cùng người.”

Hần ôm vai ta, hai người xuyên qua hành lang quanh co gấp khúc, hướng tới phòng ngủ.

—*—

(Có thể có người sẽ hỏi: A Phát không phải đi mời đại phu sao? Đại phu sao còn chưa tới?)

Để giải đáp nghi vấn này, mời mọi người nghe một đoạn trò chuyện của Tiểu Châu và A Ngư. Đoạn đối thoại này diễn ra khi hai người đi đóng cửa sau hoa viên.....

Tiểu Châu: “A Phát đi mời đại phu sao lâu vậy?”

A Ngư: “Không phải lại lạc đường đi?”

Tiểu Châu: “Khó nói, tháng này đã lạc đường bốn lần rồi....”

A Ngư: “Hẳn đúng là mù đường, cả đời ta cũng không có lạc đường nhiều như vậy đâu?”

Tiểu Châu: “Nhưng mà lần trước lão gia bị lạc, sao hần lại là người tìm được đầu tiên?”

A Ngư: “Đó là hai người bọn họ cùng lạc đến một chỗ thôi....”

Tiểu Châu: “Như vậy à,.... hần sẽ không sao chứ?”

A Ngư: “Không sao, nhiều nhất bị tuần tra đêm bắt lại. Ngày mai lên đại lao đón hần.”)

—*—

Ngày kể trên bàn ăn sáng, cảm thấy được xấu hổ bất đắc dĩ vô cùng không ai ngoài Tịch Nguyên của ta. Phu thê Nam An chia nhau ngồi hai bên trái phải của hân, không ngừng ân cần gấp thức ăn. Một hồi đưa hân uống cái này, một hồi bón hân ăn cái kia; này cũng đành, mầu chốt chính là dính ở trên người hân không dời một khắc Tề Tề. Vẫn là một bộ ngoại trừ Tịch Nguyên ai cũng không biết, kiên quyết yêu cầu một mình cùng Tịch Nguyên trở về phòng ăn cơm, lúc không được liền nhất định phải ngồi trong lòng hân ăn. Cảnh sắc tức thì rất là náo nhiệt.

Ta vừa xem cuộc vui vừa ăn cháo, ăn đến khi cao hứng, thuận miệng hỏi: “Vương gia, Vương phi, vị Hồng thể tử kia nên làm sao bây giờ?”

Hai người đồng thời cứng đờ, tựa hồ nhất thời thật sự không lo lắng nhiều như vậy.

“Hồng thể tử trước đây có phải hay không cũng cho mình là hài tử thân sinh của hai người?” Tịch Viêm hỏi.

“Cũng chưa có giáp mặt nói qua, nhưng bên ngoài truyền lưu chỉ sợ hân cũng đã nghe đến.” Nam An Vương gia thở dài nói, “Đứa nhỏ kia mặc dù không phải thân sinh, nhưng cũng đã nuôi nhiều năm như thế, thật sự không thể cứ bỏ mặc. Nếu hân trên danh nghĩa vẫn là dưỡng tử của Vương phủ, duy trì nguyên trạng cũng không sao cả.”

Nam An Vương phi cũng nhẹ nhàng gật đầu, lại có chút lo lắng hỏi Tịch Nguyên: “Nguyên Nhi, người không để ý chứ?”

Tịch Nguyên nhún vai, nuốt xuống miếng bánh nướng, nói: “Ta có gì phải để ý. Cho dù sau này sẽ thường lui tới, ta vẫn chỉ là người của Tịch gia.”

Ngồi ở trong lòng hân Tề Tề nhỏ giọng nói: “Ta muốn ăn bánh ngọt.”

“Chính người không tự lấy được à?!” Tịch Nguyên mặt nổi gân xanh hét.

“...” Tề Tề trả lời bằng suối lệ tuôn trào. Tịch Nguyên đáng thương có vẻ đã bị náo loạn một đêm, lập tức đầu hàng, cầm một miếng bánh ngọt nhét vào miệng hân.

“Tề Tề, bánh sủi cảo này ăn cũng rất ngon, có muốn ăn một cái không?” Tịch Thiên đồng tình Tề Tề mất trí nhớ, hết sức dịu dàng hỏi hân.

“Có, Tiểu Nguyên bón cho ta.”

Tịch Nguyên hung tợn trừng mắt nhìn Tịch Thiên, cầm lên một cái sủi cảo bỏ vào cái miệng há to của Tề Tề.

Ta nhin cười, xúi giục: “Tề Tề, Tiểu Nguyên biết khiêu vũ đó, hôm nào bảo hân khiêu vũ cho người xem?”

“Cha.....!!!”

“Nhị ca còn có thể hát ru nữa! Nghe hay lắm!” Tiểu nhi tử cũng kích động nói.

“Tiểu Thiên.....!!!”

“Hân trước kia hát cho người nghe rồi à?” Tề Tề tò mò hỏi.

“Không có, ta vừa lên giường là có thể ngủ, không cần người thôi miên. Nhị ca trước kia hát cho phụ thân nghe qua.”

“Trước đây nhị ca đã từng hát cho con nghe rồi đó.” Ta cười nói.

“Đúng vậy, đệ vừa nghe liền sợ không dám khóc, cực kỳ linh nghiệm.” Gia chủ cũng xen mồm.

“Đại ca.....!!! Sao ngay cả huynh cũng...” Tịch Nguyên bắt lực kêu.

Nam An Vương phi ở một bên nghe, không khỏi lau nước mắt, “Có lẽ là trời cao trừng phạt ta, khiến ta đánh mất giai đoạn trưởng thành quan trọng của hài tử. Nhìn các người một nhà thân mật, thật sự là làm người ta hâm mộ.”

Nam An Vương gia an ủi: “Cuộc sống của Tiểu Nguyên trôi qua rất tốt, chúng ta phải vui mừng mới đúng. Chỉ hy vọng sau này Tiểu Nguyên có thể nhớ rõ thường xuyên đến gặp chúng ta, như vậy là đủ rồi.”

“Ách...” Tịch Nguyên có chút không được tự nhiên nói, “Có cơ hội ta nhất định sẽ thường xuyên đến gặp hai người...”

Tịch Viêm nhẹ nhàng cười, cắt đứt đề tài này, “Vương gia, Thánh Thượng nam tuần đã được chuẩn bị đầy đủ, không biết đã định ngày chưa?”

“Ừm, phải đến trọng xuân(3) năm tới, tế thiên đại điển hoàn thành sẽ khởi giá.”

“Lần này Giang Nam tuyển tú trong cung chỉ định cần bảy mươi ba danh, trước mắt nhập sách hầu tuyển có tám mươi danh. Vương gia có cần loại bớt vài người không?”

“Đã bài danh(4) chưa?”

“Ấn xuất thân, tướng mạo, tài nghệ, tính tình... đã bài danh sơ lược. Trước mắt đứng đầu bảng đương nhiên là Giang Nam đệ nhất tài nữ Bùi tiểu thư.”

“Haizz,” Nam An Vương gia lắc đầu bật cười, “Nơi này không có người ngoài nên ta cũng không ngại nói thật. Hoàng Thượng lần này tuyển tú, tướng mạo tài nghệ xuất thân gì đó đều chỉ là thứ yếu.”

Tịch Viêm khẽ nhún mày, không hề hứng thú hỏi han: “Vậy cái gì quan trọng hơn?”

“Tịch đại nhân biết trong cung vì cái gì tuyển tú không?”

“Chuyện trong cung, cho dù là Phúc Bá cũng chưa chắc đã biết?”

Tịch gia cùng nhau mỉm cười, Nam An Vương gia cũng ngẩn ra, hiển nhiên không có nghe hiểu.

“Vương gia biết tại sao không?” Ta xen mồm nói.

“Còn không phải vì chuyện hoàng tự(5).”

“Điều này cũng đúng, Hoàng Thượng năm nay bốn mươi xuân thu, không người nối dõi. Có liên quan đến việc thừa kế ngại vàng, đương nhiên khó tránh khỏi nóng ruột.”

“Hoàng Thượng trong lòng ra sao thì ta không biết, ít nhất bề ngoài xem ra không coi là nóng ruột. Thực sự nóng ruột đến mức phát hỏa chính là Thái Hậu, tất cả các nương nương mỗi người đều sinh công chúa, một vị hoàng tử cũng chưa có. Vài năm gần đây ngay cả công chúa cũng không ra đời, thời gian không còn nhiều nữa.”

Ta nghe xong, đột nhiên cười ra tiếng.

“Kim lão gia vì sao vui vẻ như vậy?” Nam An Vương gia hỏi.

“Đương nhiên vui vẻ, ta có ba hài tử, hoàng đế một người cũng không có, ta còn hơn hoàng đế rất nhiều nha!”

“Tiểu Châu, cháo của lão gia nguội rồi, đổi một chén khác đi.” Tịch Viêm phân phó một câu, lại quay sang nói với Nam An Vương gia, “Vậy nên lần này Giang Nam tuyển tú sẽ có tiêu chuẩn khác?”

“Không sai. Ý tứ của Thái Hậu là muốn cho bà đỡ xem tướng mạo cùng thể trạng của tú nữ có thể sinh đẻ tốt hay không, còn muốn xem gia đình nhà tú nữ có nhiều hài tử hay không. Nếu như có thể thỏa mãn hai điều kiện này, những thứ khác đều không sao cả.”

“Thật sự không sao cả?” Ta hỏi.

“Đương nhiên.”

Ta quay đầu nói với trưởng nam: “Tiểu Viêm, nếu như vậy ngươi còn thay hấn lo lắng tuyển chọn làm gì, trực tiếp chọn một con heo mẹ không được sao? Tuyệt đối phù hợp hai điều kiện kia.”

“Kim lão gia,” Nam An Vương gia nghiêm nghị nói, “Ngươi nói như thế thật sự là đại bất kính đối với Hoàng Thượng. Nếu không phải đang ở trong nhà, chỉ sợ tội danh không nhẹ, sau này nhất định phải chú ý hơn...” Nói tới đây, hấn cũng lạnh lùng không nổi, bật cười một tiếng.

Tịch Viêm lúc này đã ăn xong, đứng lên hành lễ nói: “Vương gia, hạ quan ở nha môn có chút công vụ vụn vặt, thứ cho không thể cùng bồi.”

Tịch Nguyễn cũng vội vàng nhảy dựng lên nói: “Ta cũng nên đi xử lý công việc.”

Phu thê Nam An lộ vẻ thất vọng nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ tỏ ý ra ngoài một đêm cũng nên quay về dịch cung.

Lúc sau, mọi người cùng nhau xuất môn. Tịch Viêm cùng phu thê Nam An đồng hành, Tịch Nguyễn thì về mặt nhẵn nài mang theo Tề Tề đi về hướng ngược lại.

(1) Thái bà bà: Cự.

(2) Truyền kỳ thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

(3) Trọng xuân: Tháng thứ hai của mùa xuân.

(4) Bài danh: Sắp xếp thứ tự.

(5) Hoàng tự: Hoàng tử thừa kế.

9. Quyển 1 - Chương 9

Mấy ngày kế tiếp coi như an ổn. Tịch Viêm theo lời Nam An Vương gia sửa sang lại một chút thứ tự các tú nữ theo tiêu chuẩn của Thái Hậu. Phượng hoàng nữ kỳ thật đáng người thực gây yếu, nàng lại là nữ nhi duy nhất trong nhà, nửa huynh đệ cũng không có, theo đạo lý phải xếp lùi xuống vài dặm. Có điều Tịch Viêm bởi vì nàng nhục mạ Tịch Thiên mà mất hứng, liền dùng chức quyền kiên quyết giữ lại nàng ở trong mười danh đứng đầu. Vốn là hành vi trả thù, nhưng ở trong mắt phụ tử Bùi gia lại là ân đức lớn lao, vì thế còn thân chinh đến nhà ta nói lời cảm tạ. Hai ta cảm thấy ngượng ngùng kì quái, trong lòng mềm nhũn, liền cầu Tịch Viêm buông tha nàng, để nàng quay về đúng vị trí của mình. Nhưng là trưởng nam lòng dạ độc ác, hoàn toàn không để ý đến yêu cầu của ta.

—*—

Liên tiếp mấy ngày mưa dầm, thật vất vả mới có ánh nắng. Ngồi trên ghế dựa ở đình viện phơi nắng, ánh sáng ấm áp dào dạt. Hơn nữa, giữa trưa ăn rất no, chỉ chốc lát sau liền mơ màng đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên bừng tỉnh phát hiện mình đang thở hổn hển, trên trán vương vẩn một tầng mồ hôi lạnh. Phúc Bá ngồi xổm trước người, đem chiếc chăn bị chảy xuống một lần nữa kéo lên, nhẹ giọng hỏi: “Ngài mộng thấy gì vậy?”

Ta nghĩ lại, nhưng tuyệt đối không thể nhớ rõ cảnh trong mơ vừa rồi, chỉ có một cảm giác bất an phập phồng trong không khí.

“Phúc Bá...”

“Ừm?”

“Người cảm thấy để Tịch Viêm từ quan có được không?”

“Từ quan vì lý do gì?”

“Lão phụ tuổi già, phải hồi hương an dưỡng tuổi thọ.”

Phúc Bá nhìn ta một cái, “Lời này nói ra ai tin?”

“Vậy làm cho hắn giả bộ té gãy chân?”

“Làm sao có thể...”

“Thế thì làm cho hắn thật sự té gãy chân!!”

“>_<>”

“Nói hắn bị một nữ tử bạc tình bỏ rơi, nhất thời trong lòng luẩn quẩn muốn xuất gia làm sư...”

“>_<>”

“Không được sao?”

“Lão gia, không có lý do làm người tin phục đột nhiên từ quan, chỉ càng khiến người ta chú ý mà thôi.”

Ta cúi đầu, dùng sức cắn môi.

“Hoàng Thượng cửu ngũ chi tôn, cho dù tới Dương Châu, bên người đại thần thị tòng nhiều như mây. Đại gia là một vị quan viên nho nhỏ ở địa phương, sẽ không khiến hần chú ý nhiều đâu.” Phúc Bá an ủi.

“Ta chỉ là lo lắng thôi...”

“Đại gia cùng sinh phụ về ngoài hoàn toàn không giống. Năm đó trở thành Trạng Nguyên cũng đã gặp qua Hoàng Thượng, không có bất luận kẻ nào nghi ngờ. Hơn nữa đại gia nhạy bén hơn người, đã không còn là tiểu hài tử cần ngài bảo hộ, có gì cần phải lo lắng?”

Điều này ta cũng biết, ai bảo ta là phụ thân của người ta đâu, đáng thương thiên hạ phụ mẫu tâm mà....

“Ngài việc nhỏ hồ đồ, đại sự lại không hồ đồ. Năm đó ngài quyết định lẩn trốn ngay tại trong triều đình, một chút cũng không sai. Từ sau khi đại gia làm quan, mấy năm nay thật yên bình, không cần phải di chuyển khắp nơi, tránh né kẻ kia đuổi bắt. Có thể thấy được hần căn bản không nghĩ tới ngài lại dám để cho đại gia tham gia khoa khảo tiến vào quan trường.” Phúc Bá tiếp tục khuyên nhủ.

Ta nhất thời đắc ý vô cùng, “Đúng vậy, đúng vậy. Tịch Viêm nhà ta mười ba tuổi trở thành Trạng Nguyên, vừa mới thành danh thiên hạ đều biết. Kể đó nhất định cho rằng chúng ta vẫn liều mạng lẩn trốn, tuyệt không ngờ được ta sẽ để cho Tịch Viêm làm náo động như vậy, hiên ngang xuất hiện trước mặt hần.”

“Đúng là biện pháp hay. May mắn trước khi đại gia làm quan ta đã tìm được các người, nếu không hiện tại nhất định là giống đám côn trùng không đầu bay loạn khắp nơi.” Phúc Bá dùng ánh mắt hiền dịu nhìn ta, hiếm khi dỗi cho ta một gáo nước lạnh.

Đang muốn khoe khoang thêm vài câu nữa, chợt thấy Lâu Kinh Hoài cùng Tịch Thiên tay trong tay tung tăng tới đây.

“Tiểu Thiên, viết xong bài tập hôm nay chưa?” Ta hỏi.

“Xong rồi.”

Ta liếc nhìn Lâu Kinh Hoài một cái, “Tự mình viết?”

Tịch Thiên lập tức đỏ bừng mặt, “Dạ.... là tự mình....”

Ta tức thì giận tái mặt, nói với Lâu Kinh Hoài: “Tiểu Thiên nhà ta từ nhỏ được dạy bảo nghiêm khắc, không biết nói dối, tại sao vừa kết giao với Lâu công tử không bao lâu đã học lừa gạt phụ thân? Ta cần phải suy nghĩ lại một lần nữa xem có thể cho các người lui tới hay không....”

Lâu Kinh Hoài sợ tới mức mặt tái đen, lắp bắp nói: “Không.... không phải.... Ta chỉ là thấy Tiểu Thiên viết quá cực khổ, cho nên.... Tịch bá bá, ngài đừng tức giận....”

Tịch Thiên cũng méo máo, muốn khóc mà không được: “... Cha, là Tiểu Thiên không tốt, Tiểu Thiên trở lại tiếp tục viết....”

Hai người lại tay trong tay ủ rũ bước đi.

“Lão gia giả vờ đứng đắn làm cái gì?” Phúc Bá lúc này mới nói, “Từ nhỏ đến lớn, ngài dạy Tiểu Thiên thay ngài nói dối lừa gạt đại gia bao nhiêu lần rồi?”

“Cho nên ta mới tức giận!” Ta đứng bật dậy, bi phẫn ngập tràn, lòng đầy căm tức, khổ đại cừ thâm nói, “Từ nhỏ ta đã bắt đầu dạy nó giúp ta lừa Tiểu Viêm, dạy hơn mười năm còn không có thành tài, dựa vào cái gì tiểu tử Lâu Kinh Hoài này mới có mấy tháng đã có thể thành công dạy nó lừa ta?! Không phục! Ta là phụ thân mà, tại sao có thể bại bởi tên tiểu tử giữa chừng xuất hiện chứ?”

Phúc Bá bấu môi, đang muốn nói cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài nói: “Hôm nay thật kỳ quái, Tề thiếu gia thể nhưng trở về một mình....”

Ta vừa quay đầu lại, thấy Tề Tề chán nản đi tới, dọc theo đường đi vùi hoa dập liễu. Đi tới ngồi xuống bên cạnh ta, cầm một khối điểm tâm hung hăng cắn.

“Làm sao vậy? Tiểu Nguyên đâu?”

“Hắn bận!!!! Bận đến mức mặc kệ ta!!!” Tề Tề kịch liệt oán hận nói.

“Người còn không vừa lòng?” Ta bóp bóp khuôn mặt mềm mịn của hắn, “Tiểu Nguyên nhà ta gần đây bị người dạy dỗ tốt vô cùng. Không cần người khóc nháo đòi hắn, tự động giúp người bỏ xương cá, lột xương sườn, lột hạnh đào, gọt hoa quả; mặc kệ là xuất môn hay trở về phòng, cũng không cần người thà chết dính chặt lấy, tự nhiên dẫn người đi, tuyệt không giống trước kia vừa quăng vừa trốn; ta vẫn không nghĩ nổi, Tiểu Nguyên rất thông minh, chẳng lẽ hắn không có hoài nghi người giả bộ?”

“Hắn có nghi hoài, còn thử ta nữa.”

“Thử thế nào?” Ta cùng Phúc Bá đồng thanh hỏi.

“Buổi tối đầu tiên ngủ cùng, hắn ở trong phòng hung tợn gặng hỏi ta, nói đã biết ta lừa hắn, bảo ta đừng giả bộ nữa.”

“Người thế nào?”

“Ta không để ý đến hắn, liền ôm lấy hắn khóc, cầu hắn đừng vứt bỏ ta.”

“Sau đó sao?”

“Sau đó, hắn đại khái nhớ tới ta vốn thực chán ghét hắn, liền uy hiếp nói nếu ta không thừa nhận, hắn sẽ....”

“Hắn sẽ như thế nào?”

“Hắn sẽ hôn ta....”

“Tiểu Nguyên có lẽ nghĩ đến nếu người không mất trí nhớ, là quyết không nguyện ý để cho hắn hôn người.”

“Vốn là như vậy....”

“Hả?”

“.... Nhưng mà nếu như ta dễ dàng như thế để hắn hù dọa thì thật mất mặt, cho nên....”

“Cho nên như thế nào?”

“.... Liền hôn....”

Ta cùng Phúc Bá nhìn nhau, đồng thanh “Ồ” một tiếng.

“Hắn thấy ta để cho hắn hôn, cho nên liền tin tưởng ta thật sự mất trí nhớ.”

“Nhưng mà bị hắn hôn người chẳng phải chịu thiệt?” Phúc Bá hỏi.”Nghe nói người của Tề gia không bao giờ chịu thiệt.”

“Đúng vậy, vì để không bị thiệt thòi, sau đó ta lại....”

“Lại như thế nào?”

“.... Hôn trở lại....”

Ta cùng Phúc Bá lại nhìn nhau, lại đồng thanh “Ồ” một tiếng.

“Vậy người muốn chinh Tiểu Nguyên đến khi nào mới thôi?” Ta hỏi.

“Đến.... đến....” Tề Tề gãi đầu, dường như cũng thực phức tạp, “Đến khi hắn về sau không dám chọc ta nữa mới thôi!”

“Hắn hiện tại đã không dám chọc giận người rồi.”

“Ai bảo không dám?” Tề Tề chu miệng, “Ta bảo hần đi theo bồi ta, hần cũng dám bỏ lại ta đi xử lý công việc, nửa canh giờ cũng không quay đầu nhìn ta một cái. Ta thật sự tức giận đến nhin không nổi mới chạy về đây.”

Ta cùng Phúc Bá lần thứ ba nhìn nhau, càng lớn hơn “Ồ” một tiếng.

“Người cứ như vậy lạng lẽ chạy về nhà, nhị gia sẽ lo lắng tức giận.” Phúc Bá nói.

Tề Tề lắc đầu, “Hần sẽ không....” Lời còn chưa dứt mặt liền đổi sắc, cùng lúc đó chúng ta nghe được đại môn bị người đá bang một tiếng, sau đó là tiếng bước chân dồn dập tới gần.

Ta tinh thần phần chấn mím cười thân ái với thứ nam đang học tốc chạy vào.

Tịch Nguyên vẻ mặt lo lắng, hơi thở hỗn loạn. Vừa tiến đến liền nhìn trái nhìn phải, cho đến khi trông thấy Tề Tề, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng lập tức mặt lại đầy vẻ giận dữ, một phen túm chặt lấy cổ áo hần, quát: “Đang yên đang lành tự nhiên không nói không rằng biến mất? Người có biết ta hao hết công phu bàn xong công việc, lại đột nhiên phát hiện người cái tên ngu ngốc mất trí nhớ này biến mất thì lo lắng thế nào không? Nghĩ tới vạn nhất người xảy ra việc gì không hay, ta..... ta..... ta làm thế nào đối mặt với mọi người trong nhà hả?”

Ta cùng Phúc Bá đồng thời cầm chén trà lên uống một ngụm, quay đầu ngắm hoa đua nở, tuy rằng bốn phía chỉ toàn mấy nhánh cây trụ lụi.... ách.... còn có quạ đen....

Giọng nói khe khẽ của Tề Tề truyền đến: “Người còn mắng ta.... Rõ ràng là người chỉ lo cùng một đám lão nhân tán gẫu, căn bản không để ý tới ta....”

“Ta nào có không để ý tới người? Ta không phải lột vỏ cam cùng bóc hạt để cho người ăn, bảo người ngoan ngoãn ngồi uống trà sao?”

“Đã sớm ăn hết rồi. Người biết rõ ràng người ta mất trí nhớ, ai cũng không quen biết, chỉ cần người không để ý tới ta, ta đã cảm thấy rất cô độc, rất sợ hãi....”

Giọng nói của Tịch Nguyên lập tức mềm nhũn xuống, “Người cảm thấy sợ hãi thì kêu ta....”

“Người ta có kêu mà, người không để ý tới thôi....”

“Thật sự kêu?”

“Ừ.”

“....”

“Kêu rất nhiều, rất nhiều lần....”

“....”

“Người không thèm quan tâm đến, ta sợ hãi cực kỳ....”

“.... Thực xin lỗi,.... là ta không tốt....” Đứa con ngốc nghếch nhà ta từ khởi bình vắn tội trở thành cúi đầu nhận tội. Tề Tề thật lợi hại, hôm nào đó ta nhất định phải gặp phụ thân của hần, xem thử người thế nào mà có thể dạy được hài tử như thế.

Bên cạnh yên tĩnh trở lại, giọng nói của Tịch Thiên lại từ một hướng khác vui vẻ vang lên: “Cha, con viết xong rồi, thật sự viết xong rồi!..... A? Nhị ca, Tề Tề, hai người ôm nhau làm cái gì vậy?”

Ta nhanh chóng quay đầu lại xem. Ô, nào có ôm nhau, rõ ràng là tách ra hai nơi mà, mỗi đứa trên mặt lại đỏ như Quan Công.

“Ta.... ta ở cửa hiệu còn có chút việc, phải đi một chuyến nữa.” Tịch Nguyên cố gắng bình tĩnh nói, “Cha, nơi này gió lớn, ngại sớm một chút trở về phòng đi.”

“Đã biết, người đi đi.” Ta phát tay.

Tề Tề đỏ mặt không nói lời nào, hướng chúng ta gật đầu ra hiệu một chút, liền đi theo Tịch Nguyên.

“Sắp đến lúc ăn cơm tối rồi, nhị ca còn phải đi ra cửa hiệu, thật vất vả.” Tịch Thiên cảm khái nói.

“Đúng vậy, sắp đến bữa cơm rồi.” Ta nhìn Lâu Kinh Hoài không có ý định đi.

“Hôm nay thời tiết thật tốt, cảnh sắc cuối mùa thu cũng thật đẹp.” Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc đương gia đại công tử ha ha nói, rõ ràng nghĩ muốn lưu lại ăn cơm, không lẽ Lâu gia sắp phá sản sao?

“Lâu công tử, có muốn lưu lại ăn cơm không?” Ta thuận miệng hỏi.

“Đa tạ Tịch bá bá!”

“....” Thật không khách sáo nha.

Phúc Bá đột nhiên đứng lên, “Hôm nay đại gia trở về rất sớm nhỉ.”

Ta xoay người, quả nhiên thấy Tịch Viêm sải bước đi tới, trên mặt lập tức nhin không được tràn ra tươi cười.

“Sao lại ngồi ở đây?” Tịch Viêm cúi người ôm lấy ta, nhú mày, “Cả người đều lạnh rồi.”

Gia chủ lên tiếng ai dám không theo, toàn thể lập tức dời vào bên trong ngồi. Tịch Thiên ngoan ngoãn chủ động đem bài tập hôm nay dâng lên cho đại ca kiểm tra. Tịch Viêm lật qua lật lại, gật đầu trả lại cho nó, không nói gì. Tịch Thiên vui mừng thở ra một hơi.

“Thời gian không còn sớm, phân phó phòng bếp chuẩn bị ăn cơm đi. Tối nay nghỉ ngơi sớm một chút...” Tịch Viêm chỉnh lại lọn tóc rũ xuống trước ngực ta, nhẹ nhàng nói, “Ngày mai cả nhà đi Tô Châu nghe hát.”

Ta cùng Tịch Thiên nhảy dựng lên hoan hô.

“Ta có thể đi không?” Lâu Kinh Hoài thành thật hỏi.

Tịch Viêm kỳ quái nhìn hấn: “Người muốn đi nơi nào cần gì ta phê chuẩn?”

“Người là gia chủ thôi.” Lâu Kinh Hoài khiêm tốn nói. Quả nhiên là đứa nhỏ thông minh biết nắm bắt tình thế.

“Ăn cơm, ăn cơm!” Tịch Thiên chạy ra cửa phòng lớn tiếng gọi, “Lâm Bá ~ chuẩn bị ăn cơm ~”

“Nhưng mà...” Ta đột nhiên nhớ đến, “Tề mẫu còn chưa trở về.”

Tịch Viêm ngăn ra, “Chưa trở về? Ta ở cửa nha môn thấy hấn chạy như bay về nhà mà, còn tưởng rằng hấn về trước ta nữa.”

“Tề mẫu là ai? Người làm mới tới? Quan trọng như vậy? Không đến không thể ăn cơm ư?” Lâu Kinh Hoài hỏi liên tục.

“Không phải đâu,” Tịch Thiên nói, “Tề mẫu chính là nhị ca, bởi vì hiện tại huynh ấy giống như mẫu thân của Tề Tề, cho nên mọi người đều gọi tắt là Tề mẫu...”

Lâu Kinh Hoài ngã xuống đất.

“Đúng rồi, Thiên công tối nay cùng ăn cơm, kêu phòng bếp chuẩn bị thêm vài món ăn.” Ta phân phó Tiểu Châu.

“Thiên công là ai?” Lâu Kinh Hoài giãy giụa đứng lên, “Ta cũng chưa nghe mọi người đề cập qua...”

Tịch Viêm thương hại nhìn hấn, “Thiên công chính là người! Lão công tương lai của Tịch Thiên, tên gọi tắt...”

Lâu Kinh Hoài lại ngã xuống đất.

“Thiên công cùng Tề mẫu, rất xứng đôi nha.” Tịch Thiên vui vẻ nói.

Lâu Kinh Hoài ngã xuống đất không dậy nổi.

“Tĩnh lại!” Tịch Viêm kéo hấn dậy, “Muốn làm người nhà Tịch gia? Muốn thành thân với Tiểu Thiên? Hắc hắc, phải tập quen với những điều này đi.”

*

Bởi vì Tịch Nguyên chưa về, chúng ta cùng nhau ngồi ở phòng ăn uống trà, nói chuyện phiếm chờ hân. Tịch Viêm kể vài tin đồn thú vị bên ngoài cho ta nghe, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, mặt trời đã xuống núi, bên ngoài dần dần tối đen.

“Sao Tịch Nguyên còn chưa trở lại?” Tịch Viêm nhú mày, “Có phải Tề Tề đột nhiên muốn đi chỗ nào chơi?”

“Không đâu, nếu thật sự như vậy thì ít ra Tề mẩu cũng sẽ phái người đưa tin về nhà.” Ta nói.

“Hôm nay là ai đi theo nhị gia?” Gia chủ hỏi.

Phúc Bá nghĩ nghĩ: “Đường như là A Phát....”

Trong sảnh nhất thời một mảnh im lặng.

Qua một lúc lâu sau, Tịch Thiên khe khẽ nói: “Nếu nhị ca phái A Phát trở về truyền tin....”

Trong sảnh lại là một mảnh im lặng.

“Không đợi, trước phân phó ăn cơm đi.” Nhất gia chỉ chủ phát phát tay.

Phúc Bá khom người đáp lại với một chữ vâng, chậm rãi lui ra. Mới vừa thối lui đến cửa phòng, đột nhiên biến sắc, nhanh chóng đứng thẳng dậy. Cùng lúc đó, Tịch Viêm nhảy dựng lên, như tia chớp chạy khỏi phòng ăn. Lâu Kinh Hoài so với hân chậm một chút, nhưng cũng lập tức chạy ra bên ngoài. Cho đến khi ba người bọn họ đã chạy được một quãng xa, ta mới loáng thoáng nghe được ngoài đại môn có tiếng kêu khóc thảm thiết. Trong lòng căng thẳng, hai chân nhất thời nhũn ra, được Tịch Thiên đỡ lấy.

Chưa đầy một khắc, Tịch Nguyên bị khiêng tiến vào, sắc mặt tái nhợt, trên người bọc kín một chiếc áo choàng đen lớn. Tề Tề canh giữ ở bên cạnh, đôi mắt đỏ hồng vì khóc.

“Tiểu Nguyên....” Ta mới vừa bỏ nhào tới, hân lập tức mỉm cười nói: “Cha, ngài đừng lo lắng, không bị thương chỗ hiểm.”

Ta run rẩy đưa tay định xốc áo choàng lên, lại bị hân rất nhanh chặn lại. Ta ngừng tay, nhẹ nhàng nói: “Người dù sao cũng phải để phụ thân xem qua chứ...”

Tịch Nguyên chần chừ nhìn đại ca, chậm rãi kéo xuống áo choàng. Miệng vết thương ở ngực trái sát với vai, hiển nhiên là bị vũ khí đâm xuyên qua, máu đã ngừng chảy, màu máu đỏ tươi.

Ta thở ra một hơi dài, “May mà không có độc....”

“Vốn là có độc, chẳng qua ta đã giải được.” Một giọng nói trong suốt vang lên. Ta lập tức ngẩng đầu, lúc này mới thấy nguyên lai hồng bài tiểu nhị Tiểu Kỉ của Nhất Phẩm Đường đã ở bên cạnh.

“Tiểu Nguyên là ở Nhất Phẩm Đường gặp chuyện?” Tịch Viêm hỏi.

Tiểu Kỉ gật đầu: “Đúng vậy, thích khách dịch dung(1) thành một vị khách bình thường, đột nhiên ra tay. Nhị gia căn bản không có đề phòng, bị trúng một kích, may mà nhị gia thân thủ không tồi, kịp thời tránh được chỗ hiểm.”

“Trúng phải độc gì?”

“Tơ nhện.”

Tịch Viêm nhăn mày. Lâu Kinh Hoài kinh hãi: “Là chất độc quái lạ tơ nhện? Tương truyền loại độc này khắp thiên hạ chỉ có ba, bốn người có thể giải, không thể tin được người lại có bản lĩnh như vậy, ta bình thường thật đúng là coi thường người.”

Tiểu Kỉ bĩu môi: “Giải được chất độc thì có gì quan trọng? Chính là đối phương dùng loại kì độc tàn nhẫn này, có thể thấy được là nhất định muốn tính mạng của nhị gia. Mọi người nên thương lượng ứng phó như thế nào mới là chính sự.”

Ta đang giúp Tịch Nguyên băng bó vết thương, nghe xong lời này, hai tay nhất thời run rẩy không thể kiểm soát. Tề Tề vội vàng lại đây thay thế tiếp tục giúp Tịch Nguyên xử lý miệng vết thương.

Tịch Viêm nâng ta dậy, đưa đến ghế ngồi, đem lò than chuyển tới bên chân ta, đưa tay sờ trán của ta.

“Ta cho dù phát sốt sinh bệnh, cũng phải giải quyết xong chuyện này mới được.” Ta cầm tay hắn, nhẹ nhàng cười.

Tịch Thiên dụi mắt nói: “Rốt cuộc là ai hạ độc thủ như vậy với nhị ca chứ?”

Tịch Viêm đặt hai tay lên vai ta, cúi xuống nói nhỏ vào tai: “Yên tâm, không phải hắn. Nếu như là hắn, phải là tới giết ta mới đúng, động thủ với Tiểu Nguyễn làm gì?”

Ta nhẹ nhàng gật đầu, chuyển ánh mắt tới Tịch Nguyễn đang vỗ về an ủi Tề Tề. Âm mưu cùng ám sát đã đi theo ta hơn phân nửa thời gian cuộc đời, đối với những điều này ta đương nhiên không xa lạ. Những năm tháng lẩn trốn, mang theo ấu tử, khôn khổ ẩn náu khắp nơi, hàng đêm gối lên thanh kiếm mà ngủ, lòng tràn đầy sợ hãi, một thân thương bệnh, ngay cả bị người ta chế nhạo như một kẻ tâm thần cũng không để những hài tử yêu thương phải gặp tình trạng tương tự.

“Ta nghĩ chuyện này, nhất định cùng thân thể của Tịch Nguyễn có liên quan.” Tề Tề cắn răng nói.

Lâu Kinh Hoài trầm tư một lát, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là.... Bắc.... Bắc Định Vương gia?”

Tịch Viêm uống một ngụm trà, nói: “Không sai, Bắc Định vương tôn kính, cùng Nam An Vương gia đều là đường huynh của đương kim Hoàng Thượng. Vì huynh đệ của Hoàng Thượng mất sớm, phía dưới vô tự, thế tử của Nam An, Bắc Định vương chính là huyết mạch gần nhất. Tương lai nếu Hoàng Thượng sắc phong hoàng trữ, tất nhiên phải chọn hai thế tử trong hai nhà này. Nam An phủ thu dưỡng vị Hồng thế tử kia vừa thấy đã biết không ra hồn, cũng không có quan hệ gì, nhưng Tiểu Nguyễn thông minh tài giỏi, quyết không phải kẻ tầm thường. Bắc Định vương biết tin tức này, tự nhiên hiểu rằng không hề an toàn.”

Lâu Kinh Hoài nói: “Tin tức của Bắc Định vương sao lại nhanh như vậy?”

Tịch Viêm lạnh lùng cười: “Nam An, Bắc Định tranh giành ngôi vị hoàng trữ, cục diện tồn tại đã lâu, nhất định đều đã sắp xếp thủ hạ của mình ở chỗ đối phương. Mọi người có muốn đoán thử, những kẻ đi theo Nam An Vương gia, ai là người của Bắc Định vương không?”

Phúc Bá hắc hắc đề nghị: “Không bằng mỗi người viết kẻ mình chọn vào một tờ giấy, nhìn xem có bao nhiêu người cùng ý kiến?”

Tề Tề hiển nhiên đối với trò này cảm thấy hứng thú vô cùng, lập tức chạy đi chuẩn bị giấy chia cho mọi người, ngay cả ta cùng Tiểu Thiên cũng được hắn coi trọng, cầm lấy một tờ.

Mọi người rất nhanh đều viết xong, mở ra vừa thấy, Tịch Viêm, Tịch Nguyễn, Tiểu Kỉ, Lâu Kinh Hoài, Tề Tề, Phúc Bá đều viết bốn chữ “Hắc y Trọng Lâm”. Tiểu Thiên khác biệt, giơ ra tờ giấy có hai chữ nho nhỏ “Không biết”. Ánh mắt của mọi người lập tức bắn lên người ta, sợ tới mức tay ta run lên, vo tờ giấy trắng thành một nắm không cần thận ném vào lò sưởi.

“Ai nha,” Ta tiếc nuối nói, “Còn chưa kịp cho mọi người xem, ta viết cũng là hắc y Trọng Lâm...”

Mọi người không nói gì.

Qua một lát, ta không ngại học hỏi kẻ dưới: “Hắc y Trọng Lâm là ai thế?”

“Chính là lúc Hồng thế tử của Nam An Vương gia cùng Tiểu Kỉ giằng co ở Nhất Phẩm Đường, cái kẻ toàn thân mặc đồ đen bị kêu lên sau cùng để giữ thể diện đó.” Phúc Bá thở dài một hơi, giải thích.

Tề Tề hung tợn nói: “Tên đen thui đó thật to gan, hắc lần sau dám đến nữa, ta nhất định khiến hắn có đến mà không có về!”

Tiểu Kỉ cười lạnh nói: “Thăm tra được là kẻ này làm thì có ích lợi gì? Cao thủ dưới trướng của Bắc Định vương nhiều vô cùng, một lần thất thủ, sẽ có lần thứ hai. Cho dù tên Trọng Lâm này bị chúng ta tóm được, còn có nhiều kẻ khác được phái tới.”

Tịch Viêm đứng lên, vẻ mặt thản nhiên nói: “Bọn họ không thất bại mà.”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Tơ nhện là thiên hạ kì độc, thời gian phát tác rất nhanh, trong vòng ba canh giờ không giải được phải chết là không thể nghi ngờ. Chính như Lâu Kinh Hoài nói, có thể giải được độc này, khắp thiên hạ chỉ có ba

người. Đối phương căn bản không ngờ được lại có Tiểu Kỉ ở đó có thể giải, cho nên nếu để Tiểu Nguyễn cứ như vậy chết đi, ngược lại là hoàn toàn có khả năng thực hiện.”

“Ý người là.... trá tử?” Tề Tề giật mình hỏi.

Tịch Viêm lạnh lùng cười: “Đối phương nếu nôn nóng, ta nghĩ tối nay sẽ trốn vào trong phủ xác nhận Tiểu Nguyễn sống chết. Chúng ta không ngại diễn một vở kịch cho hần xem, trước giữ được Tiểu Nguyễn không bị vây trong nguy hiểm, sau lại bình tĩnh suy nghĩ đối sách ứng phó, vậy mới là chu toàn.”

Tất cả mọi người đều đồng ý. Nhìn xem nhanh đến thời gian, mọi người cùng nhau đưa Tịch Nguyễn trở về phòng đặt lên giường, ta cầm một khối khăn tay dẩy lên mặt hần. Hần từ nhỏ tập võ, có thể khống chế hô hấp xuống rất thấp, sẽ không lay động khăn tay một tí nào. Rồi lại nằm thẳng tắp bất động trên giường, trông cũng thật sự giống một khối thi thể.

Nhiệm vụ canh giữ bên giường gào khóc đương nhiên giao cho ta và Tiểu Thiên. Ngắc đầu nhìn nóc nhà để lấy cảm xúc, ta oa một tiếng nước mắt văng tứ tung, dọa mọi người nhảy dựng. Tịch Viêm vội nói: “Đừng nóng vội, người còn chưa tới.”

“Ta biết, chuẩn bị trước một bài thôi. Tiểu Thiên, con cũng luyện đi.”

Tiểu Thiên hít một hơi, chớp chớp mắt, nhả mành dụi mắt chuẩn bị hồi lâu, khuôn mặt chà xát đến đỏ bừng lên, cũng nặn không ra một giọt nước mắt.

“Cha, nhị ca rõ ràng không có việc gì, con không khóc được.”

“Con nhéo đùi một chút thử xem.”

Tiểu Thiên dùng sức nhéo một phen, “Cha, vẫn không khóc được.”

“Dùng thêm một chút lực đi, đừng sợ đau.”

Tiểu Thiên cắn môi ra sức nhéo thêm một lần nữa, “Cha, không được đâu.”

“Dùng sức, đem toàn bộ sức lực ra, nhéo tới phần thịt ấy.”

Tiểu Thiên gắng sức nhả mành dùng hết khí lực toàn thân hung hăng.....

Tịch Nguyễn thở một hơi thối bay tấm khăn tay phía trên, trừng mắt nhìn Tiểu Thiên nổi giận quát: “Cực cực dốt nát, người còn dám nhéo lần thứ ba thử xem!!”

Tiểu Thiên vừa bị mắng như vậy, cái tay nhỏ bé đặt ở trên đùi Tịch Nguyễn chuẩn bị nhéo run lên, nước mắt liền rơi xuống, “Cha, nhị ca hung con...”

Tịch Viêm đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Đến rồi!”

Ta vội dẩy khăn tay lên mặt Tịch Nguyễn, nhào vào trên người hần khóc lớn: “Con à..... người sao lại bỏ phụ thân mà đi...”

Tịch Thiên vừa mới bị nhị ca mắng khóc quỳ gối bên cạnh ta, bởi vì không có ai dỗ, cảm thấy tủ thân, cũng thút thút khóc, hơn nữa càng khóc càng thương tâm.

Trong phòng tiếng gào khóc thảm thiết ước chừng có một khắc, Tịch Viêm nhẹ nhàng nắm bả vai ta, nói: “Đã đi rồi.” Dứt lời đưa lên một khối khăn mặt ẩm giúp ta lau mặt. Bên kia Tiểu Thiên cũng được Lâu Kinh Hoài dỗ dành lau nước mắt, quay đầu thấy ta đã lau mặt xong mà đại ca của nó còn chưa có hôn, sợ ta sẽ bị thương, nhanh chóng vươn tới đem môi mềm hôn lên má ta. Từ khóe mắt thấy Lâu Kinh Hoài lộ vẻ mặt chua xót, thật sự là đắc ý vô cùng.

—*—

Đêm đã khuya, Tiểu Kỉ cùng Lâu Kinh Hoài cũng không thể ở lâu, đồng loạt cáo từ.

Đóng cửa phòng, ta trở lại nhìn thứ nam mỉm cười dịu dàng.

Hần lập tức bày ra vẻ mặt cảnh giác.

“Tiểu Nguyễn...”

“Ta mệt nhọc, muốn ngủ.”

“Đừng ngủ vội. Hiện tại người nếu đã chết, Kim phủ không thể còn có người, nhưng mà phụ thân lại không muốn để người lẫn trốn ở nơi khác, người nói phải làm sao bây giờ?” Nguồn :

Tịch Nguyên cứng đờ mặt không nói được lời nào, Tiểu Thiên lại sáng khoái nói: “Dễ lắm mà, phụ thân không phải am hiểu nhất thuật dịch dung sao, có thể thay đổi vẻ ngoài của nhị ca tùy ý, đổi thành người hầu là có thể ở lại nhà thôi.”

Hắc hắc, tiểu nhi tử quả thật là tri kỷ của phụ thân nha.

“Ý kiến hay,” Tề Tề vỗ tay nói, “Không nghĩ tới Tịch bá bá còn có bản lĩnh này nha..... Tịch Nguyên, về mặt người sao lại đau khổ như vậy?”

“>_<>”

Tịch Viêm thấp giọng cười, ung dung nói: “Ta nghĩ Tiểu Nguyên đại khái đã đoán được phụ thân muốn đem hắn đổi thành bộ dáng gì rồi....”

(1) Dịch dung: Biến đổi bề ngoài.

10. Quyển 1 - Chương 10

Ngày kế sáng sớm, Phúc Bá theo lệnh của Tịch Viêm tiến đến Nam An vương phủ báo tang. Ta vốn không đành lòng khiến đôi phu thê lạc mất hài tử yêu dấu lâu năm lại phải chịu khổ sở lần nữa, nhưng bởi vì không biết phu thê Nam An có thể bảo vệ bí mật này hay không, cuối cùng vẫn là nghe theo Tịch Viêm, tạm thời không báo cho bọn họ chân tướng. Dù sao với ta mà nói, an toàn của Tịch Nguyên là quan trọng nhất, vì ba đứa nhỏ này, ta có thể trở thành phụ thân ích kỷ nhất thiên hạ.

Lúc Tịch Nguyên bị ám sát ở Nhất Phẩm Đường có rất nhiều người chứng kiến, Kim phủ ngày hôm sau dựng rạp lo việc tang ma. Tịch Viêm lại phần nộ lòng bắt thủ phạm trong toàn thành. Nhất thời toàn bộ Dương Châu ồn ào huyên náo, tất cả đều nghị luận việc Tịch gia nhị công tử qua đời. Bởi vì hai nhi tử của ta ở đây danh tiếng vô cùng tốt, trong vòng một ngày nha môn nhận được hơn hai trăm tin tức báo mạnh mối nghi phạm, còn có gần hai mươi người bị bắt đưa đến trước mặt Tịch Viêm, để hắn xem xét có phải thích khách hay không.

Linh đường ở nhà cũng nối tiếp không dứt người đến phúng viếng. Ta đội hắc sa, được Tiểu Châu giúp đỡ loạng choạng đi lại tiếp đãi khách nhân. Mà bên cạnh Tiểu Thiên bởi vì diễn suất quá kém, bị A Phát bắt nhỏ hai giọt thuốc nước vô hại lấy từ chỗ Tiểu Kỉ, vẫn rơi lệ không ngừng, không khí thê lương gấp mười phần.

Lâu Kinh Hoài sáng sớm tới hỗ trợ xử lý công việc, gặp Tiểu Thiên khóc thành như vậy, tuy rằng biết rõ là khóc giả, cũng không tránh khỏi đau lòng. Không ngừng ở một bên chăm nom hỏi han, bưng trà đưa nước, vô cùng ân cần. Đảo mắt đã qua giờ Ngọ, người đến phúng viếng thưa dần, Lâu Kinh Hoài dùng ống tay áo lau nước mắt cho Tiểu Thiên, hỏi: “Có đói bụng không?”

Tịch Thiên mới vừa gật đầu một cái, hắn lập tức phân phó bà lão hầu hạ ở bên cạnh: “Đi nói cho phòng bếp, chuẩn bị ăn cơm.”

Bà lão kia có vẻ lỗ tai không được tốt, hoàn toàn là một bộ dáng không có nghe thấy, không thèm quan tâm đến lời của hắn, về mặt thản nhiên đứng bất động.

Ta nhin cười nói: “Tề mẫu, không có nghe thấy Lâu thiếu gia phân phó sao?”

Bà lão thản nhiên nói, “Hắn không tự đi được à? Không có chân thì bò đi.”

Đường đường là Lâu Kinh Hoài thiếu gia sao có thể để người ta thiếu tôn trọng như thế, lập tức giận dữ trách mắng: “Người nói cái gì hả? Là mới tới đúng không? Tuy rằng Tịch gia thường ngày đối đãi hạ nhân rộng lượng, lão gia tính tình lại tốt, nhưng người cũng không nên....” Đang nói lại ngừng, tựa như chậm chậm nghĩ tới điều gì, “... Tề.... Tề mẫu?.... Trời ạ.... Người không phải là.... là....”

Tề mẫu lườm hần một cái.

Lâu Kinh Hoài lão đảo, may mắn Tiểu Thiên nhanh tay đỡ lấy. Đứa nhỏ đáng thương, ở nhà của chúng ta phải chịu kinh hách cũng không ít.

—*_—

Rối ren cả ngày, ta dần cảm thấy mệt mỏi, thế là không chờ Tịch Viêm trở về, sớm lên giường nghỉ ngơi. Ngủ được mơ màng hết sức, mơ hồ cảm thấy có người nhẹ nhàng dùng khăn lau trán cho ta. Cố gắng mở mi mắt nặng trĩu, thật vất vả điều chỉnh tốt tiêu cự thấy rõ tình hình bốn phía, lập tức hoảng sợ.

Bên giường của ta đông nghịt một đồng người, nhìn thoáng qua, tựa hồ cả nhà cao thấp đều có.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Ta vội vàng hỏi.

Tịch Viêm ngồi ở mép giường, thấy ta tỉnh lại, lộ ra vẻ mặt vui mừng cùng nhẹ nhõm. Hơi cúi người xuống, bàn tay ấm áp đặt tại thái dương của ta, nhẹ giọng nói: “Người phát sốt, cảm thấy thế nào rồi?”

“Phát sốt?” Ta lấp bắp kinh hãi, tuyệt vọng cảm giác được tiếng ca êm ái của thiếu nữ Giang Nam xinh đẹp thành Tô Châu đang dần dần đi xa. Vợ vươn tay tự mình sờ trán, phản bác nói: “Nào có phát sốt? Ta cảm thấy được độ ẩm thực bình thường mà.”

“Còn bình thường nữa! Vừa rồi Tiểu Thiên tới thăm ngài, gọi mãi cũng không tỉnh. Cha muốn hù chết chúng ta hả?!” Tề mẫu có lẽ nhịn cả ngày hỏa, cơ hồ là nhảy dựng lên nói.

“Đó là bởi vì ta cơ thể khỏe mạnh, giấc ngủ tốt, còn có Tiểu Thiên gọi nhỏ quá.” Ta mạnh miệng nói.

“Gọi nhỏ? Nó càng gọi càng thêm thăm, cách ba con phố đều nghe thấy! Bị bệnh chính là bị bệnh, không được chống chế!”

“Không bệnh! Ta chỉ có chút mệt mỏi, ngủ rất sâu, không bệnh!”

“Bị bệnh!”

“Không bệnh!”

“Đại phu cũng nói cha bị bệnh!”

“Đại phu Mông Cổ nào hả? Dám đứng ra cho ta nhìn một cái không?”

Tịch Thiên cùng Phúc Bá bước lùi sang hai bên, khuôn mặt âm u của Tiểu Kỉ xuất hiện trước mắt ta, lạnh lùng nói: “Người nói ai là đại phu Mông Cổ? Ta ra đây, người muốn nhìn cái gì hả?”

Ta nhanh chóng cười hiền lành: “Tiểu Kỉ, người là thánh thủ thần y, ta sao lại không biết xấu hổ nói muốn nhìn là nhìn? Không bằng chờ hôm nào ta thật sự bị bệnh sẽ nhìn đi.”

“Cha hiện tại chính là thật sự bị bệnh!” Tịch Nguyên thà chết không buông tha.

“Không bệnh!”

“Bị bệnh!”

“Không bệnh!”

“Bị bệnh!”

“Không....”

Ánh mắt của nhất gia chỉ chủ rút cuộc quét tới đây, ta lập tức ngậm miệng.

“Cha.”

“Có.”

“Người bị bệnh.”

“Ừ.....”

“Bị bệnh nên như thế nào?”

“Uống thuốc.... nghỉ ngơi.... nghe lời đại phu....” Ta bĩu môi nói.

“Biết là tốt rồi. Tiểu Thiên, đem thuốc của phụ thân tới đây.”

Ta cầm chén thuốc ực ực uống sạch sẽ, tự giác kéo chăn một lần nữa bọc kín người, đôi mắt trông mong nhìn Tịch Viêm, nhỏ giọng nói: “Tiểu Viêm....”

“Gi?”

“Ngày hôm qua người nói đi Tô Châu nghe hát, ngày hôm qua ta còn chưa có phát sốt....”

“Đã biết. Chỉ cần người ngoan ngoãn dưỡng bệnh, khỏi rồi cả nhà chúng ta sẽ cùng đi du ngoạn.”

Ta vui mừng quá đổi, nhanh chóng nhắm mắt lại. Mọi người trong phòng lần lượt cẩn thận rời đi. Sau tiếng cửa đóng kè kệt, xung quanh yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy. Ngược lại, trong lỗ tai tiếng o o vang lên không dứt.

Đầu quả thực có chút choáng váng, lồng ngực hơi khó chịu, vết thương cũ trên lưng và phổi âm ỷ đau, hít sâu hai cái, cảm thấy không hề buồn ngủ.

“Tiểu Viêm....” Tuy rằng không mở mắt, nhưng ta biết hẳn nhất định ở đó.

“Ngủ đi.”

“Ngày mai trời sẽ mưa.”

“Sao vậy, vết thương cũ lại đau?” Một bàn tay ấm áp tiến vào bên trong, ở trên ngực và bụng của ta dịu dàng xoa xoa.

“Chuyện Tiểu Nguyên, phải làm sao mới kết thúc ổn thoả đây?”

Im lặng một lát sau, Tịch Viêm bình tĩnh nói: “Ở thành Dương Châu, người biết Tiểu Nguyên nhiều lắm, lại không thể cứ để hẳn làm Tề mẫu, cho nên hôm nay ta đã viết đơn xin từ quan, dâng lên bộ Lại.”

“Từ quan vì lý do gì?”

“Đệ đệ chết thảm, phụ thân bị thương quá độ, phải rời khỏi nơi thương tâm này, cho nên từ quan phụng phụ phản hương. Rời đi Dương Châu, để Tiểu Nguyên đổi thân phận khác, toàn gia cứ theo lẽ thường sống an ổn qua ngày. Dù sao chúng ta cũng coi là kẻ có tiền, ít nhất không cần lo lắng tính kế sinh nhai.”

“Vậy Nam An Vương gia....”

“Chờ dàn xếp xong xuôi, ta sẽ phái người nói cho bọn họ biết tin tức của Tiểu Nguyên. Dù sao ta biết người nhất định sẽ không để Tiểu Nguyên đi tranh cái ngôi vị hoàng trữ kia.”

Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Một cái ngôi vị hoàng đế mà thôi, giằng co làm gì? Kẻ đó tranh đoạt được rồi, đâu còn khoái hoạt như trước nữa? Hẳn vốn là một người tuyệt thế thông minh, luôn cười ta ngốc nghếch khờ dại, lại không biết chính mình nóng vội cưỡng cầu, vẫn đi sai hướng rồi.”

Bàn tay Tịch Viêm xoa ngực của ta đột nhiên dừng lại, ta siết chặt lấy nó, quay đầu nhìn kĩ hài tử từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ rời khỏi ta quá xa.

“Tiểu Viêm, ta vẫn không muốn người báo thù, người có từng trách ta?”

Tịch Viêm nhìn sâu vào mắt ta, vươn tay kia búng búng cái trán của ta, “Tuy rằng chỉ có sáu tuổi, nhưng là mẫu thân trước khi lâm chung bắt người thề ta vẫn nhớ kĩ. Nằm ở dưới hoàng tuyền thấy ta bình an lớn lên, cuộc sống hạnh phúc, tuyệt không cho phép ta đem mục tiêu cả đời đều đặt ở hai chữ báo thù.”

Ta nhất thời cái mũi chua xót, hít vào không khí, hoài niệm nói: “Đúng vậy, mẫu thân người còn muốn người vĩnh viễn đều nghe lời của ta, nhớ rõ không?”

“Cái này không nhớ.”

“>_<>”

Tịch Viêm nhẹ nhàng cười rộ lên, lấy ngón tay xoa nhẹ thái dương của ta.

“Vậy người có nhớ hay không năm đó nàng cầm tay ta rút nước mắt dần dần. Hải tử này giống cha của hân, lòng vừa yếu đuối, vừa ưa nghịch ngợm, lại ngốc nghếch, cái sai lớn thì không phạm nhưng cái sai nhỏ thì không chữa, khiến nàng không yên lòng, nhất định phải chăm sóc thật tốt, đúng không?”

“Đúng. Một chữ cũng không sai. Có điều mấy câu đó là nàng cầm tay ta nói đi?”

“Thật hả?... Ách.... có lẽ là vậy....” Ta có chút nhụt chí rút đầu vào chăn. Tỷ tỷ thật là, chẳng tin ta gì cả, trước khi lâm chung thế nhưng lại đối với Tịch Viêm mới sáu tuổi nhờ cậy hân chăm sóc ta, thật sự là mất mặt với hải tử. Vốn tưởng rằng Tịch Viêm lúc ấy còn nhỏ có thể không nhớ nổi, ai ngờ tiểu tử này đáng ghét như vậy, nhớ rõ ràng như thế. Ám ức quá mà.... Tịch Viêm cúi người xuống, lôi kéo góc chăn của ta, dịu dàng cười nói: “Đáng tiếc mẫu thân không được nhìn thấy, năm đó người là như thế nào công ta cùng Tiểu Nguyên phá tan vòng vây chạy ra khỏi kinh thành. Nàng cũng không nhìn thấy, trong lúc liên tiếp bị đuổi bắt cùng tập kích, người vẫn an toàn nuôi chúng ta khôn lớn. Tuy rằng người giống ngoại công, vừa yếu đuối, vừa ưa nghịch ngợm, lại ngốc nghếch, làm cho nàng không thể yên lòng, nhưng cuối cùng, vẫn là người đã chăm sóc chúng ta....”

Mấy câu này làm trong lòng ta ngọt ngào như mật, chui đầu ra, nghiêm túc nói: “Chờ bảy tám chục năm sau, mọi người cùng xuống âm phủ, người nhất định phải giải thích với mẫu thân của người nha.”

“Được, được, người yên tâm. Mau ngủ đi.”

“Người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Cơ sở của người còn chưa lui hoàn toàn, ta ở trong này coi chừng giùm.”

Ta lặn vào bên trong, nhường lại một chỗ, “Vậy người lên đây ngủ đi.”

Tịch Viêm giật mình, ngơ ngác nhìn mặt của ta, đột nhiên vươn một bàn tay đến nhẹ nhàng vuốt ve, lẩm bẩm nói: “Người thật đẹp....”

Ta nhéo nhéo mặt mình, đều đẹp hơn ba mươi năm nay rồi, hân hôm nay mới phát hiện?

“Kỳ thật.... ta đã sớm không muốn gọi người là phụ thân....” Ánh mắt của hân nhìn ta dịu dàng vô cùng, lại đột nhiên nói ra một câu nói làm ta sợ đến nhảy dựng.

“Vi.... vì cái gì?!!” Ta gần như muốn té khỏi giường, “Phụ thân có gì không tốt?”

Tịch Viêm yên lặng nhìn ta một hồi, đột nhiên cười nhạt: “Không có gì, đêm đã khuya, thật sự nên ngủ đi.”

“Người nói như vậy, ta làm sao mà ngủ nổi?” Ta méo máo, đưa tay ôm lấy cổ hân, “Nếu người không phải tính toán muốn vứt bỏ ta, thì lên đây ngủ với ta.”

Tịch Viêm vẽ mặt buồn bã, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất, chăm chú nhìn thẳng vào ta hồi lâu rồi mới nói: “Cha, người thật sự là vô tâm.”

Ta chấn động, cả giận nói: “Sao lại nói ta như vậy? Ta còn không đủ thương các người, tại sao lại là vô tâm?”

Hân quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Quên đi, coi như ta chưa nói. Người không thoải mái, ngủ đi.” Dứt lời liền phất tay đi ra ngoài.

Ta ngơ ngác nửa nằm ở trên gối, nhất thời không kịp phản ứng. Nhưng chậm rãi, một cảm giác đau đớn tràn khắp từ bụng đến đầu. Dụi dụi mắt, lại phát hiện lúc giả khóc muốn bao nhiêu cũng có, giờ phút này lại chảy không nổi một giọt.

Tịch Viêm chưa bao giờ đối xử như vậy với ta. Tuy rằng sau khi hân làm đương gia cũng thường quản giáo ta, dùng gia quy phạt ta, nhưng ta biết, hân chưa từng thật sự nổi giận với ta.

Khi ta đánh vỡ nghiêng mực hân thích nhất, hân không tức giận;

Khi ta làm dơ bức tranh chữ nổi tiếng của hân, hân không tức giận;

Khi ta trộm uống rượu ói cả ra người hần, hần không tức giận;

Khi ta ở bên ngoài nhặt lung tung tiểu hài tử trở về, hần không tức giận;

Thậm chí có một lần khi ta giúp hần cạo râu làm rụng một bên lông mày của hần, hần cũng không tức giận.....

Vì cái gì? Vì cái gì tới hôm nay hần lại đột nhiên nổi giận?

—*_—

Cánh cửa kéo kẹt một tiếng, ta vui mừng ngẩng đầu, lại thất vọng phát hiện người vào là Tịch Nguyên.

“Đại ca bảo ta đến coi chừng cha.” Thứ nam đóng cửa lại, ngồi vào đầu giường của ta, “Mau ngủ đi.”

“Tiểu Nguyên,” Ta ủy khuất hỏi, “Người có nghĩ ta vô tâm không?”

“.....”

“Người nói đi!”

“Quả thật có một chút....”

“Cái gì?” Ta giận dữ vùng dậy, “Phụ thân cả trái tim đều móc ra cho các người, các người lại nói ta như vậy!?”

Tịch Nguyên nhanh chóng ấn ta quay về ổ chăn, đắp kín lại, nhú mày nói: “Cha đừng lộn xộn, cẩn thận lại cảm lạnh. Kỳ thật đối với ta cùng Tiểu Thiên mà nói, ngài là phụ thân tốt nhất toàn thiên hạ, nhưng mà đối với đại ca....”

“Đối với đại ca người thì sao? Tuy rằng bình thường thoát nhìn ta có chút cưng chiều Tiểu Thiên cùng người hơn một chút, nhưng là bởi vì Tiểu Viêm hần là gia chủ rất mạnh nha, cũng không phải ta ít yêu thương hần hơn các người!”

Tịch Nguyên lắc đầu, “Cha không hiểu, không phải là chuyện như vậy. Kỳ thật đại ca hần..... hần.... hần đã sớm không muốn gọi cha là phụ thân....”

“Này ta biết....”

“Cha đã biết?!” Tịch Nguyên giật mình.

“Hần vừa rồi đã nói với ta. Ta vẫn nghĩ không thông, có lẽ ta không thể nào so sánh với phụ thân thật của người ta, nhưng Tiểu Viêm trước kia chưa từng than phiền, vì cái gì đột nhiên....”

“Cha, ngài căn bản không hiểu!” Tịch Nguyên cắt ngang lời của ta, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đại ca, hần vẫn coi ngài là người quan trọng nhất, hiện tại chỉ là hần không muốn gọi ngài là phụ thân mà thôi.”

“Vậy hần muốn gọi ta là gì? Cữu cữu sao?”

“Không phải!”

Ta trợn lông mày, cả giận nói: “Quá đáng nha. Hần không muốn gọi ta là phụ thân, ta cũng không có cách nào, ai bảo ta không phải là phụ thân thật sự của hần đâu? Nhưng mặc kệ thế nào ta cũng là cữu cữu thật của hần, không thể giả được. Cho dù hần không muốn gọi cũng không được?”

Tịch Nguyên dùng ánh mắt nghiêm khắc lườm ta, đến nỗi ta chột dạ một hồi. Không thể nào, hần không có khả năng biết chuyện tỷ tỷ là dưỡng nữ cho nên không có quan hệ huyết thống với ta, ngay cả Tịch Viêm cũng không biết mà.

“Cha, tình cảm của đại ca đối với ngài, thật sự một chút ngài cũng không cảm nhận được sao?” Tịch Nguyên thu hồi ánh mắt trách cứ, thở dài nói.

Ta cảm thấy được uất ức vạn phần, rõ ràng là Tịch Viêm không cảm nhận được yêu thương của ta đối với hần, một lòng không muốn nhận phụ thân ta đây, sao Tịch Nguyên lại vẫn trách mắng ta chứ. Đúng là hải tử trưởng thành không nghe lời phụ thân, ta thật khổ mệnh mà.....

Thở hồng hộc trèm kín chắn, quay người hướng vào trong, tim đập liên hồi, miệng khô đắng, căn bản không kiếm nổi một tia buồn ngủ. Trần trọc hơn nửa đêm, cảm giác toàn thân nóng rực, dường như lại phát sốt.

Tịch Nguyên hoảng sợ chạy ra khỏi cửa. Một lát sau Tịch Viêm chạy vội vào, khuôn mặt sợ tới mức trắng bệch. Ta vừa nhìn thấy hân, nước mắt vừa rơi cổ cũng nặn không ra lúc này lại lập tức lăn xuống.

“Người sao rồi? Vì sao lại khóc? Khó chịu à? Có đau không?” Tịch Viêm ôm ta vào lòng, hỏi một loạt câu, nhưng không có nghe hân gọi phụ thân, nước mắt của ta tức thì càng rơi nhiều.

Lúc này Tiểu Kỉ dụi đôi mắt đầy vẻ buồn ngủ bị Tịch Nguyên kéo vào, vỗ vai Tịch Viêm nói: “Tránh ra, để ta xem.”

Tịch Viêm lập tức đứng lui sang một bên, nhưng vẫn cầm chặt tay ta không buông.

Tiểu Kỉ mắt mơ màng buồn ngủ bắt mạch, cau mày nói: “Mạch đập mạnh mẽ, tất bệnh gì cũng không có.... khỏi như vậy cũng quá nhanh đi....”

Tịch Nguyên khụ một tiếng, nhắc nhở: “Tiểu Kỉ, người nhầm rồi, cái cổ tay kia là của đại ca ta....”

Đôi mắt thon dài xinh đẹp của Tiểu Kỉ thoáng nhìn xuống phía dưới, cả giận nói: “Tịch đại nhân, người nắm tay hân như vậy thì bắt mạch thế nào được, mau bỏ ra!”

Lần thứ hai chẩn mạch xong, Tiểu Kỉ chậm rãi nói: “Khí huyết không thông, mạch không ổn định, tâm tư lo lắng, ngũ tạng bất hòa, đây là có chuyện gì? Trước khi ngủ rõ ràng còn rất ổn định, vừa rồi là ai kích động hân?” Nói xong quay sang bên cạnh, ánh mắt sắc như đao bắn thẳng vào Tịch Nguyên.

“Đều là ta không tốt,” Tịch Viêm nhẹ nhàng xoa trán của ta, vẻ mặt lo âu khổ sở, “Người đừng tức giận, ngoan ngoãn dưỡng bệnh.”

Ánh mắt đau đớn của hân không hiểu sao khiến hô hấp của ta rối loạn, siết chặt lấy ngón tay của hân, nói không ra lời.

“Được rồi, hai người các người đừng vội liếc mắt đưa tình. Tịch đại nhân, người cũng thật là. Lúc nào không nói, lại chọn đúng lúc hân sinh bệnh mà thông báo, người không biết não bộ của hân thiếu dây thần kinh sao?” Tiểu Kỉ ác độc công kích.

“Ai, ai thiếu dây thần kinh? Người cái tên tiểu nhị không tri thức, não người vốn không có dây thần kinh nha!” Ta phần nộ cãi lại, bị đẩy một chưởng nằm trở lại trên gối.

“Nghe đây, lời căn dặn của đại phu. Trong vòng bảy ngày, không được xuống giường, mỗi ngày uống ba chén thuốc và hai lần thuốc bổ, nghiêm cấm đồ ngọt!”

..... Ông trời không có mắt, ta vì cái gì nhạt người như vậy trở về? Đây không phải rõ là lấy hòn đá tự đập chân mình sao?

—*—

Nửa tháng sau, cơ thể của ta đã hồi phục. Tịch Viêm sau khi bị nín kéo ở lại mấy lần, cuối cùng cũng được phép từ quan. Phu thê Nam An Vương gia bị thống trở lại đất phong của mình, để đề phòng Bắc Định vương biết được, hai người bọn họ vẫn chưa biết sự thật.

Phúc Bá ra mặt, trong vòng mười ngày bán hết sản nghiệp lấy tiền, đưa A Ngưu, Tiểu Châu cùng tất cả người hầu trong nhà một số bạc, khuyên bọn họ tìm nghề nghiệp mưu sinh, đau lòng bắt buộc dĩ đều cho nghỉ việc. Tịch Viêm quyết định chọn một đêm không trăng không sao rời đi Dương Châu thành, tuy rằng nói là vì tránh chuyện lưu luyến bá tánh Dương Châu, trên thực tế chủ yếu vẫn là bởi vì tài sản có chút quá nhiều. Haizz, không có biện pháp, Tịch Nguyên nhà ta quá giỏi giang thôi.

Ở Dương Châu sinh sống cũng khá lâu, một khi phải rời khỏi, thật sự có chút không cam lòng. Nhưng để cả nhà được an toàn hạnh phúc sống cùng một chỗ mới là quan trọng nhất. Huống chi, trên đường trở về cái gọi là “Nguyên quán” còn có thể thông thả du ngoạn khắp nơi, khiến ta cảm thấy được cực kỳ vui sướng, lặn át cả đau buồn.

Lâu Kinh Hoài dù sao cũng có trách nhiệm là gia chủ của Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc, đành phải rưng rưng cùng Tịch Thiên tạm thời chia tay. Hai người cắt ngón tay, lấy máu ăn thề, lời thề son sắc nhất định hai năm sau phải vĩnh kết đồng tâm. Kết quả chính là đêm đó, Tịch Thiên vẫn la hét lúc lấy máu đã cắt đứt cả ngón tay đau quá đau quá đau quá, phiền đến nỗi Tiểu Kỉ, Tề Tề phải bỏ thuốc làm cho nó từ Dương Châu một đường ngủ thẳng tới tận Trấn Giang phủ.

Bởi vì Trấn Giang vẫn là phụ cận của Dương Châu, dư âm của sự việc vẫn chưa hết, cho nên Tịch Nguyên đành phải vẫn giả làm Tề mẫu. Chúng ta trên dưới Tịch gia thêm một kẻ linh hoạt tinh quái Tề Tề, một tên kiêu ngạo mười phần xú tiểu tử Tiểu Kỉ, phân nhau lên bốn chiếc xe ngựa. Mang theo hành lý đầy những rương hòm, từ đầu đến cuối đều viết hai chữ “Đê béo”, lọc cọc tiến vào thành Trấn Giang. Sau khi dừng chân một đêm lại lên đường sớm, hướng Tô Châu xuất phát....

11. Quyển 2 - Chương 1

Văn án

Vì cả nhà vui vẻ bình an, Tịch Nguyên trá tử mai danh, Tịch Viêm nhân cơ hội từ quan, một đám người chậm rãi rời đi Dương Châu. Về độ huyênh hoang thì, bất luận là lục lâm hảo hán đều đã tìm tới cửa thăm hỏi!

Có điều chỉ cần gặp gỡ lão thái gia Tịch gia, mặc hán có là danh tiếng hàng đầu, có thể toàn thân trở ra đã là không tồi....

Rõ ràng là lẫn trốn kinh thành lại biến thành hành trình du ngoạn, cho dù tình huống nguy hiểm đến thế nào, không khí cũng căng thẳng không nổi. Vấn đề cần phiền não nhiều như thế, mà điều thật sự có thể làm cho lão thái gia phiền não lại chỉ có thái độ của trưởng nam Tịch Viêm càng ngày càng kỳ quái....

Tuy rằng quan hệ của bọn họ kỳ thật là sanh cữu*, tuy rằng hán cùng tỷ tỷ căn bản không có quan hệ huyết thống.

Nhưng là, bí mật này Tịch Viêm không có khả năng biết đến!

Tình yêu giữa thân nhân cùng tình yêu giữa tình nhân hoàn toàn bất đồng, lý do đại lão gia phiền muộn nếu thật là vì không thể phân biệt sự khác nhau trong đó thì thật là tốt quá....

* Sanh cữu: Cặp cháu.

Là một lão thái gia phúc trạch nhân hậu, ta ở Dương Châu vài năm này cũng quá an ổn tiêu dao. Trưởng nam làm quan thứ nam làm thương, tiểu nhi tử hầu hạ dưới gối, muốn có bao nhiêu vui vẻ thì có bấy nhiêu vui vẻ. Không ngờ bảo tấp ập đến, thân sinh phụ thân của thứ nam Tịch Nguyên đúng là đương triều Nam An Vương gia, thân bất do kỷ bị cuốn vào cuộc tranh giành ngôi vị hoàng trừ, suýt nữa thì mất mạng dưới âm mưu ám sát. Vì cả nhà vui vẻ bình an, Tịch Nguyên đành phải trá tử mai danh, Tịch Viêm nhân cơ hội từ quan, mang theo cả nhà rời đi Dương Châu, chuẩn bị trở về cái gọi là nguyên quán định cư.

Trước khi đi một hồi mắc bệnh, Tịch Viêm chẳng biết tại sao bùng phát nổi nóng. Người ta vốn cũng đã thương tâm, đáng hận nhất chính là mấy kẻ xu nịnh xung quanh, một đám đều sợ oai danh của Tịch Viêm, chẳng kẻ nào dám đứng ra phê bình hành động cực kỳ bất hiếu của hán. Ngược lại tất cả đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta, cứ như thể ta mới là người có lỗi với Tịch Viêm ấy. Thật bức mình, lấy lòng gia chủ cũng không thể ngay cả nguyên tắc đều vứt bỏ đi chứ.

Trước kia mỗi lần xuất môn, bất kể xa gần đều là Tịch Viêm cùng ta ngồi chung một chiếc xe ngựa. Nhưng lần này từ Dương Châu xuất phát, trừ bỏ Tịch Thiên ngủ mê mệt bên cạnh, cũng chỉ có không ngừng lộn xộn Tề Tề cùng miệng lưỡi độc địa Tiểu Kỉ ngồi cùng.

“Người rót cuộc cho Tiểu Thiên ăn cái gì vậy, rời khỏi Trấn Giang lâu như vậy mà nó vẫn còn ngủ!” Ta trừng mắt nhìn Tiểu Kỉ.

“Tăng cao nhạc!”

“Cái.... cái gì nhạc?”

“Là tân được ta mới nghiên cứu! Thích hợp nhất dành cho hài tử đang trong thời kì phát triển vóc dáng. Ăn được của ta, ngủ nhiều tỉnh ít, trị liệu trong khoảng nửa tháng, bảo đảm Tiểu Thiên vốn lùn như quả bí đao mỗi ngày đều sẽ tăng trưởng, đáng vẻ ngọc thụ lâm phong!”

“Người từ bao giờ có hứng thú với vóc dáng của Tiểu Thiên thế?”

“Ta mới không phải vì Tiểu Thiên, ta là muốn trả thù Lâu Kinh Hoài! Người nghĩ thử xem, chờ hai năm sau hần tới cưới Tiểu Thiên, đột nhiên phát hiện tiểu bảo bảo trắng trẻo mũm mĩm lại cao hơn hần, có thể đặt hần ở dưới thân. Ha ha ha, tưởng tượng một chút vẻ mặt của hần lúc đó cũng đủ để sung sướng rồi!”

Ta lau mồ hôi lạnh: “Lâu Kinh Hoài sao lại đắc tội người, người muốn trả thù hần vì cái gì?”

Tiểu Kỉ lạnh lẽo cười: “Nửa năm trước hần từng mắng ta giống nhân yêu(1)!”

“Nửa... nửa năm trước? Vậy sao lúc ấy người không trả thù hần, phải kéo dài tới tận bây giờ?”

“Bởi vì mười ngày trước ta mới chính thức biết đến nhân yêu là cái dạng gì!”

Ta ngất.....

.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Tề Tề hưng phấn thét chói tai bò lên phía trên, lớn tiếng hô: “Có.... có thổ phỉ chặn đường cướp bóc kia!”

Ta cùng Tiểu Kỉ lập tức xốc lên màn xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hai bên lâm đạo phía trước, một hàng hơn mười hần tử mặc võ phục, mỗi người nhún mảy trợn mắt. Dẫn đầu là một nữ tử, váy áo đỏ, tay áo xấn đến khuỷu tay, cầm theo một thanh nhung đao, lộ ra một đoạn cánh tay trắng ngọc. Mây liễu dựng thẳng, mắt hạnh trợn ngược, khuôn mặt anh đào uy nghiêm, tóc mai cài một đoá hoa.

“Oa, là nàng.” Ta kinh ngạc kêu.

“Tịch bá bá ngài biết nàng?”

“Không biết, nhưng là bạn tri kỷ đã lâu.”

Tề Tề đang muốn hỏi tiếp, nàng kia đã thanh thoát nói: “Vàng bạc châu báu đầy hòm, không phải cầu quan cũng là gian thương. Bản cô nãi nãi cần tài không cần mạng, để tất cả tài sản lại, người rút đi cho ta. Cần thận chạy chậm một chút, chuôi đao trong tay Tiểu Bạch Cúc ta sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn.”

“Tiểu Bạch Cúc?” Tiểu Kỉ quay đầu nhìn ta, “Người cùng nữ phỉ Tiểu Bạch Cúc là bạn tri kỷ đã lâu?”

Ta ha ha cười thành tiếng không đáp. Tề Tề chui vào thùng xe lay mạnh Tịch Thiên: “Tĩnh lại, tĩnh lại, chuyện vui như vậy người không xem sau này sẽ hối hận, mau tỉnh lại!” Tiếp theo liền vang lên một tiếng bạt tai vang dội.

“Người có đánh đến mặt sưng phù hần cũng không tính được.” Tiểu Kỉ không quay đầu lại nói, “Lão gia, người thương yêu Tiểu Thiên như vậy, Tề Tề đánh hần người cũng không quan tâm à?”

Ta lại ha ha cười, vẫn không đáp. Lúc này Tề Tề đã bò lại cửa xe, méu miệng, trên mặt in rõ ràng năm vết ngón tay.

“Ách.... Đã quên nói cho người biết, Tiểu Thiên nhà ta khi tỉnh chưa bao giờ đánh người, chỉ có lúc đang ngủ bị người làm phiền mới có thể mất hết nhân tính như vậy....” Ta sờ sờ mặt của hần, an ủi.

Trong ba chiếc xe ngựa phía trước Phúc Bá chậm rãi đi ra, có vẻ vừa rồi đang ngủ gật, vừa đi vừa dụi mắt. Cao thấp đánh giá một chút Tiểu Bạch Cúc cô nương, ôn hoà nói: “Chúng ta một nhà già trẻ cũng đều muốn sống, cô nương đem mọi thứ mang đi chúng ta ăn cái gì? Đến, đến, cầm thỏi bạc này đi mua một ít sơn phấn. Còn có người cài trên đầu cái gì vậy, hoa cúc trắng ý nghĩa không tốt, hình như dùng trong tang ma, nhanh đi mua đoá hoa mẫu đơn mà cài, lão bá bá giúp người lấy một cái mẫu....”

Nói xong Phúc Bá cầm bạc đưa tới, vừa mới còn là một thỏi bạc nguyên dạng, bị hần nắm hai cái đã tạo thành một hình bông hoa mẫu đơn, Tiểu Bạch Cúc lập tức mắt mở còn to hơn trứng chim.

“Cô nương cảm thấy cái mẫu này thế nào? Nếu thích thì cứ mượn mà dùng.” Phúc Bá cười tủm tỉm cầm bông hoa bạc đưa đến trước mặt Tiểu Bạch Cúc đang hoảng sợ.

Tay không nắm bạc như nắm bột mì, nếu không có nội công cực cao thì tuyệt đối không làm được, huống chi lão già ra mặt lại mặc y phục gia phó, ai mà biết được người ngồi trên xe ngựa còn lợi hại ra sao. Tiểu Bạch Cúc bị truy nã lâu nay còn chưa bị bắt về quy án, có thể thấy được là một người thông minh, không nói không rằng cầm lấy bông hoa bạc, vung tay lên, đám thổ phỉ chặn đường nhoáng cái biến mất vô tung vô ảnh.

“Phúc Bá thật lợi hại!” Tề Tề hai mắt sáng như sao, kinh ngạc nói, “Không thể tin được công phu của hắc tốt như vậy!”

“Đúng vậy, chiêu ảo thuật thâm long hoá phụng ấy toàn bộ Tịch gia chỉ có Phúc Bá là làm giỏi nhất, cho dù là người có nhãn lực tốt cũng không thể nhìn ra sơ hở.” Ta đồng ý nói.

“Ảo thuật?” Tề Tề bị sắc nước miếng, “Ý ngài là chiêu nắm bạc vừa rồi của hắc là giả.”

Ta liếc hắc một cái, “Đương nhiên là giả, bạc là dùng để tiêu, không có chuyện gì ai đi nắm nó chứ?”

Tề Tề rầm một cái ngã vào trong xe.

*

Dọc theo đường đi chậm rì rì, Phúc Bá lại ân cần bỏ ra bốn bông hoa mẫu đơn, còn một vị cuối cùng tới chậm, hoa mẫu đơn đã hết hàng, đành lĩnh một bông hoa loa kèn, mất hứng ngậm ngùi rời đi.

Giữa trưa nghỉ trọ ở một tiểu điểm ven đường, Tiểu Kỉ nhíu mày oán giận: “Phụ cận là vùng đất Giang Nam giàu có đông đúc, sao lại có nhiều trộm cướp như thế chứ? Thái thú Tô Châu làm ăn kiểu gì thế không biết?”

“Không liên quan Thái thú Tô Châu đâu? Người xem!” Tịch Nguyên chìa một ngón tay.

Ven đường đứng sừng sững một tấm bia đá tàn tạ méo mó, phía trên khắc hai chữ ‘Tô Châu’.

“Chúng ta vừa mới tới địa giới Tô Châu thôi.” Tịch Nguyên ngẩng đầu nói, “Hoa bạc của Phúc Bá về sau sẽ không còn cơ hội cho rồi.”

“Làm sao người biết Tô Châu liên nhất định không có nạn trộm cướp?”

Khó được đụng tới một vấn đề ta có thể đáp, cho nên nhanh chóng cướp lời: “Ta biết, ta biết! Nguyên nhân thứ nhất: Thái thú Tô Châu là một văn nhược thư sinh, hoàn toàn không am hiểu việc dẹp loạn thổ phỉ; nguyên nhân thứ hai: Thái thú Tô Châu nấu ăn cực ngon.”

“Không hiểu.” Tiểu Kỉ cùng Tề Tề đồng loạt lắc đầu.

Ta khụ một tiếng, “Nghe ta nói xong đã, phụ cận Tô Châu có một thương nhân, thường đến Tô Châu nhập hàng, thích ăn nhất đồ ăn do Thái thú nấu. Nhưng mà Thái thú cũng không phải tùy tiện bảo nấu thì sẽ nấu, cho nên thương nhân này liền giúp hắc làm công việc mà hắc không am hiểu nhất để đổi lấy đồ ăn. Ăn được vài lần, ranh giới Tô Châu đạo phỉ đã không thấy tăm hơi.”

Mơ mơ màng màng bất tỉnh Tịch Thiên lập tức mở mắt, lẩm bẩm hỏi: “Cha, thật sự... ăn ngon như vậy sao?”

“Cha cũng chưa ăn qua.”

“Ăn ngon, ăn ngon,” Tịch Nguyên hồi tưởng hương vị tha thiết nói, “Nếu thê tử tương lai của ta có thể bằng một nửa tay nghề của hắc, trong mơ cũng sẽ mỉm cười...”

Tề Tề giận dữ nện cộp cái chén xuống đất.

Tịch Thiên hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Tề Tề, “.... Tề Tề trên mặt người sao lại có năm dấu ngón tay? Nhị ca dám đánh người sao?”

.....

—*—

Ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục lên đường. Ta mới vừa trèo lên mép xe, một đôi tay to lớn chặn lại đồng thời bỗng ta xuống dưới.

“Người ngồi cùng xe phía trước với ta.” Trưởng nam nói.

Ha ha, ta biết Tịch Viêm sẽ không nhẫn nại được lâu mà, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần hấn giận ta cũng không được quá ba ngày đâu.

Trái đem an toạ xong, Tịch Viêm đem lò than sưởi ấm nhét vào trong lòng ta, nghiêm khắc hỏi: “Bữa trưa sao lại ăn có chút đồ ngọt như thế?”

Ta thoáng chốc chột dạ. Sớm biết là muốn thăm vấn chuyện này, không bằng cứ ngồi ở xe sau với Tiểu Thiên còn hơn. Nhưng mà gia chủ hỏi lại không dám không đáp, suy nghĩ cẩn thận trả lời: “Người không để ý tới ta, ta rất khó chịu, cho nên không muốn ăn uống.”

Ánh mắt lạnh lùng bắn tới.

“Tiểu điểm kia làm đồ khó ăn quá, ta ăn không quen.” Nhanh chóng đổi một lý do khác.

Ánh mắt bắt đầu kết băng.

“Kỳ thật ta ăn cũng không ít, có điều mỗi lần ta gấp đồ ăn vừa lúc người vùi đầu ăn cơm, cho nên không nhìn thấy. Thật sự là trùng hợp quá mà, ha ha a a.....”

Tiếng cười gượng ép vừa chui ra liền đông thành thể rắn, rụng xuống sàn xe vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

“Người định vứt bỏ quyền lợi tự thú sao?” Gia chủ uy nghiêm hỏi.

Ta liếc nhìn khuôn mặt đã thành khối băng của hắn, trong lòng biết lần này khó tránh khỏi, đành phải nhận tội: “Buổi sáng ở trên xe ăn hai khối bánh ngọt...”

.....

“Còn có một túi mít táo...”

.....

“Ba cái mít mơ...”

.....

“Năm cái Tịch ti đường...”

.....

“Bảy miếng mít lê tuyết...”

.....

“Hết rồi...”

.....

“Thật sự hết rồi...”

Tịch Viêm hừ một tiếng, “Gia quy thứ hai mươi bảy còn nhớ rõ không? Đọc lại một lần!”

“... Điều thứ hai mươi bảy, không được ăn đồ ăn vặt bữa bãi, nhất là đồ ngọt. Nếu ăn bảy bữa đồ ăn vặt dẫn đến hậu quả không tốt.... phạt... phạt.... Tiểu Viêm, ta về sau nhất định sẽ không phạm vào...”

“Phạt cái gì?”

“Phạt một tháng không được ăn bất cứ cái gì ngọt...”

“Một tháng. Bắt đầu tính từ ngày mai.”

“Tiểu Viêm,” Ta nhào vào lòng hắn dùng kế sách dụ dỗ, “Đều do Tiểu Kỉ không tốt, hắn cấm ta ăn đồ ngọt nhiều ngày như vậy, ta mới nhất thời nhịn không được. Người cần phải phạt Tiểu Kỉ không được ăn đồ ngọt mới đúng...”

“Tiểu Kỉ vốn ghét đồ ngọt.”

“Vậy phạt hắn ăn nhiều, mỗi ngày ăn một đồng lớn! Nếu hắn dám không ăn, sẽ phạt ta giúp hắn ăn hết, người xem có được không?”

“Không được.”

“Người bất công!” Ta phần hận chỉ trích, “Người phạt ta không phạt Tiểu Kỉ, người nhất định là thích hắn nhiều hơn thích ta!”

Hai mắt Tịch Viêm khép thành một đường chỉ nhìn ta, đến nỗi ta sờn cả gai ốc. Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi nói: “Tiểu Kỉ không phải người Tịch gia, ta không có tư cách phạt ngoại nhân.”

Ta nhất thời nói không lên lời. Thật hối hận lúc trước phạt Tiểu Kỉ trọng thương về sao không thu nhận hắn làm tứ nhi tử, để cho Tịch Viêm bắt được lỗi hỏng. Nếu là bị phạt chép sách, phạt đứng, phạt đọc gia quy ta còn chịu được, trừ bỏ cấm đồ ngọt đứng hàng đầu dễ khiến người ta phát điên. Năm đó, khi ta mang hài tử thập tử nhất sinh chạy khỏi kinh thành, trong bao y phục còn nhét thêm một nửa cân đường nhuyển, vừa nghĩ tới tương lai nguyên một tháng không có vị ngọt, nhất thời cảm thấy thiên địa đổi sắc nhật nguyệt vô quang. Ở trong xe bắt đầu giận dữ, kiên quyết đấu tranh đến cùng.

Tịch Viêm túm lấy bả vai kéo ta vào trong lòng, nhìn chăm chăm vào mắt ta nhẹ giọng nói: “Người nghĩ ta nhẫn tâm với người như vậy sao? Chẳng lẽ người không biết trong lòng ta, sức khỏe của người quan trọng thế nào? Mỗi lần người sinh bệnh, ta đều hận không thể thay người hứng chịu tất cả bệnh tật khó chịu, kể cả gấp trăm lần như thế, tâm tình như vậy người có thể hiểu được không?”

Ta nhất thời bình tĩnh lại, chớp mắt một cái, lại chớp một cái nữa.

Đáng ghét mà

biết rõ người ta sợ nhất kiểu nói chuyện này, thật sự là rất dễ tiện!!

—*—

Hoàng hôn, đoàn người chúng ta từ từ tiến vào thành Tô Châu, dàn xếp ổn thỏa tại Phúc Lâm khách điểm trong thành. Sáng sớm hôm sau ném qua chút điểm tâm, Tịch Viêm nhích người đi tiếp Thái thú Tô Châu, những người còn lại vui mừng xuất môn du ngoạn.

Tô Châu mặc dù không sầm uất bằng Dương Châu hơn mười vạn hộ dân, nhưng là nơi y quan văn tập, yên liễu phồn thịnh, có rất nhiều chỗ mới mẻ thú vị. Tịch Thiên ngủ một đường, tinh thần tốt hiếm thấy, cùng Tề Tề hai người chạy tới chạy lui, cực kỳ vui vẻ.

Phố xá hai bên cửa hiệu san sát, đầy đủ các loại hàng hoá, nam bắc thủy hóa đều có, nhưng kỳ quái chính là hầu như trước cửa mỗi nhà đều bày bán những bông hoa lụa được chế tác tinh xảo, không thua gì hoa thật.

Tề Tề cầm lấy một bó thủy tiên giả hỏi lão bản: “Nơi này là cửa hàng hoa quả, sao lại bày hoa lụa ở đây?”

Lão bản cười giải thích: “Các vị chắc từ ngoại thành tới, có thể không biết ngày mai chính là trận chung kết của ca hội Tô Châu ba năm tổ chức một lần, tất cả các ca nữ đứng đầu bảng trong các ca phường nổi danh đều tới. Chuẩn bị đầy đủ bản lĩnh, lên sân khấu biểu diễn giành thắng lợi. Người nghe bên dưới nếu cảm thấy hay, sẽ ném hoa lụa lên sân khấu. Ai được nhiều hoa lụa nhất sẽ là Hoa khôi. Cho nên hầu hết mọi nhà đều chế hoa lụa kiếm lời, mỗi ngày cũng có thể bán được mấy giỏ lớn đấy. Các vị thích hoa gì?”

Nghe đến ca hội ta lập tức cười tít cả mắt, “Lão bản, người nơi này còn bao nhiêu hoa? Ta mua tất!”

Lão bản cười tươi như hoa cầm ra ba giỏ lớn, còn ân cần giúp chúng ta buộc cẩn thận thành sáu bó, tiện cho mỗi người ôm một bó.

Ta lấy từ trong ngực ra một đồng vàng đưa cho lão bản. Hắn đặt lên miệng cắn cắn, cẩn thận cất đi, tìm mấy đồng bạc vụn thối lại cho ta. Ta cũng học cắn cắn (>_<....)="" cắn="" thận="" cất="" đi="" hoa="" lựa="" làm="" rất="" khéo,="" hơn="" nữa="" rất="" nhẹ,="" ôm="" đi="" trên="" đường,="" tâm="" tình="" cũng="" nhẹ="" nhàng="" khoan="" khoái,="" nhịn="" không="" được="" liên="" khẽ="" ngâm="" nga="">

“Cha....” Tịch Thiên nước mắt lưng tròng.

“Tịch bá bá....” Tề Tề cưỡi bộ lão đảo.

“Tịch lão thái gia!!” Tiểu Kỉ gân xanh nổi lên.

“Lão gia, hoa này lão nô ôm giúp cho, cầu ngài đừng hát nữa. Lão nô tuổi cao, chịu không nổi kích thích như vậy....” Phúc Bá công lực thâm hậu nhất, có thể nói xong một câu.

Về phần Tịch Nguyên, hắn đang đứng ở rìa đường, vô cùng cảm thông nhìn một con mèo nằm trên mặt đất nói: “Thật đáng thương, đang tốt lành sao lại ngất rồi, không phải nói mèo có chín mạng sao? Vậy mà cũng không chống đỡ được ma âm của phụ thân?”

Ta oán hận ngâm miệng lại.

*

Trên đường quay về khách điểm, năng lực chiêu phong dẫn điệp của Tiểu Kỉ lại bắt đầu phát huy. Một vị cầm y thanh niên tươi cười bước lại gần: “Thật là một bó hoa đẹp, nhưng mà người còn đẹp hơn....” Nói xong bắt đầu động thủ động cước.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Chúng ta còn chưa kịp ngăn cản, Tiểu Kỉ đã một chưởng vung tới, đánh cho thanh niên kia bay tới phía chân trời, cũng ở hắn rơi xuống phạm trần sau đạp thêm một cước, sờ soạn trên người hắn túi tiền cùng ngọc bội coi như là phí bồi thường.

Kết quả là chúng ta vừa mới về tới cửa khách điểm, liền bị một đám người từ phía sau đuổi tới, vây quanh la hét ầm ĩ. Cầm đầu chính là vị cầm y thanh niên kia, có điều kì quái là chỉ trong thời gian ngắn hắn đã thay một bộ y phục khác.

“Trên đường cái trêu ghẹo con trai nhà lành, vốn là người không đúng, chẳng lẽ còn muốn ăn cái tát thứ hai?” Tề Tề chống nạnh nói.

Cầm y thanh niên nhú mày, một tuý tùng bên cạnh hắn nói: “Cho dù thật là chúng ta không đúng trước, các người cũng rất quá đáng. Túi tiền thì thôi, ngọc bội kia là vật gia truyền của đại gia ta, dù sao cũng phải trả lại chúng ta?”

Tiểu Kỉ gân cổ, “Không trả thì sao? Muốn đánh nhau à?”

Một tuý tùng về mặt tương đối hòa nhã nói: “Mỗi người nên nhường một bước, dàn xếp ổn thỏa được không? Vị tiểu ca nhi này đánh người cũng đã hết giận, lấy đồ của chúng ta là không nên, huống chi lại là một vật quan trọng, xin trả lại cho chúng ta đi?”

Tiểu Kỉ lạnh lùng nói: “Thứ gì ta đã cầm trên tay thì không bao giờ trả lại!”

Tuý tùng kia nhất thời chán nản, đang lúc muốn phát hỏa, vị cầm y thanh niên mỉm cười, tiến lên từng bước, từ trong ngực lấy ra một chiếc ngọc bội khác, nói với Tiểu Kỉ: “Vị huynh đệ này nếu thích ngọc bội, tại hạ dùng chiếc này trao đổi được không? Dù sao ngọc bội kia đối với gia huynh có ý nghĩa quan trọng, coi như tạ ơn hoàn trả.”

Hắn đột nhiên trở nên tao nhã như thế, chúng ta đều giật mình, rồi lại nhìn trên mặt hắn không có dấu vết bị tát. Tuy rằng diện mạo giống nhau, nhưng rõ ràng không phải là người vừa rồi.

“Nhị gia, chiếc ngọc bội này của ngài quan trọng hơn mà.” Đám tuý tùng lập tức lo lắng khuyên nhủ, “Hơn nữa ngài đưa hắn cùng với bị cướp đi không giống nhau....”

“Tiểu Kỉ, ta khuyên người đừng cầm.” Phúc Bá đột nhiên nói một câu, “Có những thứ lấy thì dễ nhưng ném đi thì khó.”

Tiểu Kỉ vốn có chút do dự, vừa nghe lời này, hai hàng lông mày dựng lên, lập tức từ trong ngực lấy chiếc ngọc bội kia ném qua, đồng thời túm lấy chiếc ở trước mặt.

Thanh niên kia nhẹ nhàng cười.

Phúc Bá lau cái trán đầy mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Ta biết hắn là ai. Xong rồi, chỉ sợ Tiểu Kỉ không thể theo chúng ra rồi đi Tô Châu.”

Ta vội kéo Phúc Bá qua một bên thám thính: “Sao người lại nói như vậy? Tiểu tử kia là ai?”

“Hồi bẩm lão gia, ngài biết mình chủ võ lâm Giang Nam họ gì không?”

“Biết, Tiểu Nguyễn có từng nói qua, họ Trác thôi.”

“Tên của tiểu tử kia, gọi là Trác Phi Văn.”

“Ách, hắn là hài tử của mình chủ Giang Nam.....”

“Không, hắn chính là mình chủ Giang Nam.”

Ta kinh ngạc, “Còn trẻ như vậy?! Hắn hẹp hòi vậy sao? Chẳng lẽ chỉ bởi vì Tiểu Kỉ đắc tội, hắn liền không cho Tiểu Kỉ rời khỏi Tô Châu?”

Phúc Bá hắc hắc cười, “Trác gia là võ lâm thế gia, hài tử sau khi trưởng thành đều được trưởng bối ban cho một chiếc ngọc bội. Nếu bọn họ đem ngọc bội đưa cho người khác, có nghĩa là nhận định người này là bầu bạn cả đời.”

Ta sợ tới mức ngây người, vội quay đầu nhìn Trác Phi Văn. Hắn đang dịu dàng vô cùng cười với Tiểu Kỉ: “Ta ở tại An Thuận khách điểm, bây giờ còn có chút sự tình phải xử lý, đợi tối muộn một chút sẽ tới tìm người.” Nói xong còn kèm theo một ánh mắt đầy tình ý, mang theo thuộc hạ yên lặng rời đi.

Tiểu Kỉ không rõ ý này, quay đầu không để ý tới. Tề Tề cùng Tiểu Thiên nhảy qua nhìn chiếc ngọc bội được đổi lại trên tay hắn.

“Nhưng mà.... nhưng mà....” Ta lắp bắp nhỏ giọng nói, “Hắn hôm nay mới lần đầu tiên gặp Tiểu Kỉ mà, sao có thể đột nhiên nhận là bầu bạn cả đời được?”

“Có lẽ không phải lần đầu tiên gặp mặt....” Phúc Bá trầm tư nói.

“A?”

“Chuyện kể rằng Trác Phi Văn bốn năm trước từng trúng chí sát chi độc của ma giáo, tất cả mọi người đều nghĩ hắn nhất định sẽ chết. Sau lại không biết được người nào cứu, độc cũng được giải trừ. Phải có được công phu giải độc như Tiểu Kỉ mới có thể....”

“Nhưng Tiểu Kỉ dường như hoàn toàn không nhận ra hắn mà.”

“Người trúng chí sát chi độc, bộ dạng sẽ trở nên dị thường dữ tợn đáng sợ. Cho dù giải được độc, cũng phải mất hơn một năm mới có thể hồi phục nguyên trạng. Nếu Tiểu Kỉ rời đi trước khi hắn hồi phục, đương nhiên sẽ không nhận ra được.”

Cái miệng của ta mở thành hình tròn, nửa ngày cũng không khép được. Tiểu Thiên đột nhiên chỉ về phía góc đường kêu lên: “Cha xem kìa, đại ca cùng một người béo phì đang đi tới.”

Ta bình tĩnh lại vừa thấy, quả nhiên là Tịch Viêm, bên cạnh đi theo một người mặc bố y(2) màu đỏ tím mập mạp.

“Đừng nói lung tung,” Tề mẩu nhéo Tiểu Thiên một cái, “Đó là Thái thú bản thành Vu Triều Tông đại nhân.”

Tề Tề lắp bắp kinh hãi, kéo tay ta nói: “Tịch bá bá.... Đây là cái người nấu đồ ăn ngon đến mức khiến cho Tịch Nguyễn muốn thành thân sao? Tịch Nguyễn ở nhà có phải hay không chưa được ăn no bao giờ, bộ dạng như vậy hắn cũng muốn lấy?! Ngài không phải nói Thái thú Tô Châu là một văn nhược thư sinh sao? Văn nhược thư sinh không phải diện mạo hắn là trắng trẻo như bánh bao sao?”

Ta sâu xa nói: “Tề Tề à, trên đời này sự tình không phải lúc nào cũng là tuyệt đối, ngẫu nhiên cũng sẽ có một, hai văn nhược thư sinh diện mạo giống thịt nướng.”

Lúc này Tịch Viêm đã đến gần, hỏi: “Mọi người sao lại đứng hết ở cửa khách điểm như vậy? Mau tới bái kiến Thái thú đại nhân.”

Vu Triều Tông tính tình rất hoà nhã, cười tủm tỉm hoàn lễ nói: “Các vị là khách ở xa tới, tối nay tại hạ sẽ đích thân xuống bếp chiêu đãi các vị, không biết mọi người muốn ăn gì? Cứ việc nói ra!”

Mấy người chúng ta đưa mắt nhìn nhau, một lát sau đồng thanh kêu lên: “Muốn ăn thịt nướng...”

(1) Nhân yêu: Nửa nam nửa nữ.

(2) Bồ y: Quần áo vải bình thường.

12. Quyển 2 - Chương 2

Bữa tiệc thịt nướng buổi tối quả thực mỹ vị vô cùng, đến nỗi chúng ta mỗi người đều muốn cắn rụng đầu lưỡi của mình. Tề Tề tay trái một xiên, tay phải một xiên, miệng lẩm bẩm: “Ăn ngon thật nha, chẳng cần quan tâm diện mạo của hần, ta cũng muốn lấy hần...”

Tề mẫu hằm hằm ném cái đĩa xuống đất.

Đang lúc ăn uống cao trào, Vu Triều Tông thở dài một hơi, cảm khái nói: “Trước kia Tịch nhị gia mỗi lần đến đều giúp đỡ ta rất nhiều, không thể tin được tai hoạ bất ngờ, hiện giờ sẽ không thể gặp lại hần được nữa.”

Ta lập tức ghen thịt gà, Phúc Bá vội lại đây vỗ lưng.

Tịch Viêm ngữ khí nặng nề nói: “Vu đại nhân, gia phụ vì việc xá đệ bệnh nặng, hiện giờ thật vất vả mới có lại nụ cười, mong đại nhân không nên nhắc lại chuyện xưa.”

Vu Triều Tông lập tức hoảng sợ đứng dậy giải thích, “Đều là tại hạ nhất thời suy nghĩ không chu toàn, mong lão gia không cần lo lắng..... Đúng rồi, ngày mai chính là tái ca hội của Tô Châu, đây chính là sự kiện trọng đại ba năm một lần. Các vị không ngại cũng đi giải sầu thế nào?”

Tịch Viêm thở dài: “Gia phụ tâm tình không tốt, tái ca hội gì đó hiển nhiên không có lòng dạ nào đi nghe...”

Ta nhất thời sắc mặt cứng đờ.

“Nhưng là xá đệ luôn luôn hiền hiếu, hần ở trên trời có linh cũng sẽ không muốn phụ thân vì tưởng niệm hần mà buồn bực không vui, vậy nên ta đã khuyên nhủ gia phụ rất lâu, người rốt cuộc cũng đã đáp ứng.”

Ta lặng lẽ thở ra một hơi, nhai hết cái nấm hương.

—*—

Ăn cơm tối xong, mọi người tự động về phòng. Tịch Viêm cùng Vu Triều Tông hàn huyên. Ta một mình ngồi gỡ hoa lụa ra sắp xếp lại một lần, cười tủm tỉm ngẫm nga một điệu dân ca.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, ta đáp một tiếng tiến vào, quay lại, Tiểu Thiên cầm giấy bút đứng ở trước mặt. “Cha...”

“Sao vậy?”

“Ừm, con viết thư cho Kinh Hoài ca, có mấy chữ không biết...”

“Đưa ta xem nào.” Tiếp nhận tờ giấy viết thư, mở ra xem, bên trên chỉ có một đoạn nho nhỏ:

“Kinh Hoài ca (ba chữ viết được không tồi, xem ra được luyện tập có khác), biệt lai vô dương (dạng)? Lúc gần đi huynh muốn đệ mỗi ngày nhớ huynh mười bảy, mười tám thiên (lần), nhưng mà đệ không có làm được, thực xin lỗi. Chủ yếu là bởi vì vài ngày nay đệ thực khổ khổ, luôn thấy buồn ngủ, lúc ngủ cũng không hay nằm mơ, mà nằm mơ cũng không nhất định mơ thấy huynh, cho nên không được mười bảy, mười tám thiên (lần), nhiều nhất chỉ có hai, ba thiên (lần). Cả nhà đã đến thành Tô Châu, tối hôm nay ăn chính

là __ (chỗ này có cách hai khoảng, có thể hai chữ thịt nướng văn chương thánh hiền không thường dùng, cho nên không biết viết), ăn ngon vô cùng, đệ nghĩ nếu có thể cùng huynh ăn sẽ càng ngon hơn. Ngày mai cả nhà đi nghe hàn (tái) ca (ca)(4) hội, phụ thân thích vô cùng, cha mua rất nhiều hoa, nhưng mà rất rẻ, đưa lão bản một đồng vàng, lão bản còn lênh (thối) lại tiền. Huynh cho đệ một đồng vàng, đệ còn chưa có cơ hội tiêu, vốn hôm nay ở trên __ (phổ) muốn mua một cái túi tiền tặng cho huynh, nhưng Tiểu Kỉ nói hoa văn phía trên không có thắm mĩ, đệ hỏi hấn hoa gì có thắm mĩ, hấn nói thắm mĩ này chỉ có thể tự nhất (lĩnh) hội, không thể muối (nói) ra, đệ nghe không có hiểu, huynh có hiểu không?” Cuối thư, còn vẽ hai củ khoai tây.

Ta xoa đầu tiểu nhi tử, khen: “Viết không tồi.” Đề bút giúp nó sửa lại.

“Nhưng mà nhị ca nói với con đây là văn nói(3)...., lúc con viết rất cẩn thận, căn bản không hề có một giọt nước miếng....”

“Đừng để ý tới nhị ca, Lâu Kinh Hoài sẽ thích đọc văn nói của con.”

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật. Tiểu Thiên à, con vẽ hai củ khoai tây lên thư làm gì?”

“Không phải khoai tây, đó là một con hổ và một con dê. Con tuổi hổ, Kinh Hoài ca tuổi dê, huynh ấy dạy con vẽ như vậy.”

“Ách....” Chảy mồ hôi, “Nhìn kỹ lại thì cũng rất... rất giống, vẽ cũng không... không tồi....”

Lúc này Tịch Viêm đi đến: “Đang làm gì đó?”

“Tiểu Thiên viết thư cho Lâu Kinh Hoài.”

Tịch Viêm cầm lên xem một lần, gia chủ chính là biết dạy dỗ hơn Tịch Nguyên, cũng cổ vũ nói: “Viết rất khá, có tiến bộ.”

Tiểu Thiên cười hớn hở lộ cả hai cái răng nanh nhỏ.

“Có điều.... Tiểu Thiên à, ở phía cuối đệ vẽ hai cái bánh nướng làm gì?”

Ta cản lại không kịp, Tiểu Thiên chảy nước mắt rào rào, nhào vào trong lòng ta.

Đêm đó ta cùng tiểu nhi tử ngủ chung. Không nhớ rõ ban đêm có đá nó xuống giường không.

—*_—

Tái ca hội được tổ chức trên một bãi cỏ rộng mênh mông ngoài thành, quả thực là biển người tấp nập. Những người có uy tín địa vị đều dựng lều xung quanh sân khấu, treo cả danh hào(3). Chúng ta rất nhanh phát hiện vấn đề gặp phải.

“Lều của người nhỏ thế này, tối đa cũng chỉ chứa được hai người, chúng ta nhiều người như vậy làm sao mà ngồi.” Tề Tề trừng mắt nhìn Vu Triều Tông.

Thái thú Tô Châu lau mồ hôi trên khuôn mặt béo tròn, lo lắng nói: “Thật ngại quá, mỗi lần tái ca hội, tất cả các nhân vật có tiếng lân cận thậm chí cả hoàng thân quốc thích cũng tụ tập như thế, hạ quan chỉ là một Thái thú mà thôi, bởi vì là quan phụ mẫu bản thành nên mới có được một cái lều nho nhỏ, đúng là ngồi không được mấy người. Cũng tại ngày hôm qua nhất thời không nhớ tới chuyện này....”

“Nếu không đại gia cùng lão gia cứ vào lều của Vu đại nhân ngồi đi, mấy người chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác?” Phúc Bá nói.

Ta vừa nghĩ tới ngồi cạnh Vu Triều Tông phải giả bộ không vui, lập tức kéo mào sa che mặt, nói: “Không cần.... ta muốn ngồi cùng mọi người....”

Đúng lúc này, một giọng nói sang sảng vang lên: “Các vị, tại hạ đêm qua tới Phúc Lâm khách điểm bái phỏng, không khéo các vị lại tới phủ Thái thú, hôm nay lại gặp mặt tại nơi này, cũng xem như may mắn.”

Chúng ta nhìn lại, vị cảm y thanh niên Trác Phi Văn chậm rãi bước tới, khuôn mặt tươi cười.

Tịch Viêm chấp tay nói: “Nguyên lai là Trác minh chủ, lâu ngày không gặp, vẫn là phong thái như trước.”

Trác Phi Văn cười nói: “Tịch huynh khách khí. Lần trước chia tay ở Giang Nam ta đã nói qua, may mắn Tịch huynh không phải người trong võ lâm, nếu không tại hạ cũng chưa chắc đương nổi chức vị võ lâm minh chủ hữu danh vô thực này....”

“Trác minh chủ khiêm tốn, người tuổi còn trẻ đã có một thân tu vi tuyệt hảo, Tịch mỗ nào dám so sánh?”

“Ha ha, lời này người khác nói thì không sao, Tịch huynh người mới là chân nhân bất lộ tướng...”

“Ha ha, ở trước mặt Trác huynh, nếu không cẩn thận biểu hiện chỉ sợ sẽ lại thành lộ cái xấu.”

“Ha ha, Tịch huynh mà lộ cái xấu, trừ phi bầu trời hạ hồng vũ.”

“Ha ha, Trác huynh luôn coi trọng như vậy....”

Phúc Bá vội khụ hai tiếng cắt ngang mấy lời khách sáo giả mù sa mưa của hai người này, trực tiếp sáng khoái hỏi: “Trác công tử, xin hỏi người có bảy chỗ trống không?”

Trác Phi Văn đưa tình liếc nhìn Tiểu Kỉ trả lời: “Không có....”

Ta ngắt.....

“Ta có tám chỗ trống, nếu như có thể cho phép ta....”

“Cứ như vậy đi, người ngồi cạnh Tiểu Kỉ!”

“Vì cái gì hẳn phải ngồi bên cạnh ta?!” Tiểu Kỉ phần nộ kháng nghị, “Để hẳn ngồi cùng Tề mẫu ấy!”

“Tiểu huynh đệ, người xem đây là cái gì?” Trác đại minh chủ từ trong tay áo lấy ra một bông hoa.

Đôi mắt Tiểu Kỉ lập tức mở to, “Đây là kì được tàng tường hoa trăm năm khó gặp, người từ đâu lấy được?”

“Ở đây đông người, chúng ta vào lều ngồi xuống, ta sẽ chậm rãi nói cho người được không?”

“Lều của người ở đâu?”

Trác đại minh chủ phong độ nhanh nhẹn dẫn đường, cầm bông tàng tường hoa vẫy vẫy, Tiểu Kỉ bất tri bất giác liền đi theo. Chúng ta từ biệt Vu Thái thú rồi theo sau cách xa một khoảng. Được nửa đường Tịch Thiên chỉ một cây đại thụ cách đó không xa: “Con cảm thấy ngồi ở chỗ kia xem còn tốt hơn ngồi lều.”

“Nếu tam gia thích ngồi trên cây, để lão nô cùng đi với tam gia cũng được.” Phúc Bá kính cẩn đáp.

“Nhưng mà....” Trên cây đã ngồi đầy người rồi.

Phúc Bá kéo Tịch Thiên đến phía dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn lên trên một chút, lại cúi đầu nhỏ giọng: “Thật kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ không phát hiện thân cây đã gãy sao?”

Tịch Thiên kinh hãi: “Cao như vậy, ngã xuống nhất định đau chết mất.”

Người trên cây nghe vậy hoảng sợ, vội nhảy xuống dưới nhìn xem. Vừa mới nhìn một chút liền phát hiện hai người kia đã vững vàng ngồi ở trên cành cao nhất.

Ta nhin cười bám vào tay Tịch Viêm, hướng Phúc Bá và Tiểu Thiên vẫy tay, bước vào lều của Trác Phi Văn. Đêm hoa lệ ngày hôm qua mưa chất đọng ở trong góc, hưng phấn mà nắm sẵn mấy bông trong tay.

“Còn chưa có bắt đầu đâu, ngài kích động cái gì?” Tề mẫu vừa nói một câu, một hồi tiếng nhạc vang lên, trên sân khấu xuất hiện một vị trung niên nữ tử.

Ta hét lên một tiếng, dùng sức ném một cành hoa lụa lên.

Tịch Viêm vội ôm ta vào trong lòng, trách mắng: “Người nhìn rõ đi, đó là người điều khiển chương trình, không phải danh ca, người ném bảy hoa lụa lên làm gì!”

Người điều khiển chương trình kia có thể là lần đầu tiên gặp người cho nàng hoa lụa, sững sờ một chút, nghiêng người tào nhả bái tạ ta, ngọt ngào cười: “Đa tạ các vị bằng hữu, các vị đại nhân đường xa mà đến

tham gia tái ca hội Tô Châu lần này. Đại hội lần này gồm mười sáu ca phường sở hữu hai mươi vị hồng bài ca nữ tham gia trận chung kết, tranh đoạt ngôi vị Hoa khôi. Chúng ta hãy cùng nhau chờ đợi!”

Người xem nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ.

“Đầu tiên, lên sân khấu biểu diễn chính là Hoành Ba cô nương của Trữ Châu Vũ Âm ca phường!”

Một vị tuổi trẻ nữ tử thân mặc áo màu nước duyên dáng đi lên sân khấu. Ta lập tức nhảy dựng lên, lại ném một cành hoa lụa đi.

“Còn chưa có bắt đầu hát, ngươi lại làm loạn cái gì!” Tịch Viêm vừa tha ta trở về, vừa chỉnh lại mạo sa che mặt bị lệch, kéo xuống ghế ngồi.

Hoành Ba cô nương hát chính là một làn điệu dân ca hái sen của Giang Nam, âm sắc ôn nhu ngọt ngào, giống như thanh âm của thiên nhiên. Chỉ mới hết một đoạn, đã có hơn trăm cành hoa lụa đồng thời được ném lên sân khấu.

“Hay lắm, hay lắm!” Ta vỗ tay bộp bộp tán thưởng, vừa quay đầu lại, “Ah, sắc mặt mọi người sao lại khó coi như vậy? Nàng hát rất hay mà...”

“Lão gia,” Tề mẫu dù cách một tầng hoá trang vẫn có thể nhìn rõ trên trán nổi gân xanh, “Ngài không thể chỉ im lặng lắng nghe thôi sao, không cần phải hát cùng với nàng đâu!”

“Ta kim lòng không nổi! Chỉ lắm bả nhỏ xíu thể thôi, có cần phải nghiêm trọng vậy không?”

“>_<>”

“Cha,... người xem, nhận ra cái này không?” Tịch Viêm vỗ tay.

“Bánh hoa quế!” Không tốt, nước miếng đều nhỏ xuống rồi.

“Từ giờ trở đi, nếu người không mở miệng hát cùng, chờ tái ca hội chấm dứt, liền cho người ăn một cái...”

“Tiểu Viêm, ngươi thật tốt! Ta cũng không thể ăn trước một cái làm đặt cọc sao...”

“Không được!”

“>_<.....” ta=”” suy=”” sụp=”” bả=””>”

Tịch Viêm thở dài một hơi, dùng đầu ngón tay véo một miếng bánh nhỏ đưa đến miệng ta. Ta vui mừng quá đổi, nhanh chóng há miệng cắn. Vừa thấy trên đầu ngón tay hấn còn dính một chút bánh, vội túm lấy tay hấn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái.... Thật sự chỉ là liếm nhẹ một cái thôi, ai ngờ Tịch Viêm lại giống như bị điện giật sắc mặt biến đổi, đẩy mạnh ta ra, rút tay về. Ta bất ngờ không kịp đề phòng, bị đẩy ngã về phía bên cạnh, đụng vào vai của Tiểu Kỉ. Cả người hấn vừa mới lệch ra một chút, Trác Phi Văn lập tức đưa tay kéo vào trong ngực.

Ta dè lên phía trên Tiểu Kỉ, ngơ ngác nhìn Tịch Viêm, căn bản đã quên phải đứng lên. Từ nhỏ đến lớn, cho tới tận bây giờ hấn cũng chưa từng thô bạo đối với ta, gần đây đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Xem ra không thể mặc kệ được.....

“Tịch lão gia, lão nhân gia ngài không muốn đứng lên, cũng không thể trước cho ta đứng lên đã sao?!” Tiểu Kỉ cắn răng nói.

Ta kinh ngạc đứng dậy, nhìn Tịch Viêm quay mặt sang một bên, trên sân khấu lại đi ra một ca nữ nữa, nhưng ta đã không còn hứng nghe.

“Tề mẫu, ngươi theo ta ra ngoài một chút.” Ta kéo Tịch Nguyên ra khỏi lều, tìm được một cái ngõ ngách dừng lại, bày ra bộ dáng phụ thân đích thực đã nhiều năm không dùng, nghiêm mặt hỏi: “Người thành thật nói cho phụ thân, đại ca ngươi gần đây có xảy ra chuyện gì gạt ta hay không?”

“Không có.”

Ta trừng mắt hấn. Đùa à, đều là tiểu hài tử được ta ôm từ thuở còn thơ, bình thường lười quan tâm, nhưng thời điểm quan trọng không ra mặt, phụ thân ta đây cũng chẳng cần làm nữa.

“Tiểu Nguyễn, người có muốn ta nói với Tề Tề chuyện lần đầu tiên người cầu hôn A Hoa sau thôn không?”

“... Ách,... kỳ thật việc của đại ca cũng không phải gần đây mới ra, khá lâu rồi. Nhưng mà lần này dường như đặc biệt nghiêm trọng.”

“Là chuyện gì vậy? Người nói mau.”

“Chuyện này vẫn là tự đại ca nói mới tốt...”

“Hay là Tề Tề thích nghe chuyện người tám tuổi còn đái dầm rồi giả hoá cho Tiểu Thiên...”

“>_<.....>

“Vậy nói đi!”

“Đại ca thăm mền một người,... nhưng mà người này có thể vĩnh viễn cũng sẽ không đáp lại tình cảm của đại ca, cho nên huynh ấy rất buồn...”

“A? Là kẻ nào nông cuồng như vậy, dám không để ý đến lão đại nhà ta?”

“Cha có biết đấy...”

Ta nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nghĩ nghĩ. Nếu Tịch Nguyễn nói người kia có thể sẽ không đáp lại tình cảm của Tịch Viêm, nghĩa là hai người có chướng ngại khó vượt qua, như vậy loại trừ đến loại trừ đi, có khả năng nhất chính là...

“Phượng hoàng nữ?”

Tịch Nguyễn ngã xuống đất. “Cha, ngài đừng suy đoán lung tung. Thường thức của đại ca mới không thấp như vậy đâu. Ta gợi ý cho ngài một chút, người kia.... là nam nhân...”

Ta kinh ngạc hoảng sợ: “Không thể nào, chẳng lẽ Tiểu Viêm muốn cùng Tiểu Thiên tranh đoạt Lâu Kinh Hoài?”

“>_<>

“Rốt cuộc là ai thôi?!”

“Người kia á, từ nhỏ đã được đại ca đặt ở trong lòng. Hắn đại sự thông minh, việc nhỏ thì hồ đồ, mềm lòng, ưa khóc, luôn bên vực người nhà, vô cùng thích ăn đồ ngọt. Người như vậy, trên đời có mấy người?”

Ta nhất thời ngây người, tóc từng sợi từng sợi dựng ngược lên, rồi lại từng sợi từng sợi đổ sụp xuống.

“Cha.... Cha.... Ngài đừng dọa người nha, mau hít thở!!”

Ta há to mồm hít một hơi, hét lớn: “Không! Thở! Được!”

“Vì cái gì không thở?”

“Đó là loạn luân nha!!!!”

Tịch Nguyễn lập tức bịt miệng ta lại, “Ngài nói nhỏ chút! Loạn cái gì luân? Mấy hôm trước Phúc Bá nói cho ta biết, mẫu thân của đại ca là dưỡng nữ, một chút quan hệ huyết thống cũng không có. Hơn nữa, dù sao cũng không cần sinh con, đi nhặt về là được, ngài để ý nhiều như vậy làm gì?”

“Cho dù là như vậy cũng tuyệt đối không có khả năng! Sự phụ ta sẽ đánh chết Tiểu Viêm đó! Hơn nữa, hai người bọn họ ngao du khắp nơi, đã nhiều năm không có tin tức, ai biết hiện tại bọn họ đang ở chỗ nào, căn bản tìm không thấy người đâu.”

“..... Cha, ngài đang nói gì đấy? Ngài rốt cuộc có hiểu rõ người ta đang nói đến là ai không?”

“Ta đương nhiên hiểu được. Đại sự thông minh, việc nhỏ hồ đồ, mềm lòng, ưa khóc, bên vực người nhà, thích ăn đồ ngọt thôi. Người đều nói rõ ràng như vậy, ta sao có thể không biết, người như vậy trên đời căn bản không có người thứ hai!”

“A? Vậy ngài nói thử xem, người đó là ai?”

“Đương nhiên là phụ thân của ta, ngoại công của Tiểu Viêm rồi!”

“>_<>”

“Tiểu Nguyên?... Tiểu Nguyên! Sao ngươi lại ngắt đi vậy? Người đâu.....”

Tịch Nguyên suy yếu túm lấy tay ta, rên rỉ: “... Cha,... ngài thật là.... Không hề tự mình hiểu lấy,... ta đã gợi ý rõ ràng như vậy. Ý của ta, người mà đại ca thích chính là chỉ ngài, ngài, là ngài đó! Hiểu rõ chưa?”

Ta chớp mắt liên tục, vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi, “Hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ cần không phải phụ thân của ta, những người khác đều dễ nói. Làm ta sợ muốn chết, nếu như là phụ thân của ta, thế thì thật sự là một chút hy vọng thành công cũng không có, ta không nỡ thấy Tiểu Viêm thảm như vậy. Người vừa mới nói là ai cơ? Ai là Lí... Lí Nghê Nghê... tên khó đọc quá....”

Tịch Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là ngài! Cái người đang đứng trước mặt ta đó! Là ngài!”

“Ta....”

“Đúng!”

“Ngươi nói là ta....”

“Đúng vậy!”

“Ta?!!!!” Ta nhảy dựng lên, lập tức lại ngớ người ngây ngốc.

Tịch Nguyên thở dài một hơi, “Ta sẽ không nói gì với đại ca, ngài cũng có thể tiếp tục giả như không biết. Nhưng mà, ta vẫn hy vọng ngài có thể nghiêm túc suy nghĩ một chút. Là ngài so với gia gia thì tốt hơn nhiều đúng không? Ta đi về trước....”

Tiếng bước chân của thứ nam đã đi xa. Ta ngồi xồm xuống đất ôm đầu, chuẩn bị nghiêm túc suy nghĩ một chút, có điều hơn nữa ngày trôi qua đầu óc vẫn trống rỗng, không biết nên nghĩ cái gì mới ổn. Trên sân khấu lại lục tục đi ra vài ca nữ nữa biểu diễn, đầu óc nếu đã trống rỗng, ta liền cứ ngồi xồm ở đó vùi đầu nghe hát, chân bắt đầu tê rần.

“Vị huynh đài này, xin hỏi ngươi vẫn ổn chứ?” Một giọng nói hoà nhã vang lên bên tai, ta ngẩng đầu, cách mạo sa nhìn ra. Là một người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, một thân áo gấm xanh nhạt, mặt mày nhã nhặn, làm người ta gặp mà dễ quên.

Ta vội đứng dậy, không ngờ bởi vì đầu gối mỗi nhừ, loạng choạng một chút liền ngã về phía trước, may mắn được người thanh niên đó nhanh tay đỡ lấy, có điều mạo sa trên đầu bị rơi xuống đất.

“Đa tạ người.” Ta gật đầu cảm tạ, thấy hắn ngơ ngác nhìn mặt mình, đưa tay chọc chọc hắn, hỏi, “Người sao vậy?”

“... Không.... Không có gì.... Người ngồi ở lều nào? Ta đỡ người trở về?”

“Ta ngồi ở lều của Trác Phi Văn công tử, không cần phiền người, ta tự mình đi cũng được.”

Người thanh niên ngăn ra, sắc mặt hơi có chút trắng bệch, chần chừ hỏi: “Theo ta được biết, lều của Trác công tử tiếp đãi chính là cả nhà Tịch đại nhân nguyên Thái thú Dương Châu tới, xin hỏi ngài chính là Tịch lão thái gia phải không?”

Ta lắp bắp kinh hãi. Phàm là người lần đầu gặp mặt ta, chưa có ai ngay từ đầu đã nhận ra ta là phụ thân, đứa nhỏ này nhãn lực không tồi nha.

“Ta từng nghe hắn miêu tả dáng vẻ của ngài.... Hắn một chút đều không có khoa trương, ngài thật sự, rất đẹp....”

“Người quen biết Tiểu Viêm hay Tiểu Nguyên nhà ta? Người tên là gì vậy?”

“Ta....” Người thanh niên do dự một lúc lâu, cắn răng nói, “Ta họ Nguyên, gọi là Nguyên Mẫn....”

Ta nghĩ nghĩ, cái tên này cũng không thấy có gì khó nghe, sao đứa nhỏ này nói ra khó khăn như vậy? Đang lúc cảm thấy kì quái, đột nhiên nghe được giọng của Tịch Viêm cách đó không xa: “Cha, Tề mẫu nói người đi ngồi trên cây cùng Tiểu Thiên, sao lại chạy đến chỗ này?”

Ta khụ một tiếng, cố gắng làm cho giọng của mình tự nhiên một chút: “Ta đang chuẩn bị đi tới đó đây.”

“Ta đưa người đi.” Tịch Viêm lại gần đỡ lấy ta xoay người bước đi, dường như căn bản không phát hiện bên cạnh còn đứng một người nữa, ngay cả khóe mắt cũng không liếc nhìn người ta một cái.

“Viêm huynh,... biệt lai vô dạng?” Nguyên Mẫn tiến lên trước một bước, run giọng nói.

“Hoàn hảo, không có bị người đuổi tận giết tuyệt.”

“Viêm huynh, lệnh đệ sự tình ta cũng mới biết được...”

“Xá đệ nhất giới thương nhân, chuyện của hắc không nhọc thể tử quan tâm.” Tịch Viêm lạnh lùng nói, kéo ta nhanh chóng rời đi.

Trong đầu ta chợt loé sáng, bật thốt lên “Ah” một tiếng. “Nguyên” là quốc họ, Tịch Viêm lại xưng hắc là thể tử điện hạ, nguyên lai vị Nguyên Mẫn này, chính là hài tử của Bắc Định Vương kẻ đã phái người giết Tịch Nguyên! Nhưng mà xem ra....

“Tiểu Viêm, thể tử này không giống người xấu mà.” Chờ đi xa sau, ta nhỏ giọng nói.

“Hắc nguyên bản không phải người xấu, chính là phụ thân quá nóng lòng muốn tranh giành ngôi vị Hoàng Đế. Năm đó ta vào kinh đi thi quen biết hắc, hai người cũng coi như chơi thân, có điều vì an toàn của Tiểu Nguyên, không thể tiếp tục qua lại với hắc.”

Chỉ là chơi thân? Ta quay đầu lại nhìn xem thân hình đang dần dần nhỏ đi, bóng người ngậy ngốc đứng ở chỗ cũ. Xem ra vị Bắc Định thể tử này vô cùng thích Tiểu Viêm của ta, nếu chỉ là quen biết, hắc sao lại khổ sở thành như vậy chứ.

“Cha....”

“Ừm?”

“Có phải Tiểu Nguyên đã nói gì với người không?”

Tim lập tức đập dồn dập.”Không.... Không có đâu....”

“Cha.... Tiểu Thiên khi nói dối, biểu hiện là gì?”

“Nó nói dối mặt sẽ đỏ.”

“Còn Tiểu Nguyên?”

“Tiểu Nguyên khi nói dối nhất định sẽ sờ cằm.”

“Còn ta?”

“Người nói dối sẽ không dám nhìn vào mắt người khác.”

“Vậy còn người?”

“Ta....” Ta ngẩn ngơ, nhanh chóng buông ra góc áo đã bị vò thành một đống, lấp bấp giải thích, “Ta không có nói dối, Tiểu Nguyên.... thật sự không nói gì...”

“Vừa rồi ta đẩy người như vậy, bị đụng có đau không?” Tịch Viêm thật sâu nhìn ta, ánh mắt dịu dàng vô cùng.

Cái mũi chua xót, ta nhào vào lòng Tịch Viêm: “Tiểu Viêm, nếu ta vẫn đem mình trở thành phụ thân của người, người sẽ không nguyện ý ở cùng một chỗ với ta nữa đúng không? Ta không muốn rời xa người, ta muốn vĩnh viễn ở cùng người....”

Tịch Viêm than nhẹ một tiếng, vuốt ve đỉnh đầu của ta, “Ta sẽ không rời bỏ ngươi. Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, tất cả mọi chuyện, ta sẽ nghĩ cách giải quyết, ngươi chỉ cần tin tưởng ta là được rồi, chúng ta sẽ bước từng bước một.”

“Cái gì gọi là bước từng bước một?”

“Tỷ như bước đầu tiên, từ giờ trở đi, chỉ cần không có ngoại nhân, ta sẽ không gọi ngươi là cha nữa.”

“A?”

“Đừng nóng vội. Ngươi xem, ta vẫn đối đãi với ngươi như trước kia, ngươi cũng đối đãi với ta như trước kia, chúng ta không có gì thay đổi hết. Chỉ khác một cái xưng hô mà thôi, có gì quan trọng đâu?”

“Vây,... ngươi muốn gọi ta là gì?”

“Như vậy đi, để ngươi không cảm thấy đột ngột, chúng ta tìm một cách xưng hô trước kia ngươi quen thuộc....
Ừm,... mẫu thân bình thường gọi ngươi thế nào?”

“Tiểu ngọc qua.”

“Ách.... Cái này không được, thế còn phụ thân, ngài gọi ngươi thế nào?”

“Tiểu đệ.”

“Ách.... Đây cũng không được, còn ngoại công? Ngài gọi ngươi là gì?”

“Cục cưng....”

“Ách.... Đây vẫn không được, đúng rồi, sư phụ ngươi, ngài gọi ngươi như thế nào?”

“Bảo bối....”

“>_<....” tịch=”” viêm=”” xanh=”” cả=””>

Ta nhanh chóng trấn an hắn: “Ngươi chọn trong tên của ta từ nào ngươi thích nghe thuận miệng là được. Ngươi vẫn còn nhớ rõ tên của ta chứ?”

Lúc này hai chúng ta đã rời xa đám đông, Tịch Viêm kéo ta ngồi xổm xuống, lấy một cành cây viết lên mặt đất ba chữ “Việt Lăng Khê”, ngắm nhìn trong chốc lát.

“Ngươi thích chữ nào?” Ta hỏi.

“Đã nhiều năm đem ba chữ này chôn giấu thật sâu, hiện tại thoát nhìn cũng không giống tên của ngươi nữa.”

Ta nghiêng đầu nhìn nhìn, cũng cảm thấy được thật xa lạ. Mọi người trước kia đều gọi ta lung tung, cho nên cái tên này rất ít khi dùng. Nhớ tới ba chữ này được sử dụng nhiều nhất, lại vẫn là năm đó trong các thư từ khâm mệnh thông tập truy bắt cùng với trên các bảng cáo thị.

“Chữ Khê này đã lấy từ đồng âm đến làm họ của chúng ta, vậy nên ta sẽ gọi ngươi là Lăng đi.”

“Tốt, sư huynh của ta trước đây cũng gọi ta như vậy.”

“Vây sao ngươi không nói sớm?”

“Ngươi lại không có hỏi sư huynh....”

“>_<>

(1) Chỗ này Tiểu Thiên viết nhầm chữ ca () là ca hát thành ca () nghĩa là anh.

(2) Khẩu thủy thoại () nghĩa là văn nói miệng, () cũng có nghĩa là nước miếng, Tịch Thiên không hiểu nên tưởng là Tịch Nguyên nói mình làm văng nước miếng lên thư.

(3) Danh hào: Danh hiệu, tước vị.

13. Quyển 2 - Chương 3

Hai người chúng ta đang trò chuyện, đột nhiên từ phía đám đông nghe ca nổi ra một trận âm thanh náo động rung trời. Ta vội vàng kéo tay Tịch Viêm, la lên: “Nhất định là có người nổi danh lên sân khấu, chúng ta mau đi xem đi!”

Tịch Viêm mỉm cười, đưa tay ôm lấy ta, thi triển khinh công, như một làn gió đáp xuống ngay trước lầu Trác Phi Văn. Chúng ta vừa mới đặt chân xuống đất, chấn tĩnh nhìn lên sân khấu, không khỏi đều lấy làm kinh hãi.

Đứng ở trên sân khấu đúng là Tề Tề. Chỉ thấy hần thân như chim én lướt trên mặt hồ, vòng quanh mấy vị ca nữ chạy tới chạy lui, theo sau là một người áo xanh, bám sát không tha truy đuổi.

“Người nọ là ai? Muốn bắt Tề Tề sao? Tề mẫu, sao người lại đứng chờ ra đây, nhanh đi giúp Tề Tề đi.” Ta vọt vào trong lều, lắc lắc cánh tay Tịch Nguyệt.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Tịch Nguyệt phụng phịu nói, “Đó là tứ ca của hần!”

“Người giận à? Giận cái gì chứ?”

“Tề gia lão tứ vừa xuất hiện, tử tiểu hài tử kia lập tức xoay người bỏ chạy!”

“Thế thì sao?”

“Thế nghĩa là hần liếc mắt một cái liền nhận ra đó là tứ ca của hần!”

“Tề Tề nhận ra tứ ca của hần thì có gì đáng ngạc nhiên?”

“Hần nhận ra tứ ca của hần nghĩa là hần căn bản không có mắt trí nhớ!”

Ta “ah” một tiếng, nhanh chóng trốn sang bên cạnh Tịch Viêm, miễn cho bị cái đuôi cơn lốc quét lằm tới.

Lúc này Tề Tề đã giẫm lên đỉnh của chiếc lều lớn nhất, rồi lại chạy về giữa sân khấu. Tề gia lão tứ hiển nhiên khinh công không bằng hần, đuổi đến thở hổn hển, chống tay ở thất lưng kêu lên: “.... Tiểu.... Tiểu Du.... Không được chạy.... nữa....”

“Huynh không đuổi theo, đệ tự nhiên không chạy nữa.” Tề Tề nghiêm mặt đắc ý nói.

Lời còn chưa dứt, ta đột nhiên cảm giác không khí hướng đó có sự thay đổi, vừa quay đầu, một bóng người màu xám đã không tiếng động nhảy lên sân khấu. Tề Tề kinh hãi vươn người định nhảy lên, lại bị bóng người màu xám giơ tay ra, như thể con rối gỗ bị giật dây bỏ nhào về phía trước bên phải vài bước, hoàn toàn ngã vào lòng tứ ca hần, bị túm chặt lấy.

“Nghiêm quốc sư này tu luyện môn khí công Cách Không Khống Vật, quả nhiên là độc bộ thiên hạ, không người địch nổi.” Trác Phi Văn không biết khi nào đã xuất hiện bên cạnh chúng ta, thản nhiên nói.

“Nghiêm quốc sư! Chuyện nhà chúng ta liên quan gì đến người, sao người lại xen vào?” Tề Tề cả giận nói.

“Hoàng Hậu nương nương có lệnh, nếu gặp được Du thiếu gia, cần phải trợ giúp Duyên thiếu gia, phận làm thần tử, sao dám không theo?”

Tề Tề vừa tức giận vừa lo lắng, hai chân đá loạn xạ, há miệng cắn tứ ca hần. Nhưng mà Tề tứ thiếu gia Tề Duyên tuy rằng khinh công chẳng bằng ai, những công phu khác thì lại vượt xa Tề Tề, dễ dàng liền chế trụ hần không thể động đậy.

“Chỉ là tái ca hội Tô Châu, nhưng lại dẫn tới đương triều quốc sư Nghiêm Khang, nghĩ thế nào cũng thấy có điểm đáng ngờ.” Tiểu Kỉ ở một bên nói.

“Nghiêm Khang đến nơi này cũng không phải để nghe ca đâu.” Trác Phi Văn mỉm cười nói, cái nụ cười này cùng nụ cười quỷ quyết của Phúc Bá khi có chuyện bát quái nhưng cố ý chỉ nói một nửa để khơi dậy sự tò mò của người khác, không khác biệt là bao.

Tiểu Kỉ hừ một tiếng, xoay người bước đi. Trác Phi Văn đưa tay giữ lại hắn, dịu dàng nói: “Người đừng tức giận, ta không nói lấp lửng là được chứ gì. Nghiêm Khang đến nơi đây là vì một thứ đã mất tích từ lâu, Trạm Lô Cổ kiếm.”

Lúc này Tề Tề vừa la hét chói tai vừa bị tha xuống sân khấu, kéo vào một cái lều cách đó không xa. Thân ảnh của Nghiêm Khang nhoáng lên một cái, cũng biến mất không thấy tăm hơi. Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới cảm thấy trong ngực lạnh toát, không ngờ cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tịch Viêm ôm chặt ta, thấp giọng nói: “Quay về lều ngồi đi.”

Chúng ta vừa mới ngồi xuống chỗ của mình, Phúc Bá mang theo Tiểu Thiên thở phì phò chạy vào hỏi: “Không có việc gì chứ? Chúng ta vừa mới nhìn thấy...”

“Không có việc gì, Tề Tề là bị tứ ca của mình mang đi.” Ta cười nói.

“Nhưng mà cha, Tề Tề mất trí nhớ mà, ở chỗ tứ ca hắn có thể hay không bị sợ hãi?” Tiểu nhi tử siêu đồng tình tâm của ta nói.

Cơn giận của Tịch Nguyên bùng lên, gầm một tiếng, đem cái bàn trong lều đập thành một đồng gỗ.

“Tịch gia thật sự là ngọa hổ tàng long, không thể tưởng được một người nữ phó cũng có công lực kinh người như thế.” Trác Phi Văn cảm chén trà vừa được cứu thoát, cảm thán.

“Này, người rốt cuộc có muốn hay không nói chuyện Trạm Lô Cổ kiếm?” Tiểu Kỉ trừng mắt lườm hắn.

“Người muốn nghe, ta đương nhiên sẽ nói.” Trác đại minh chủ ngọt ngào nói, “Trạm Lô Cổ kiếm là thần khí được đúc từ trăm năm trước. Mỗi lần xuất hiện, đều khiến cho giang hồ huyết vũ tinh phong, cho đến vài chục năm trước rơi vào tay giang hồ đệ nhất cao thủ Vị Vị Tử, phong ba mới bình ổn.”

“Những điều người vừa nói, người người đều biết!”

“Tự nhiên là có điều mọi người không biết. Vị Vị Tử tung hoành giang hồ nửa đời, cuối cùng cũng là cùng với một người tri kỉ không biết võ công thoái ẩn giang hồ. Ngài chỉ nhận hai đồ nhi, đại đồ đệ chính là hiện giờ nổi danh khắp thiên hạ Diệp Huyền Sanh,” Trác Phi Văn đắc ý vuốt tóc mái, “Cũng là gia sư.”

“Diệp Huyền Sanh là sư phụ người?” Tiểu Kỉ giật mình hỏi.

“Đúng vậy. Mười ba năm trước gia sư nhận ta làm đồ đệ, đem võ học cả đời truyền thụ cho ta. Ngài thường khen ta có tư chất tốt, trăm năm khó gặp, phẩm hạnh đoan chính, bản tính hiệp nghĩa, lòng dạ bao la, trước sau vẹn toàn....”

“Người đã là đồ tôn của Vị Vị Tử, như vậy Trạm Lô Cổ kiếm là ở trong tay của người?”

“Không có, thanh kiếm này sư tổ không truyền cho sư phụ ta.”

“Vậy người nói cả đồng lớn như vậy làm gì?”

“Ta chủ yếu là muốn cho người biết rõ hơn một chút về tình hình của ta thôi.....”

“>_<>”

Trác đại minh chủ cúi người né một cái tát của Tiểu Kỉ, nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta sẽ nói tiếp. Trạm Lô Cổ kiếm, sư tổ truyền cho tiểu đồ đệ mà ngài yêu thương nhất. Nhưng mà tiểu sư thúc của ta sau khi có được kiếm, rất ít xuất hiện trên giang hồ, có điều có lẽ người cũng đã nghe qua tên của hắn.”

“Nếu hắn ít xuất hiện trên giang hồ, ta làm sao có thể đã nghe qua?”

Trác Phi Văn mỉm cười: “Đương triều quốc sư Nghiêm Khang mười bảy tuổi xuất đạo giang hồ, tung hoành thiên hạ, không người đối địch, ngay cả sư phụ ta cũng chỉ có thể cùng hắn bất phân thắng bại. Vì sao gần mười năm sau lại tiêu thanh biệt tích đâu?”

“Nghe nói hắn là ở đuổi bắt.... A!!??”

“Người đã nghĩ ra?”

“Chẳng lẽ... là sự kiện chấn động kinh thành mười tám năm trước. Đột phá vòng vây của các cao thủ hoàng thất, đánh trọng thương Nghiêm Khang, khâm mệnh đào phạm Việt Lăng Khê, chính là tiểu sư thúc của người?”

“Không sai. Lúc ấy tiểu sư thúc chạy trốn đã lâu, thể năng đã gần cạn kiệt, mà Nghiêm Khang lại được trợ giúp rất nhiều, khí thế đại thịnh. Một trận chiến tuy lưỡng bại câu thương, nhưng Nghiêm Khang chỉ cần quay về thâm cung tĩnh dưỡng mười mấy năm liền khôi phục hoàn toàn, mà tiểu sư thúc của ta cho dù may mắn không chết, chỉ sợ võ công cũng đã phế hết. Sau khi nghe tin, sự phụ ta dốc sức truy tìm cũng không có nửa điểm tin tức, có lẽ tiểu sư thúc hơn phân nửa là đã qua đời.”

“Tiểu sư thúc người..... tại sao lại bị hoàng thất truy bắt?”

Trác Phi Văn dừng lại hớp một ngụm trà, vừa mới chuẩn bị đem chén trà đặt lên bàn, chợt nhớ tới cái bàn đã sớm thành một đồng gỗ, chỉ đành vẫn cầm trên tay.

“Cha, người cũng uống trà đi, Phúc Bá bưng từ bên ngoài vào đây.”

“Không muốn uống...”

“Có muốn ăn một viên hạt thông đường không?”

“Muốn...”

Tịch Viêm bôn ta ăn đường, mọi người tiếp tục im lặng ngồi nghe Trác Phi Văn kể chuyện cũ.

“Phụ thân của tiểu sư thúc ta, chính là người tri kỉ cả đời của sư tổ ta, hẳn từng thu dưỡng một nữ nhi, tên là Nhan Vị Tư...”

“Đệ nhất tài nữ Giang Nam năm đó, sau lại tiến cung làm Thái tử phi, Nhan Vị Tư?” Xem ra Tiểu Kỉ so với Phúc Bá cũng biết không ít chuyện bát quái.

“Đúng vậy. Nhan sư cô luôn thương yêu tiểu sư thúc, sau khi xuất giá vẫn nhất quyết mang theo hắc bên mình. Cho nên tiểu sư thúc trừ bỏ ở bên ngoài rong chơi du ngoạn, liền vẫn ở tại Thái tử phủ. Sau đó Thái tử xảy ra chuyện gì người biết không?”

“Nghe nói phu thê hai người mắc bạo bệnh mà chết, cho nên Nhị hoàng tử kế thừa thái tử vị, hiện giờ chính là đương kim Hoàng Đế.”

“Này chính là một cách nói che dấu tai mắt của người trong thiên hạ mà thôi. Trên thực tế là, lão Hoàng Đế mắc bệnh, Thái tử thể chất yếu nhược, Nhị hoàng tử nắm quyền, lừa Thái tử vào cung giam cầm đến chết, còn muốn truy giết thể tử của Thái tử lúc ấy mới sáu tuổi. Nhan sư cô nằm trên giường bệnh uỷ thác, tiểu sư thúc liền mang theo thể tử cùng một tiểu nam hài khác được thu dưỡng, ba người đột phá vòng vây chạy khỏi kinh thành. Bởi vì người trong thiên hạ đều biết Thái tử tốt bụng thiện lương, Nhị hoàng tử không dám công khai hạ chiếu đuổi giết thể tử, liền thêu dệt tội danh cho Việt Lăng Khê, tuyên cáo thiên hạ tiền trăm hậu tấu. Nhưng chuyện tối hôm nay, vẫn là sống không gặp người, chết không thấy xác.”

“Dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể che giấu tin tức, ta nghĩ tiểu sư thúc của người cho dù còn sống hay đã chết, tất là một thể hệ kì nhân tuyệt đỉnh thông minh.”

“Đúng! Nói rất đúng! Ta cũng cảm thấy như vậy đấy!” Ta lập tức đồng ý.

“Nghe gia sư nói, tiểu sư thúc một khi ngốc nghếch, sẽ ngốc đến khiến người ta không thể tưởng tượng được. Nếu Hoàng Đế phái một kẻ ngốc đuổi theo hắc, chắc chắn là một nhোáng sẽ bắt được ngay, nhưng phái một kẻ tâm tư nham hiểm như Nghiêm Khang, ngược lại sẽ không tới suy nghĩ.”

Nói cái gì? Ta khó chịu cắn xé viên hạt thông đường, bĩu môi. Có điều đường này ăn ngon thật. Nhớ rõ năm đó chạy tới Yến Sơn trấn, đến cửa hiệu mua đường, chọn nửa ngày mới được hạt thông đường, lúc đi ra thì mặt trời đã xuống núi. Truy binh đã sớm phân phát đuổi theo phía trước rồi, vì thế đổi lại hướng khác chạy tiếp.

“Tiểu sư thúc người cũng chưa từng nghĩ đi tìm sự phụ người nương tựa sao?”

“Có hai trường hợp, một là hắc sợ liên lụy gia sư, cho nên không đến. Cái khác chính là...”

“Là gì?”

“Đã quên địa chỉ.....”

Ta gãi gãi đầu. Sư huynh đúng là hiểu ta. Nói thật, hắn ở tại chỗ nào, ta đến bây giờ cũng chưa nhớ được.

“Đã nhiều năm như vậy trôi qua, gia sư cùng ta đều cảm thấy tiểu sư thúc lành ít dữ nhiều. Bởi vì trúng Nhân Uân chưởng của Nghiêm Khang, chưa từng có người qua khỏi. Hiện tại chỉ mong hai hài tử kia có thể may mắn thoát khỏi số kiếp.”

Mấy câu cuối của Trác Phi Văn mang theo ngữ khí thương cảm, trong lòng một mảnh trầm mặc, không khí ngưng trọng, ngay cả Tịch Viêm cũng không biết là nhớ tới cái gì, càng ôm chặt lấy ta.

Ta thừa cơ vò vò tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Còn muốn ăn thêm một viên nữa.”

Tịch Viêm trừng mắt nhìn ta, nhưng dù sao cũng là thời điểm trong lòng thương cảm, lại cầm một viên hạt thông đường đưa tới bên miệng ta, dặn dò: “Chỉ cho ăn một viên này thôi, đợi lát nữa phải ăn cơm.”

“Vậy người chọn viên lớn hơn chút đi...”

Tiểu Kỉ đột nhiên nghĩ đến: “Lạc đề rồi, chúng ta không phải đang nói về Trạm Lô Cổ kiếm sao?”

“Cũng không tính lạc đề. Trạm Lô Cổ kiếm luôn ở bên người tiểu sư thúc, sau khi hắn mất tích cổ kiếm cũng tuyệt tích giang hồ. Gần nhất có tin đồn kiếm này xuất hiện ở Giang Nam, Nghiêm Khang tự nhiên lập tức chạy đến.”

“Sư phụ người có phải cũng phái người tới điều tra chuyện này?”

Trác Phi Văn lắc lắc chén trà trong tay, thản nhiên cười nói: “Xem như vậy.”

“Không đúng...” Ta nhú mày.

“Cái gì không đúng? Chẳng lẽ Tịch lão gia biết chuyện gì khác về Trạm Lô Cổ kiếm?” Trác Phi Văn hỏi.

“Không phải, ta là nói hôm nay rõ ràng là tái ca hội thối, tại sao Tề Tề vừa bị tha xuống sân khấu, đến giờ cũng không có ai lên hát tiếp cả? Cho dù vừa rồi Tề Tề xé rách tấm phong lụa, làm sân khấu nát bét, cũng không thể thu dọn lâu như vậy chứ?”

“Nói vậy cũng quả thực kì quái. Ta đi ra ngoài nhìn xem.”

“Không cần phiền toái như vậy,” Ta khoát tay, “Phúc Bá, người có biết tại sao không?”

“Lão nô biết.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì hầu hết mọi người đều đã hát xong, chỉ còn lại Tình Ti cô nương của Thúy Huyền Lâu. Nàng là Hoa khôi của kì trước, cái giá lớn, đến giờ còn chưa tới đâu.”

“Làm sao người biết?”

“Lão nô vừa tới phía sau sân khấu hỏi thăm.”

“Ách, vậy người có biết Tình Ti cô nương vì sao chưa tới không?” Ta cố ý khó xử Phúc Bá.

“Biết.”

“À?” Ta cả kinh, cái này mà hắn cũng biết? Người ta Tình Ti cô nương cũng không phải vương công quý nữ, hắn hỏi thăm nhiều như vậy làm gì?

“Hắc hắc...” Phúc Bá xảo quyết cười, còn chưa bắt đầu nói, cố ý vô tình liếc nhìn Tề mẩu.

Đang lúc tất cả mọi người im lặng chuẩn bị lắng nghe chuyện bất quái, một bóng người đột nhiên từ bên ngoài xông vào. Bình tĩnh nhìn lại, đúng là Tề Tề.

“Sao người lại chạy về đây?” Tịch Thiên kinh hỉ hỏi, “Tứ ca người đồng ý cho người ở cùng chúng ta rồi à?”

“Ta bỏ được của Tiểu Kỉ vào chén trà của hần, mời hần ngủ một giấc.” Tề Tề vênh mặt, “Bổn thiếu gia muốn đi nơi nào cũng không cần hần đồng ý đâu! Ngay cả phụ thân ta cũng không trông nom nổi nữa là!”

“Tề Tề, người như vậy là không đúng rồi. Hần không phải phụ thân người, hần là ca ca của người đó.” Tịch Thiên không đồng ý nói.

“Ca ca thì sao?”

“Chẳng lẽ người không biết, lời của phụ thân có thể không nghe, nhưng ca ca phân phó thì nhất định phải nghe sao?”

“Tiểu Thiên.....” Ta trên trán toả khói đen, “Ai dạy con như vậy?”

“Đại ca.”

“.....”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Đúng.... Rất đúng....”

Tề Tề chạy đến bên cạnh Tịch Nguyên, nghĩ muốn quàng tay hần, lập tức bị bỏ ra.

Ta nhanh chóng cười giải thích với Trác Phi Văn: “Tề mẩu nhà ta, tính khí thất thường, chẳng ai biết chính xác lúc nào thì hần cao hứng, lúc nào thì mất hứng. Người nhìn xem, hiện tại lại mất hứng rồi.”

Lúc này bên ngoài có người kêu gào: “Người của Thúy Huyền Lâu chết hết rồi sao? Tình Ti cô nương vì sao còn chưa lên sân khấu?” Theo sau là một đồng âm thanh nhao nhao ồn ào phụ hoạ.

“Phúc Bá.”

“Có lão nô.”

“Người thật sự biết nguyên nhân Tình Ti cô nương không xuất hiện?”

“Vâng.”

“Nhưng mà người rất ít đi Tô Châu nha, nhiều nhất cũng chỉ có thể thu thập được một chút tin tức truyền miệng lặt vặt, sao có thể dễ dàng như vậy liền đào được tin này.”

Phúc Bá kiêu ngạo ngẩng đầu, “Lão gia, những chuyện trước kia lão nô kể cho lão gia giải sầu, có chuyện nào là giả không?”

“Vậy người mau nói đi.”

“Vị Tình Ti cô nương này là ca kỹ đứng đầu bảng của Thúy Huyền Lâu, năm nay mười chín xuân xanh, thích mặc xiêm y màu xanh, xưa nay tính tình cao ngạo, người mà nàng không thích, ngay cả cách màn nghe một khúc ca cũng không được. Nghe nói nguyên quán ở Phần Dương, phụ thân là một thư sinh, sau vì thiên tai...”

“Thực xin lỗi Phúc Bá, ta không nên hoài nghi khả năng thu thập tin tức của người, cầu người không cần giằng phần thân thể, ngắn gọn một chút, nói luôn nàng vì sao vẫn chưa xuất hiện đi?”

“Người trong lòng đã chết.”

“A? Ngắn gọn quá đi?”

“Lão gia, ngài thật khó hầu hạ. Nàng không xuất hiện bởi vì người trong lòng vừa mới qua đời, tâm tình không tốt, không muốn biểu diễn.”

“Nàng có người trong lòng? Biết là ai không?”

“Biết. Là một phú thương ở Dương Châu, tuổi trẻ anh tuấn, trong nhà có một vị phụ thân, một vị huynh trưởng và một tiểu đệ đệ. Huynh trưởng từng là Thái thú Dương Châu. Người này mỗi lần đến Tô Châu, Tình Ti cô nương đều từ chối tiếp khách, chỉ tiếp đãi riêng mình hần.”

Ta quay đầu lại nhìn Tề mẩu, hần vẫn đang phụng phịu. Tề Tề thì đã tức giận đến sắc mặt biến xanh.

“Nói vậy.... dường như là Tịch nhị công tử...” Trác Phi Văn thở dài, “Nhắc đến, thật sự là thế sự khó liệu, Tịch huynh cùng lão thái gia xin nén đau thương.”

Tịch Viêm đáp lễ lại, vẫn chưa nói chuyện. Trên sân khấu đột nhiên truyền đến một chuỗi thanh âm dương cầm, bi thương uyển chuyển, u oán động lòng người. Sân bãi ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại.

Tấm phong lụa được vén lên, hai tiểu nha đầu tóc mai để chỏm đỡ một vị nữ tử ôn nhu thướt tha xinh đẹp, y phục nhạt màu, chậm chậm bước lên sân khấu, an trí tốt chỗ ngồi cùng dương cầm. Nàng kia mặt mày thanh tú vô cùng, đôi mắt trong suốt ánh lệ, nhẹ nhàng cúi chào mọi người bên dưới, bàn tay mềm mại khẽ giờ lên, cùng với tiếng đàn tuôn ra, là một khúc ca buồn bã dịu dàng.

“Hát rất hay...” Ta lắng nghe giọng ca của nàng, không hiểu sao lại nhớ tới tỷ tỷ cùng tỷ phụ, nước mắt liền bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Tịch Viêm đưa tay vào mạo sa nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta, nhỏ giọng nói bên tai: “Đừng thương tâm, người còn có ta mà...”

Ta hít hít mũi, phân phó tiểu nhi tử, “Tiểu Thiên, đem toàn bộ hoa lụa ném lên sân khấu cho nàng...”

Tịch Thiên ách một tiếng, cố hết sức ôm một đồng lớn hoa lụa đi đến trước sân khấu, ném thử mấy lần. Bởi vì quá nặng không ném hết một lượt được, đành phải cởi bỏ ném từng cái từng cái một. Chờ nó ném xong, Tình Ti cô nương cũng vừa vận hát xong.

Dưới sân khấu tiếng vỗ tay như sấm, hoa lụa theo bốn phương tám hướng đổ lên như mưa.

“Giọng ca giống như người, thật sự là một chân tình nữ tử hiếm có.” Trác Phi Văn cảm khái.

“Tề mẫu, người cảm thấy thế nào?” Tiểu Kỉ hỏi.

“Nàng luôn luôn chí tình chí nghĩa, không phải phàm tục nữ tử.” Tịch Nguyệt lạnh lùng nói.

Tề Tề giận dữ, một cước đá bay đồng gỗ mà Tịch Nguyệt đập nát, hừ lạnh nói: “Chẳng phải là đánh đàn ca hát sao, có gì mà giỏi, lẽ nào ta lại không biết?” Nói xong chạy ra ngoài. Đầu tiên chạy đến phía sau đoạt một cây cầm, nhảy lên sân khấu, năm ngón tay như vẽ, tiếng đàn chảy ra như nước. Đám người dưới sân khấu đang ồ lên cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

“Không nghĩ tới Tề Tề ca hát tốt như vậy, một chút cũng không thua kém Tình Ti cô nương đâu. Tiểu Thiên, mau ném hoa!”

“Cha, hoa đã ném hết rồi.”

“Đi lều bên cạnh mượn một ít đi!”

“Lều bên trái hay lều bên phải?”

“Bên phải ấy!” Ta thuận miệng nói.

“Vâng.”

—*—

Tề Tề hát xong, cảm giác dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai. Phía dưới tiếng hoan hô vang dội, hoa bay như mưa. Cùng với từng cảnh từng cảnh hoa lụa đủ màu rơi xuống sân khấu, còn có tứ thiếu gia Tề gia sắc mặt xanh mét.

“Tiểu Du, đệ náo loạn cái gì thế? Mau cùng ta trở về!”

“Không về!”

“Đệ tưởng hôm nay thoát được sao?”

“Đương nhiên là được, Nghiêm Khang đã đi rồi, chẳng lẽ huynh bắt được đệ sao?”

Tề Duyên dưới cơn nóng giận, bỏ nhào về phía trước. Hai người một trước một sau, truy truy chạy chạy càng lúc càng xa.

“Chạy xa quá, người không đi nhìn xem à?” Ta chọc lưng Tịch Nguyên.

“Thích chạy thì chạy, không liên quan tới ta!” Thứ nam ưa sĩ diện của ta tuy rằng mắt nhìn chằm chằm theo, nhưng miệng vẫn rất ngoan cố.

“Tề mẫu,” Ta bày ra vẻ chủ nhân, “Bản lão gia lệnh người đi trông nom Tề thiếu gia!”

Tịch Nguyên vừa mới trừng mắt nhìn ta, Tịch Viêm lập tức hừ một tiếng. Hắn giậm chân một cái, quay người hướng phía Tề Tề chạy trốn đuổi theo.

“Ca hội xong rồi, chúng ta trở về đi, đói bụng rồi.” Tiểu Kỉ đề nghị.

Ta cảm giác một chút, đúng là có đói bụng thật. Tịch Viêm buông eo ta ra, hướng Trác Phi Văn chấp tay: “Đa tạ thịnh tình của Trác minh chủ, cả nhà tại hạ xin cáo từ trước.”

Trác Phi Văn cũng không nhiều lời, một bên hoàn lễ, một bên mỉm cười thâm ý liếc nhìn Tiểu Kỉ, xoay người rời đi.

Rời khỏi lều hai bước, ta cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên nhớ tới.

“Tiểu Thiên đâu?”

Tịch Viêm, Phúc Bá cũng sửng sốt. Tiểu Kỉ kinh ngạc nói: “Hình như đi lều bên mượn hoa...”

Chúng ta lập tức phân công nhau tìm kiếm từng cái lều, vẫn tìm cho đến khi người trên sân bãi đều đi gần hết, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thiên, nhưng lại thấy Tề Tề sôi nổi trở về, vô cùng cao hứng nói: “Tứ ca thực ngốc, loáng cái đã bị Tịch Nguyên giải quyết, mọi người đang đợi chúng ta sao?”

Ta cổ họng tắc nghẹn, nhào vào lòng thứ nam khóc lớn: “... Đã đánh mất.... oa oa.....”

“Cha, ngài đừng khóc vội. Cái gì, cái gì đã đánh mất...”

“Tiểu Thiên.... đã đánh mất Tiểu Thiên rồi!!!”

14. Quyển 2 - Chương 4

Trở lại khách điểm, Tịch Viêm buộc ta uống một chén cháo, dặn dò Tịch Nguyên cẩn thận chăm sóc, tự mình đi tìm Vu Chiêu Tông nghĩ cách. Tiểu Kỉ, Tề Tề cùng Phúc Bá vẫn đang ở bên ngoài tìm kiếm Tiểu Thiên.

Mỗi khi lo lắng, ta luôn bị hơi sốt. Tịch Nguyên không cho phép ta xuống giường, lấy khăn lạnh đắp lên trán ta, nhẹ nhàng an ủi.

“Tiểu Thiên đã chạy đi đâu? Đều tại ta không cẩn thận, vì sao lại bảo nó đi mượn hoa chứ...”

“Cha, ngài đừng nóng vội. Tiểu Thiên cũng không phải lần đầu tiên đi lạc, mấy lần trước không phải lạc hai ba ngày rồi lại tìm được sao? Ngài yên tâm, lần này nhất định cũng không có việc gì.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật. Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, Tiểu Thiên lúc nào cũng vậy. Gặp chuyện không may sẽ có người giúp đỡ, cúi đầu liền nhặt được tiền, ở chợ bị chen chúc lạc bảy tám lần, luôn gặp được người quen đưa nó về. Lần trước tên đạo tặc bắt cóc nó còn chưa đi được hai dặm đường, liền bị ngã xuống cái giếng bỏ hoang, vẫn là Tiểu Thiên đi tìm người cứu hắn lên nhớ không. Cha nhắm mắt lại ngủ một giấc đi, nói không chừng vừa tỉnh dậy, Tiểu Thiên đã tìm được rồi.”

Ta nghĩ hắn nói cũng đúng, nhanh chóng nhắm mắt lại, ngủ sớm tỉnh sớm một chút, Tiểu Thiên cũng có thể sớm một chút tìm được.

—*—

Lúc chợt vạng tỉnh lại, người bên cạnh đã thay đổi thành Phúc Bá, nhìn khắp một lượt phòng ngủ, vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Thiên, vội vàng nhảy xuống giường, Phúc Bá cầm một chiếc cừu y phủ thêm cho ta.

“Có tin tức gì không?”

“Có, có người nhìn thấy một đám người giọng nói cổ quái mang Tiểu Thiên đi, đại gia và nhị gia đã đi tra xét.”

“Giọng nói cổ quái? Có thể biết từ nơi nào tới không?”

“Dường như là Thổ Phồn.”

“Thổ Phồn sao lại muốn dẫn Tiểu Thiên đi? Liệu có phải nó giống Tiểu Nguyên, là tư sinh tử của Vương gia nước Thổ Phồn không?”

“Theo quy luật nhật người của ngài thì điều này cũng khó nói chính xác. Lão gia, ngài rốt cuộc ở nơi nào nhật được Tiểu Thiên? Nhật được như thế nào?”

“Kỳ thật nó không phải là ta nhật được.”

“Không phải nhật? Chẳng lẽ là ngài sinh?”

“Ta nói là không phải ‘ta’ nhật!!”

“Vậy là ai nhật?”

“Tiểu Viêm.”

“Đại gia? Không thể nào đâu!”

“Vì sao lại không thể? Đó là mười sáu năm trước, tại một trấn nhỏ ở Hợp Châu, hôm đó là sinh nhật Tiểu Viêm, ta đến cửa hiệu hoa quả mua táo cho hắn ăn, bảo hắn mang theo Tiểu Nguyên đứng chờ ở bên đường. Chờ ta đi ra, trong tay hắn đã bông theo Tiểu Thiên, nói là có người nhờ hắn giúp ôm trong chốc lát. Ba người chúng ta chờ ở tại chỗ hai ngày, không ai đến nhận, truy binh lại đuổi tới, ta cũng đành mang theo nó cùng chạy.”

“Hợp Châu? Hợp Châu cùng Thổ Phồn cách nhau khá xa, cho dù phải ném đĩa nhỏ, cũng không đến nỗi khổ sở chạy tới tận Hợp Châu mà ném. Huống chi bá tánh Thổ Phồn bình thường chắc không biết rời đi tuyệt vực, trừ phi là sứ giả hoặc vương tộc Thổ Phồn đến tiến cống, mới có thể đến Trung Nguyên....” Phúc Bá nhíu mày suy nghĩ.

“Phúc Bá, mười sáu năm trước, vương thất Thổ Phồn có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Lão nô không biết.”

“Không biết?! Ta hỏi chính là vương thất đó, sao ngươi lại không biết?”

“Lão nô trước mắt còn chưa có bắt đầu thu thập tin tức liên quan đến ngoại bang phiên quốc. Thật sự hổ thẹn, về sau nhất định sẽ chú ý sửa đổi.”

“Phúc Bá, ngươi thật khiến ta thất vọng, gần đây ngươi tụt lùi rất nhiều đấy, có biết không? Cũng chưa đào được cái gì dễ nghe....”

“Lão gia trách cứ rất phải.”

Đúng lúc này, cánh cửa rào một tiếng bị phá mở, Tề Tề một đầu xông vào, lớn tiếng kêu lên: “Tìm được rồi, tìm được rồi, Tịch đại ca bảo ta quay về nói cho ngài biết, đỡ phải sốt ruột.”

Ta vui mừng quá đổi, lập tức túm lấy tay Tề Tề: “Ở nơi nào? Mau dẫn ta đi.”

“Không cần đi, bọn họ lập tức sẽ quay lại. Tịch bá bá, Tịch đại ca cũng không có nói ngài được xuống giường, nhanh lên giường ngồi đi, nếu không Tịch đại ca nhìn thấy lại muốn phạt ngài.”

Ta vừa luống cuống tay chân bò lên giường nằm, vừa ai thán trong lòng, Tề Tề mới đến nhà ta được bao lâu chứ, cư nhiên cũng học được quẩn ta!!

—*_—

Qua hện nửa chén trà nhỏ, ta nghe được tiếng bước chân của vài người rất nhanh tới gần, lập tức ngồi dậy nhìn xung quanh.

Phúc Bá vừa mới mở cửa, Tịch Thiên liền huỳnh huých huỳnh huých chạy vào, nhào vào trong lòng ta.

“Tiểu Thiên.... hài tử bảo bối của phụ thân....” Ta nâng lên khuôn mặt xa cách... ách... một ngày.... đấng đẳng của tiểu nhi tử, hung hăng nhéo một cái, “Có đau không?”

“Đau quá....”

“Đau là tốt rồi, nghĩa là không phải nằm mơ. Tiểu Thiên, con không sao chứ? Sao lại bị người ta bắt đi? Bắt đi làm cái gì? Bán sao?”

“Đùa hoài,” Theo sau là Tịch Nguyên nhún vai, “Nó có thể bán được mấy đồng tiền?”

“Đừng xen vào, để cho Tiểu Thiên nói.” Tịch Viêm xoa đầu nó.

Tịch Thiên ngồi xuống bên cạnh ta, uống một ngụm trà Phúc Bá đưa cho, hắng giọng một cái, nhìn xung quanh một chút. Có thể là vì chưa từng có nhiều người như vậy đồng thời nghe nó nói chuyện, còn chưa mở miệng mặt đã đỏ bừng.

“Không sợ, mau nói đi.” Ta vỗ vỗ ngực nó, “Nói rõ ràng một chút, càng rõ ràng càng tốt.”

“Vâng. Ngày hôm qua phụ thân bảo con đi sang lều bên cạnh vườn hoa, con đi. Bên trong ngồi một đồng người, nhưng mà rất cuộc có bao nhiêu người con không đếm. Bọn họ tất cả đều đang chăm chú nghe Tề Tề hát, còn không ngừng vỗ tay. Hầu hết mọi người đều không để ý đến con, chỉ có một người hỏi con có chuyện gì, con liền hỏi hắn có thể mượn mấy cành hoa lụa hay không, kết quả....”

“Bọn họ bắt người đi?” Tề Tề hỏi.

“Không phải, hắn nói bọn họ cũng không có hoa.”

“>_<>”

“Vì thế ta đi sang lều bên cạnh của bên cạnh hỏi, nhưng người ở đó cũng không có. Ta lại đến lều bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh hỏi, vẫn không có. Ta chỉ đành lại đến lều bên cạnh của bên....”

“Tiểu Thiên!” Tề Tề xoa bóp huyết thái dương, “Người rất cuộc hỏi mấy lều?”

“Bảy lều.”

“Vậy người nói thẳng đến lều thứ tám không được sao, dài dòng như vậy làm gì?”

“Phụ thân bảo ta nói rõ ràng một chút mà.”

“>_<>”

“Tiểu Thiên, con đến lều thứ tám, sau đó thế nào?” Ta hỏi.

“Con bước vào, không ai để ý con, nhưng con vừa mới hỏi một câu ‘Có hoa không?’, tất cả những người trong lều đều đứng lên. Một người hỏi con ‘Hoa gì?’, con nói ‘Hoa chính là hoa ấy, có hay không?’ Kết quả bọn họ trở nên rất kích động, bổ nhào về phía con....”

“Muốn bắt người?” Tề Tề mở to hai mắt.

“... Không phải, tất cả bọn họ đều quỳ xuống trước mặt ta, có một người còn níu vạt áo ta, nghĩ muốn cắn chân ta.”

“Có bị cắn vào không? Mau cởi hài để phụ thân kiểm tra xem.”

“Không có, không có, hần dùng môi chạm vào một chút, có thể là thấy mùi vị không ngon lắm, không có cắn xuống.”

“Ách, thế thì tốt.”

“Sau đó lại có một người, cầm một cái như là để đập thứ gì đó lông lảnh như vàng đưa cho con xem, hỏi con là cái gì, con nói không biết. Bọn họ lại trở nên vô cùng khổ sở, ghé vào cùng nhau thì thầm mấy câu. Có

một người liền nói với con, chỉ cần theo bọn họ đến cái gì linh hồ tắm rửa một cái, liền nhất định có thể khai linh quang, thông linh tính, tự nhiên sẽ biết cái sáng lóng lánh kia là cái gì. Cha, bọn họ vì sao muốn con khai linh quang? Chẳng lẽ bọn họ giống nhị ca, cũng biết con đốt nát?”

“Tiểu Thiên mới không đốt nát đâu, đừng để ý tới nhị ca. Sau đó thì sao?”

“Sau đó con nói với bọn họ còn nhiều người đang chờ, không thể đi cùng bọn họ đến linh hồ tắm rửa. Bọn họ nghe xong thực lo lắng, phun một hơi khói vào mặt con, thế là con không còn biết gì nữa. Lúc tỉnh lại thì đang ở trên xe ngựa, nghe được tiếng đại ca gọi tên con, con xóc lên màn xe thì thấy đại ca, nhị ca đang chặn ở phía trước xe ngựa. Con rất vui mừng, gọi một tiếng đại ca. Đám người kia đi ra cùng đại ca nói chuyện, con cũng không nghe rõ nói cái gì. Sau đó nhị ca cùng bọn họ đánh nhau, bọn họ đánh không lại, con liền đi theo đại ca, nhị ca trở về.”

“Trở về thì tốt rồi, chuyện này cuối cùng cũng xong, con có đói bụng không? Chúng ta cùng nhau ăn cơm, ăn cơm!”

“Tịch bá bá, chuyện này sao có thể tính là xong được? Những người Thổ Phồn này vì sao lại muốn bắt Tiểu Thiên, bọn họ còn có thể có nhiều hành động khác, rất nhiều nội tình còn chưa rõ ràng nữa!”

“Tiểu Thiên, con có biết bọn họ vì sao muốn bắt con không, kế tiếp còn có thể có hành động gì khác nữa không?”

“Không biết.”

“Tề Tề, ngươi xem, Tiểu Thiên cũng không biết, hỏi cũng như không. Ăn cơm đi!”

Tề Tề vừa tức vừa sốt ruột, giậm chân một cái giữ chặt tay Tịch Nguyên, hỏi: “Các người đã biết hết chưa, mau nói ra để mọi người cùng nhau thảo luận.”

Tịch Nguyên lòng dạ hẹp hòi hừ một tiếng, bỏ tay hất ra, tỏ rõ vẫn còn giận dữ. Tịch Viêm ngồi vào bên giường ta, vươn ngón tay búng trán Tiểu Thiên, khẽ mỉm cười nói: “Những người Thổ Phồn này nói Tiểu Thiên là Lạt Ma chuyển thế của bọn họ, muốn nghênh đón nó trở về, gội đầu bằng nước thánh, thông thiên ban tặng linh quang.”

“Lạt... Lạt Ma?!” Ta, Tề Tề, Phúc Bá ba người đồng thời sợ hãi kêu lên, “Đùa hoài?!”

Tịch Nguyên xoa đầu Tiểu Thiên, nói: “Ta cũng thấy giống truyện tiểu lâm. Nếu như nói Tiểu Thiên là một hoạt bảo(1) ta còn tin, chứ còn Lạt Ma? Đánh chết cũng không tin.”

“Lạt Ma của nước Thổ Phồn, vì sao lại chuyển thế đến Trung nguyên? Bọn họ làm thế nào mà nhận định Tiểu Thiên chính là cái đó chuyển thế?” Tề Tề hỏi.

“Điều này ta cũng không biết, muốn biết hãy hỏi bọn họ.” Tịch Viêm nói xong, giơ tay lên, chắn song cửa rèm một cái mở tung, vài bóng người xuất hiện ở trong đình.

“Bọn họ võ công không được tốt lắm, nhưng công phu truy tung lại là hạng nhất, nhanh như vậy đã đuổi kịp.” Tịch Nguyên mở cửa, cất cao giọng nói, “Các vị, mời vào nói chuyện được không?”

Tám vị lạt ma mặc tăng bào màu vàng nối đuôi nhau bước vào. Vừa vào đến liền bỏ nhào xuống dưới chân Tiểu Thiên, sợ tới mức nó kêu một tiếng cha, nhảy lên giường, giấu chân vào trong chăn của ta, sợ bọn họ chưa ăn cơm chiều sẽ đói vô cùng, bất chấp mùi vị vẫn cắn xuống.

“Các vị đại sư, tiểu đệ nhà ta từ nhỏ tư chất gốc nghiệt, không hề có phật cốt, chỉ e chư vị đã tìm lầm phương hướng rồi?” Tịch Viêm nói.

Vài người tăng nhân liếc nhìn nhau, trong đó một người dường như cầm đầu dùng hán ngữ gượng gạo nói: “Ngô sư giao cho ta nhiệm chức Lạt Ma của tự, lúc ngài viêm tịnh, từng lưu lại kệ(2) ngữ chỉ thị nơi chuyển thế đầu thai. Kệ nói: Linh châu tối đông, tiên nhạc thịnh long, thông mi đỉnh mắt, là ta linh đồng, cười hỏi niêm(3) hoa, thị phi ung dung, hoa tức là hoa, diệu ngữ lung linh. Từng câu từng chữ này, rõ ràng chính là chỉ vị tiểu thí chủ đây.”

Ta tự nhận năng lực lý giải không tồi, còn thực sự chăm chú lắng nghe, nhưng cho đến cuối cùng, cũng không thấy có điểm nào chỉ đúng là Tiểu Thiên nhà ta, đành phải gãi gãi đầu, khiêm tốn thỉnh giáo: “Đại sư có thể hay không giải thích một chút cho chúng ta nghe?”

“Ý của ngô sư là, kiếp sau ngài chuyển thế ở phương đông, muốn chúng ta thẳng hướng đông đi...”

“Từ Thổ Phồn đến tận đây, các người đi cũng quá hướng đông một chút rồi?”

“Phía đông tiên nhạc thịnh long nơi, chỉ chính là tái ca hội nơi này.”

“Không nhất định, sông Tần Hoài ở Nam Kinh cũng có tái ca hội đó.”

“Tại nơi này chúng ta hội ngộ một người mặt mũi thông minh, đó chính là linh đồng chuyển thế.”

Tịch Nguyên nhìn Tiểu Thiên, thì thầm: “Nói rất đúng, cực cương này mặt mũi thực sự thông minh, nhưng là.... cũng chỉ có mặt mũi còn tương đối thông minh mà thôi...”

“Phật Tổ lúc trước niêm hoa cười, lấy thị chúng sinh. Khi linh đồng này xuất hiện ở trước mặt chúng ta, tự nhiên hỏi hoa, Phật nói, hoa tức là hoa, hoa cũng không phải hoa, linh đồng diệu ngữ sắc bén, chúng ta vừa nghe chỉ biết là không sai.”

Ta sờ đầu tiểu nhi tử, đứa nhỏ này chẳng qua là nghe lời ta đi mượn ít hoa lụa mà thôi, liên quan gì Phật Tổ với diệu ngữ sắc bén chứ?

“Đại sư,” Tịch Viêm nhẹ nhàng cười, “Quý tự Lạt Ma viêm tịnh lúc nào?”

“Mười sáu năm trước.”

Tịch Nguyên cùng đại ca hần đều rất thông minh khôn khéo, lập tức tiếp lời: “Thế thì không đúng, tiểu thiếu gia nhà ta năm nay đã mười bảy tuổi, không có khả năng là Lạt Ma chuyển thế đâu.”

“Sao có thể?” Lạt ma kia chấn động, “Tiểu thí chủ mặt mũi non nớt như thế, rõ ràng chưa đến mười sáu tuổi...”

“Tiểu Thiên, đứng xuống dưới.”

Tịch Thiên ngoan ngoãn nhảy xuống giường.

“Đại sư xem vóc dáng của nó, rất cao, người mười sáu tuổi làm sao có thể cao như vậy? Về phần tướng mạo, chủ yếu là bởi vì nó tương đối giống gia phụ. Người xem gia phụ năm nay ba mươi bảy, dung mạo một chút cũng đoán không ra tuổi tác?” Tịch Viêm lại chỉ ta.

Mấy người Lạt ma kia vừa mới quả thực nghe thấy Tiểu Thiên gọi ta phụ thân, lúc này quan sát ta một hồi, hai mặt nhìn nhau, đều có chút không biết làm sao.

“Tìm kiếm Lạt Ma chuyển thế, cho dù gấp gáp thế nào, nhất định phải chuẩn xác. Nếu lầm lẫn cho rằng tiểu thiếu gia nhà ta là linh đồng, ngàn dặm xa xôi dẫn hần đến linh hồ ở tuyết vực tắm rửa, đến lúc đó lại phát hiện hần có tướng thế nào cũng khai không được linh quang, lúc này một đường xa xôi tiêu phí rất nhiều thời gian sao, chẳng phải làm lỡ đại sự?” Tịch Nguyên thuyết phục.

Đám Lạt ma nhìn Tiểu Thiên, lại nhìn hai huynh đệ Tịch Viêm, hiển nhiên là vô cùng khó xử.

“Ta xem các vị không bằng nắm bắt thời gian, đi tiếp về phía đông tìm một chút...” Tịch Viêm đề nghị.

“Đi tiếp về phía đông sẽ đến biển...” Ta nhỏ giọng nhắc nhở.

“Bên kia bờ biển cũng có vài cái đảo nhỏ, nghe nói người trên đảo đều rất yêu ca hát, tìm một hai đứa nhỏ tuổi tác phù hợp, bộ dạng thông minh lại thích hoa, hần là không khó.” Tịch Nguyên nói.

“Vị tiểu thí chủ này, thật mười bảy tuổi sao?” Lạt ma cầm đầu nghĩ muốn xác nhận một chút.

“Đích thực mười bảy tuổi. Nếu nó thật sự là linh đồng, cả nhà chúng ta cũng được vinh quang, vui mừng còn không kịp, sao phải giấu diếm?”

Các vị Lạt ma chán nản thở dài, giậm chân, hướng chúng ta ôm quyền, ủ rũ đi ra ngoài.

“Tịch đại ca, Tiểu Thiên rõ ràng chỉ mới mười sáu tuổi, các người lừa bọn họ như vậy, không sợ Phật Tổ tức giận à?” Tề Tề xem bọn họ đã đi xa, thè đầu lưỡi hỏi.

“Tiểu Thiên nếu đã đính ước với Lâu Kinh Hoài, sao có thể để nó bị đưa đến nơi xa xôi như thế làm hoà thượng?” Tịch Nguyên vô tình phát tay, coi như cái người vừa rồi nói dối như thần cũng không phải hần.

“Đúng vậy, Phật Tổ cũng nói qua, thà rằng huỷ đi mười toà miếu, cũng không phá một việc hôn sự đấy thôi.” Phúc Bá nói.

“Những lời này thật là Phật Tổ nói sao?”

“Đại khái vậy...”

Ta nửa quỳ ở trên giường đo cái đầu của Tiểu Thiên, giật mình nói: “Tiểu Thiên mới nửa tháng mà đã cao lên nhiều như vậy, cứ tiếp tục thế này Lâu Kinh Hoài rất nguy hiểm! Tầng cao nhạc của Tiểu Kỉ rất hữu hiệu, đợi lát nữa ta cũng tìm hần xin một ít. Ha ha, không cần rất cao, thêm nửa cái đầu nữa là được rồi.”

“Cha, lão nhân gia ngài bao nhiêu tuổi rồi? Còn muốn cao?” Tịch Nguyên quay đầu đội một gáo nước lạnh, Tịch Viêm trừng mắt liếc hần.

“Có điều mấy bá bá đầu bóng lưỡng kia cũng rất đáng thương, đi đường xa như vậy tìm người, cũng không biết có tìm được không...” Tiểu Thiên thở dài một hơi.

Trong đầu ta chợt loé ánh sáng, kêu lên: “Ta biết người chuyển thể là ai!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía ta.

“Nhất định là tiểu tư(4) trước kia của nhà chúng ta, A Phát!”

“Vì sao?” Tề Tề mờ mịt hỏi.

“Các người nghĩ xem, vị Lạt Ma kia rõ ràng là ẩn núp ở lãnh thổ lạt ma, chuyển một cái thể lại đến Trung Nguyên, chứng minh điều gì?”

“Điều gì?”

“Chứng minh hần là một kẻ mù đường! Không cần thận một cái đã bị đi lạc, đầu thai đến nơi xa xôi như vậy.”

“_ _ _...”

“A Phát ấy, quả thực chính là phiên bản của vị Lạt Ma mù đường kia, một người xuất môn không có lần nào không lạc. Kỳ thật chúng ta có thể gọi đám lạt ma kia đi xem hần rốt cuộc có phải hay không, cũng đỡ cho người ta lại phải chạy ngược chạy xuôi...”

“Cha, câm miệng!” Gia chủ không thể nhịn được nữa ra lệnh.

“Đúng rồi, Tiểu Kỉ đâu?” Phúc Bá hỏi.

“Lúc tìm được Tiểu Thiên hần còn đi cùng chúng ta, nhưng mà trên đường trở về gặp Trác đại minh chủ, bị người ta kích hai cái, chạy đi đánh cược.” Tịch Nguyên ha ha cười.

“Đánh cược gì?” Bạn đang ?

“Cược ở Vạn Hoa phường ngồi ba canh giờ, xem ai hấp dẫn đến nhiều nữ nhân nhất.”

“Thật thú vị! Ta muốn xem, Tiểu Thiên, người đi cùng ta đi.” Tề Tề hưng phấn mà vỗ tay nói.

“Được!” Tịch Thiên vô cùng cao hứng gật đầu.

“Tiểu Thiên,” Tịch Viêm trầm giọng nói, “Tề Tề ta trông nom không được, nhưng đệ nếu còn ít tuổi mà dám đi Vạn Hoa phường, ta liền đánh gãy chân đệ.”

Tịch Thiên hoảng sợ, quay đầu lại nhìn ta: “Cha, vì sao con không thể đi Vạn Hoa phường?”

“....”

“Vạn Hoa thường là nơi như thế nào vậy?”

“....”

“Bán hoa sao?”

“....”

“Cha, sao ngài không nói lời nào?”

“....”

“Cha!!!”

“....”

Tịch Viêm phát hiện khác thường, lại đây sờ đầu ta, hỏi: “Làm sao rồi, đau đầu? Đau ngực? Không thoải mái? Mất hứng?”

Ta lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu.

“Không có gì không thoải mái thì nói đi chứ.”

Ta tủi thân ngược nhìn gia chủ: “Rõ ràng là người bảo ta câm miệng mà!!!!”

“__-.....”

Lúc này trong sân phanh một tiếng, mọi người quay đầu nhìn, Tiểu Kỉ mặt sa sầm, đá chân mở cửa bước vào, vừa thấy đã biết có chuyện gì xảy ra. Tề Tề vội vàng nghênh đón, lửa cháy đổ thêm dầu: “Tiểu Kỉ người thua phải không, thua thảm hay không thảm? Rốt cuộc thua cái gì? Có hay không giao thân cho hắn?”

Tiểu Kỉ tức giận hung hăng lườm hắn, không thèm trả lời, cũng phớt lờ tất cả chúng ta, lập tức quay về phòng đóng cửa rầm một cái khoá lại.

“Thật là, nói cho chúng ta biết một chút thì sẽ ít một miếng thịt chắc, ta lại càng muốn hỏi!” Tề Tề đang muốn xông lên gõ cửa, ta vội vàng kéo hắn, khuyên nhủ: “Hắn đang tức giận, người tội gì đi quấy rầy hắn lúc này?”

“Nhưng mà ta muốn biết tình hình lúc đó.”

“Sẽ biết.” Ta cười quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi Phúc Bá vừa mới đứng, nơi đó hiện tại trống rỗng, “Chờ một lát Phúc Bá đi hỏi thăm trở lại, bảo đảm so với Tiểu Kỉ tự thuật còn đặc sắc hơn.”

Tịch Nguyên đi ra ngoài phân phó tiểu nhị chuẩn bị một chút rượu và thức ăn cùng cơm cháo. Mọi người vừa mới ngồi xuống ăn một lát, Phúc Bá một nắng hai sương, thần thái sáng láng xuất hiện ở trong phòng.

“Thế nào? Thế nào?” Tề Tề hưng phấn hỏi.

Phúc Bá đắc ý dạt dào nói: “Đã hỏi thăm rõ ràng. Lúc ấy Tiểu Kỉ và Trác công tử cùng nhau bước vào, phân biệt ngồi hai phòng. Theo ước định nói cho tú bà chỉ uống rượu, không cần cô nương, sau đó liền một mình ngồi chờ. Không lâu sau, có hai vị cô nương chạy tới bên Trác công tử mời rượu, Trác công tử vừa mới uống, lập tức tới thêm một đoàn.....”

“Thật lợi hại!”

“Suốt ba canh giờ, bên người Trác công tử oanh vây yến nhiều, người vẫn tới không dứt, thời điểm nhiều nhất có đến mười người vây quanh hắn. Mà Tiểu Kỉ bên này thật đáng thương...”

“Không ai?”

“Không phải.”

“Chỉ có hai, ba người?”

“Cũng không phải.”

“Thế?”

“Người bên cạnh Tiểu Kỉ, cũng không ít so với Trác công tử...”

“A? Vậy tại sao hần lại thua?”

“Bởi vì tất cả đều không phải cô nương.”

“Cái gì?!”

“Vây quanh bên người Tiểu Kỉ mời rượu, tất cả đều là các cậu ấm đến Vạn Hoa phường tìm hoan mua vui, đánh đi một đợt lại đến một đợt, cuối cùng Tiểu Kỉ tức giận đến tự nhận thua, chạy về đây.”

Tịch Nguyên cười sặc sụa, Tề Tề cười ngã xuống đất, Tịch Viêm cũng nhịn không được cười ra tiếng, ngay cả ta thừa cơ trộm lấy một miếng bánh mật đào cũng không nhìn thấy. Chỉ có Tiểu Thiên cười theo hắc hắc hai tiếng, nhưng vẻ mặt mờ mịt như thế, có lẽ nhất thời không kịp phản ứng buồn cười ở chỗ nào.

“Tiểu Kỉ trước kia ở Nhất Phẩm Đường cũng thường như vậy, có thể hần có đặc chất hấp dẫn nam nhân.” Tịch Nguyên cười cảm khái.

Tịch Viêm giương khoé miệng quay đầu liếc nhìn ta, ta liếc mạng nhanh chóng đem miếng bánh đào mắc ở hai bên quai hàm nuốt xuống.

“Cẩn thận nghen.” Tịch Viêm vỗ lưng, bưng bát canh măng bón cho ta, “A, bát cơm của ngươi sao lại không giảm đi chút nào? Vừa rồi ăn cái gì mà phồng miệng như vậy?”

“Ta.... ta ăn nhầm bát, vừa mới ăn chính là bát cơm của Tiểu Thiên, ngươi xem, bát của nó đều bị ta ăn hết sạch!”

Tịch Viêm không có truy cứu thêm, lại gấp một ít đồ ăn đặt vào trong bát của ta, nói: “Ăn thêm một ít đi.”

Tiểu Thiên đứng dậy lại đơm thêm một bát cơm đầy nữa, và vài miếng sau, liền nuốt xuống có chút khó khăn.

“Cực cứng dốt nát, ăn không vô còn cố ăn làm gì!” Tịch Nguyên gõ đầu nó.

“Kỳ quái, bình thường một bữa đệ phải ăn hai bát cơm, vì sao hôm nay ăn không vô?” Tiểu Thiên mở to đôi mắt đen láy.

“Đây là bát thứ ba của đệ! Đương nhiên là ăn không vô.”

“Đệ cũng nhớ rõ dường như đã ăn hai bát, nhưng.... phụ thân nói bát thứ hai là cha ăn mà, cho nên....”

“Dốt nát! Phụ thân nói lung tung, đệ tin làm gì?”

“Đại ca cũng tin, đệ đương nhiên phải tin thôi.”

“Đó là đại ca yêu thương phụ thân, cho nên mở một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ tin tưởng thôi!”

Ta hung hăng trừng mắt thứ nam. Tịch Viêm nhẹ nhàng bật cười, vỗ đầu ta, dịu dàng nói: “Đừng quan tâm đến hần, ngoan ngoãn ăn cơm đi.”

Dùng xong bữa tối, Phúc Bá bưng một mâm điểm tâm đặt ở trước cửa phòng Tiểu Kỉ, gõ cửa: “Tiểu Kỉ, đồ ăn đặt ở bên ngoài, ngươi đói bụng thì tự mình ra lấy. Đừng nóng giận, nghĩ cái biện pháp thắng trở lại là được rồi.”

Trong phòng truyền đến tiếng đập đồ đạc cùng với hoả khí.

Mọi người ha ha cười một trận, rồi mới tự động trở về phòng nghỉ.

(1) Hoạt bảo: Thăng hê, người diễn trò cười.

(2) Kê: Lời hát trong kinh phật.

(3) Niêm: Nhặt, lấy.

(4) Tiểu tư: người sai vặt, nô tài.

15. Quyển 2 - Chương 5

Ngủ thẳng đến nửa đêm, vùng bụng đột nhiên dâng lên một cảm giác lạnh lẽo đau nhức. Trở mình đổi một tư thế khác tiếp tục ngủ, nhưng mà cảm giác đau đớn càng lúc càng mãnh liệt. Cuộn người thành một đống cũng không giảm bớt được, đành phải ngồi dậy, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Tiểu Viêm....”

Nhất thiết phải gọi hắn, từ sau lần một mình nhịn đau đến nửa đêm bị phát hiện, điều thứ nhất của gia pháp chính là “Nếu thân thể không khoẻ dám cả gan giấu diếm người nhà, phạt cấm đồ ngọt ba năm.” Đánh chết ta cũng không dám phạm vào điều này.

Cách vách vang lên tiếng mở cửa, Tịch Viêm nhanh chóng vọt tới bên giường, nắm đầu vai của ta hỏi: “Sao vậy? Làm sao không thoải mái?”

“Chỗ này có một chút đau...”

Tịch Viêm đỡ thân thể của ta nằm xuống, đưa bàn tay đặt lên bụng ta, nhẹ nhàng xoa nắn. Dần dần có một cỗ dòng khí ấm nóng thấm vào da thịt xâm nhập vào tận sâu trong, từ từ đánh tan cảm giác đau nhức.

“Người gần đây giúp ta loại bỏ hàn khí của Nhân Uân chừng càng lúc càng nhanh chóng, không biết là vì vết thương cũ của ta đang dần dần hồi phục, hay là công lực của người tiến bộ quá nhanh?” Ta giật nhẹ lọn tóc của Tịch Viêm đang rũ xuống trước mặt mình, cười nói, “Câu phụ tử kế thừa đúng là không linh nghiệm mà.”

“Sao lại đột nhiên nghĩ như thế? Có ý gì?” Tịch Viêm thu hồi nhiệt lực, dịu dàng mát xa.

“Người nghĩ mà xem, tỷ phu thân mình yếu ớt như vậy, một chút võ công cũng không có. Nhưng mà người vừa cường vừa tráng, bất luận công phu gì ta dạy người cũng học được, có khi ngay cả Tiểu Nguyễn cũng thua kém.”

“Không còn cách nào, ai bảo người gốc bị người ta đánh trọng thương, võ công bị phế hết, ta nếu không nhanh chóng học thì cả nhà đã tiêu rồi. Nói về phụ tử kế thừa, ở phương diện võ học người một chút cũng không giống ngoại công.”

“Đúng, đúng, đúng! Năm đó sư phụ ta mất rất nhiều sức lực muốn cho phụ thân học một chút công phu tự vệ, cha lại có chết cũng không chịu học. Sau đó ta ra đời, từ tính tình đến ngoại hình đều giống phụ thân như đúc từ một khuôn, sư phụ vốn đã cho rằng ta cũng không thể học võ, không nghĩ tới dạy cái gì ta cũng học được.”

“Đúng, ngay cả đại sư bá cũng có một lần khen người là thiên tài mà.”

Ta đắc ý cười, miệng lại khiêm tốn nói, “Hắn cần gì nói vậy chứ?”

“Vốn là sẽ không, nhưng mà lúc ấy hắn uống nhiều lắm, đã say đến hồ đồ rồi.”

“>_<>”

Tịch Viêm yên lặng một lúc, có chút do dự mở miệng: “Nói đến đại sư bá, ta vẫn cảm thấy sự tình có chút kì quái. Trạm Lô Cổ kiểm rõ ràng vẫn luôn ở bên cạnh người chưa hề lộ một chút sơ hở, tin đồn nó xuất hiện ở Giang Nam vô căn cứ như vậy từ đâu mà ra, lại là vì sao?”

“Sư phụ ta nói người giang hồ nguyên bản chính là vô cùng nhàm chán, ưa khuấy động mặt hồ yên ả, không cần để ý tới bọn họ.”

Tịch Viêm lắc đầu, “Không đúng, ta cho rằng đây không phải do người giang hồ bình thường gây lên. Nếu ta đoán không lầm, người ở phía sau thao túng lời đồn đãi này chính là đại sư bá.”

“A? Đại sư huynh của ta mới không nhàm chán như vậy đâu?”

“Đại sư bá vẫn nghĩ người đã bị Nghiêm Khang giết chết, hắn yêu thương người như vậy, nếu nói đã quên mối thù này, ta cũng không tin. Hắn tung ra lời đồn này, rõ ràng là muốn dẫn Nghiêm Khang đến Giang Nam, tìm thời cơ giết hắn trả thù cho người. Trác Phi Văn hẳn là được hắn đào tạo để thực hiện kế hoạch này.”

Ta ngẩn ngơ, giận dữ nói: “Đại sư huynh tội gì như thế chứ. Nếu ta thật sự đã chết, cho dù giết Nghiêm Khang ta cũng vẫn chết rồi. Hơn nữa Nghiêm Khang lợi hại thế nào hẳn rất rõ ràng, chẳng lẽ không sợ Trắc Phi Văn đứa nhỏ này có gì sơ xuất sao?”

Tịch Viêm gắt gao kéo ta vào trong lòng, nhỏ giọng nói: “Ta trái lại có chút thấu hiểu suy nghĩ của hần, nếu không phải ngươi vẫn luôn ở bên cạnh ta, ta đây cả đời cũng sẽ vì báo thù mà sống. Lãng, ngươi thật sự không hận kẻ đó sao?”

Vùi mặt vào lồng ngực của Tịch Viêm, lắng nghe tiếng tim hần đập, ta chậm rãi nói: “Tiểu Viêm, phụ thân ngươi tuy rằng chết ở trong cung của kẻ đó, nhưng thật sự không tính là bị hần hại chết.”

“Ta biết....”

“Kẻ đó đối với ngôi vị hoàng đế vẫn luôn có dã tâm, dùng mưu kế và thủ đoạn hại chết rất nhiều huynh đệ có đủ lực lượng tranh giành ngôi vị thái tử, duy đối với phụ thân ngươi đương kim Hoàng thái tử lại không thể hạ thủ. Tuy rằng phụ thân ngươi và ta đều có chút hồ đồ, nhưng mẫu thân ngươi lại nổi danh khôn khéo tài giỏi. Nàng vẫn lợi dụng tình cảm của kẻ đó đối với phụ thân ngươi để áp chế dã tâm của hần. Vốn dĩ thực thành công, nhưng không ngờ phụ thân ngươi đột ngột mắc bệnh nặng, các ngự y đều nói không thể cứu. Kẻ đó nghe thấy tin tức, mạnh mẽ tiến đến Đông Cung ép phụ thân ngươi tới phủ của hần. Thế lực của hần rất lớn, mẫu thân ngươi căn bản không thể chống lại được. Không mấy ngày sau, phụ thân ngươi qua đời. Mẫu thân ngươi biết kẻ đó vẫn luôn hận nàng và ngươi, phụ thân ngươi vừa chết, hần tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi. Vốn nàng muốn cùng phụ thân ngươi đồng sinh cộng tử, duy chỉ lo lắng ngươi đưa con này, cho nên bảo ta vô luận thế nào cũng phải mang ngươi rời xa kinh thành cùng Hoàng thất, hy vọng ngươi có thể giống đứa nhỏ bình thường có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

Tịch Viêm nhẹ nhàng vỗ về mặt ta: “Điều này ta hiểu được. Ta hận kẻ đó, không phải bởi vì hần đoạt đi tôn vinh cùng địa vị của ta, mà bởi vì hần đuổi giết ngươi, làm ngươi bị thương. Nhưng hiện tại ngươi còn bên cạnh ta, ngươi hy vọng ta đừng truy cứu ân oán quá khứ, cho nên ta nguyện ý từ bỏ báo thù, sống một cuộc sống bình thường.”

Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất buồn cười: “Tiểu Viêm, nhớ lúc ngươi mới bước vào cuộc sống bình thường, nhìn đến khoai lang được rửa sạch trắng tinh, lại tưởng đấy là trên cây kết quả; đến nông gia tá túc, người ta bưng nước canh suông lên, ngươi lại lấy để rửa tay, lại còn hỏi người ta ở bên cạnh vì sao không thả cánh hoa còn bóng nhẫy như vậy. Còn có một lần ngươi giúp đi cắt chút rau hẹ, rõ ràng miêu tả rất rành mạch ngươi vẫn cắt một đồng lúa mạch non trở về. Còn có một lần đại thẩm cách vách đưa tới một ít bánh trôi nước, ngươi cầm nghiên cứu nửa ngày vẫn không hiểu được ctình nhân kia rốt cuộc là cho vào như thế nào. Còn có một lần.....”

>_<.... lãng!=” không=”” khí=”” hiện=”” tại=”” bi=”” thương=”” như=”” vậy,=”” ngươi=”” hần=”” là=”” phải=”” ôm=”” ta=”” suối=”” lệ=”” tuôn=”” trào=”” mới=”” đúng,=”” không=”” cần=”” phá=”” hoại=”” khùng=”” cảnh=”” như=”” thế=”” được=””>

“Ngươi mới trước đây thực sự rất đáng yêu thôi. Nhớ lúc ngươi mới học bú sữa mẹ....”

“Bú sữa mẹ cũng cần phải học sao? Vừa sinh ra đã biết rồi?”

“Tiểu Nguyện và Tiểu Thiên đúng là từ nhỏ đã biết, riêng ngươi thì không, đồ thể nào cũng không há miệng ra được. Mẫu thân ngươi lại không có tính nhẫn nại, được một lát đã tức giận đặt sang một bên. Ta đành dùng ngón tay dạy ngươi bú, dạy xong mới trả lại cho mẫu thân ngươi, không tin ngươi cứ hỏi Phúc Bá!”

>_<.... im=”” miệng,=”” mau=”” ngủ=””>

“Vì sao? Tiểu Thiên rất thích nghe ta kể chuyện trước đây mà.”

“Đó là Tiểu Thiên! Ta không thích, ngươi có ngủ hay không?”

“... Ngủ....”

Ta kéo chăn lên nhắm mắt ngủ yên. Bởi vì Tịch Viêm ngay tại bên người, cho nên rất nhanh liền ngủ say, mơ thấy lúc hần còn lùn lùn nhỏ xíu, nắm góc áo ta học bước đi. Mới chớp mắt một cái, đột nhiên bộ dạng lại cao lại lớn, đem ta ôm vào trong ngực hôn lên mặt, hôn mãi hôn mãi đến miệng, mềm mềm ảm áp. Ta

hừ một tiếng trở mình, mơ mơ hồ hồ nửa mê nửa tỉnh, thứ ẩm ướt ẩm nóng trên môi lập tức rời đi, có người đều đều vỗ ngực của ta, từ từ lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

—*_—

Sáng sớm hôm sau ăn điểm tâm xong, Bắc Định Vương thế tử Nguyên Mẫn tới bái phỏng, Tịch Viêm mặt không biểu tình đi ra tiếp đãi hần. Phúc Bá mang theo Tịch Thiên xuất môn du ngoạn, Tề Tề còn chưa rời giường, một mình ta ở hậu viện khách điểm tản bộ. Hơi có chút mệt mỏi liền ngồi xuống dưới giàn hoa nghỉ tạm, đột nhiên thấy Tiểu Kỉ vội vã kéo Tịch Nguyên đi tới. Bởi vì toàn bộ hậu viện đều được chúng ta bao, ngay cả tiểu nhị cũng không được tùy tiện bước vào, cho nên Tịch Nguyên rửa mặt chải đầu xong còn không vội tới chỗ ta cải trang, vẫn là một thanh niên anh tuấn uy vũ.

“Mới sáng sớm, có chuyện gì?” Tịch Nguyên hất tay ra, “Ta còn chưa tới thỉnh an đại ca cùng phụ thân đâu.”

“Người giúp ta một chút.”

“Ta không có thời gian.”

“Người trước đây bị chó đuổi chạy trốn trong chuồng gà, cuối cùng biến thành cả người toàn lông gà, có muốn bị Tề Tề biết không?”

“Ai nói cho người biết!?!?”

“Đương nhiên là Tịch lão gia.”

“>_<..... người=”” nói=”” đi,=”” chuyện=”” gì=”” muốn=”” ta=””>

“Người ở Giang Nam nổi danh là cao thủ săn mĩ nhân, ta muốn người dạy ta làm sao để hấp dẫn các cô nương.”

“Khụ, không phải là tối hôm qua bại bởi Trác Phi Văn thôi sao, có cần phải canh cánh trong lòng như vậy không?”

“Người ít nói nhảm! Nhanh dạy đi, ta nhất định phải đánh bại họ Trác kia, phàm là cô nương thích hần ta nhất định phải cướp được!”

“Thực độc....” Tịch Nguyên lắc đầu, “Thà rằng đắc tội quân tử, không đắc tội tiểu nhân. Thà rằng đắc tội tiểu nhân, không đắc tội nữ nhân. Thà rằng đắc tội nữ nhân, không đắc tội Tiểu Kỉ....”

“Người nói cái gì?”

“Không có gì.... Dạy thì dạy, kỳ thật cũng không có gì khó, đối với các cô nương chỉ cần lời ngon tiếng ngọt khiến cho nàng nghĩ rằng mình thật đặc biệt là được rồi. Ta làm mẫu trước một lần, người làm theo là được.” Tịch Nguyên hất tóc, đẩy Tiểu Kỉ dựa vào cây cột của giàn hoa, một tay chống trên đỉnh đầu của hần, tay kia cầm chặt tay trái của hần, thâm tình chân thành nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Kỉ, thanh âm trầm thấp mà tình cảm nói: “Những lời này ta đã muốn sớm nói cho người biết, nhưng vẫn không dám nói ra miệng. Kỳ thật từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết tình cảm của ta đối với người như thế nào. Đôi khi ta cũng muốn khống chế chính mình, lại làm sao cũng khống chế không được. Mỗi khi nhắm mắt lại nhớ tới dáng vẻ của người, hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh người, vĩnh viễn nhìn thấy người....”

Ta run rẩy, khắp người nổi đầy da gà, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tề Tề mang theo Trác Phi Văn, hai người đều sắc mặt xám ngoét đứng trên hành lang cách đó không xa. Vốn định nhắc nhở một chút hai người đang cố gắng truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, lại cảm thấy dù sao bọn họ cũng chẳng phải yêu đương vụng trộm, có gì phải sợ, không cần lên tiếng.

Tịch Nguyên niệm xong một đoạn bày tỏ ngọt ngào, nhú mào, ý bảo Tiểu Kỉ cũng nói một lần. Hồng bài tiểu nhị về mặt có chút hồi hộp, khụ một tiếng, cứng nhắc cầm lại tay Tịch Nguyên, lấp bắp học: “Ta vẫn nghĩ muốn nói cho người biết, lại không dám nói. Kỳ thật ta ngay từ đầu cũng rất thích người.... ừm.... thích người.... ừm.... Nhắm mắt lại đều nhìn thấy người, nghĩ muốn.... ừm.... nghĩ muốn vĩnh viễn có thể cùng người....”

Trác đại minh chủ đã nhin không nổi, đặng đặng sát khí vọt tới đây, một phen bắt lấy cánh tay của Tiểu Kỉ kéo về phía sau, ôm chặt vào trong lòng mình. Tề Tề ở trên hành lang đứng ngơ ngác, đột nhiên đôi mắt đỏ lên, xoay người chạy ra ngoài.

“Người làm gì vậy?!” Tiểu Kỉ nổi giận dùng dùng giãy giụa, vừa đá vừa đánh. Tịch Nguyệt đã sớm thức thời trốn ra phía sau giàn hoa, liếc nhìn thấy ta, hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Người đã cầm ngọc bội của ta, thì chính là người của ta, ta không cho phép người nhận tình cảm của nam nhân khác!” Trác Phi Văn bá đạo nói, nguyên bản vẻ mặt tao nhã đã không còn sót lại chút nào.

“Ai nghe người nói hươu nói vượn! Ta còn lâu mới là người của người, kẻ điên! Buông tay!”

“Ta tuyệt đối không buông tay, cho dù người thích hấn cũng không được, ta muốn cùng hấn quyết đấu!”

“Người muốn điên thì tự mình điên đi, đừng kéo người không liên quan vào!”

“Người còn che chở hấn! Hấn nổi tiếng là kẻ chằng hoa....” Nói còn chưa xong, thân thể Trác Phi Văn đã lao đảo một cái, từ từ ngã xuống. Tiểu Kỉ vỗ vỗ tay, phải đi thuốc bột ở móng tay, một cước đá văng người kia nghênh ngang mà đi.

Té ngã trên mặt đất, Trác Phi Văn cố gắng nâng lên cánh tay bủn rủn bắt lấy góc áo của Tiểu Kỉ, buồn bã nói: “Ly Nhi, người rõ ràng đã từng nói thích ta, vì sao nhanh như vậy đã thay đổi?”

Tiểu Kỉ toàn thân chấn động, quay ngoắt lại nhìn chằm chằm Trác Phi Văn, hồi lâu cũng không nói lên lời.

“Ly Nhi, Ly Nhi, chúng ta từng yêu nhau như vậy, người có khi nào nhớ tới ta một chút hay không?”

“Không.... không thể nào....” Tiểu Kỉ giật mình lắc đầu, “Người không thể nào là....”

“Là ta! Ta chính là Xấu Xấu, ta là Xấu Xấu....”

Tiểu Kỉ nhào tới xé mở vạt áo hấn, chăm chú xem xét cái gì đó trên vai, sắc mặt trở nên tái nhợt dị thường. Ngồi dưới đất không nhúc nhích, Trác Phi Văn đưa tay kéo hấn vào trong lòng.

“Ta vẫn luôn đi tìm người, tìm rất vất vả, cơ hồ tưởng rằng kiếp này cũng không thể gặp lại người nữa....”

Tiểu Kỉ ngơ ngẩn cả người, đột nhiên một bàn tay đánh tới người kia, “Người rõ ràng đã sớm nhận ra ta, lại cố tình không nói, trêu đùa ta vui lắm sao?”

Trác Phi Văn trốn cũng không dám trốn, chỉ vội vàng giải thích: “Không phải như thế, bởi vì năm đó người đi không từ biệt, tin tức gì cũng không lưu lại. Ta cũng không biết người có còn yêu ta như trước hay không, cho nên vẫn không dám nói với người ta chính là Xấu Xấu....”

“Đồ ngốc! Năm đó ta không phải là đi không từ biệt. Ta xuất cốc hái thuốc bị cừu gia tập kích trọng thương, may mắn được Tịch gia lão thái gia nhặt trở về, dưỡng thương nửa năm. Mới vừa có thể xuống giường đã đi tìm người, nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng dáng của người, làm cho ta căn bản không thể tìm được....”

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, ta nên ngoan ngoãn đứng ở trong cốc chờ người trở về, không nên sốt ruột chạy ra ngoài tìm.”

Tiểu Kỉ lại tiếp tục tay đầm chân đá, Trác Phi Văn thì nhẹ giọng cầu xin. Hai người dây dưa một hồi, thẳng đến ta đã rụng hoàn toàn một năm phần da gà nổi lên, Tiểu Kỉ mới búng búng ngón tay giải độc tính trên người Trác Phi Văn, hai người cùng nhau đứng lên.

“Người mới vừa nói.... thích Tịch Nguyệt....” Trác Phi Văn canh cánh trong lòng truy vấn.

“Ta còn lâu mới thích hấn. Tên đó tính tình hung bạo, keo kiệt, phong lưu, háo sắc, luôn đập phá đồ đạc. Ta lại không có sở thích tự ngược, sao phải đi thích hấn?”

Lúc này mới thật sự là tình nhân lên giường, bà mới ném qua tường, Tịch Nguyệt tức giận đến đỏ mặt tía tai, một chưởng đánh sụp nửa cái giàn hoa, đem đôi nhu tình như mật không coi ai ra gì phủ trong đám dây leo.

Trác Phi Văn cắt bỏ đám dây quần thành một đồng kéo Tiểu Kỉ đứng dậy, thở hồng hộc trừng mắt nhìn Tịch Nguyên. Đang muốn nổi điên, đột nhiên vẻ mặt cứng đờ, thất thanh nói: “Ta vừa rồi quên mất, người không phải đã chết rồi sao? Sao lại...”

Tiểu Kỉ dùng mũi chân đá đá hần, lạnh lùng nói: “Tịch Nguyên đã chết, người này không phải Tịch Nguyên.”

“Hần rõ ràng chính là...”

“Ta nói không phải! Người muốn thế nào?”

“Người nói không phải thì là không phải...”

Ta nhin không được cười trộm, nghĩ tới đại sư huynh của ta tính tình nghiêm cẩn, luôn nói một là một hai là hai, sao lại dạy dỗ ra một đồ đệ không có nguyên tắc như vậy. Tịch Nguyên quàng vai ta, tức giận nói: “Các người muốn buồn nôn thì đi xa một chút.”

“Ah, tình nhân của người không phải là Tình Ti cô nương của Thuý Huyền Lâu sao? Người này là ai hả? Người rút cuộc một chân đạp mấy thuyền hả?”

Tiểu Kỉ lại đá một cước: “Người ít nói vậy, đây là Tịch lão gia. Ngày hôm qua ở trong lều người ngồi cùng hần cả ngày, sao mà mới không mang mạo sa đã không nhận ra rồi?”

Con mắt của Trác Phi Văn nhất thời rớt xuống hai viên, lăn lóc trên mặt đất.

Tiểu Kỉ phớt lờ hần, đưa tay nắm lấy cổ tay của ta bắt mạch, cau mày nói: “Tối hôm qua có không thoải mái không?”

“Có.”

Tịch Nguyên quát to một tiếng: “Ngài tối hôm qua không thoải mái? Vì sao không gọi ta?”

“Ta gọi Tiểu Viêm.”

“Ách. Hiện tại có đỡ hơn không?”

“Đã khoẻ lắm rồi.”

Tiểu Kỉ hung dữ nói: “Khỏe hay không khỏe há lại là do người định đoạt? Chỉ có ta mới có thể nói!”

“Vậy người mau nói đi!” Tịch Nguyên vội la lên.

“Đã khoẻ lắm rồi.”

“>_<.... nói=”” thế=”” còn=”” không=”” phải=”” giống=””>

“Có điều hàn khí còn chưa tan hết, người phải cẩn thận đừng để tái phát.”

“Đã biết.” Ta sợ nhất hần lại nói với Tịch Viêm lời căn dặn của đại phu “cấm đồ ngọt”, cho nên ngoan ngoãn giống cừu con, ách không, dựa theo tuổi tác của ta, phải là trung niên cừu.

Tiểu Kỉ quay người lại, huỳnh huych đi mất. Trác Phi Văn vội vàng hướng chúng ta cúi chào, gắt gao bám theo sau.

“Ta nói này Tiểu Nguyên, người không đuổi theo Tề Tề cũng không sao chứ?” Ta hỏi thứ nam.

“Đuổi theo Tề Tề? Hần không phải còn đang ngủ sao?”

“Mới không có ngủ đâu, hần vừa đứng cùng một chỗ với Trác Phi Văn mà.”

“Hai người bọn họ đứng cùng một chỗ làm cái gì chứ?!” Tịch Nguyên trợn ngược lông mày.

“Tiểu Nguyên,... người nên để ý không phải vấn đề này....”

“Thế vấn đề gì?”

“Bọn họ đứng chung một chỗ nghĩa là nhìn thấy cái gì cũng giống nhau, chẳng qua Trác Phi Văn chạy lại đây, Tề Tề chạy ra ngoài.”

Tịch Nguyễn sắc mặt có chút khó coi, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Ta và Tiểu Kỉ lại không có gì, sao phải đuổi theo hần?”

“Người và Tiểu Kỉ nếu có cái gì, vậy thì càng không cần đuổi theo.”

“Hơn nữa hần giả vờ mất trí nhớ gạt ta, còn chưa tính sổ đâu.”

“Được, vậy người cứ chậm rãi tính đi, ta đi tìm đại ca người.” Ta ha ha cười, chuẩn bị vung tay bỏ đi.

“Cha....”

“Hử?”

“Tuy rằng ta cảm thấy không tất yếu phải đuổi theo Tề Tề...”

“Vậy không cần đuổi.”

“Nhưng nếu ngài nhất định phải ra lệnh cho ta đuổi theo, dường như ta cũng đành phải nghe theo. Dù sao ngài là phụ thân thôi, ta lại hiếu thuận như vậy...”

Ta từ trên xuống dưới ngắm hần một lượt. Lúc này hần thật sự nhớ ra ta là phụ thân của hần, nghĩ muốn hiếu thuận với ta, sao hồi ta trộm mất táo bị hần bắt được đứa nhỏ này không có nhớ tới phải hiếu thuận như vậy?

“Cha, vừa rồi là ngài bảo ta đuổi theo đúng không?”

“Đúng, ta có nói vậy.”

“Vậy ta đây đuổi theo?”

“Đi đi.”

Tịch Nguyễn xoay người bỏ chạy, Phúc Bá đột nhiên xông ra gọi hần lại: “Nhị gia quay lại.”

Hần vô cùng không vui đứng lại, “Làm sao nữa vậy?”

Phúc Bá chạy tới đứng phía trước ta, chỉ vào Tịch Nguyễn vô cùng đau đớn nói: “Lão gia, ngài nhìn nhị gia bộ dạng thế kia, ngài bảo hần cứ như vậy đi ra ngoài?”

Ta mở to hai mắt nhìn kĩ. Hải tử của ta anh tuấn đẹp trai, vẫn là từ nhỏ tới lớn đều xinh đẹp như vậy, không có gì không đúng cả. Nhiều lắm thì...

“Người cảm thấy hải tử cùng y phục của hần màu sắc không hợp sao? Kỳ thật năm nay rất lưu hành màu sắc tương phản, Trương đại nương ở phường thêu phía tây nói...”

“Không phải thế!”

“Hoặc là đai lưng có vấn đề? Tuy rằng gần đây không thịnh hành thắt đai lưng thêu hoa, nhưng Tiểu Nguyễn nhà ta thân hình cao lớn như vậy, cho dù thắt bằng cỏ tết lại cũng được.”

“Cũng không phải cái này!”

“Là vì kiểu dáng của cổ áo? Hay kiểu tóc? Chưa thoa cao chống nắng? Nhẫn mang nhầm ngón?”

“Cũng không phải!”

“Cha, Phúc Bá, hai người cứ chậm rãi thảo luận vấn đề hình tượng của ta đi, ta thật sự phải đi đây.”

“Không được!” Phúc Bá ngăn lại Tịch Nguyễn, nói với ta, “Lão gia, chẳng lẽ ngài quên hần là ai?”

“Không quên, thứ nam của ta mà, đại danh Tịch Nguyễn, nữ danh Cầu Thăng Tử...”

“>_<....>

“Ngoại hiệu đâu?” Phúc Bá hướng dẫn từng bước.

“Lãng tử nóng tính, tiểu bá vương dũng mãnh phi thường, đa tình thần kiếm, a di sát thủ, ngọc diện lang quân, Dương Châu đệ nhất gian thương...”

“>_<....>

“Còn nữa đâu, gần đây mới có thêm một cái?”

“Tề mẫu...”

“Hiện tại đã hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rồi.” Ta hướng Tịch Nguyên vẫy tay, “Tiểu Nguyên, theo ta vào trong phòng, người phải hoá trang thành Tề mẫu mới được ra ngoài.”

“Có cần phiền toái như vậy không,” Tịch Nguyên giậm chân, “Ta mặc thêm áo choàng, rồi đội mạo sa của phụ thân là được.”

“Được không, Phúc Bá?”

“Không được!”

“Có cái gì không được,” Tịch Nguyên ỷ vào gia chủ không có mặt không ai quản được hắn, không kiên nhẫn xua tay, “Ta cam đoan không có việc gì, cứ yên tâm đi!”

“Tiểu Nguyên, người đừng tùy hứng...”

“Cha, ngài có tư cách nói ta sao. Mau trở về phòng nghỉ ngơi, ta đi đây!”

“Tiểu Nguyên...”

Tịch Nguyên ấn ta ngồi lên ghế đá, xoay người bước đi, Phúc Bá âm trầm nói: “Nhị gia, ngài xem đây là cái gì?”

Thứ nam nhà ta không phải đứa ngốc, lập tức liếc mạng nhắm mắt lại không nhìn, mò mẫm hướng cửa viện đi tới.

“Ah, Tề Tề người đã trở lại, không tức giận sao?” Ta kinh hãi kêu lên.

Tịch Nguyên vừa nghe liền mở mắt, kết quả Tề Tề đương nhiên không có, Phúc Bá đứng ở phía trước, cầm một khối mộc bài giờ ngay trước mặt hắn. Phía trên là bút tích của gia chủ nhà ta: “Như ta thân tới.”

Phúc Bá uy phong lẫm lẫm nói: “Lời của đại gia ngài cũng dám không nghe?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tịch Nguyên nhất thời giống quả bóng xịt hơi. Ta ở một bên cười đến miệng sắp nứt ra. Nghĩ xem, trước đây mỗi khi ta không nghe lời, Phúc Bá luôn lấy khối bài này ra quắc thúc ta, không nghĩ tới có một ngày cũng hữu dụng quắc thúc Tịch Nguyên, thật sự là hả hê vô cùng mà!!

Kéo thứ nam trăm triệu không nguyện ý về phòng, bằng tốc độ rất nhanh tạo ra một vị Tề mẫu. Tâm tình rất tốt, đội mạo sa, chuẩn bị cùng Phúc Bá đi tới tiền sảnh nhìn xem Tịch Viêm đang làm cái gì.

16. Quyển 2 - Chương 6

Qua nguyệt lượng môn, mới vừa vòng sang khúc rẽ, giật mình thấy tiểu nhi tử giống con thỏ bị săn đuổi chạy trốn tới đây, chui đầu vào trong lòng ta.

“Sao vậy? Đừng sợ, có phụ thân ở đây, ai dám động vào con!” Ta ôm chặt lấy.

Tiểu Kỉ đuổi tới, căn bản không để người bảo hộ ta dây vào mắt, chớp lấy Tịch Thiên hung tợn nói: “Người chạy cái gì? Bát thuốc này là ta thiên tâm vạn khổ nghiên cứu ra, thả vào không dưới trăm vị dược liệu trân quý, đối với cơ thể chỉ có lợi không có hại. Cho người uống miễn phí, người dám không uống?”

“Không uống, không uống...” Tịch Thiên lắc đầu quày quạy, lấy dũng khí lớn nhất mà cả cuộc đời ta có thể nhìn thấy nó biểu hiện ra để đối đầu với Tiểu Kỉ ác bá, “Ta nhất quyết không uống!”

“Người lặp lại lần nữa xem!” Tiểu Kỉ nổi trận lôi đình.

“Không uống, không uống, không uống, không uống, không uống, không uống, không uống, không uống, không uống!” Tiểu Thiên dũng cảm nhắc lại tới mười lần. (Đếm lại, ách, không đúng, là chín lần....)

“Trút vào cho ta!” Tiểu Kỉ ra lệnh cho Trác Phi Văn đang bưng bát thuốc đứng phía sau.

Trác Phi Văn cười khở nói: “Người ta không muốn uống, người hãy bỏ đi....”

“Không muốn cũng phải uống, người mau trút!”

“Ly Nhi, người xem đứa nhỏ này bị ép rất đáng thương, để ta giúp hắn uống bát thuốc này đi....”

“Người hiện tại đã cao như cái cọc buộc ngựa rồi, còn muốn cao nữa? Vào cửa cứ phải cúi người mãi không thấy mệt à?”

Ta nhíu mày, lúc này mới hiểu được, nguyên lai Tiểu Kỉ đang muốn trút cái thuốc “tăng cao nhạc” kia, vội hỏi: “Ta còn chưa đủ cao, ta giúp Tiểu Thiên uống!”

Tiểu Kỉ lườm ta, “Tịch lão gia, người xương cốt đã già rồi, có uống nữa cũng không có biện pháp cao hơn Tịch Viêm, để người uống chẳng có cảm giác thành tựu, ta chỉ cho quả bí lùn này uống thôi!”

“Ta đã không còn là quả bí lùn nữa rồi, ta đã cao hơn rất nhiều so với những nam hài tử cùng tuổi!” Tịch Thiên phẫn nộ vì mình biện hộ.

“Đây còn không phải là công lao của tăng cao nhạc! Người mau ngoan ngoãn uống hết cho ta!”

“Không muốn!”

Tiểu Kỉ trợn lông mày, đang định nổi điên, Phúc Bá tiến lên xua tay vỗ về hắn, dùng vẻ mặt hiền hoà cùng giọng nói dịu dàng hỏi Tịch Thiên: “Tam gia, lúc uống thang thứ nhất cậu rất ngoan ngoãn mà, vì sao lại không muốn nữa?”

Tịch Thiên méo máo: “Mọi người đều nói ta dốt nát, ta cũng quả thật có chút dốt, nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không để người khác lợi dụng làm hại Kinh Hoài ca đâu!”

Tất cả mọi người ngẩn ngơ. Tiểu Kỉ nói: “Làm sao người biết?... Ách, không.... ý của ta là sao người lại cho rằng có người lợi dụng người làm hại Lâu Kinh Hoài?”

“Đêm hôm đó phụ thân nói mà, cha đo chiều cao của ta rồi nói ‘Cứ tiếp tục cao thể này Lâu Kinh Hoài rất nguy hiểm’. Ta có dốt nát hơn nữa cũng hiểu những lời này, ta không muốn Kinh Hoài ca gặp nguy hiểm, cho nên ta không muốn tiếp tục cao!”

Ta sờ đầu tiểu nhi tử, “Tiểu Thiên, phụ thân nhớ rõ mới trước đây con vẫn hy vọng tương lai có thể cao lớn giống nhị ca, chẳng lẽ hiện tại vì Lâu Kinh Hoài, con sẽ từ bỏ mong ước này sao?”

Tịch Thiên nghĩ nghĩ, dứt khoát nói: “Vì Kinh Hoài ca, chuyện gì con cũng nguyện ý làm!”

Ta cảm động ôm lấy tiểu nhi tử: “Tiểu Thiên, con đúng là bé ngoan....”

Tiểu Kỉ hừ một tiếng, “Cái gì mà bé ngoan, rõ ràng là đứa ngốc, sự tình trên đời này làm sao đơn giản như người nghĩ được. Tiểu Thiên, ta hỏi người, nếu có một ngày phụ thân người cùng Kinh Hoài ca đồng thời bị rớt xuống khe núi mà người lại chỉ có thể cứu được một người, người cứu ai hả?”

Tịch Thiên cười: “Tiểu Kỉ, huynh nói lung tung rồi, phụ thân mới không dám rớt xuống khe núi đâu. Cha có một lần từ trên núi giả rớt xuống bị đại ca phạt ba tháng không được ăn đồ ngọt. Nếu thật sự rớt xuống khe núi, đại ca sẽ phạt cha ba năm không được ăn đó.”

Tiểu Kỉ lão đảo: “Dốt nát! Ý của ta là nếu phát sinh sự tình ngoài ý muốn, ví dụ như có người xấu đến đây, đem phụ thân cùng Lâu Kinh Hoài đều đá xuống khe núi, người làm gì bây giờ?”

“Huynh lại nói lung tung, đại ca sẽ không để phụ thân bị người xấu bắt đi đá xuống khe núi đâu, huynh ấy nhất định sẽ đánh người xấu chạy trước!”

“... Nói như vậy đi, nếu người xấu rất nhiều, đại ca không kịp đánh, phụ thân cùng Lâu Kinh Hoài đều bị đá xuống khe núi, người cứu ai?”

“Còn có nhị ca mà? Nhị ca chạy đi đâu rồi?”

“Nếu nhị ca cũng không ở đó....”

“Thế còn có Phúc Bá.”

“Phúc Bá cũng không ở.”

“Huynh thật là toàn nói lung tung, nếu đại ca, nhị ca đều không ở bên cạnh phụ thân, Phúc Bá nhất định ở đó!” Tịch Thiên nói chắc như đinh đóng cột.

“>_<>

“Hơn nữa vì sao người xấu chỉ đá phụ thân cùng Kinh Hoài ca xuống mà không đá ta? Vạn nhất bọn họ đá ta xuống khe núi trước làm sao bây giờ? Còn có, Tiểu Kỉ, làm sao huynh biết ta nhất định chỉ có thể cứu một người lên? Ta cảm thấy, nếu người đã rơi xuống khe núi, ta không biết khinh công, thật sự một người cũng cứu không được. Nếu ta có cách cứu lên một người, nói không chừng còn có thể cứu được cả hai người. Hơn nữa, Kinh Hoài ca võ công tốt như vậy, huynh ấy vì sao không đánh nhau với người xấu, mà phải ngoan ngoãn bị người ta đá xuống khe núi? Càng kỳ quái chính là....”

“>_<..... được=’’ rồi,=’’ được=’’ rồi,=’’ ngươi=’’ đừng=’’ nói=’’ nữa,=’’ coi=’’ như=’’ ta=’’ chưa=’’>

Ta trốn ở một bên cười trộm. Không thể tin được trước nay chưa từng thua cuộc hồng bài tiểu nhị lại bị Tiểu Thiên khiến cho không còn cách nào, hài tử của ta đúng là người nào cũng đều giỏi giang.

“Thuốc này.... làm gì bây giờ?” Trác Phi Văn thật cẩn thận hỏi.

“Cứ giữ lại, đợi lát nữa cho Tề Tề uống!”

“Tại sao lại cho Tề Tề? Tiểu Nguyễn lại chưa từng mắng ngươi là nhân yêu....”

Tiểu Kỉ xoa xoa tay nói: “Hắn càng quá đáng! Ngày đó ăn thịt nướng bởi vì ngon quá nên ăn hơi nhiều, sáng hôm sau thức dậy dạ dày không thoải mái liền ói ra mấy cái, bị hắn nhìn thấy, lại dám hỏi ta ‘Có phải mang thai hay không?’!”

Ta cùng Phúc Bá đồng loạt quay mặt sang hướng khác, liều mạng nhịn hồi lâu cũng không được, phì một tiếng bật cười.

Lúc này Tịch Viêm vừa lúc sắp bước đi tới, hỏi: “Nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Tiểu Thiên nhanh chóng báo cáo với đại ca: “Đang nói Tiểu Kỉ có phải mang thai hay không.”

Tiểu Kỉ tức giận xông phi một cước về phía Tiểu Thiên, Phúc Bá vội vàng vươn tay kéo cục cưng dốt nát kia tránh thoát.

Tịch Viêm lắc đầu nói: “Các ngươi thật sự là nhàm chán, đều trở về phòng chuẩn bị đi. Ở nơi này trì hoãn cũng đủ lâu rồi, ngày mai liền xuất phát lên đường.”

“Tiểu Kỉ...” Trác Phi Văn nghe được hai chữ “xuất phát” thì biến sắc, nhẹ nhàng gọi.

“Ngươi đừng nói gì cả, ta muốn đi cùng Tịch gia.” Tiểu Kỉ khe khẽ nói.

“Ta hiểu, các ngươi muốn đi Định Khang đúng không? Đến Định Khang rồi xin ngươi chờ ta một thời gian, ta ở đây còn có việc cần phải làm, chờ ta xong việc sẽ tới đó tìm ngươi.”

“Tùy ngươi.” Tiểu Kỉ làm ra vẻ không thèm để ý vung tay quay người, hai người một trước một sau rời đi.

Tịch Thiên ngoan ngoãn phụng lệnh gia chủ trở về phòng, Phúc Bá không biết lại biến mất từ lúc nào, Tịch Viêm đỡ khuỷa tay ta chậm rãi đi trên hành lang gấp khúc.

“Nguyên Mẫn thế tử muốn nói gì vậy?”

“Còn không phải là muốn giải thích cùng xin lỗi chuyện phụ vương hắn ám sát Tịch Nguyễn, nói hy vọng ta tha thứ cho hắn.”

“Ngươi tha thứ?”

“Sau khi xác nhận hắn cũng không tham dự việc ám sát kia, ta căn bản chưa từng hận hắn.”

“Đứa nhỏ kia.... hình như thích người...., người có biết không?”

“Biết.”

“Người sao, người thích hẳn không?”

“.... Thích....”

Có chút bất ngờ dừng bước, liếc nhìn Tịch Viêm, vẻ mặt hắn vẫn như bình thường, chính là thản nhiên nhìn về phía trước. Không biết tại sao, lồng ngực hơn ba mươi năm qua vẫn khoẻ mạnh của ta đột nhiên dấy lên một cảm giác đau nhói buồn bực, bước chân nhanh hơn trở lại phòng mình.

“Cha, sao lại đột nhiên không vui?”

“Không có....” Cảm giác buồn bực càng sâu hơn, run rẩy mở chăn nhảy lên giường. Tịch Viêm đúng là người hay thay đổi, rõ ràng lần trước ở tái ca hội đã bảo ta đáp ứng khi không có ai sẽ không gọi phụ thân mà gọi tên, thế mà vừa gặp Nguyên Mẫn thế tử, đã lại bắt đầu gọi phụ thân rồi đó? Trong phòng rõ ràng không có người ngoài mà....

“Cha, mệt à?”

“Không mệt.”

“Vậy người lên giường làm gì?”

“Muốn nằm một cái.”

“Ngồi dậy đi, ta kể sự tình hôm nay cho người nghe.”

“Không muốn nghe.”

“Nếu không chúng ta cùng ra đường đi dạo một chút?”

“Không muốn đi.”

“Trên đường có biểu diễn tạp kỹ rất náo nhiệt.”

“Không muốn xem.”

“Còn có đặc sản bản địa gạo nếp đường....”

“Không muốn.... ách...” Ta không nói gì suy nghĩ trong chốc lát, xoay người ngồi dậy, “Ăn ngon không?”

Tịch Viêm dịu dàng nở nụ cười, ôm ta vào lòng: “Lăng, người đừng để ý. Với ta mà nói, Nguyên Mẫn chỉ là một người bằng hữu bình thường, hẳn đối với ta cũng vậy, chẳng qua là đem ta trở thành một người bằng hữu tốt rất quan trọng, nhưng căn bản không có vượt ra ngoài tình cảm này. So với hẳn, ta tuyệt đối càng coi trọng Tiểu Nguyên cùng Tiểu Thiên hơn, lại càng không cần phải nói tới người. Lăng, người là người quan trọng nhất cả đời ta, vĩnh viễn....”

Cảm giác buồn bực trong lồng ngực lập tức tan thành mây khói, ta cảm động ôm lại Tịch Viêm, “Tiểu Viêm, ta thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy.... gạo nếp đường ta muốn ăn hai cái....”

“Không được!”

“Người rõ ràng vừa nói ta rất quan trọng mà!”

“Đây là hai việc khác nhau!”

“Vì sao ta không thể ở hai việc khác nhau đều rất quan trọng?”

“Đây là quyết định của ta, người có ý kiến gì sao?”

“>_<.... tiểu=””>

—*—

Cơm trưa xong ta ngủ một lát, tỉnh dậy nghe tiếng Tịch Thiên đang ngồi bên cửa sổ vất óc học bài. Phúc Bá đem con chim màu đỏ cùng với lồng sắt mà Lâu Kinh Hoài tặng ta đặt trên bệ cửa sổ, ta vội cầm một ít điểm tâm đến bón nó ăn.

“Con bát ca(1) này càng ngày càng đẹp.” Tiểu Thiên tới gần.

“Ngốc, đây không phải bát ca.”

“Thế là gì?”

“Là chu lộ(2).”

“Không phải đâu, rõ ràng là bát ca đó. Con và Kinh Hoài ca cùng đi chợ mua mà. Bởi vì phụ thân thích con chim màu đỏ, nhưng mà bọn con tìm mãi cũng không thấy con nào màu đỏ cả, cho nên Kinh Hoài ca đành phải mua con bát ca này về nhà nhuộm đỏ tặng cho phụ thân....”

“A.....”

“Cha, ngài đã từng nhìn thấy chu lộ chưa?”

“>_<....>

Phúc Bá ở bên cạnh xen vào: “Trách không được Lâu Kinh Hoài tặng bồn minh châu lan vẫn chưa ra hoa, nói không chừng là bồn rau hẹ.”

“>_<>

“Không phải thế,” Tịch Thiên cá giận nói, “Bồn hoa lan kia là thật đó, thời tiết ấm lên một chút là có thể nở hoa rồi!”

“Tam gia.... ‘Xuất sư biểu’ của Gia Cát Lượng học thuộc chưa?”

“Học... học... học thuộc rồi...”

“Đọc thử nghe xem nào.”

“Ừm.... Tiên đế... tiên đế gây dựng sự nghiệp chưa được nửa đường đã băng hà..., Cha, băng hà nghĩa là sao?”

“Nghĩa là đã chết.”

“Tiên đế gây dựng sự nghiệp chưa được nửa đường đã chết, mà nay thiên hạ... tam... tam phân, Ích Châu bị tệt. Cha, bị tệt có nghĩa là gì?”

“Nghĩa là một mỗi.”

“Tiên đế đã chết, Ích Châu một mỗi, thật đáng thương. Cha, Ích Châu là ai ạ?”

“Ích Châu là một địa phương, ở biên giới tây nam.”

“Địa phương? Địa phương sao lại một mỗi?”

“Là nói dân chúng ở địa phương đó đều một mỗi.”

“À..... Cái cái thời kì(3) mang nguy cơ tồn vong.... cũng..... Câu này con hiểu, có nghĩa là mùa thu năm ấy là thời điểm rất nguy cấp, đúng không?”

“-_-...., Tiểu Thiên, tốt nhất là đừng học nữa....”

“Cha, con cảm thấy bài văn này cũng chỉ có một câu là đúng thôi!”

“Câu nào?”

“Dạ, chính là câu cuối cùng, ‘lâm biểu thế linh, bất tri sở vân’(4). Con vẫn kì quái tại sao mình đọc nghiêm chỉnh cả bài văn cũng không hiểu có ý gì, nguyên lai chính bản thân Gia Cát Lượng cũng không hiểu mình nói gì, con đương nhiên càng không hiểu!”

>_<>

Tịch Thiên buông sách, chạy ra ngoài sân nghịch nước. Ta tựa vào cửa sổ yên lặng nhìn nó, Phúc Bá lấy một chiếc áo choàng phủ thêm cho ta, cầm lò sưởi nhét vào lòng ta: “Lão gia, cầu ngài thương cảm cho lão nô một chút, cơm trưa hôm nay ta ăn có thể không chóng đờ được đâu.”

Ta không hiểu ý hẩn, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn.

“Nhìn xem vẻ mặt hiện tại của ngài đi, ngài thật sự không thích hợp với cái loại biểu tình phiền não thâm trầm như vậy đâu. Lão nô hiện tại đang rất no bụng, không cần thận sẽ cười đến đứt ruột chết mất.”

>_<... ta=” bĩu=” môi,=” “chẳng=” lẽ=” hiện=” tại=” ta=” không=” thể=” phiền=” não=” hay=”>

“Đại gia thích ngài là chuyện tốt, có cái gì để mà phiền não?”

“Hử? Người biết?”

“Có ai không biết?”

“Phúc Bá... hai ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, người đúng là hiểu rõ ta nhất...”

“Cái gì gọi là từ nhỏ lớn lên bên nhau? Phải là ta nhìn ngài lớn lên chứ! Vả lại, muốn hiểu được ngài cũng chẳng cần phải lớn lên bên nhau phiền toái như thế, chỉ cần ở chung hai ba ngày, đã có thể tương đối hiểu rõ ngài rồi.”

“Phúc Bá, tuy rằng Tiểu Nguyên nói Tiểu Viêm hiện tại thích ta cùng trước kia không giống nhau, nhưng mà.... nếu ta vẫn không thể cảm giác được hai loại thích này có cái gì khác biệt, thế thì không phải căn bản là không có gì khác nhau sao?”

“Ngài cảm giác? Hử, trước kia cây đàn cổ của Tuyên Đức(5) cùng bình dưa muối bên cạnh bàn thái ở đại trù phòng ngài cũng cảm giác không có gì khác biệt, bất hạnh chính là cái đàn cùng cái bình kia có sự khác biệt rất lớn đấy!”

“... Nói cũng đúng.... Phúc Bá, người có biết Tiểu Viêm trước kia thích ta cùng hiện tại rất cuộc thì có cái gì khác biệt không?”

“Biết.”

“Người mau nói cho ta biết đi.”

“Vâng, lão nô tuân lệnh. Cái gọi là thích trước kia là đối với phụ thân tôn kính cùng ngưỡng mộ, sau này là đối với tình nhân đau thương cùng chiều cùng bảo hộ. Ngài nghĩ lại xem, đại gia từ khi nào thì bắt đầu liêu mình bảo hộ ngài?”

“Đường như là năm tuổi? Ta nhớ rõ có một lần ta nghịch hỏng cây đàn cổ của tỷ tỷ, sợ tới mức trốn trong đồng rơm ở sái phòng. Tiểu Viêm vì bảo vệ ta, đã nói cây đàn kia là hẩn nghịch hỏng, kết quả tỷ tỷ không tin, đem cả hai chúng ta đều nhốt trong phòng tối.”

“Năm tuổi..... >_<... hình=” như=” hơi=” sớm=” quá.....=” chúng=” ta=” đối=” cách=” nói=” khác.=” là=” con,=” đều=” thích=” phụ=” thân=” có=” thể=” cho=” hẩn=” cái=” gì=” hẩn=” thích,=” nhưng=” là=” tình=” nhân,=” lại=” hy=” vọng=” có=” thể=” đem=” những=” gì=” ngài=” muốn=” đều=” tặng=” cho=” ngài.=” ngài=” nghĩ=” xem,=” đại=” gia=” là=” từ=” khi=” nào=” thì=” một=” lòng=” một=” dạ=” muốn=” tặng=” thứ=” gì=” đó=” cho=”>

“... Ừm.... ba tuổi? Hẩn hiểu lầm tưởng hộp son cao trên bàn của tỷ tỷ là mật đường đồ ta vẫn thích ăn, cầm đến tặng cho ta. Ta sợ nếu không ăn sẽ khiến hẩn bị tổn thương, liền cầm cái hộp không giả vờ ăn. Sau đó ta phát hiện cái hộp này rửa đi dùng để đựng mật đường rất tốt, liền thử đựng một cái. Nha hoàn của tỷ tỷ tìm khắp nơi cuối cùng thấy hộp son này trong phòng của ta, không nói cho ta biết liền mang về. Ngày hôm sau tỷ tỷ bôi lên mặt....”

“Lại cùng bị nhốt trong phòng tối?”

“Lần đó chỉ có ta bị.... Kỳ thật thực oan uổng, đâu phải ta bảo nàng bơi lên mặt để dụ kiến chứ...”

“Ba tuổi.... lại càng không được. Như vậy đi, ngài có nhớ đại gia bắt đầu từ khi nào thì ghét trừ hấn ra có người đối với ngài làm động tác thân mật, ví như hôn mặt, ôm eo....”

“Hấn vẫn đều ghét, lúc nhỏ không có biện pháp. Sau này lớn lên, ngay cả Tiểu Nguyễn cùng Tiểu Thiên đều là hấn tự mình công cùng ôm. Chính bởi vì thế nên hai đứa nhỏ kia mới chỉ nghe lời hấn mà không nghe lời ta...”

“Thế đại gia từ lúc nào không muốn ngủ chung với ngài nữa?”

“Năm năm trước, có một buổi tối ta đang ngủ say, không biết tại sao hấn đột nhiên nhảy xuống giường bỏ chạy, sau đó không muốn tiếp tục cùng ta ngủ chung nữa. Phúc Bá, người nói có phải hay không hôm đó ta đá hấn đau quá?”

“>_<....., chúng=” ta=” không=” nói=” về=” đại=” gia=” nữa,=” nói=” về=” ngài=” trước=” đi.=” ngài=” hiện=” tại=” đối=” với=” đại=” gia=” là=” loại=” thích=”>

“Loại.... loại nào?” Ta nhất thời đầu óc trống rỗng, “Không, không rõ lắm, có đáp án chuẩn bị trước cho chọn không?”

“Haizz,” Phúc Bá thở dài, “Ta hỏi ngài mấy vấn đề. Đại gia đã từng hôn môi ngài chưa?”

“Có, hồi trước hấn học thuộc lòng, mỗi lần học xong ta đều hôn một cái.”

“Vậy sau khi trưởng thành?”

“Trưởng thành.... sau.... hình như không có...”

“Nếu hiện giờ đại gia hôn ngài, ngài có ghét hay không?”

“Đương nhiên không! Từ khi hấn còn nhỏ xíu ta đã ôm ở trong tay, sao có thể ghét chứ?”

“Thế nếu nhị gia hôn ngài, ngài có chịu không?”

“Tiểu Nguyễn..... Không biết, hấn chưa bao giờ hôn.”

“Nếu đại gia thành thân, ngài có khó chịu không?”

“Không thể nào? Ta vì sao phải khó chịu?”

“Nếu đại gia thành thân, phần lớn thời gian đều giành để bồi phụ nhân. Mỗi ngày sẽ chỉ tới thỉnh an ngài, hỏi thăm một chút, ngài có nguyện ý hay không?”

“Tiểu Viêm cho dù lấy phụ nhân, cũng sẽ không đối xử với ta như vậy.”

“Cũng chưa chắc nha, chỉ cần đại gia phụng dưỡng ngài không lo ăn mặc, sớm chiều đến thăm hỏi, cho dù không hề đặt ngài ở trong lòng, cũng sẽ không ai bảo hấn là bất hiếu cả.”

“....”

“Kỳ thật, hai loại thích này khác biệt lớn nhất chính là..... tình cảm với phụ thân là cướp cũng không được, mà tình cảm với tình nhân thì bất cứ khi nào cũng có thể bị người ta cướp mất!”

“.... Không hiểu....”

“Ngài nghĩ xem, trước kia đại gia coi ngài như phụ thân yêu thương, điều này chẳng có gì phải lo lắng. Bởi vì đối với đại gia mà nói, chỉ có người sinh ra hấn và người nuôi dưỡng hấn mới là phụ thân. Cho dù ngài đem một mảnh hiếu tâm của hấn ném xuống đất mà giẫm đạp, hấn cũng không có biện pháp tìm một người khác làm phụ thân để mà yêu thương; nhưng hiện tại lại có thật lớn khác biệt, đại gia đã bắt đầu đem ngài làm tình nhân để yêu thương. Tình nhân thì không giới hạn đối tượng, chỉ cần đại gia vừa mắt, trên đời này bất cứ người nào cũng có thể làm tình nhân của hấn. Nói cách khác, có rất nhiều người có tư cách tranh giành với ngài. Nếu ngài không chấp nhận tình cảm của hấn, đại gia có thể tùy thời chọn ra một người làm thế tử ở trong đám người đó, đến lúc đó ngài cũng chỉ có thể ngoan ngoãn xếp thứ hai trong lòng hấn thôi.”

“Chọn... chọn một người khác? Vị... vị trí thứ hai?” Ta bị quấy nhiễu đến có chút hồ đồ rồi.

“Đúng vậy, ví như trước đây ở Khâm Châu thành quen biết Tú Châm cô nương lan tâm huệ chất, hay là nhị thiên kim của Ngô thượng thư, còn có trưởng tôn tiểu thư của Trần lão gia, hoặc này sáng hôm nay tới đây Nguyên Mẫn thế tử cũng được. Lão gia ngài không cần đại gia yêu thương, hấn cũng chỉ có thể chọn trong những người này một người để yêu.”

“Sẽ như thế sao? Tiểu Viêm sẽ yêu người khác còn hơn cả ta ư?”

“Đúng.”

“Tuyệt đối không được! Ta đâu có nói không cần hấn yêu đâu, hấn có thể yêu mà!”

“Nhưng mà làm tình nhân cùng làm phụ thân không giống nhau đâu.”

“Không giống chỗ nào? Ta có thể sửa!”

“Làm tình nhân phải dụ ngoạn nghe lời.... ách... ngài vẫn rất nghe lời.... Làm tình nhân có thể làm nũng.... cái này ngài cũng đã sớm làm.... Làm tình nhân phải toàn tâm toàn ý vì hấn suy nghĩ.... phương diện này dường như cũng đã làm không kém....” Phúc Bá trợn trừng mắt quan sát ta, “Ngài căn bản cho tới bây giờ cũng không giống một người phụ thân, còn cái gì cần sửa? Chẳng còn gì cả, cứ như vậy là được rồi!”

“Thật sự được rồi?”

“Được rồi. Còn lại chính là chuyện của đại gia, chỉ cần hấn nghĩ được biện pháp lừa ngài lên giường, tự nhiên mọi sự đại cát.”

“Lên giường? Không cần lừa đâu, ta vẫn rất thích cùng ngủ với Tiểu Viêm mà.”

“Ta nói chính là....” Phúc Bá còn chưa dứt lời, Tiểu Thiên ướm sưng nước đã chạy tới, vừa chạy vừa hắt xì. Ta cùng Phúc Bá mỗi người véo một bên lỗ tai nó kéo vào trong nhà thay quần áo, đề tài này lập tức bị ném ra khỏi đầu.

*

Sau bữa cơm chiều Tịch Viêm bồi ta tắm bộ ở trong sân một hồi, bởi vì gió dần dần lạnh, chúng ta liền cùng nhau trở về phòng lên giường. Ta đem bàn chân lạnh lẽo áp vào đùi Tịch Viêm sưởi ấm, cười nói: “Phúc Bá thật thú vị, hấn nói người muốn đưa ta lên giường còn cần phải lừa ta nữa, chết cười.”

Tịch Viêm lườm ta một cái, không trả lời, nhưng là cánh tay đặt trên lưng ta tăng một chút lực, đem cả người ta ép chặt vào người hấn, rất thoải mái ấm áp.

“Tiểu Nguyên đến bây giờ còn chưa trở lại, nhất định là Tề Tề cáu giận rồi. Kỳ quái, đứa nhỏ kia không phải rất biết dỗ dành người khác sao?”

Tịch Viêm vẫn không nói lời nào, bế cả người ta về phía trước ôm, nhẹ nhàng hôn lên mặt ta, môi dán lên không dời, ấm ướt nóng nóng, khiến ta buồn buồn, nhịn không được muốn cười.

“Tiểu Viêm, người nói Tiểu Kỉ có phải thật sự sẽ đi theo chúng ta không? Trác Phi Văn vì sao không nghĩ cách giữ hấn lại?” Ta xoay người bỏ vào lồng ngực của Tịch Viêm, hỏi.

Tịch Viêm đem mười ngón tay áp lên thái dương của ta, cố định khuôn mặt ta, từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng áp lên bờ môi của ta sau đó bắt đầu mút. Ta cảm thấy trong lòng bắt đầu kiệt sức tê dại, có vẻ không hay lắm, liền dùng sức đẩy hấn ra, có chút không vui hỏi: “Sao người không trả lời?”

Hấn dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn ta, trong ánh mắt đều là những thứ ta không hiểu được, nhìn đến trong lòng sợ hãi. Chờ hồi phục tinh thần phát hiện chính mình đã thay đổi vị trí, nằm vào tận bên trong giường, bị thân thể của Tịch Viêm bao lấy.

“Lặng....”

“Ừm.”

“Khi nào thì.... người mới có thể trở thành người của ta?”

“Ta đã là phụ thân của người rồi mà, chẳng lẽ ý của người là phụ thân không phải là người?”

“Lăng...”

“Ừm.”

“Người thực biết phá hỏng không khí.”

“Nào có....”

Tịch Viêm cúi thấp đầu, áp lên môi của ta, nhấn xuống vòng quanh một chút, đầu lưỡi nhẹ nhàng chui vào. Ta ha ha cười.

“Cười cái gì?”

“Ta nhớ tới hồi người còn chưa mọc răng, mỗi lần ta đem miếng thịt nhai nát để trên đầu lưỡi, người đều nhào tới ngậm đi, nhanh như tia chớp ấy, vừa thấy là biết có tiềm chất luyện võ.”

“Lăng...”

“Ừm.”

“Lúc ta đang hôn người, làm ơn đừng nghĩ tới hồi ta còn chưa có răng được không?”

“Thực xin lỗi. Ta không quấy rầy nữa, người tiếp tục hôn đi!”

“...” Tịch Viêm than khẽ một tiếng, ép chặt ta vào trong lòng, “Hôm nay cứ như vậy đi, chúng ta từ từ sẽ đến.”

“Ừ.” Ta nghe lời, dựa vào ngực Tịch Viêm nhắm mắt lại. Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, ta thật sự nhận không được ngẩng đầu hỏi: “Người vừa nói chúng ta từ từ sẽ đến cái gì?”

Tịch Viêm bật cười trong họng, dịu dàng nói: “Người đừng quan tâm, về sau tự nhiên sẽ biết. Ngủ đi.”

Ta quả thật có hơi mệt, chỉ chốc lát sau liền cuộn tròn trong lòng Tịch Viêm ngủ say.

(1) Bát ca: Một loài chim sáo lông đen.

(2) Chu lộ: Một loài chim lớn đầu đỏ, sống ở ven hồ. Vì Lăng chưa bao giờ nhìn thấy nên cho rằng chu lộ toàn thân màu đỏ.

(3) Thời kì: () âm hán là thu, thường dùng trong thời điểm không tốt, cũng có nghĩa khác là mùa thu.

(4) Lâm biểu thế linh, bất tri sở vân: Dịch ra là ‘tới đó thì rơi nước mắt, chẳng biết phải nói gì’. Bất tri sở vân cũng có nghĩa là không hiểu đã nói gì, cho nên Tịch Thiên cho rằng Gia Cát Lượng cũng không hiểu gì hết.

(5) Tuyên Đức: Niên hiệu của vua Tuyên Tông thời Minh, Trung Quốc, 1426-1435

17. Quyển 2 - Chương 7

Vừa say sưa một chút trời đã sáng, mắt còn chưa mở đã nghe thấy tiếng của Tịch Thiên và Phúc Bá ở trong sân kiểm kê hành lý.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu.... sáu.... số này đếm qua chưa nhỉ? Hình như chưa.... lại hình như rồi.... đếm lại đi.... Một, hai, ba, bốn, năm,....”

“Tam gia, cậu đừng đếm nữa, đi nhìn xem phụ thân đã tỉnh hay chưa?”

Tịch Thiên vâng một tiếng liền huynh huych huynh huych chạy vào, “Cha, ngài dậy rồi à? Con đi lấy nước.”

Đứng dậy thay y phục rửa qua mặt, dắt tay tiểu nhi tử đi vào trong viện, Phúc Bá đã đem tất cả hành lý buộc chắc chắn. Ta nhìn quanh rồi hỏi: “Tiểu Nguyện đâu? Sao không đến giúp đỡ?”

“Hồi bẩm lão gia, nhị gia còn chưa trở lại.”

“Còn chưa trở lại?!”

“Nhị gia nếu không tìm thấy Tề thiếu gia chắc chắn sẽ không trở lại, cho nên đại gia phân phó không cần đợi nhị gia, chúng ta đi trước.”

“Chờ Tiểu Nguyên một chút, có lẽ hắn cũng sắp tìm được Tề Tề rồi.”

“Điều đó không có khả năng.”

“Vì sao không có khả năng?”

“Nhị gia luôn luôn ở bên ngoài tìm....”

“Đúng vậy....”

“Nhưng mà Tề thiếu gia đã trở lại rồi.”

“Tề Tề đã trở lại? Hắn ở chỗ nào?”

“Hắn sáng sớm chạy đi tìm Tiểu Kỉ hạ chiến thư, nói nhất định sẽ đoạt được nhị gia từ tay Tiểu Kỉ.”

“Tiểu Kỉ nói thế nào?”

“Tiểu Kỉ nói nếu Tề thiếu gia chịu đem thủ ô ngàn năm trong mật thất ở nhà cũ của Tề gia trộm tới cho hắn, hắn sẽ cùng nhị gia chia tay.”

“Chia tay? Bọn họ căn bản không ở bên nhau, chia cái gì tay?”

“Điều này ngài biết, ta biết, rất nhiều người biết, nhưng mà Tề thiếu gia không biết.”

“Thế Tề Tề đáp ứng rồi?”

“Đáp ứng rồi, còn ký văn tự nữa.”

“Tiểu Kỉ thật xấu xa.”

“Lão nô cũng cảm thấy như vậy.”

Đang nói chuyện, tiền viện đột nhiên vang lên tiếng la hét, tựa hồ có người nào xông vào. Phúc Bá liếc nhìn Tịch Thiên, nó lập tức chạy vào phòng cầm mạo sa đội cho ta, sau đó ba người cùng đi tới cửa trước xem có chuyện gì.

Tịch Viêm cũng chậm rãi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy ta, lập tức ngoắc bảo ta đi đến bên cạnh hắn.

Xông tới nguyên lai là người quen. Người dẫn đầu nô khí bưng bưng chính là tứ thiếu gia Tề gia Tề Duyên, mà người mập mập mặt đầy lo lắng kéo lại hắn khuyên can đúng là bản thành Thái thú Vu Triều Tông.

“Ra là Tề tứ công tử, không biết tới đây có chuyện gì?” Tịch Viêm nhẹ nhàng hỏi.

“Ta tới tìm xá đệ, nó ở đâu? Mau gọi nó ra đây!”

“Tịch mỗ hiện giờ chỉ là một người bình thường, lệnh đệ lại càng không phải gia nô của Tịch gia, hắn thích đi nơi nào thì đi nơi đó, từ khi nào thì ta gọi là hắn đi ra?”

“Người đừng giả bộ!” Tề Duyên tức giận đến đỏ mặt tía tai, “Đệ đệ của ta thường ngày tuy rằng bướng bỉnh, nhưng vẫn đều rất bình thường. Chính là đi theo đám người kì quái các ngươi, mới trở nên biến thái như vậy. Ngày hôm qua ta bắt được bảo nó về nhà, thế mà nó lại nói đã thích một người nam nhân, trước khi người nam nhân kia thích nó, tuyệt đối không về nhà. Lời này nếu để cha mẹ ta nghe thấy, chẳng phải sẽ tức chết hai người? Chuyện tam đệ nhà ngươi ta cũng biết, cho dù bản thân ngươi không quan tâm chuyện đệ đệ mình cùng nam nhân ở bên nhau, Tề gia chúng ta tuyệt đối không cho phép, ngươi thừa lúc còn sớm hãy từ bỏ tình cảm này đi!”

“Ta từ bỏ tình cảm này? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

“Ngươi còn giả vờ? Mặc dù Tiểu Du không nói rõ, nhưng ta biết người nam nhân nó thích nhất định là người!”

Tịch Viêm cười một tiếng, nhú mào, còn chưa kịp nói tiếp, Tề Tề đã từ cửa hông lao ra, lớn tiếng nói: “Tứ ca, ngày hôm qua đệ đã nói rõ ràng cho huynh hiểu, huynh đừng ở chỗ này cố tình gây sự nữa, đệ sẽ giải thích với cha mẹ sau!”

“Ta cố tình gây sự?” Tề tứ thiếu gia giậm chân tức giận, “Đại tẩu sắp sinh, nhị ca đi biên quan, tam ca nhốt trong thư phòng đọc sách, ta nếu không trông nom đệ, đệ thật sự muốn lên trời! Mau cùng ta về nhà!”

“Không về!”

“Không về cũng không được tiếp tục ở cùng người nam nhân này! Thích nam nhân rất biến thái đệ có biết hay không?”

“Biến thái thì sao, đệ chính là biến thái, huynh muốn gì hả?”

Tiểu Thiên giật nhẹ ống tay áo ta, chu chu miệng nhỏ giọng hỏi: “Cha, thích nam nhân thật sự biến thái sao?”

“Cũng không nhất định,” Ta nghĩ nghĩ, “Có chút đúng, có chút không. Ví như năm đó có người thích thân sinh phụ thân của đại ca con, thích đến muốn giết hết tất cả những người hấn coi trọng, này có chút biến thái. Nhưng giống như Lâu Kinh Hoài thích con, hoặc là Trác Phi Văn thích Tiểu Kỉ, đều là tình cảm rất chân thật, một chút cũng không biến thái.”

Tiểu Thiên gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. Trong viện Tề Tề cùng tứ ca hấn đã chạy chạy đuổi đuổi vài vòng, Tịch Viêm kéo cái ghế dựa ra cho ta ngồi xem.

Đang lúc náo nhiệt, Phúc Bá đột nhiên nói: “A, Tề mẫu đã trở lại?”

Chúng ta ngẩng đầu nhìn, Tịch Nguyên.... ách không.... Tề mẫu lê bước nặng nề đi đến, vừa nhìn thấy Tề Tề, ngần ngừ, lập tức xông lên túm lấy bả vai hấn, vừa lay vừa giận dữ nói: “Người chạy đi đâu? Tìm khắp nơi không thấy, người không biết như vậy sẽ khiến người ta lo lắng sao? Người không biết tứ ca của người đang đi khắp nơi bắt người sao?”

Tịch Viêm khụ một tiếng, có chút dở khóc dở cười nhắc nhở hấn: “Tề tứ công tử đang ở đây, người không thấy sao?”

Tề mẫu ngẩng đầu, lúc này mới thấy Tề Duyên vừa tức vừa thở hổn hển chạy tới, vội giơ tay che chắn Tề Tề.

“Lão mụ này là ai?” Tề Duyên run giọng hỏi.

Tề Tề tròn mắt đảo quanh, đột nhiên chảy xuống hai dòng lệ: “Tứ ca, đệ nói thật với huynh. Kỳ thật đệ cũng không phải không thích nữ nhân, Tề mẫu chính là nữ nhân mà đệ yêu. Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, đệ rõ ràng yêu Tề mẫu như vậy, rồi lại không thể kiềm chế thích một người nam nhân khác. Hiện tại đệ rất mâu thuẫn, không biết là nên chọn người nam nhân kia, hay là chọn Tề mẫu. Tứ ca, huynh kiên quyết không cho đệ cùng nam nhân ở bên nhau, có phải nghĩa là huynh ủng hộ đệ chọn Tề mẫu? Huynh cũng biết, đệ cuối cùng vẫn sẽ nghe theo lời huynh mà, hiện giờ huynh hãy nói rõ ràng cho đệ biết đi, chọn nam nhân tốt hơn, hay là chọn Tề mẫu tốt hơn?”

Đối mặt với vấn đề có độ khó cao như thế, Tề Duyên trở mắt quan sát Tịch Viêm đang đứng khoanh tay, lại nhìn lão mụ thân hình cao lớn, tóc hoa râm đang cùng Tề Tề dựa vào nhau, một hơi cũng nói không nổi, té xỉu tại chỗ.

“Đứa nhỏ đáng thương....” Ta nhanh chóng lệnh Phúc Bá mang chén nước tới, tự mình ngậm nước phun tỉnh Tề tứ thiếu gia không chịu nổi kinh hách. Nhưng là hấn vừa trợn mắt tỉnh lại, vẻ mặt liền giống như hấn không thể tiếp tục té xỉu.

“Tứ ca, đại ca, nhị ca, tam ca đều không muốn trông nom đệ, huynh đã muốn xen vào thì phải giải quyết đến cùng, mau đưa ra ý kiến của huynh cho đệ biết.” Tề Tề mở to đôi mắt vô tội, ép hỏi.

Tề Duyên lão đảo đứng dậy, lắp bắp nói: “Ta cũng không muốn xen vào, ngũ ca của người chắc cũng lười nhúng tay, tự người cần thận với lão lục đi....”

Nhắc tới Tề gia lão lục, Tề Tề biến sắc, the thé hét lên: “Lục ca cũng tới?”

Tề Duyên không trả lời, ủ rũ rời đi, Vu Triều Tông vội vàng đuổi theo.

Tịch Nguyên nhíu mày hỏi: “Người sợ lục ca?”

Tề Tề gật đầu: “Lục ca của ta sắc sảo dọa người, muốn làm việc gì chưa bao giờ thất bại, nếu huynh ấy thật sự muốn chia rẽ chúng ta thì...”

Đang nói dở, hậu viện đột nhiên truyền đến tiếng hét kinh hãi của Tiểu Kỉ: “Người đâu !”

Nói tới Tiểu Kỉ người này, tính tình vừa xấu xa vừa kiêu ngạo. Năm đó nhặt được hắn bị vùi trong tuyết, rõ ràng bị thương nặng đến sắp tắt thở, cũng không hề nghe hắn rên rỉ một câu. Tại Dương Châu ở chung đã nhiều năm, dưới bất cứ tình huống gì cũng chưa từng thấy hắn thất kinh, lúc này nghe ngữ điệu hoảng sợ của hắn, giọng nói run rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì. Tịch Viêm cùng Tịch Nguyên đã phi thân lên trước, ta cùng Phúc Bá, Tiểu Thiên, Tề Tề chậm một bước đi vào hậu viện, chỉ thấy trong viện đầy vết máu, từ bậc thang vào tới tận trong phòng. Vào cửa vừa thấy, Tiểu Kỉ đang dùng nước sạch rửa vết thương và băng bó cho người nằm trên giường, bàn tay của Tịch Viêm áp lên vết thương trên ngực, vận nội công bảo hộ tim mạch cho hắn.

“Là Trác Phi Văn sao?” Ta nhẹ giọng hỏi.

Tịch Nguyên gật đầu.

“Thương gì?”

“Nhân Uân chẳng...”

Ta hít vào một hơi, Phúc Bá đưa tay đỡ lấy, “Lão gia đừng lo lắng, đại gia mấy năm nay vẫn luôn nghĩ cách loại bỏ hàn khí của chưởng lực này. Trác Phi Văn cũng không bị đánh trúng trực tiếp, có lẽ sẽ không giống ngài bị phế bỏ võ công.”

Tịch Nguyên cũng đi tới nói: “Phúc Bá nói rất đúng. Đại ca vừa rồi cũng đã nói với Tiểu Kỉ, nếu Trác Phi Văn thể chất đủ mạnh mẽ, có thể hoàn toàn khôi phục.”

Ta gật đầu, đi tới trước giường. Đứa bé kia đang nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Tịch Viêm từ từ thu tay lại, ta dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán hắn. Tiểu Kỉ vẫn cúi đầu, hai hàng nước mắt thấm dần lên băng gạc.

“Hắn thật sự đi ám sát Nghiêm Khang.... Vì cừ hận khiến cho người mình yêu thương tâm, đáng giá sao?” Ta thở dài.

Hai hàng lông mi của Trác Phi Văn nhẹ nhàng lay động, miệng bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Tiểu Kỉ đặt tay lên trán hắn, sau một lúc lâu hắn mới mở mắt.

“Ly Nhi...” Trác Phi Văn cố gắng chấn tĩnh tinh thần, “Thực xin lỗi..., đừng lo lắng, ta sẽ không chết...”

Tiểu Kỉ cắn răng nói: “Ai lo lắng cho ngươi? Hôm qua ta còn ở cùng một chỗ với ngươi, ngươi một câu cũng không thềm nói hôm nay sẽ đi ám sát Nghiêm Khang, ở trong lòng ngươi, ta rốt cuộc là cái gì?”

Trác Phi Văn khản trương, muốn vùng dậy giải thích bị Tịch Viêm đè lại.

“Ly Nhi, ngươi biết rõ trong lòng ta ngươi vẫn luôn quan trọng nhất, tội gì phải nói những lời này?”

“Ta quan trọng nhất?” Tiểu Kỉ nóng nảy, “Vì báo thù cho tiểu sư thúc của ngươi, ngươi có thể bỏ mặc ta đi bán mạng, vậy mà cũng nói ta quan trọng nhất?”

“Sư phụ ngươi cũng thật là,” Ta cũng chỉ trích, “Hắn coi tính mạng của ngươi là cái gì chứ? Dạy võ công cho ngươi cũng vì muốn bồi dưỡng ngươi báo thù, ngươi rốt cuộc là đồ đệ hay là công cụ của hắn? Ngươi ngay cả mặt mũi của tiểu sư thúc còn chưa có gặp qua nữa là!”

“Không... không liên quan sư phụ ta...” Trác Phi Văn sắc mặt lại trắng vài phần, “Báo thù cho tiểu sư thúc, chẳng qua là một trong những nguyên nhân mà thôi.... Càng chính yếu là.... là báo thù cho chính ta...”

“Cho người?”

“Ta kỳ thật.... cũng không phải hài tử thân sinh của Trác gia. Phụ mẫu ta chính là trang chủ của một tiểu nông trang ở ngoại thành Yên kinh. Nghiêm Khang coi trọng một nơi trong khu vườn tổ truyền của nhà ta, muốn đoạt lấy xây biệt viện dưỡng thương. Bởi vì phụ thân ta không bán, hắn liền phái người giết cả nhà ta hơn mười nhân khẩu, còn phóng hỏa đốt xác. Mẫu thân liều mình giấu ta cùng song bào ca ca dưới hầm ngầm mới may mắn thoát khỏi. Đương gia Trác gia mấy năm trước từng đi qua nông trang nhà ta tá túc một đêm, cùng phụ thân ta trò chuyện thâu đêm, cả hai đều nảy sinh cảm giác thân thiết như cố nhân, sau đó liền thường lui tới. Ngày thứ hai sau khi cả nhà ta bị giết, ngài đứng lúc tới chơi, cứu được hai huynh đệ ta, nhận làm nghĩa tử, đem về Trác gia. Tuy rằng ta vẫn ghi nhớ mối thù này, nhưng bởi vì Nghiêm Khang võ công cái thế, quyền khuynh thiên hạ, trong lòng vẫn biết vô vọng. Sau lại cơ duyên xảo hợp, ta đã báỉ Diệp Huyền Sanh võ công nổi danh ngang bằng Nghiêm Khang làm sư phụ, mỗi ngày chăm chỉ khổ luyện, tự cho là hơi có chút thành tựu, liền mạo hiểm đi ám sát Nghiêm Khang một lần. Ai ngờ ngay cả thân thể của hắn cũng chưa tới gần, liền bị thủ hạ của hắn gây thương tích, còn trúng chí sát chi độc của ma giáo....” Trác Phi Văn nói tới đây, chăm chú nhìn Tiểu Kỉ, “Đó là lần người cứu ta, cũng là lần đầu chúng ta gặp nhau.... Những ngày ở bên người làm Xấu Xấu, hạnh phúc đến khiến ta quên hết mọi cừu hận. Nhưng mà sau đó người lại mất tích, ta xuất cốc đi tìm, lại gặp được sư phụ đang nơi nơi hỏi thăm tin tức của ta, người khi đó mới nói cho ta biết chuyện của tiểu sư thúc. Chúng ta bàn bạc rất lâu, biết không thể ở kinh thành vốn là địa bàn của Nghiêm Khang ám sát hắn, chỉ có dụ hắn đến Giang Nam mới có thể thiết lập bẫy, một kích mà trúng....”

“Nhưng mà như thế vẫn rất nguy hiểm, cho dù tới Giang Nam, Nghiêm Khang vẫn là Nghiêm Khang, chỉ một sơ suất nhỏ tính mạng liền nguy hiểm!” Ta lắc đầu nói.

“Mất đi Ly Nhi, ta vốn chẳng còn lưu luyến gì, chỉ có ý niệm giết Nghiêm Khang vẫn như ngọn lửa thiêu đốt trong đầu. Không ngờ là, đi tới Tô Châu lại hội ngộ Ly Nhi....” Trác Phi Văn cầm tay Tiểu Kỉ, “Biết trong lòng người vẫn còn có ta, ta đã vui sướng không kể siết. Nhưng Nghiêm Khang đã tới đây, vừa nhìn thấy hắn, lại nhìn không được nghĩ đến phụ mẫu chết thảm, nhớ tới sư phụ mỗi khi nhắc đến tiểu sư thúc lại bị thương, huống chi ta cùng sư phụ tỉ mỉ thiết lập bẫy, cơ hội thành công rất lớn, ta thật sự không thể buông tha.... Ly Nhi, sau khi trúng Nhân Uân chưởng của Nghiêm Khang, ý niệm duy nhất trong đầu ta là không thể chết, không thể rời bỏ người, ta muốn gặp người, cùng với người.... vĩnh viễn ở bên nhau....”

Tiểu Kỉ vẫn tức giận, nhưng nhìn dáng vẻ yếu ớt của Trác Phi Văn lại không đành lòng, phụng phịu trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào nhưng cũng không gạt tay hắn ra.

Ta vội đi theo an ủi: “Hiện giờ người không có việc gì là tốt rồi, Tiểu Kỉ người cũng đừng trách hắn, con người luôn luôn có một thứ không thể từ bỏ. Trác công tử, nếu đã thất thủ, đừng nghĩ tới nữa, cũng đừng vì giết Nghiêm Khang mà liều mạng một lần nữa....”

Trác Phi Văn liếc ta một cái: “Ai nói ta thất thủ?”

“A? Người đã bị đánh thành như vậy....”

“Nhưng ta cuối cùng cũng giết được Nghiêm Khang.”

Ta nhất thời ngây người, Tịch Viêm nhíu mày trầm giọng hỏi: “Người thật sự đã giết được Nghiêm Khang?”

“Đúng.”

Đương triều quốc sư bị ám sát không phải là chuyện nhỏ, ta còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Tịch Viêm đã phân phó Tịch Nguyên: “Đi ra ngoài xóa hết các vết máu.”

Tịch Nguyên vâng lời vừa mới đứng lên, không biết biến mất từ lúc nào Phúc Bá đẩy cửa tiến vào, nói: “Vết máu đã xóa sạch, hiện tại bên ngoài đang truy lùng khắp nơi, dường như đã biết Trác công tử ra tay, rất nhanh sẽ lục soát tới đây, phải nghĩ biện pháp trốn trước mới được.”

“Không thể nào, ta nghĩ không để lộ ra sơ hở, kẻ nào lợi hại như vậy đã có thể tra ra là ta?” Trác Phi Văn giật mình không nhỏ.

“Trước đừng nói chuyện này, khách điểm này không có mật đạo cũng chẳng có phòng tối, phải trốn chỗ nào đây?” Tề Tề nhỏ giọng nói.

“Nếu không có chỗ trốn, thì không cần phải trốn, bọn họ muốn bắt Trác Phi Văn, chỉ cần Trác Phi Văn không ở đây là được.” Tịch Viêm liếc nhìn ta thong thả nói.

Ta cười tủm tỉm quan sát Trác Phi Văn, gật đầu, “Chúng ta đã có một lão mục tử, đang cần một nha đầu xinh đẹp Mai Hương đây.”

.

Trong lúc chờ quan binh truy bắt tới cửa, Tịch Viêm vẫn bình tĩnh không nói lời nào, để tránh không cần thận chột tới hần, ta đem Tiểu Thiên lẫn mất rất xa.

Tịch Viêm hận Nghiêm Khang, hơn xa so với hận vị hoàng đế tại kinh thành kia, chỉ vì ta kịch liệt phản đối, hần mới không đi giết Nghiêm Khang báo thù. Hiện giờ kẻ mà hần ghi khắc trong lòng vì đã khiến ta bị thương, cuối cùng lại bị một đôi sư phụ đệ tử mà hần không quen biết báo thù thay, cũng khó trách trong lòng hần khó tiếp thu được.

Động tác của quan binh rất nhanh, chỉ chớp lát sau đã đến Phúc Lâm khách điểm, trừ bỏ nha dịch và công sai của bản thành, chiếm ưu thế chính là cấm quân từ kinh thành đi theo Nghiêm Khang.

“Vu đại nhân, vất vả quá! Nguyên ngày hôm nay cũng đã gặp hai lần rồi, mau vào trong ngồi một chút, uống ngụm trà đã.” Ta vô cùng nhiệt tình tiếp đón.

Vu Triều Tông vẻ mặt cứng ngắc cười mấy tiếng, sợ hãi liếc nhìn người bên cạnh.

Bên cạnh hần, một người thanh niên cao lớn khoanh tay đứng thẳng, khuôn mặt tuấn lãng rần rở, mỉm cười lạnh nhạt, mặc một thân trường sam màu trắng, bên hông thắt một dải lụa màu xanh, treo một khối ngọc bích, ngoài ra không còn đeo gì khác, thể nhưng toàn thân lại toát lên vẻ quý khí bức người.

Tịch Viêm thần nhiên bước tới nghênh đón.

Ta đắc ý hắng giọng một cái. Không phải khoe khoang chứ, người thanh niên này tuy rằng kiêu sang là thế, nhưng khi Tịch Viêm nhà ta đứng cùng hần, cũng không có nửa điểm thua kém đâu.

“Vị này chính là thiếu niên Trạng Nguyên năm đó chấn động kinh thành, đại danh鼎鼎鼎鼎 Tịch đại nhân? Tại hạ Tề Phong, kính đã lâu.”

Người thanh niên ha ha nói.

“Nguyên lai là Tề lục thiếu gia. Tịch mỗ hiện giờ chỉ là một thường dân, lục thiếu gia khách khí.”

“Đâu có, ta vẫn nghe Mẫn nhi nói Tịch huynh người là nhân trung long phượng, hôm nay được thấy, đúng là tam sinh hữu hạnh.” Tề Phong vẻ mặt tươi cười, miệng nói khách khí, nhưng ánh mắt lại không giấu được sự căm thù, lạnh lẽo không hề có ý cười.

“Đó là Mẫn thế tử nâng đỡ.” Tịch Viêm không thèm để ý ánh mắt sắc nhọn như châm của đối phương, quay sang bên cạnh hướng ta khoát tay, “Đây là gia phụ.”

Tề Phong xoay đầu lại, hướng Phúc Bá bên cạnh ta thi lễ, nói: “Lão thái gia thật sự là sức khỏe tráng kiện, tinh thần quắc thước. Sớm đã nghe Mẫn nhi nói lão thái gia trú Nhan có thuật, thần thái phi phàm, quả nhiên một chút không sai, thoát nhìn chỉ giống mới năm mươi thôi đâu.”

Phúc Bá nguyên bản chính là năm mươi, nghe xong lời này cũng chẳng thấy cao hứng chỗ nào, hừ cũng không hừ một tiếng, ngược lại ta ân cần mỉm cười đáp: “Quá khen, quá khen...”

“Lão thái gia năm nay thọ bao nhiêu ạ? ”

“Không dám nhận, sống uống ba mươi bảy xuân thu.” Ta thuộc lòng từng chữ một nói.

May là Tề thiếu gia anh tài cái thế, lúc này cũng chỉ ngẩn ngơ, nhìn ta, nhìn nhìn lại Phúc Bá, một hồi lâu cũng không thốt lên lời.

Đám quan binh vây quanh khách điểm đột nhiên ồn ào một trận, chúng ta ngẩng đầu nhìn, Bắc Định thế tử Nguyên Mẫn thở hồng hộc chạy tới, hai má đỏ ửng.

“Là Mẫn nhi à, sao lại chạy vội vã như thế?” Tề Phong trên mặt vẫn là nụ cười nhạt, đưa tay đỡ lấy Nguyên Mẫn.

Nguyên Mẫn thấy Tịch Viêm mạnh khỏe không có việc gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi, chuyển hướng Tề Phong hỏi: “Người mang quan binh.... đến nơi này làm gì? Không phải ta đã nói rất rõ ràng với người rồi sao? Tịch Viêm là bằng hữu của ta, người không cần cố ý tới gây phiền toái cho hắn.” Hắn tuy rằng nghiêm mặt, nhưng có thể bởi vì bản tính quá hiền lành, ngữ khí vẫn như cũ vô cùng nhẹ nhàng.

“Người còn chưa biết đi? Nghiêm quốc sư hôm nay gặp chuyện, ta tới đây là lòng bất thích khách, không phải cố ý đến bái phỏng Tịch huynh. Hơn nữa người cũng đã nói rất rõ ràng, Tịch huynh là bằng hữu tốt của người, ta sao dám đắc tội?” Tề Phong thản nhiên giải thích hai câu, đuôi mắt liếc nhìn Tịch Viêm.

Nguyên Mẫn đúng là một đứa nhỏ bản tính mềm yếu, lập tức không còn lời nào để nói, đỏ mặt đứng nghiêm.

“Theo ta được biết, cả nhà Tịch huynh đã làm khách tại lều của thích khách Trác Phi Văn ở tái ca hội, có thể thấy được giao tình cũng không tồi.”

“Đúng thế, ta đã sớm quen biết Trác Phi Văn, mặc dù không có thâm giao, nhưng ở chung cũng rất vui vẻ.”

“Mẫn nhi thường khen Tịch huynh là người có tình có nghĩa, người đã là bằng hữu của Trác Phi Văn, hắn gặp nạn, người nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ?”

“Tịch mẫu từ nhỏ được phụ thân dạy bảo, làm người đều có nguyên tắc của mình, Trác Phi Văn nếu gặp rủi ro, tiến đến tìm Tịch mẫu hỗ trợ, đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Đáng tiếc sự việc phát sinh quá nhanh, Tịch mẫu căn bản chưa có chút tin tức nào của hắn.”

“Ồ?” Tề Phong nhíu mày, “Xin hỏi trong phòng có những ai?”

“Xá đệ Tịch Thiên, vài người bằng hữu cùng hai hạ nhân.”

“Có tiện cho tại hạ tiến vào xem xét một chút không?”

“Tề thiếu gia cứ tự nhiên.”

Tịch Viêm ôm vai ta nghiêng người tránh đường, Tề Phong đẩy cửa đi vào. Tịch Thiên đang ngồi bên bàn luyện chữ, nghe thấy cửa phòng mở, ngẩng đầu.

Tề Tề đứng ở giữa phòng, cúi thấp đầu nói: “Lục ca.”

Tề Phong hừ một tiếng, “Tứ ca gọi người trở về, tại sao không để ý tới?”

“Ở nhà thật nhàm chán, đệ ở bên ngoài còn chưa có chơi đủ nữa.”

Tề Phong không quản Tề Tề nữa, ánh mắt đảo qua Tiểu Kỉ, Tề mẫu, cùng nha hoàn xinh đẹp có vẻ đang mang bệnh, vẻ mặt không hề thay đổi, cũng không nhìn ra hắn có nghi ngờ hay không nữa.

Vu Triều Tông có thể cảm thấy không khí có chút nặng nề, mỉm cười đi đến bên cạnh Tịch Thiên: “Tiểu thiếu gia đang vẽ tranh sao? Vẽ cái gì vậy, một đồng sơi len?”

Tịch Thiên thành thật trả lời: “Ta đang luyện chữ, đây là chữ Gia trong Gia Cát Lượng, người không biết chữ này sao? Để ta dạy người viết.”

“Không, không cần....”

“Không sao, người không cần cảm thấy ngượng ngùng, ta cũng có rất nhiều chữ không biết, từ từ học là được rồi. Chữ Gia này dễ lắm, ta chỉ học có hai ngày là biết viết.”

“Thật sự không, không cần....”

Yên lặng một lát, Tề Phong đột nhiên nói “Đã quá rầy”, xoay người đi ra ngoài.

“Lục thiếu gia còn điều gì khác muốn hỏi không?” Tịch Viêm thần sắc vẫn bình tĩnh.

“Không có gì. Có điều hiện giờ là thời kì đặc biệt, ta lưu hai người ở bên ngoài giám thị quý phủ một nhà, Tịch huynh sẽ không để bụng chứ?”

Hắn công khai nói phải giám thị như vậy, trái lại khiến người ta khó mà nói được gì. Tịch Viêm gật đầu nói: “Ta hiểu được. Nhưng là cả nhà ta đã quyết định hôm nay rời đi Tô Châu, không biết bây giờ còn có thể đi không?”

“Ta không có quyền gì ngăn cản hành trình của các vị, chỉ cần để người của ta đi theo là được.” Tề Phong dáng vẻ phóng khoáng quay người, nói với Nguyên Mẫn: “Ta phải đi, người thế nào?”

Nguyên Mẫn nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Tịch Viêm, thấp giọng nói: “Ta.... ta đi cùng người...”

Khóe môi Tề Phong cong lên một nụ cười khó có thể phát hiện, vươn một cánh tay khoác lên vai Nguyên Mẫn, hai người cùng nhau rời đi. Quan binh cũng lố đuôi nhau tẩu tán.

“Mọi người đều nói Tiểu Kỉ thật tàn bạo, ta hôm nay mới biết, so với Tề lục thiếu gia này, Tiểu Kỉ quả thực chỉ giống một tên tiểu hài tử xấu tính.” Ta khen ngợi nói.

Tiểu hài tử xấu tính trừng mắt liếc ta, ta lập tức động viên: “Nhưng là người xinh đẹp hơn hẳn nhiều lắm.”

“Kỳ thật Bắc Định Vương gia tội gì phải vội vàng gào thét muốn giết ta, có vị Tề lục thiếu gia này hỗ trợ, Nguyên Mẫn muốn làm hoàng trữ còn không phải quá dễ dàng?” Tịch Viêm bĩu môi.

“Hỗ trợ? Hẳn không quá rồi là tốt lắm rồi.”

“Tiểu Viêm, sao người lại nói vậy?”

“Tề Phong căn bản không muốn Nguyên Mẫn kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

“Vì sao?”

“Dục vọng độc chiếm của hắn rất mạnh, đối với Nguyên Mẫn lại quá chấp nhất, chỉ hận không thể đem Nguyên Mẫn nhốt tại nơi mình có thể luôn nhìn thấy, đương nhiên càng không thể chia sẻ hắn với người trong thiên hạ.”

“Đại ca, người nguy hiểm như vậy coi huynh là tình địch, vậy huynh chẳng phải càng phiền toái hơn?”

“Nguyên Mẫn là một người đa tình đa nghĩa, hắn tuy rằng thích ta, hơn nữa bởi vì cái chết của Tịch Nguyên nên càng thêm áy náy, nhưng còn không có đặt ta ở vị trí quan trọng hơn thanh mai trúc mã Tề Phong. Tề lục thiếu gia là người thông minh, cho dù có vài phần đồ kị, cũng rất rõ ràng ta không phải là chướng ngại và đối thủ của hắn. Hắn còn có kẻ càng đáng chú ý hơn nữa.”

“A? Còn có nữa.... Nhìn không ra Nguyên Mẫn đứa nhỏ này cũng đào hoa như vậy, là ai thế?” Ta tò mò hỏi.

“Ta còn có việc phải đi ra ngoài một chuyến, hôm nay tạm thời không khởi hành. Chuyện của Nguyên Mẫn các người cứ đi hỏi Phúc Bá đi.”

“Người đi ra ngoài có chuyện gì sao? Ta có thể đi cùng không?”

“Chuyện nhỏ thôi, người cứ ngoan ngoãn ở trong phòng, ta sẽ mang đường tô trở về cho người ăn.”

“Được.”

Tịch Viêm cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên má ta, xoay người rời đi.

Cả một phòng chăm chăm nhìn ta, ta không được tự nhiên xoa xoa má, cười khan nói, “Đứa nhỏ này thật là, lớn như vậy còn thích làm nũng...”

“Phụ thân vừa rồi đâu có lau mặt, tại sao đại ca lại hôn....” Tịch Thiên mới vừa hỏi nửa câu đã bị Tịch Nguyên đập cho một cái ngậm miệng.

18. Quyển 2 - Chương 8

Thấy mọi người trong phòng cười xấu xa nhìn ta, da mặt có dày hơn nữa cũng chống đỡ không nổi, ta vội vàng chuyển dời lực chú ý: “Phúc Bá, Phúc Bá, chuyện của Nguyên Mẫn, Tiểu Viêm muốn ta hỏi người, mau kể cho chúng ta nghe.”

“Vâng, thưa lão gia. Bắc Định thế tử Nguyên Mẫn, 23 tuổi, nam (>_<.....)=” tính=”” nét=”” ôn=”” hòa,=”” tâm=”” địa=”” thiện=”” lương,=”” rất=”” khác=”” với=”” phụ=”” thân.=”” hấn=”” từng=”” cùng=”” biểu=”” mọi=”” đồng=”” tông=”” thù=”” phạm=”” quận=”” chúa=”” chỉ=”” phúc=”” vi=”” hôn,=”” định=”” ra=”” minh=”” ước.=”” hai=”” người=”” mặc=”” dù=”” không=”” có=”” thâm=”” giao,=”” cảm=”” tình=”” không=”” sâu,=”” nhưng=”” xét=”” tính=”” cách=”” của=”” nguyên=”” mẫn,=”” tề=”” lục=”” thiếu=”” gia=”” muốn=”” hấn=”” bội=”” ước=”” không=”” lấy,=”” gần=”” như=”” chắc=”” chắn=”” sẽ=”” thất=””>

“Có vị hôn thê?” Tề Tề nhảy dựng lên, “Lục ca của ta sẽ không nhận thua buông tha người đâu, quận chúa kia e rằng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cũng chưa chắc,” Tiểu Kỉ xấu tính nói, “Theo tính cách của Nguyên Mẫn, Tề Phong nếu dám bởi vậy gây bất lợi cho Thù Phạm quận chúa, hai người tuyệt đối sẽ trở mặt.”

“Đó là bởi vì người căn bản không biết lục ca của ta là người đáng sợ đến mức nào!”

“Hắn đáng sợ đến mức nào? Biết phun lửa hay biết xuyên tường? Nhìn người là biết hắn thế nào, chẳng qua là mồm mép lạnh lợi một chút mà thôi.” Tiểu Kỉ bĩu môi.

“Người..... người không biết! Để ta nói cho người biết, lục ca hấn *÷%\$#±% *×*.....”

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua, Tề Tề mới tạm dừng miêu tả về lục ca hấn để thở một hơi: “Khát quá!”

“Trên bàn có trà, tự uống đi.” Tiểu Kỉ thản nhiên nói.

Tề Tề cầm chén trà uống cạn sạch, chặc lưỡi, nghi hoặc nói: “Đây là trà gì, hương vị là lạ....”

“Cái đấy không phải trà, là tăng cao nhạc Tiểu Kỉ vẫn bắt ta uống.” Tịch Thiên nhỏ giọng chỉ bảo.

“Cực cứng dốt nát nhà ngươi, sao không nói sớm!” Tịch Nguyên tức giận gào thét, hung tợn trừng mắt Tiểu Kỉ.

“Lườm ta làm gì? Trên bàn rõ ràng có hai chén trà, ai bảo hấn vận khí không tốt cầm chén đó? Hơn nữa, cái đó trừ bỏ tăng cao nhạc, còn có rất nhiều tác dụng tốt đối với cơ thể, nếu đã uống cần phải quý trọng, trong vòng hai canh giờ không được uống nước, tránh cho nước hòa tan ảnh hưởng hấp thụ hiệu quả của thuốc....”

Hắn còn chưa dứt lời, Tịch Nguyên liền bưng chén trà bên cạnh đưa tới miệng Tề Tề, “Uống nhanh lên, hòa tan chén thuốc kia cho ta, tốt nhất tuyệt đối không được hấp thụ!”

Tề Tề còn chưa kịp nhiều lời một chữ, đã bị ép uống thêm một chén.

Tiểu Kỉ mím môi cười khê.

“Hương vị của chén trà này.... sao lại giống hệt chén kia....” Tề Tề dùng đầu lưỡi liếm môi.

“Bởi vì chén này cũng là tăng cao nhạc mà.” Tịch Thiên lại nhỏ giọng chỉ bảo, “Tề Tề rất thông minh, một chén trà căn bản giả dạng không được, ta thấy Tiểu Kỉ rót vào cả hai chén.”

“Cực cứng dốt nát ngươi....” Tịch Nguyên tức giận đến vô lực.

“Chén thứ hai lại càng không liên quan đến ta, là người tự mình đưa Tề Tề uống nhá.” Tiểu Kỉ vừa lau mồ hôi giúp Trác Phi Vãn đang cười đến miệng vết thương phát đau, vừa chậm rãi nói, “Kỳ thật chỉ uống nửa thang thì sẽ vô dụng, thể này tốt lắm, rốt cuộc toàn bộ đều uống xong rồi.”

Thứ nam đáng thương của ta thường ngày thông minh mưu trí, lúc này bị tức giận đến ngồi thở hồng hộc. Tề Tề cũng không để tâm, dịu dàng khuyên nhủ an ủi hấn: “Ta cao một chút thì có gì quan trọng? Ta nhất định sẽ không bắt nạt người đâu.... Đừng nóng giận nha.... ta sẽ đối xử tốt với người....”

Tịch Nguyên một phen tím lất hấn, “Đi, ngoan ngoan nôn hết ra cho ta!”

“Không! Ta sợ nhất nôn!” Tề Tề khua chân múa tay tránh né, Tiểu Kỉ xông lên hỗ trợ, ba người quay cuồng thành một đồng.

“Ly Nhi so với trước kia, thật sự vui tươi hơn rất nhiều.” Trác Phi Văn ngồi ở trên giường cảm khái, “Hắn có thể gặp được các người, thật sự là may mắn.”

“Còn chúng ta gặp được Tiểu Kỉ, thật sự là bất hạnh.” Phúc Bá lẩm bẩm.

Hỗn chiến cuối cùng lấy thảm bại của Tịch Nguyên chấm dứt, nguyên nhân là công phu đào thoát của Tề Tề tinh diệu bất không nổi, Tiểu Kỉ không biết võ công nên không thể thật sự ra tay với hắn. Vận động một hồi cũng chỉ đạt được xúc tiến hiệu lực của thuốc phát tán nhanh hơn mà thôi.

Tịch Viêm mãi cho tới sau bữa cơm chiều mới trở về, đúng hẹn mang theo đường tô, đáng tiếc chỉ có một cái. Ta không tin hắn vào cửa hiệu một chuyến thật sự chỉ mua có một cái, cho nên đêm đó thừa lúc hắn đi ngủ tìm kiếm khắp nơi. Mò tìm ở túi tiền y phục nhiều lần, đường tô thì không thấy, lại thấy rớt ra một mảnh khăn lụa, mang theo mùi thơm thoang thoang, phía trên còn thêu một đôi uyên ương nho nhỏ.

Ta cẩn thận đặt lại chỗ cũ, nhẹ nhàng bò vào nằm trong chăn. Trong lòng cảm thấy rầu rĩ, phân tích từng người từng người một xem chiếc khăn lụa này là của ai đưa, lại có thể khiến cho Tịch Viêm coi trọng đến vậy. Đoán mãi liền ngủ mất.

Cảm giác ngủ không được một chút xú đã bị người lay tỉnh. Mở đôi mắt lim dim, Tịch Viêm đang ôm ta bất mãn trừng mắt nhìn.

“Sao vậy?” Ta hoảng sợ, “Ta, ta lại phạm vào gia quy nào à?”

“Người dám ngủ nhanh như vậy?!” Tịch Viêm nổi giận dưng dưng rống.

Ta chẳng hiểu ra sao dụi mắt. Gần nhất đứa nhỏ này càng ngày càng cổ quái. Lúc ta thân thể không tốt ngủ không được hắn rõ ràng lo lắng đến độ phun lửa, sao bây giờ ta nhanh chóng ngủ được hắn cũng lại tức giận? Hiện giờ quả nhiên làm phụ thân là việc khó khăn nhất, thế nào cũng không đúng.

“Tiểu Viêm, nếu người ngủ không được phụ thân có thể cùng người nói chuyện phiếm.” Ta lấy lòng nói.

Tịch Viêm không thèm quan tâm đến lòng hảo tâm của ta, âm trầm nói: “Người không có gì muốn hỏi ta sao?”

Ta nhất thời chột dạ, lắp bắp nói: “Không.... không có gì....”

“Nhắc nhở người một chút, có liên quan đến hành vi tìm đông tìm tây của người đấy....”

“Người nhìn thấy?... Ách không, ta không có tìm đông tìm tây, ta chỉ là muốn giúp người sửa sang lại một chút, rất bừa bộn....”

Tịch Viêm quay đầu nhìn thoáng quay căn phòng bị ta sửa sang lại, đồ đạc quăng quật khắp nơi, dùng đuôi mắt quét qua ta: “Lúc người sửa sang lại, không phát hiện gì à?”

“Không có!” Ta quả quyết phủ nhận, “Ta không thấy cái gì hết!”

“Lẳng....”

“Ừm?”

“Kỳ thật người có thể hỏi ta....”

“Cái gì?”

“Về các thứ, người muốn biết cái gì cũng có thể hỏi ta. Người có quyền này, ta cũng có nghĩa vụ trả lời và giải thích.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Ta đây hỏi thật nhé?”

“Hỏi đi.”

“Nhưng mà ta hỏi nhiều như vậy, ngươi có tức giận hay không?”

“Đương nhiên không, ngươi để ý có nghĩa là trong lòng ngươi có ta, ta vui mừng còn không kịp nữa.”

Ta nhất thời cười tươi như hoa nở, quả nhiên vẫn là Tịch Viêm hiểu rõ ta nhất.

“Ta đây liền hỏi. Chính là.... ách.... cái kia.... ngươi rút cuộc giấu đường tở ở chỗ nào rồi? Ta tìm thế nào cũng không thấy....”

Đoạn cuối bởi vì thấy Tịch Viêm tức giận đến xanh mặt đành ngoan ngoãn nuốt trở về. Gì chứ, hẳn rõ ràng nói qua sẽ không tức giận....

“Ai bảo ngươi hỏi cái này?!!!” Tịch Viêm hầm hầm rống ta.

Ta sợ tới mức run lên, máu máo rớt cổ, “Không.... không hỏi cái này.... thế... thế hỏi cái gì?”

“Chiếc khăn lụa kia! Ngươi không muốn hỏi xem chiếc khăn kia là ai tặng ta sao? Tại sao ta phải cẩn thận cất giữ?”

“Ta cảm thấy được cái này không cần phải hỏi ngươi mà....” Ta trước khi ngủ đã quyết định, sáng mai phải đi hỏi Phúc Bá, hẳn nhất định sẽ biết, cần gì phải mạo hiểm đi hỏi Tịch Viêm chứ?

“Không cần phải? Ngươi không hề để ý?” Tịch Viêm túm hai vai của ta, vẻ mặt buồn bã. Ta nhất thời vạn phần đau lòng, vì làm hắn vui vẻ một chút, vội vàng liên tiếp nói: “Ta hỏi, ta hỏi, chiếc khăn lụa kia là ai đưa cho ngươi vậy?”

Tịch Viêm không nói gì nhìn ta hồi lâu, đột nhiên thả tay xoay người nằm xuống, quay lưng về phía ta, lạnh lùng nói: “Cần gì miễn cưỡng như vậy? Ngủ đi.”

“Tiểu Viêm.... Ngươi vừa mới nói sẽ trả lời ta thôi....”

“Ta hiện tại lại không muốn nói cho ngươi biết.”

Đứa nhỏ này sao lại tùy hứng như vậy? Ai dạy chứ? Đều là tỷ tỷ không tốt....

“Tiểu Viêm.....”

Mềm giọng gọi hắn, lay lay bờ vai hắn, không để ý tới ta. Tịch Viêm tuy rằng quản giáo ta nghiêm khắc, nhưng rất ít khi thực sự tức giận, cho nên mỗi lần hắn thực sự tức giận ta đều rất sợ hãi, nhất là lúc không biết hắn vì sao lại giận.

“Tiểu Viêm....” Ta lại lay lay, nước mắt chảy xuống một giọt, rơi trên gối đầu ngay bên cạnh tai Tịch Viêm, thực lãng phí. Nhanh chóng vươn đầu ra thêm một chút, giọt thứ hai chuẩn xác rơi trên mặt Tịch Viêm, tiếp đến là giọt thứ ba, giọt thứ bốn, giọt thứ năm.....

Đến giọt thứ chín, Tịch Viêm rút cuộc chịu không nổi xoay người ngồi dậy, thở dài, im lặng nhìn ta.

“Tiểu Viêm....” Ta nhào vào trong lòng hắn, núp vạt áo hắn lau mắt. Mềm lòng nhanh lên! Mềm lòng nhanh lên!

Hai cánh tay buông thõng của Tịch Viêm chậm rãi nâng lên, vòng quanh cơ thể ta, dần dần siết chặt. Bên tai nghe được hắn lẩm bẩm: “Ngươi đấy.... thật sự là thua ngươi....”

“Chỉ cần ngươi không giận, ta nhất định sẽ thật nghe lời, ăn ít đồ ngọt, ăn nhiều cơm....” Ta nói ra điều kiện xa xỉ để trấn an hắn. Tịch Viêm mặc dù đã là gia chủ, nhưng dù sao vẫn là hài tử của ta, có đôi khi cũng cần phụ thân dỗ dành.

Tịch Viêm khước miệng hơi hơi nhếch lên, “Ngươi cho là.... chỉ cần ngoan ngoãn ăn cơm ta liền vui vẻ thỏa mãn sao?”

“Ngươi còn muốn thế nào thì nói đi, chỉ cần ngươi vui vẻ, muốn gì phụ thân cũng sẽ nghe theo ngươi.”

“Nếu ta muốn ngươi thì sao?”

“Muốn ta cái gì?”

“Muốn người của người, muốn người hoàn toàn thuộc về ta.”

“Hoàn.... hoàn toàn?” Ta có chút khó xử, “Thế không tốt lắm đâu, chẳng lẽ muốn đem Tiểu Nguyên và Tiểu Thiên đuổi khỏi Tịch gia? Ta cũng là phụ thân bọn họ mà, làm sao có thể thuộc về một mình người....”

“Người quên ta đã không còn gọi người là phụ thân sao?”

“A?”

“Người vẫn là phụ thân của Tiểu Nguyên và Tiểu Thiên không hề thay đổi, nhưng đối với ta, ta muốn chính là một quan hệ mới, ta muốn người hoàn toàn trở thành tình nhân của ta....”

Dây thần kinh não bắt đầu thắt lại, nghe không hiểu lắm, nhưng mà theo kinh nghiệm trước đây, lời của Tịch Viêm cho dù nghe không hiểu cũng nhất định là đúng, cho nên ta không hề lưỡng lự gật đầu: “Được.”

Ánh mắt của Tịch Viêm đột nhiên trở nên rất sâu, lập tức đem ta ngã xuống giường, đồng thời đôi môi nóng bỏng đè xuống. Một bàn tay vòng ở trên lưng ta cũng luồn vào... luồn vào....

“Tiểu Viêm!” Ta thở hồng hộc kêu, “Người muốn làm gì?”

“Người biết rõ mà....”

Ta ngẩn ngơ, quần áo bị lột xuống một nửa. Nói thật, hắn vừa mới nói xong câu đó, ta liền thật sự biết hắn muốn làm gì....

“Tiểu Viêm, ta là phụ thân người....”

“Hiện tại không phải.”

“Ta đây cũng là cậu người....”

“Cho tới bây giờ cũng không phải.”

“Ít nhất ta còn là một nam nhân đi?”

“Thế thì sao? Ta nhớ rõ chính người nói, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể yêu nhau.”

“Yêu nhau là có thể, nhưng nam nhân và nam nhân không thể làm chuyện này.”

“Đừng có ngốc.” Tịch Viêm hôn mạnh ta một cái, “Người thực sự nghĩ rằng sự phụ người và ngoại công chỉ yêu nhau thôi hả? Bọn họ cũng làm chuyện này rồi.”

“Không có khả năng!! Lần cuối cùng người gặp bọn họ tóc còn để chỏm, làm sao người biết được?”

“Phúc Bá nói.....”

“>_<.....” hóa=” ra=” góc=” rẽ=” của=” việc=” giáo=” dục=” thất=” bại=” là=” ở=” chỗ=” này.=” phúc=” bá,=” người=” là=” nguồn=” góc=” của=” mọi=” tộc=”>

“Đừng lộn xộn, ta không muốn lần đầu tiên của người có cảm giác không tốt.”

“Nhưng mà....”

“Ngoan, nghe lời, người vừa mới đáp ứng rồi, là ai dạy ta nói lời phải giữ lấy lời?”

“Ta vừa rồi không hiểu ý tứ thực sự của người.... Ah.... Tiểu Viêm, buồn quá, đừng sờ chỗ đó..... A.... Nơi này lại càng không được sờ! Người vẫn là sờ chỗ cũ đi....”

“Thả lỏng một chút, đừng sợ....”

“Ta không sợ, nhưng mà.... ha ha.... thật sự rất buồn....”

“.... Im miệng....”

“....”

Không biết qua bao lâu, ta giãy dụa ra một thân mồ hôi. Từ từ ngừng lại tiếng thở dốc kịch liệt, Tịch Viêm vỗ về lưng của ta, dịu dàng nói: “Mệt à? Hiện giờ ngủ được rồi.”

“Ngủ được rồi? Xong rồi à?”

“Ừ.”

“Kỳ quái, không đau chút nào.”

“....., Lăng, làm sao người biết sẽ đau?! Chẳng lẽ trước kia....”

“Tiểu Kỉ nói.”

“À.” Thở ra một hơi.

“Tiểu Kỉ dám gạt ta, hẳn nói sẽ rất đau rất đau rất đau....”

“Hắn không lừa người, không đau là bởi vì ta chưa tiến vào.”

“Cái gì tiến vào? Tiến vào làm sao?”

Tịch Viêm xoa bóp mặt ta, cười cười: “Ta nói rồi, sẽ tiến từng bước một, người về sau sẽ biết.”

“Ồ.”

Nhắm mắt lại, trở mình, nhin một hồi lâu, ta cuối cùng vẫn nhin không được.

“Tiểu Viêm, người vừa rồi.... vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Làn môi nóng ẩm vươn tới nhẹ nhàng hôn, “Người thật sự muốn biết?”

“Ừm.”

“Ta sẽ không giấu người bất cứ chuyện gì, người đã hỏi, ta sẽ nói cho người biết.”

Ta vội ngồi dậy chăm chú lắng nghe.

“Chiếc khăn lụa kia không phải cho ta, là một người bằng hữu của ta nhờ đưa cho một người bằng hữu khác. Người cần bản không cần để ý, ở trong lòng ta, vĩnh viễn chỉ có một mình người....”

Ta thực cảm động, nhưng mà...., đợi trong chốc lát, phát hiện Tịch Viêm hình như không có ý định nói tiếp.

“Tiểu Viêm,” Nhắc nhở hắn vậy, “Tiếp theo đâu?”

“Hết rồi, hai người bằng hữu của ta người cũng không quen đâu.”

“Hết rồi? Nhưng vấn đề của ta người vẫn chưa trả lời.”

“Ta vừa mới nói rồi còn gì, chiếc khăn kia....” Tịch Viêm đột nhiên ngừng lại, dường như hiểu được cái gì trùng mắt nhìn ta, “Người muốn ta trả lời vấn đề gì?”

“Chính là.... cái đó.... cái.... đường tôi giấu ở chỗ nào....”

“Ta không có mua!” Tịch Viêm hung tợn đẩy ta nằm xuống gối, “Ngủ đi!”

Ta sợ tới mức cuộn thành một đống không dám hỏi nhiều, nhanh chóng nhắm mắt lại, ngủ ngủ, thời kì phản nghịch của đứa nhỏ lúc này mới đến không nên chọc tới hắn.

.

Ngày kế ta dậy thật sớm, giúp Tề mẫu và nha đầu Mai Hương hóa trang thật xinh đẹp, cả nhà giống như lúc tới ồn ào rời khỏi Tô Châu.

Bởi vì quốc sư bị giết, toàn thành giới nghiêm, cửa thành lại được trọng binh canh phòng. Có điều Tịch Viêm là thân sĩ được Lại bộ kinh thành phê chuẩn từ quan mang cả nhà hồi hương, lại là cố giao của Thái thú Tô Châu, cho nên thủ binh chỉ xem xét hành lý qua loa rồi cho qua.

Ra khỏi thành đi về phía bắc ước chừng hai canh giờ, nhìn xem rời Tô Châu đã xa, tinh thần mọi người đều thả lỏng hơn. Ta tựa vào người Tịch Viêm đang đánh xe ngựa, cảm giác lay động rất là thoải mái; Tịch Nguyên cùng Tiểu Kỉ đều ngồi hai xe khác nhau, bắt đầu cãi nhau qua cửa sổ, Trắc Phi Vãn lúc thì nói giúp Tiểu Kỉ mấy câu, lúc thì khuyên Tịch Nguyên vài tiếng, kết quả hai bên đều không hài lòng, trở thành vật

hi sinh; Tề Tề vốn hoạt bát lại vẫn lặng yên không tiếng động, chắc là thuốc phát tác, đang say giấc; Tiểu Thiên từ trên xe ngựa của nó và Phúc Bá ngó sang cửa sổ của ta mời: “Phụ thân, sang xe con chơi niềm tử nhi đi? Một lượng vàng một ván.”

“Được!” Ta cao hứng nhảy dựng lên, mới nhảy được một nửa đã bị gia chủ kéo quay về trong lòng hân.

“Tiểu Viêm, ta chỉ qua đó một chút xíu thôi...”

“Không được. Tiểu Thiên, đệ chơi với Phúc Bá đi.”

“Nhưng mà Phúc Bá phải đánh xe.”

“Thế tìm nhị ca chơi.”

“Nhị ca cũng đánh xe.”

“Tìm Trác Phi Văn đi chơi.”

“Trác Phi Văn ca cũng đang đánh xe.”

“Tìm Tiểu Kỉ...”

“Tiểu Viêm ngươi điên rồi,” Ta hét lên, “Lâu Kinh Hoài tổng cộng cho nó hai túi vàng để tiêu, ngươi muốn nó cống cho Tiểu Kỉ hết sao?”

Tịch Viêm nhú mày. Tiểu Thiên mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn hân chờ mong, ta cảm thấy biểu tình đáng thương như vậy rất có lực sát thương, lập tức học theo.

Tịch Viêm quả nhiên chống đỡ không nổi, sau khi do dự hồi lâu đành thở dài nói: “Đi đi, chỉ cho phép chơi một lát, nhanh lên quay về.”

“Ya!” Ta cùng tiểu nhi tử hoan hô đi chơi.

Tịch Nguyên và Tiểu Kỉ vẫn luôn miệng cãi nhau không biết từ lúc nào đã ngừng lại, hai người đều ngơ ngác nhìn về phía chúng ta. Chờ đến khi ta và Tiểu Thiên đã bắt đầu ném cái để quyết định thứ tự, giọng nói của Tiểu Kỉ mới chậm rãi truyền tới.

“Thật không thể tin nổi...” Dựa vào giọng điệu cũng có thể đoán ra vẻ mặt hiện giờ của Tiểu Kỉ tất nhiên là ghen hờn nhìn trân trối.

“Đúng vậy, làm người ta khó có thể tin được.” Tịch Nguyên không chỉ có không theo lệ thường phản đối, lại còn ra sức tán thành.

“Người thông minh có đôi khi cũng trở thành cái dạng này.”

“Đúng vậy, ta vẫn luôn nghĩ đại ca là hoàn mỹ...”

“Hai người các ngươi không cần phải nói thành như vậy, chỉ cần là người, khó tránh khỏi đều có lúc trở thành ngốc nghếch.” Trác Phi Văn xen vào một câu.

“Phúc Bá, Tiểu Kỉ cùng nhị ca đang nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu?” Tiểu Thiên ngơ ngác hỏi.

Phúc Bá hắc hắc cười hai tiếng, cũng không trả lời.

“Cha, ngài nghe hiểu không?”

“Có.”

“Giải thích cho con nghe với?”

Ta cũng hắc hắc cười hai tiếng, “Tiểu Thiên à, đại ca con lúc này là đáng yêu nhất, từ sau khi hân trưởng thành, rất khó được nhìn thấy đáng yêu như vậy, con phải mở to hai mắt, nhìn được bao nhiêu thì nhìn.”

Tiểu Thiên lập tức vươn đầu ra ngoài từ cửa sổ bên cạnh, nhìn chăm chăm Tịch Viêm.

Tịch Nguyên và Tiểu Kỉ tiếp tục ngơ một lời ta một ngữ.

“Xem ra hần còn không kịp phản ứng?” Tiểu Kỉ chắc chắn nói.

“Hình như đúng vậy.” Tịch Nguyên đáp.

“Kỳ thật sự tình rất đơn giản mà.”

“Đương nhiên, không thể đơn giản hơn.”

“Người nào đó thích vừa đánh xe vừa ôm lão gia xinh đẹp trong lòng...”

“Mãi mãi không bao giờ muốn buông tay.”

“Không ngờ có kẻ phá đám, tiểu khả ái sang đây muốn mang phụ thân đi...”

“Người nào đó đương nhiên không phê chuẩn.”

“Nhưng mà tiểu khả ái và phụ thân cùng dùng ánh mắt chờ mong nhìn lại, yêu cầu kiểu này luôn rất khó làm người ta có thể cự tuyệt.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?”

Hai người bật cười ha ha, cùng kêu lên: “Nếu không muốn phụ thân đi, vậy bảo tiểu khả ái sang chơi là được!”

Có lẽ là ảo giác, chiếc xe ngựa mà Tịch Viêm đang đánh đột nhiên lão đảo.

“Đúng vậy,” Tiểu Thiên lẩm bẩm, “Chúng ta có thể sang xe ngựa của đại ca chơi mà.”

Ngoài thùng xe truyền đến tiếng nhin cười của Phúc Bá.

“Ta trước kia chỉ nghe phụ thân nói qua đại ca trước đây ngẫu nhiên có lúc đầu óc chậm tiêu, không nghĩ tới hóa ra là thật.” Tịch Nguyên khe khẽ nói, thanh âm nhỏ đến người trong phạm vi mười dặm đều nghe được.

“Ta cảm thấy đại gia như vậy mới càng được ưa thích, người xem hần đỏ mặt anh tuần bao nhiêu.” Tiểu Kỉ phát ra tiếng cười của ác ma.

“Đại ca trước đây cũng có như vậy sao?” Tiểu Thiên tò mò hỏi.

“Đúng vậy,” Ta vừa ném viên sỏi tròn tròn vừa nói, “Có một lần, mẫu thân hần bảo hần đem một chiếc xiêm y bị rách cánh tay trái đưa cho cung nữ tỷ tỷ vá. Hần đi lấy thì thấy tay trái không rách mà là tay phải. Vì thế nghĩ nghĩ, tìm cái kéo cắt một lỗ to trên cánh tay trái, rồi mới cầm đi, cảm thấy được như vậy sẽ không phải là lấy sai.”

“Ách...”

“Còn có một lần, lúc chúng ta ở lại Thiểm Nam thôn, con và Tiểu Nguyên còn nhỏ. Có một ngày buổi tối đại ca con có việc phải về trễ, cánh cửa đã cài then, đẩy không ra. Hần liền chèo tường vào, mở cánh cửa ra, rồi lại chèo tường ra ngoài, một lần nữa đi qua cửa vào...”

Còn chưa nói xong, một tiếng rống giận như tiếng sấm đã truyền tới: “Người lập tức trở lại cho ta!!”

Tuy rằng không nói tên, nhưng ta cũng không dám chậm trễ, ngoan ngoãn di chuyển quay về chiếc xe kia, chui vào lòng hần cười lấy lòng.

Tịch Viêm ngay cả cổ cũng đỏ hồng, không nhìn thấy cả người, không biết màu sắc thế nào.

“Đừng nóng giận,” Ta vỗ vỗ hần, “Người vẫn đều như vậy cố gắng hết sức đảm đương gia chủ, sự tình gì cũng phải lo lắng vô cùng chu toàn, sợ có gì sơ suất, khiến mọi người gặp nguy hiểm. Vừa mới được hơn hai mươi tuổi, cũng chỉ có vài lần như thế này cười được người, người để cho ta cười nhiều một chút.”

“Có thể cười ta liên vui như thế?” Tịch Viêm lườm ta một cái.

Ta nhào tới ôm cổ hần, “Không chỉ là vui thôi, người đầu óc chậm tiêu, nghĩa là người đang thư giãn hơn. Ta thích người thả lỏng nhiều một chút, cứ căng thẳng mãi sẽ mang bệnh đấy.”

Tịch Viêm hơi hơi nhếch khóe miệng, đưa tay ôm chặt ta.

Sau đó Tiểu Thiên vẫn chạy qua chơi niềm tử nhi, đại chiến một canh giờ, hai túi tiền ta cực lực phản đối cống cho Tiểu Kỉ hiện giờ đã được cống cho ta.

19. Quyển 2 - Chương 9

Ta cùng tiểu nhi tử mới vừa thanh toán xong nợ nần, gia chủ nhìn trời, quyết định dừng chân nghỉ ngơi. Phụ cận vừa vắn có một hồ nước, phong cảnh yên tĩnh xinh đẹp. Chúng ta đem xe ngựa dựa vào nhau ở ven hồ, Phúc Bá trải một tấm vải lớn trên nền đất, bày lương khô cùng rượu nhạt lên, Tiểu Thiên đi theo hỗ trợ hân. Tịch Nguyên ôm Tề Tề đang ngủ say đặt lên mặt cỏ. Tiểu Kỉ bôi thuốc cho Trác Phi Văn một lần nữa.

Ta cầm khăn tay nhúng vào hồ nước lau mặt, cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái. Vươn vai đứng dậy, đột nhiên thấy trong nước có gợn sóng, một cái đuôi xinh đẹp nhả ra bọt nước. Cẩn thận nhìn kỹ lại, trong nước có thật nhiều cá bơi qua bơi lại.

“Tiểu Viêm, Tiểu Viêm!” Ta vui sướng kêu to, “Mau đến xem, cá! Nơi này có cá nha!”

Phúc Bá lắc đầu cười, phân phó Tịch Thiên: “Tam gia, phiền cậu đi kiếm mấy que củi đến đây.”

“Kiếm củi làm gì? Không phải ăn lương khô sao?” Trác Phi Văn hỏi.

Tiểu Kỉ nhún vai, thay Phúc Bá giải thích: “Lão gia thích cá, Tịch Viêm cũng chiều hân như vậy, nhất định sẽ bắt cho hân, không kiếm củi thì làm thế nào ăn được?”

Lúc này Tịch Viêm đã đi tới, bảo ta ngồi trên bờ, xắn ống quần xuống nước bắt cá. Tiểu Thiên đứng lên, chuẩn bị theo lời Phúc Bá đi kiếm củi.

“Chờ một chút,” Tịch Nguyên đột nhiên nói, “Kiếm củi là việc nặng nhọc nhất, sao lại để Tiểu Thiên làm, như thế không công bằng.”

Tiểu Kỉ lườm hân: “Nếu muốn người có thể đảm nhiệm công việc này, có ai cản đâu.”

Tịch Nguyên nhếch khóe miệng cười, đứa nhỏ này chỉ cần bày ra vẻ mặt này nghĩa là sắp có công cuộc phản công vĩ đại phát sinh, ta nhanh chóng chạy tới xem náo nhiệt.

Tiểu Kỉ dù sao cũng mới đến nhà ta ngắn ngủi một năm, còn chưa có hiểu hết Tịch Nguyên, hơn nữa tâm tư phần lớn tập trung vào việc xử lý vết thương cho Trác Phi Văn, vậy nên không chú ý tới.

“Mọi người xem thế này được không,” Tịch Nguyên hắng giọng nói, “Đại ca bắt cá, Phúc Bá chuẩn bị lương khô, Tề Tề ngủ, Trác Phi Văn có thương tích, phụ thân là trưởng bối, loại trừ bọn họ, những người còn lại dùng một biện pháp công bằng để quyết định xem ai đi kiếm củi.”

“Những người còn lại...” Tiểu Kỉ ngẩng đầu, những người còn lại chỉ có hân, Tiểu Thiên và Tịch Nguyên, “Biện pháp công bằng nào?”

Tịch Nguyên lấy ra một bộ xúc xắc từ trong ngực. Đứa nhỏ này vẫn còn mang theo cái thứ này sao!?

“Đổ xúc xắc quyết định?” Tiểu Kỉ bĩu môi.

“Chúng ta sẽ không dùng cái phương pháp cũ rích thế đâu, xúc xắc này chỉ dùng để quyết định thứ tự thôi.” Tịch Nguyên cười nói, “Ba người chúng ta sẽ đấu kể truyện cười, người đổ xúc xắc được số nhỏ nhất sẽ kể trước. Nếu truyện cười của người đó không thể khiến tất cả mọi người cười, sẽ phải đi kiếm củi.”

“Nếu tất cả mọi người đều cười thì sao?”

“Vậy không cần phải đi, người thứ hai kể tiếp truyện cười. Cũng như trước, nếu có người không cười, người thứ hai nhất định phải đi kiếm củi. Nếu tất cả mọi người đều cười, không may mắn chính là người thứ ba, hân căn bản không có cơ hội kể, trực tiếp đi kiếm củi.”

Ta nghĩ nghĩ, cùng Phúc Bá liếc nhau, hai người đều quay đầu đi cười trộm.

“Dám đấu không?” Tịch Nguyễn kích tướng.

“Đấu thì đấu!” Tiểu Kỉ nắm xúc xắc ném, là tứ, ngũ, lục.

Tịch Nguyễn ném tiếp theo, nhị, ngũ, lục. Sau đó là Tiểu Thiên, không cần xem cũng biết là lục, lục, lục. Đứa nhỏ này tuy rằng trì độ, nhưng vận khí thì siêu tốt, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ ném được số nào khác ngoài “lục, lục, lục”.

“Được, ta kể đầu tiên.” Tịch Nguyễn khoa trương thở dài, “Ngày xưa, có một người họ Trương làm quan, tính tình vô cùng nóng nảy. Có một ngày hắn đi bái phỏng đồng liêu. Đang lúc uống trà trò chuyện, có một người hầu vội vàng đi tới bẩm báo ‘Không tốt, gia hương gửi thư, tỷ tỷ của đại nhân đã qua đời’. Họ Trương liền lập tức gào khóc, thương tâm muốn chết. Đồng liêu của hắn ở bên cạnh cũng gào khóc, thấy hắn bi thương như thế không kiềm được hỏi: ‘Tỷ tỷ của ta qua đời, người khóc thương tâm như vậy làm gì? Hai người không thể nào đã quen biết được?’ Họ Trương lấp bắp kinh hãi: ‘Vừa rồi vội vã khóc, không có chú ý, hóa ra là tỷ tỷ của người. Ta cũng kì quái, ta căn bản không tỷ tỷ mà.’”

Truyện cười vừa kể xong, Tiểu Thiên liền cười khanh khách, vừa cười vừa thở nói: “Buồn cười quá đi, rõ ràng đã nghe đến lần thứ hai rồi, mà vẫn buồn cười như vậy.”

Tiểu Kỉ cố kiềm chế, nhưng dù sao cũng chẳng kẻ nào lạnh lòng được bằng Tề lục thiếu gia, cuối cùng cũng nhin không được hé miệng cười.

“Mọi người đều cười, ta qua. Tiểu Kỉ, đến người kể.”

Tiểu Kỉ ngửa mặt suy nghĩ, nói: “Ngày xưa có ba người, Trương Tam, Lý Tứ và Vương Nhị mặt rỗ, vào mùa đông cùng nhau kết bạn xuất hành. Trên đường bởi vì quá lạnh, tìm nơi ngủ trọ ở một nông gia tránh tuyết. Nhưng bởi vì phòng quá nhỏ, chỉ đủ cho hai người, một người phải ngủ ở chuồng heo. Vì thế ba người oằn tù tì, Trương Tam thua, chỉ có thể đi ngủ ở chuồng heo. Một lát sau, Trương Tam bịt mũi chạy về, nói con heo rất thối, hắn không chịu nổi, thà rằng chết cồng. Lý Tứ không có cách nào, đành phải đổi cho hắn đến chuồng heo. Một lát sau, Lý Tứ cũng bịt mũi chạy về, nói con heo kia không phải thối bình thường, hắn cũng thà rằng chết cồng. Vương Nhị mặt rỗ rơi vào đường cùng, đành phải tự mình qua đó. Chỉ một lát sau, con heo kia chạy tới, nói ‘Người kia là ai thế, thật sự rất thối...’”

Nói đến đây, ta cùng Phúc Bá, Trác Phi Văn tính cả Tịch Viêm đang bắt cá cùng nhau phì cười. Tịch Nguyễn cũng nhin không được, cười ha ha.

Tiểu Kỉ đắc ý.

Nhưng mà một lát sau.....

Lại một lát sau nữa....

Rồi lại một lát sau nữa nữa....

Tịch Viêm bắt lên một con cá, hai con cá, ba con cá....

“Tiểu Kỉ à, Tiểu Thiên không cười nha, người thua.” Tịch Nguyễn không hề có lòng tốt tuyên bố.

Tiểu Kỉ không thể tin được tròng mắt nhìn Tiểu Thiên, thở phì phì đứng lên đi kiểm củi.

Tay nghề làm cá của Tịch Viêm thật đỉnh, cho dù là nướng hay chưng, đều rất ngon miệng. Ta vừa ăn vừa khen không ngớt, đồng thời cũng không quên khích lệ Tiểu Kỉ vẫn canh cánh trong lòng vì thua: “Củi người kiểm đốt thật tốt...”

Đợi đến lúc mọi người cùng ngồi uống canh cá, Tiểu Thiên đột nhiên buông bát, ôm bụng cười ha ha.

Tịch gia lập tức che miệng cười trộm.

“Người làm sao vậy?” Tiểu Kỉ hỏi.

“Ta bây giờ mới cảm thấy, Tiểu Kỉ, truyện cười huynh vừa mới kể thật là buồn cười quá....”

“Rầm” một tiếng, cái kẻ cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tức đến ngắt xỉu rót cuộc cũng ngắt xỉu một lần.

.

Chạng vạng, chúng ta đã đi qua rất nhiều thôn trấn lớn, đành phải tìm nơi ngủ trọ ở một thôn nhỏ khá thưa thớt người.

“Tới nhà kia đi, thoạt nhìn phòng khá lớn, chắc là ngủ đủ.” Đứng ở trên một mô đất khá cao, Tịch Nguyên chỉ vào một căn nhà nói.

“Đúng vậy, ít nhất còn có chuồng heo. Người tới đó, không biết đám heo kia có ngại hay không?” Tiểu Kỉ vẫn còn ghi hận, thở phì phì nói.

Ta vội đứng ra hoà giải: “Được rồi, được rồi, chúng ta đến hỏi thử xem đi.”

Phúc Bá dẫn đầu tới gõ cửa. Mở cửa là một thanh niên hán tử cường tráng, nhìn đám người chúng ta từ trên xuống dưới.

“Tiểu ca, vị này chính là Thái thú tiền nhiệm ở Dương Châu Tịch đại nhân, mang theo gia quyến từ quan hồi hương, đi ngang qua đây. Xin hỏi có thể tá túc một đêm được không?”

Nghe nói là quan lại từ chức, người thanh niên kia lộ ra một chút khiếp sợ, nói: “Các lão gia muốn nghỉ lại, đương nhiên là có thể, nhưng là trong nhà tiểu nhân bần hàn....”

“Không sao, chỉ cần lão gia nhà ta có cái giường ngủ là được. Tiểu ca xưng hô thế nào?”

“Tiểu nhân họ Điền, gọi là Điền Thủy Sinh.” Người thanh niên mở cửa cho chúng ta đi vào. Trong nhà chính có một lão bà bà, góc phòng còn có một thiếu phụ bụng hơi nhô lên. Về mặt hai người đều có chút lo lắng, Điền Thủy Sinh tiến lên an ủi các nàng: “Mẹ, đừng sợ, các lão gia tới tá túc. Nương tử, nàng đi nấu chút nước đi.”

Thiếu phụ gật đầu, đang định đi, ta vội nói: “Nàng đang mang thai, đừng mệt nhọc. Chỉ gian phòng cho chúng ta thu xếp, rồi mượn phòng bếp dùng một chút, những thứ khác không cần phiền toái.”

Điền Thủy Sinh xem ra cũng lo lắng, không biết nói gì cho phải, cầm một cây đèn dầu nhỏ, cúi đầu đi phía trước dẫn đường, mời chúng ta ở tại chủ ốc cùng một gian phòng khách bên cạnh. Phúc Bá đưa hần ngân lượng làm tiền thuê nhà, hần không nhận. Sau đó đành đưa lão bà bà, nàng chần chừ một lúc lâu rồi mới nhận.

Bữa chiều là mấy món ăn đơn giản của nông thôn, chúng ta đều đã ăn quen. Tề Tề hai mắt nửa khép nửa mở, nửa tỉnh nửa mơ do Tịch Nguyên bón cơm. Vì đề phòng Tiểu Kỉ kê đơn, Tịch Nguyên ngay cả lúc nấu cơm đều ở trong phòng bếp canh chừng.

.

Buổi chiều ở trên xe ngựa ngủ một giấc, hiện giờ không buồn ngủ, liền cùng Tịch Thiên ra ngoài tản bộ. Tịch Viêm không biết vì sao lại không đi cùng, chỉ phân phó Phúc Bá đi theo.

Lúc trở về, phát hiện Tịch Viêm không ở trong phòng. Chủ nhà đã ngủ. Tiểu Kỉ cùng Trác Phi Văn ở phòng khách nói chuyện liên miên. Tề Tề vẫn còn ngủ y như cương thi, Tịch Nguyên đứng bên giường dùng một sợi dây thừng đo xem hần có cao thêm tí nào không.

“Đại ca người đâu?”

“Không biết. Ta tưởng huynh ấy đi tìm cha.”

“Không có, chẳng lẽ trên đường đi qua mất rồi?” Ta quay lại sân, nhờ ánh sáng mỏng manh nhìn quanh một hồi, vui mừng phát hiện Tịch Viêm đang nhanh chóng bước tới.

“Người đi tìm chúng ta sao?” Ta nhào vào lòng hần, bày ra nụ cười ngọt ngào nhất.

Tịch Viêm ừ một tiếng, vuốt ve đầu của ta: “Bên ngoài gió lớn như vậy, cẩn thận cảm lạnh.”

“Phúc Bá bảo ta mặc áo da chồn bên trong, rất ấm áp.” Ta ở trong lòng Tịch Viêm cọ cọ.

“Vào nhà đi.”

“Tiểu Viêm....”

“Hử?”

“Ta muốn cùng người nán lại ở bên ngoài một lát...”

Tịch Viêm cúi đầu nhìn ta, phản chiếu ánh sáng của bầu trời đầy sao, ánh mắt dịu dàng vô hạn, khiến cho lòng ta nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa thì quên mình đang định làm gì.

Hai người ngồi dựa vào nhau trên cái cọc gỗ bên cạnh hàng rào tre. Gió đêm thổi, côn trùng kêu, không khí nói không hết lời lãng mạn. Tịch Viêm nhà ta giống cha hẳn, thích nhất kiểu tình cảm thế này.

“Tiểu Viêm à,” Ngẩng đầu liếc nhìn một cái, mắt hẳn đang khép hờ, đúng là đang ở trạng thái say mê, “Người có biết hay không.... ta thường rất hoài niệm các người lúc nhỏ....”

“Vậy sao? Khi đó có cái gì tốt?”

“Đương nhiên là tốt rồi!” Ta đứng thẳng dậy, nã pháo hàng loạt nói, “Các người trước đây đều rất mềm, béo đơ đơ, thích chảy nước miếng, bôn các người ăn gì các người cũng ăn, bảo các người cái gì các người cũng nghe, vừa nhìn thấy ta đã giơ tay ra muốn ta ôm, ôm bao lâu cũng được, nghĩ muốn hôn thế nào thì hôn. Còn có âm điệu lúc các người nói chuyện, giống như gạo nếp, đáng yêu cực kỳ. Có khi không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi của mình, liền rưng rưng nước mắt nhìn ta, muốn ta dỗ.... Ah, ta còn nhớ rõ một lần, ta mới chỉ nói ‘Gió này thổi trúng thật thoải mái’, người liền chạy khắp sân, la hét muốn bắt gió lại cho ta.”

“Hiện tại cũng như vậy mà. Người thích cái gì ta cũng sẽ cho người.” Tịch Viêm ngọt ngào nói.

“Thật sự?” Ta ngẩng đầu, làm cho ánh sáng dịu dàng chiếu lên mặt, ánh mắt chột lóe.

Tịch Viêm quả nhiên lập tức đánh mất khả năng chống cự, nhanh chóng thốt lên lời thề son sắt: “Đương nhiên là thật. Người muốn cái gì, cứ nói cho ta biết.”

“Ta muốn tiểu hài tử.”

“Cái gì?” Tịch Viêm hoảng sợ, ánh mắt say mê lập tức phục hồi thanh minh, “Người nuôi ba hài tử còn chưa đủ sao?”

“Các người đều đã trưởng thành rồi thôi.” Ta mếu máo, “Ôm cũng không nổi nữa, cũng sẽ không chảy nước miếng, không té nhào, tóm lại không thể lấy đến tùy tiện chơi nữa!”

“Lãng....” Tịch Viêm day thái dương.

“Ta muốn, ta muốn, người vừa mới nói ta muốn gì đều cho cơ mà. Người lớn lên không còn ngoan như trước đây nữa, trước đây người nói chuyện luôn giữ lời, hiện tại chỉ toàn lừa ta....” Mở to đôi mắt vô tội, ta làm cho hai hàng nước mắt đọng lại ở chỗ khóe mắt, muốn rơi cũng không rơi được.

“Được, được, được, chờ mọi việc yên ổn, có hài tử thích hợp sẽ cho người nuôi....” Tịch Viêm dỗ, cúi xuống hôn một cái.

“Ta muốn ba đứa, ba đứa mới đủ thay thế các người.”

“Được....” Lại hôn một cái.

“Ta muốn có lúc này!”

“Được.... Cái gì?!” Gia chủ kinh ngạc, “Đây là nơi hoang dã, tối tăm mù mịt, người bảo ta đi đâu tìm ba hài tử cho người bây giờ?!”

“Không sao, có, có....” Ta sung sướng đến nổi lấp bắp, nhanh chóng quay đầu lại kêu, “Phúc Bá, Tiểu Thiên, các người mau ra đây.”

Phúc Bá và Tiểu Thiên nhanh chóng đáp lời chậm rãi từ trong phòng đi ra.

Tịch Viêm buông ta ra, trên trán gân xanh phập phồng, ngay cả hô hấp cũng nghe được rõ ràng dồn dập.

“Người, người xem, bọn chúng đáng, đáng yêu bao nhiêu....” Ta cố lấy dũng khí, lấy lòng nói.

“Lãng....”

“Có.”

“Lá gan của người thật sự càng ngày càng lớn!!” Gia chủ đột nhiên rống to một tiếng, dọa ta sợ run rẩy, “Nói, mấy đứa nhỏ này ở chỗ nào ra tới?”

“Nhật.... nhật được....” Ta đem khoe miệng kéo sang hai bên.

“Không được giả khóc!”

Lại nhanh chóng thu trở về.

“Người.... Người....” Gia chủ thở phì phì đi qua đi lại trước mặt ta, lấy tay chỉ về phía đám bảo bối của ta, “Chính người đem đi, có mấy đứa?”

“Ba đứa.” Ta lập tức trả lời, đã sớm đếm rõ ràng rồi. Phúc Bá ôm hai đứa, Tiểu Thiên ôm một đứa.

“Nhật được ở đâu?”

“Ở ngay một cái miếu nhỏ cách nửa dặm phía sau thôn, lúc chúng ta đi tản bộ thì thấy được.”

“Người nhìn lại xem, ba đứa bé này tuổi tác có bằng nhau không?”

“Không,” Ta kinh nghiệm phong phú đáp lại, “Hai đứa khoảng bảy, tám tháng, đứa kia nhiều nhất chỉ khoảng bốn tháng tuổi.”

“Người ngẫm lại xem, cái thôn nhỏ như thế này, đêm hôm khuya khoắt, có ba đứa bé tuổi tác không giống nhau đặt ở một cái miếu nhỏ, bình thường sao?”

“Không bình thường....”

“Người nhìn xem, trẻ con vì sao không khóc?”

Ta nhìn nhìn, “Bọn chúng đang ngủ.”

Tịch Viêm bước tới, nắm lấy một cánh tay nhỏ, néo néo. Ta nhanh chóng xông tới che chở: “Sao người lại néo Bối Bối nhà ta?”

“Néo cũng không tỉnh, rõ ràng là bị người ta bỏ thuốc.”

Lúc này ta ước chừng cũng hiểu được một chút, thương tâm trừng lớn hai mắt.

Tịch Viêm thở dài một hơi, gọi Tịch Nguyên đến, lệnh hắn đến chỗ ta đã nhặt bọn trẻ canh chừng.

“Lão nô cũng nghe nói qua, phụ cận gần đây xảy ra khá nhiều vụ án bắt cóc hài nhi.” Phúc Bá vuốt đuôi nói.

“Phúc Bá người cũng có hứng thú với tư liệu án hình sự từ khi nào vậy?”

“Hồi bẩm lão gia, chủ yếu là bởi vì nhà Kính tiểu hầu gia cũng bị bắt cóc một tiểu tử, tiểu tử này là do cửu di nương sinh ra, vị cửu di nương kia trước khi vào phủ là....”

“Được rồi, được rồi,” Tịch Viêm vội vã khua tay ngắt lời Phúc Bá, quay người nhìn ta, “Người mau tranh thủ thời gian chơi cái gì thì chơi đi, chờ Tiểu Nguyên tóm được kẻ bắt cóc, mấy đứa nhỏ này đều phải đưa lên quan phủ, trả lại cho phụ mẫu chúng. Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Ta rưng rưng nước mắt đáp ứng, từ trong tay Phúc Bá ôm hai cục cứng, cùng Tịch Thiên trở về phòng. Dùng nước nóng tắm rửa cho chúng, sờ nắn một chút, lại hôn một chút, đặt lên giường của ta nằm chung, vốn đang tròn tròn mắt nhìn, cũng không biết làm sao mà nhắm mắt liền ngủ mất.

.

Khi tỉnh lại ngày đã sáng rõ, bên người trống trơn, chăn cũng lạnh. Ta xoay người đứng lên ở trong phòng tìm kỹ mọi chỗ một lần, một mảnh góc áo cũng không thấy, thương tâm đứng trước cái lồng gà khóc một trận, bị Tịch Viêm kéo trở về.

“Tiểu Viêm, người đã đáp ứng khi nào thời điểm thích hợp cho ta nuôi....” Múc một ngụm canh, ta xác nhận lại một lần nữa..

“Ừ.”

“Ta muốn nuôi ba đứa...”

“Được, được.”

“Nam hài nữ hài đều có.”

“Được, được, được.”

Lại xúc một miếng cơm. Hừ, rõ ràng là giọng điệu lấy lệ, gạt ta nghe không hiểu chắc?

Tịch Nguyễn từ ngoài cửa đi vào, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

“Mọi việc đều xong xuôi?”

“Vâng. Lúc ấy chạy mất một tên, nhưng mà đồng bọn của hắn đã khai hết rồi. Bọn nhỏ đều giao cho quan phủ điều tra phụ mẫu, hắn là sẽ xử lý thích đáng. Đám bắt cóc này cũng thật tham lam, cả đêm trộm ba đứa còn chưa đủ, kiểu gì cũng phải bỏ thuốc đặt ở cái miếu nhỏ kia để đi trộm đứa thứ tư, cứ tưởng chỗ đó bí mật, bọn trẻ không khóc sẽ không bị phát hiện. Có điều nói tới mới nhớ, chỗ đó không đèn không trăng, phụ thân, cha làm thế nào mà thấy ba đứa bé vậy?”

“Đúng vậy, lão nô vẫn kì quái, cái miếu kia cũng không ở ven đường, đen thui một mảnh không chút ánh sáng, lão gia làm sao lại nhìn thấy chứ?”

“Ta không có nhìn thấy, ta chỉ ngửi được mùi sữa thơm thôi...” Cắn một cái bánh bao, nhai nhai. Vậy có gì mà ngạc nhiên, Tịch Nguyễn năm đó cũng là do ta ngửi thấy mùi sữa mới tìm được đó.

“Bọn Tiểu Kỉ đâu? Sao không ra ăn cơm?” Tịch Nguyễn hiện tại đã hoàn toàn không có mùi sữa hời.

“Cả hai ở trong phòng ăn.”

Lúc này rầm một tiếng, vẫn đang nhắm nửa con mắt ăn cơm Tề Tề gục xuống bàn.

“Lại ngủ?” Tịch Nguyễn ôm lấy hắn, dùng tay áo lau mặt.

“Người tối hôm qua đo thể nào? Có cao hơn không?” Ta hỏi.

“Cũng được, không đến nỗi cao quá.”

Ta ha hả cười: “Tiểu Nguyễn người cẩn thận nha, chúng ta đã gặp hai huynh đệ của Tề gia đều không thấp hơn so với người, Tề Tề lại uống tăng cao nhạc, khó nói tương lai có thể hay không vượt qua người đâu.”

“Vượt qua sợ cái gì?” Thứ nam mạnh miệng, “Hắn vừa gầy vừa yếu, có cao thêm chẳng qua cũng là cây gậy trúc, có cái gì đáng lo.”

Đối với kiểu thái độ mù quáng này của hắn, ta hoàn toàn không cho là đúng, đang muốn thông báo một tin tức nhỏ, đột nhiên từ phòng bên cạnh của chủ nhà truyền tới một trận tiếng rên rỉ, tiếng sau nặng nề hơn tiếng trước, cuối cùng gần như là kêu thảm thiết.

Trừ bỏ Tề Tề, tất cả mọi người lập tức đứng lên, Tiểu Thiên chạy ra cửa nhìn ngó xung quanh.

“Có lẽ là sắp sinh...” Phúc Bá lẩm bẩm.

Điền lão bà bà hoảng hốt vội vã chạy tới, cầu chúng ta ra ruộng gọi con bà đi mời bà đỡ. Tịch Nguyễn xoay người chạy đi, một lát sau, hai người đồng loạt chạy vào. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Vì, vì sao lại sinh lúc này?” Điền Thủy Sinh đầu đầy mồ hôi, “Không phải còn một tháng sao? Bà đỡ trong thôn bây giờ còn đang đi thăm người thân, không có ở nhà!”

Điền lão bà bà ở trong phòng trông coi một lát, lại chạy ra, vội la lên: “Dường như có chút khó sinh...”

Điền Thủy Sinh sợ tới mức mới nhảy dựng, nói: “Ta đi mời Tô tiên sinh.”

“Không được!” Điền bà bà kéo hắn lại, “Tô tiên sinh tuy là đại phu, nhưng hắn là nam nhân, sao có thể gọi tới đỡ đẻ?”

“Mẹ! Lúc này mà người còn nghĩ thế...”

“Sao có thể không chú ý, trên đời này làm gì có đạo lý nam nhân dờ ể? Chúng ta chính là gia đình thanh bạch!”

Điền Thủy Sinh xem ra thực nghe lời mẫu thân, tuy rằng lo đến mức phát khóc, cũng không dám kiên trì đi mời đại phu. Trong phòng vẫn không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Điền bà bà lại chạy vào.

Ta sốt ruột nắm tay Tịch Viêm: “Tiểu Viêm, làm sao bây giờ? Nghĩ cách gì đi!”

Tịch Viêm cau mày, trầm ngâm không nói, dường như nhất thời cũng không có cách nào khác. Tịch Nguyên đột nhiên nhảy dựng lên, túm lấy Tiểu Kỉ mới vừa nghe thấy tiếng động chạy tới, kéo vào trong phòng. Ta thấy dáng vẻ hẩn đường như có cách, vội đi theo vào.

“Tiểu Kỉ, mau lên, người là đại phu, phải dựa vào người cứu mạng người!”

“Người bị đàn à? Hiện giờ thiếu không phải là đại phu, là bà đỡ! Người không thấy lão bà bà kia không cho đại phu vào à? Cho dù ta kiên quyết muốn vào, tương lai cô con dâu kia cũng không sống yên ổn được!”

“Nàng không cho đi mời đại phu vì đại phu trong thôn là nam nhân!”

“Người có ý gì? Chẳng lẽ ta không phải nam nhân?” Tiểu Kỉ giận.

“Người mặc váy vào sẽ không giống nam nhân!”

“Người nói cái gì?” Tiểu Kỉ nổi giận.

“Mau mặc, mặc váy của nha đầu Mai Hương vào! Tóc xõa xuống là được rồi, như vậy sẽ không có ai so với người càng giống nữ nhân.”

“Tịch Nguyên! Thâm cừ đại hận giữa hai ta, người nhớ kỹ cho ta!” Tiểu Kỉ thật sự nổi điên.

Có điều hồng bài tiểu nhị mặc dù nổi trận lôi đình, nhưng không thể nào giãy giụa, đã bị Tịch Nguyên đem nữ trang mặc lên người, đẩy ra ngoài.

“Bà bà, nhà ta mang theo một bà đỡ đấy, mau để hẩn đỡ ể cho con dâu bà.” Ta nghiêng người sang một bên, lộ ra Tiểu Kỉ. Dù sao tối hôm qua cảnh tắt lửa tối đèn, lão bà bà kia cũng không thể thấy rõ chúng ta.

Mẫu tử Điền Thủy Sinh nhìn lại, Tiểu Kỉ tóc dài mặc váy, vẻ mặt tức giận đứng đó, cái dáng vẻ xinh đẹp thanh tú kia, thấy thế nào cũng không có liên quan gì đến hai chữ “bà đỡ”.

Có điều vô luận thế nào, đó là một nữ nhân, cho nên Tịch Nguyên đẩy mạnh Tiểu Kỉ vào phòng cũng không ai cản trở.

Nửa canh giờ khiến người ta hãi hùng trôi qua, trong phòng tiếng rên rỉ liên hồi. Đột nhiên một tiếng hài nhi khóc vang lên, tuy rằng yếu ớt, vẫn giống như âm thanh diệu kì từ trên trời rơi xuống.

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Ta vui sướng nhảy dựng lên.

Chẳng bao lâu sau, Tiểu Kỉ phụng phịu đi ra, mang theo một đứa bé đưa cho tân phụ thân xem.

“Sao người lại ôm đứa bé như thế?” Ta vừa nước miếng chảy ròng ròng sắp tới, vừa trách cứ nói.

“Ta trước kia lại chưa từng đỡ ể, làm sao mà biết ôm thế nào?” Tiểu Kỉ tức giận nói, nói xong hung hăng trừng mắt lườm Tịch Nguyên.

Điền gia bình an lại thêm đứa cháu, mẫu tử hai người mừng rỡ như điên, đối với Tiểu Kỉ lại mang ơn, mãi cho đến khi chúng ta thu thập hành lý ra đi, còn đuổi theo hỏi tên của Tiểu Kỉ, nói làm cho hẩn cái bài vị trường sinh.

Ta đi đến xe của Tịch Nguyên, nhỏ giọng cảnh cáo: “Tiểu Nguyên, đừng trách phụ thân không nhắc nhở người, Tiểu Kỉ rất thù dai, người nói hẩn giống nữ nhân, hẩn nhất định sẽ trả thù người.”

“Sợ cái gì? Cùng lắm thì hẩn lại cho Tề Tề uống tăng cao nhạc...”

“Không phải, ta nghe Phúc Bá nói, Tiểu Kỉ gần đây đang nghiên cứu một loại thuốc, gọi là cái gì kiện thân bảo....”

“Kiện.... cái gì bảo?”

“Kiện thân bảo. Nói là nếu nghiên cứu chế tạo thành công đưa người uống, người kia không cần rèn luyện vẫn có thể khôi ngô cường tráng, toàn thân cơ bắp, khỏe mạnh vô cùng. Vốn hần nói mặt của Tề Tề cùng với kiểu dáng người như thế rất đáng sợ, không định để Tề Tề uống, chính là người hôm nay đắc tội hần....”

“Cha!” Tịch Nguyên xanh mặt kêu thảm thiết, “Sao ngài không nói sớm?!”

“Ta buổi sáng mới nghe tới, cũng không nghĩ đến....”

Tịch Nguyên đông cứng, ngã vào trong xe.

Giữa trưa ở một tiểu trấn nghỉ trọ, Tịch Nguyên cười tươi roi rói giúp Tiểu Kỉ rót nước xối cơm, ân cần đầy đủ. Chỉ trong một bữa cơm, đã khen Tiểu Kỉ “Có nam nhân khí khái, có khí chất mạnh mẽ, so với nam nhân còn nam nhân hơn” mười tám lần. Hơn nữa đem Tề Tề bảo hộ chắc chắn ở trong lòng, tự tay rót nước tới giúp hần uống, còn không dám để hần ăn cùng thức ăn với mọi người, chỉ bóc mấy quả trứng luộc nhét vào miệng hần. Tề Tề đáng thương nửa mê nửa tỉnh, ăn cũng không ra cái mùi vị gì, bòn cái gì ăn cái đó.

20. Quyển 2 - Chương 10

Qua tiểu trấn không đến mười dặm, phía trước là cây cối rậm rạp, Tịch Viêm xóc lên màn xe, nhẹ nhàng hỏi: “Còn nhớ rõ nơi này không?”

“Đương nhiên nhớ.” Ta cảm khái vạn phần thời dài, chuyện cũ như khói mây.

“Ta nhất định sẽ giúp người từ từ quên đi những kí ức thống khổ này.”

“Vì sao phải quên? Mặc dù là thống khổ chút, nhưng cũng có một phần hạnh phúc mà.”

“Hạnh phúc? Người bị Nghiêm Khang đánh cho vô công tàn phế thì có điểm nào hạnh phúc?”

“Ta là ở trong này bị Nghiêm Khang đả thương à?”

“Người không phải mới vừa nói nhớ rõ sao? Người đều nhớ rõ cái gì vậy!?”

Ta ngượng ngùng gãi đầu, “Ta tưởng.... người nói chính là cái kia.....”

“Cái nào?”

“Chính là ở trong rừng này, chẳng lẽ người đã quên. Đó là lần đầu tiên người nấu đồ cho ta ăn, tuy rằng ăn xong bị tiêu chảy có chút thống khổ, nhưng lúc ấy ta thật sự rất vui vẻ....”

Tịch Viêm đập một cái lên đầu ta, “Đừng nói nữa!.... Chuyện quan trọng không nhớ, nhớ toàn những thứ lung tung....”

Ta xoa đầu cười ha ha. Toàn bộ đoàn xe đã chạy vào trong rừng, ánh sáng ảm đạm chiếu xuống, nhìn qua cửa sổ, Phúc Bá không biết từ khi nào đã đi từ trong xe ra, ngồi ở trên càng xe, hai chân rung rung.

“Tiểu Viêm....”

“Ừm.”

“Phúc Bá vì sao lại căng thẳng như vậy? Hay là trong rừng này....”

Tịch Viêm kéo ta ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng ta.

“Chẳng lẽ.....” Ta đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Đúng vậy, Nghiêm Khang là người thế nào ta rõ ràng nhất, hần sao có thể dễ dàng bị người giết như thế được?

“Không có việc gì, người đừng lo lắng, có chúng ta ở đây.” Tịch Viêm áp mặt vào má ta dịu dàng nói.

Lời của hắn còn đọng lại bên tai, liền có vài tiếng rít gào truyền tới. Khu rừng sâu thẳm mới vừa rồi còn trống vắng đột nhiên xuất hiện một đội quan binh, tay lăm lăm cung tên, mũi tên sắc nhọn chĩa thẳng đến đoàn xe ngựa của chúng ta.

Tề Phong áo trắng như tuyết, lúm đồng tiền thấp thoáng, tay khua một cây quạt, thần thái thông dong tiến về phía chúng ta, thật sự là phong thái đặc biệt chỉ có ở nhất phái giai công tử trần thế. Chỉ tiếc đại bộ phận đám người chúng ta đây, ánh mắt cũng chưa từng lướt qua hắn, mà là tập trung vào con người mặc áo xanh ánh mắt lạnh lùng bên cạnh. Cứ việc lúc này ta không thấy mặt Trác Phi Văn, có điều nghĩ tới về mặt hắn lúc này nhất định là kinh hãi khó tin.

Tịch Viêm vỗ vai ta, vén màn xe, thản nhiên nói: “Nguyên lai Nghiêm quốc sư quý thể an khang, thật sự là may mắn. Tại hạ mặc dù ở kinh thành cùng quốc sư từng có duyên gặp mặt, nhưng không thâm giao, sao dám để quốc sư tới tận đây đích thân đưa tiễn?”

Nghiêm Khang ánh mắt lạnh băng hơi hơi lướt trên người Tịch Viêm, nói: “Ta không thích vô nghĩa, vì miễn cho cả ta và người khỏi phiền toái, thỉnh giao ra tội phạm dám cả gan ám sát ta, Trác Phi Văn.”

“Quốc sư có ý gì? Làm sao thấy được Trác Phi Văn ở trong đoàn xe của chúng ta?”

“Ta nói cho hắn đây.” Tề Phong khẽ mỉm cười nói, “Hay là chúng ta đổi cách nói khác, thỉnh Tịch đại nhân giao nha đầu mới thu nạp kia ra đây thế nào?”

Lông mày Tịch Viêm khẽ run lên.

“Ta rất rõ ràng, những người trong đoàn xe của Tịch đại nhân, đều là người già và người không võ công, nếu còn cố chấp chống lại Nghiêm quốc sư, chỉ sợ cuối cùng cũng chẳng bảo vệ được nha đầu kia, còn có thể bị thương đến quý thể của lão thái gia nữa. Tịch đại nhân là người thông minh, tất sẽ không ngốc đến lấy trứng chọi đá.”

Tịch Viêm lạnh lùng không đáp, nhưng vẫn che ở phía trước hai người, không có một chút ý tứ phải tránh ra.

Trác Phi Văn đã muốn thiếu kiên nhẫn từ trong xe ngựa nhảy xuống, Tiểu Kỉ theo sát đỡ lấy hắn.

Nghiêm Khang hừ một tiếng, ống tay áo không gió lay động, phi thân lên, một chưởng đánh về phía Trác Phi Văn. Tịch Viêm đồng thời nhảy lên chặn lại, lại bị Tề lục công tử vung cây quạt vũng vàng đỡ lấy. Trác Phi Văn sang tay đẩy Tiểu Kỉ lùi về phía sau, đang muốn tập trung nghênh địch, Tịch Nguyên và Phúc Bá song song che ở phía trước hắn, cùng Nghiêm Khang giao thủ.

Phúc Bá vốn là thủ hạ của sư phụ ta, võ công đã sớm là cao thủ, Tịch Nguyên tư chất cực cao, lại có một đại ca thích hỏi thúc người khác luyện công, thân thủ tự nhiên cũng không kém cõi. Hai người liên thủ, một lão nhân và một lão mục tử, thoát nhìn nhưng thật ra rất xứng nha. Nghiêm Khang nhất thời khinh địch, cũng bị bức lui vài bước. Nhưng hắn dù sao cũng là cao thủ đứng đầu, hơi chút tập trung, nhân uẩn chưởng phong hùng mạnh, Phúc Bá cùng Tịch Nguyên dùng hết toàn lực, mới có thể miễn cưỡng ngăn trở cước bộ của hắn.

Bên này Tề lục công tử cùng Tịch Viêm triển đấu, mặc dù thoát nhìn đã bị đẩy xuống hạ phong, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tịch Viêm cũng không làm gì được hắn, bị quần chân gắt gao, không rảnh đến hỗ trợ, về mặt đã có chút sốt ruột.

Lúc này bàn tay của Nghiêm Khang hơi chuyển sang màu đỏ, cho thấy sử xuất toàn lực. Phúc Bá cùng Tịch Nguyên cắn răng khó khăn chống đỡ, chỉ mong Tịch Viêm mau chóng giải quyết Tề Phong để tới viện thủ, về phần binh sĩ xung quanh, cũng chỉ có thể tạm thời làm như không phát hiện.

Mấy chiêu qua đi, Nghiêm Khang lạnh lùng cười, đột nhiên bay vút lên không, chưởng ảnh lần lượt thay đổi, làm cho Phúc Bá lui về phía sau mấy bước. Ngay sau đó một cỗ chưởng phong phá không mà tới, hướng Trác Phi Văn làm mục tiêu hạ xuống. Tịch Nguyên hét dài một tiếng, hai đấm hướng sườn dưới của Nghiêm Khang đánh lên, Phúc Bá cũng tùy thể phản thân, một ngón tay đè xuống. Chiêu thuật hai người dùng để phòng thủ cũng khá linh hiệu, lại không ngờ thân hình Nghiêm Khang trên không trung chuyển động, không chỉ có không tiếp tục truy kích Trác Phi Văn, ngược lại hướng về phía sau bên phải lùi vài bước, một chưởng đánh nghiêng xuống, đem thùng xe của chiếc xe ngựa gần nhất phân thành hai nửa. Tịch Thiên

bất ngờ không kịp đề phòng (cho dù kịp phòng cũng vô dụng... >_<), ngã=" ra,=" sượt=" trên=" mặt=" đất=" hồi=" lâu=" mới=" dừng=" lại.=" nghiêm=" Khang=" đã=" hóa=" chưởng=" thành=" trao=" muốn=" bắt=" giữ=" nó,=" tịch=" nguyệt,=" phúc=" bá=" căn=" bản=" không=" kịp=" ứng=" cứu=" cùng=" hoảng=" sợ=" hô="">>

Nhưng mà thân hình của Nghiêm Khang lại chỉ cách Tịch Thiên có mấy bước thì dừng lại.

Nhiều năm chưa ra khỏi vỏ Trạng Lô Cổ bảo kiếm trong suốt như nước, nắm trong bàn tay mấy năm gần đây bảo dưỡng trắng trẻo mềm mại, vũng vàng chỉ hướng cổ họng Nghiêm Khang. Ta đứng che ở phía trước Tiểu Thiên, hơi hơi nhếch miệng cười, cảm thấy được không mang khăn che mặt trực tiếp hứng gió thổi, thật sự vô cùng thoải mái khoan khoái.

Về mặt Nghiêm Khang nháy mắt đông cứng lại, gắt gao nhìn chăm chăm ta, chỉ có đuôi lông mày kịch liệt rung động. Có điều hẳn chỉ kịp cắn răng phun ra ba tiếng “Việt Lăng Khê”, sẽ không thể không thu lại tâm tình ứng đối thể công của Tịch Nguyệt và Phúc Bá.

Ta ném thanh kiếm cho Tiểu Thiên cầm, thở dài một hơi: “Nguy hiểm thật.....”

“Hiểm cái gì ạ?” Tiểu nhi tử hỏi.

“Cha con đã sớm không còn võ công trong người, nếu hẳn vừa rồi không ngừng lại, cứ thế xông vào đây, cái mạng nhỏ của hai ta cũng chẳng còn giữ được. May mắn sư huynh nói đúng, Nghiêm Khang đích xác có chút khôn ngoan quá mức.”

“Cho dù như vậy cũng không có việc gì đâu.” Tịch Thiên khẳng định.

“Làm sao con biết?”

“Cha, ngài xem, mũi tên trong tay những người vây quanh chúng ta, không phải đều chĩa vào Nghiêm Khang sao?”

Ta ngẩn ngơ, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên là như vậy, chẳng qua ở đây đánh nhau náo nhiệt khiến tất cả chúng ta đều không chú ý tới, ngược lại không thích xem đánh nhau Tiểu Thiên nhìn thấy rõ ràng. Trách không được vừa rồi ta và Tiểu Thiên gặp nạn, Tịch Viêm cũng không có vội vàng bay tới đây, xem ra tựa hồ có kế hoạch nào đó ta không biết, thực là khiến người ta phỉ công lo lắng một hồi.

“Tiểu Thiên, con đi gọi Tề Tề dậy đi, bên ngoài đánh nhau như vậy hẳn còn ngủ được.....”

Tịch Thiên vâng lời, nhảy lên chiếc xe ngựa xa nhất trong đoàn xe.

Bởi vì biết Tịch Viêm sớm có chuẩn bị, thả lỏng người, xoay người vẫy tay kêu Tiểu Kỉ và Trác Phi Văn lại đây, kết quả vừa thấy, hai người bọn họ mắt mở thật to, ngơ ngác nhìn ta, không nhúc nhích. Ta vẫy hồi lâu, tay có chút mỏi, đành phải tự mình đi qua.

“Các người không có việc gì chứ?” Đưa tay hươ hươ.

“Người chính là Việt Lăng Khê?” Tiểu Kỉ kinh ngạc hỏi.

“Làm sao?”

Tiểu Kỉ nhìn chăm chăm vào ta, đột nhiên cắn răng một cái, vẻ mặt giận dữ nói: “Người sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy chứ? Trời ạ, người có biết hình tượng Việt Lăng Khê trong lòng ta có bao nhiêu vĩ đại không? Thế này thật sự là đáng giận mà, mặc kệ như thế nào cũng không thể là như người được?”

“Như ta làm sao chứ?” Ta mất hứng dẫu môi, “Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người.”

“Người không đề cập tới ta cũng quên mất! Là ai cứu ta lên còn đưa đến thú ý gia chữa trị?”

“Ách.....”

“Là ai nói thuốc rất đáng phải giúp ta bỏ đường kết quả cho cả một gáo vào hả?”

“.... Cái đó....”

“Là ai tự chủ trương phải giúp ta thành thân sau đó quyết định đem ta hứa gả cho nhị tiểu tử nhà Ngô đại thẩm?”

“.... Ta lúc ấy không biết ngươi là nam mà....”

“Là ai mang chó đi tản bộ sau đó tản đến vườn của ta giẫm nát tảng lớn vườn thuốc ta yêu thích?”

“Là chó! Là chó giẫm lên đấy! Không phải ta!”

“Ngươi nhìn ngươi từ đầu đến chân có chỗ nào giống tuyệt thế đại cao thủ? Thật sự là tức chết ta!”

Ta vịn phần chột dạ lui về phía sau hai bước, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy bất khoan, khuyên nhủ: “Tiểu Kỉ à, sự tình đã thành như vậy, tức thì cũng có tác dụng gì đâu? Đừng nóng giận, mau nhìn bọn họ đánh nhau! Đánh thật là đẹp mắt! Đẹp quá, đẹp quá!”

Tiểu Kỉ tức giận bất bình hừ một tiếng, quay đầu không để ý tới. Ta chuyển hướng Trác Phi Văn nói: “Đẹp đúng không?”

“.....”

“Này, Trác Phi Văn? Ngươi lại làm sao thế? Không có việc gì chứ?”

Trác Phi Văn kéo xuống bộ tóc giả trên đầu, bùm một cái quỳ gối trước mặt ta, làm ta giật cả mình.

“Ngươi đứa nhỏ này làm cái gì vậy? Còn cách lễ mừng năm mới mấy tháng cơ, sao mà sớm như thế đã...., ta cũng không chuẩn bị lì xì nữa....”

“Tiểu sư thúc!” Trác Phi Văn nức nở nói, “Không nghĩ tới Phi Văn kiếp này còn có may mắn được nhìn thấy tiểu sư thúc! Sư phụ mấy năm nay lúc nào cũng tưởng niệm tiểu sư thúc, tuy rằng trong lòng đã có chút tuyệt vọng, nhưng chỉ mới nghe có người nói tiểu sư thúc gặp độc thủ như thế vẫn là vô cùng tức giận. Nếu ngài biết được tin này, không biết sẽ hạnh phúc đến thế nào, Phi Văn thật sự vui mừng thay lão nhân gia!”

Ta xem hấn mắt mũi đỏ hồng thốn thức không thôi, chần chừ hỏi: “Ngươi là ở thay hấn vui mừng hay thay hấn khóc hả?”

“Phi Văn đây là vui mừng phát khóc.”

“Vậy ngươi thay nhảm rồi, đại sư huynh của ta lúc vui mừng cũng không khóc, đương nhiên, lúc hấn không vui cũng sẽ không khóc.”

“Vậy hấn khi nào thì sẽ khóc?” Tiểu Kỉ xen mồm hỏi.

“Ta biết hấn nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy hấn khóc bao giờ.”

“Ác, nghe nói loại người chưa bao giờ khóc rất đáng sợ.”

“Hấn thật sự rất đáng sợ. Trước kia lúc hấn quản giáo ta, so với Tiểu Viêm còn đáng sợ gấp nhiều lần!”

“Thật sao?” Về mặt Tiểu Kỉ có chút lưu tâm, “VẬY chẳng phải rất khó ở chung? Ngươi nói hấn có thể hay không không thích ta?”

“Hấn đương nhiên sẽ không thích ngươi rồi, hấn sớm đã thành thân, còn sinh hai nữ nhi, tuổi một bó lớn, làm sao có thể thích tên tiểu mao đầu như ngươi?”

“Ta không phải ý này! Ta là nói, hấn dù gì cũng là sư phụ của Phi Văn, nếu hấn không thích ta.... đương nhiên ta cũng chẳng thêm để ý.... chỉ có điều tóm lại có chút phiền phức...., hấn có nhược điểm chứ hả? Hấn sợ nhất cái gì?”

“Chuột! Hấn sợ nhất chuột! Hấn muốn tìm người gây sự, người chỉ cần bắt một con chuột ra dọa hấn!”

(Trác Phi Văn: “Này, hai người các ngươi.....”)

“Thế không được, tại sao có thể làm thế chứ?” Tiểu Kỉ phản đối.

(Trác Phi Văn: “Vẫn là Tiểu Kỉ hiểu chuyện mà!”)

“Ta cũng rất sợ chuột!” Tiểu Kỉ bĩu môi nói, “Cái thứ đó thật ghê tởm! Đổi cái khác đi, tỷ như rắn, dùng rắn đi dọa hắc có được không?”

(Trác Phi Văn: “.... Tiểu Kỉ.... >_<.....”>

“Hắc có sợ rắn hay không ta cũng không rõ lắm, để ta nghĩ đã....”

Trác Phi Văn quỳ trên mặt đất rót cuộc nghe không nổi nữa, tự mình đứng lên, dời đi sự chú ý: “Các người mau nhìn kìa, Nghiêm Khang dường như càng ngày càng mạnh, Phúc Bá và Tịch Nguyên sắp không chống cự được rồi!”

“Nhân uân chưởng luyện trên tầng thứ chín, đó là gặp mạnh càng mạnh. Công lực hiện giờ của Nghiêm Khang, so với năm đó còn tiến bộ hơn rất nhiều, cứ thế này, ngay cả đại sư huynh cũng không phải đối thủ của hắc.” Ta nhìn qua, cảm thán.

Có điều, cứng rồi cũng bị phá, mạnh rồi cũng bị diệt, hướng chi....

.

Phía bên kia Tịch Viêm và Tề Phong triển đấu trên cơ bản thắng bại đã phân. Tề lục công tử khó khăn chống đỡ, từng bước một lui về phía Nghiêm Khang, tựa hồ là tính toán hai bên hợp tác, cùng nhau công thủ.

Nghiêm Khang bởi vì nhận ra ta, đương nhiên muốn chém tận giết tuyệt, chưởng phong tưởng như nhẹ nhàng, chiêu thức lại thâm thiết vô cùng. Tịch Nguyên và Phúc Bá dần dần cũng chỉ còn hơn chiêu thức tấn công. Tề lục công tử vừa đánh vừa lui, đã lui đến bên cạnh Nghiêm Khang, trên trán mồ hôi ròng ròng, thở gấp nói: “Nghiêm quốc sư, mau hỗ trợ, tiểu tử này rất lợi hại.”

Nghiêm Khang liếc nhìn Tịch Viêm một cái, rồi lại cảm tức liếc nhìn ta, vẻ mặt đột nhiên có chút dao động. Ta nghĩ trong nháy mắt kia, hắc chắc chắn đã đoán được thân phận của Tịch Viêm.

Tề Phong nghiêng người, khó khăn tránh thoát một kích của Tịch Viêm, không khỏi lão đảo lùi bước, ngã lên người Nghiêm Khang. Tịch Viêm tiếp tục đánh tới một chưởng, hoàn toàn không để đối phương có thời gian thở dốc. Nghiêm Khang hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay đột nhiên chuyển thành đỏ thẫm, một tay đánh văng Tịch Nguyên cùng Phúc Bá, một tay xoay chuyển, ngay mặt đón đánh Tịch Viêm. Bởi vì rất rõ ràng người này võ công cao không lường được, tuy rằng cũng biết Tịch Viêm tất có phương pháp đạt được chiến thắng, ta còn không khỏi tim nhảy lên từng hồi thấp thỏm lo lắng.

Biến hóa phát sinh ở khoảnh khắc Nghiêm Khang cùng Tịch Viêm song chưởng giao kích, vốn dĩ đang thở hồng hộc cơ hồ đứng không vững Tề lục công tử đột nhiên lạnh lùng cười, bỏ đi dáng vẻ mệt nhọc, cây quạt trong tay như tia chớp chợt lóe, ở ngay giữa lưng Nghiêm Khang đâm xuống sâu ba phân.

Ta “Ah” một tiếng. Nơi đó là tính mạng của Nghiêm Khang. Biết điều này, khắp thiên hạ không vượt quá ba người. Nghiêm Khang từ xưa tới nay vốn đa nghi, cho dù Tề Phong là người nhà hắc, vẫn không khỏi lòng mang cảnh giác, sợ dĩ để hắc đứng sau lưng, tất là vì nghĩ Tề Phong không có khả năng biết chỗ yếu mạng của mình, cho dù đánh lên từ phía sau, chính mình cũng có thể hóa giải. Hắc không dự đoán được chính là, bí mật siêu cấp này, Tề Phong còn nhỏ tuổi thế nhưng cũng biết.

Nghiêm Khang cả đời phạm sai lầm rất nhiều, nhưng phán đoán sai lầm lúc này đây, cũng là duy nhất một lần không thể vãn hồi. Khi hắc toàn thân gục ngã trên mặt đất, đôi mắt nhìn Tề Phong vẫn còn tràn đầy thần sắc không thể tin được.

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Tuy rằng từ lúc Tịch Viêm trưởng thành một nhà chúng ta cũng không còn gặp phải hung hiểm trí mạng, nhưng hiện giờ nhìn thấy Nghiêm Khang kẻ giết người vô số nằm trên mặt đất không hề có sinh khí, mới vừa rồi từ sâu thẳm trong tim cảm giác cuộc sống trốn chạy cuối cùng cũng chấm dứt.

Tịch Viêm vươn tay kéo lấy ta, siết chặt trong lòng ngực.

“Đây là chuyện gì vậy?” Tịch Nguyên giật mình hỏi, nhìn đại ca, lại nhìn Tề Phong.

“Chẳng lẽ đại gia ngài cùng lục công tử....” Phúc Bá tuy rằng tuổi tác đã cao, phản ứng cũng không chậm.

“Đúng vậy,” Tịch Viêm thản nhiên cười nói, “Ồ thành Tô Châu ta cùng lục công tử đã bàn bạc tốt giao dịch này, đêm qua chúng ta lại gặp mặt, thảo luận một chút chi tiết hợp tác...”

“Ta đã nghi Tề lục công tử sao lại biết nơi yếu mạng của Nghiêm Khang, hóa ra là người nói cho hần biết.” Ta chợt nói.

“Không phải, chính ta cũng đâu có biết, làm sao mà nói được?”

“Người không biết? Chẳng lẽ ta chưa bao giờ nói cho người sao?”

“Chưa từng có, người lúc nào cũng chọn điều quan trọng nhất để quên.” Tịch Viêm cười.

“Thế.... Tề lục công tử, người làm sao biết Nghiêm Khang...”

Tề Phong chớp mắt cười, anh khí bức người: “Thế gian này ngoại trừ ngài, còn có ai biết nơi yếu mạng của Nghiêm Khang?”

Ta hơi kinh hãi: “Hoàng...”

Tề Phong gật đầu.

“Hần vì sao phải..... Nghiêm Khang rõ ràng là tâm phúc nhiều năm của hần?”

“Ta cũng không có hỏi nhiều, vẫn là nói thánh tâm khó dò, Hoàng Thượng đều có chủ ý của người.”

Ta gật đầu. Nghiêm Khang biết Hoàng để nhiều lắm là không đồng ý thái độ làm người của hần, bị bỏ cũng là chuyện sớm muộn. Hần hôm nay chết đi, tựa hồ cho thấy Hoàng để cuối cùng đã tin tưởng những việc liên quan giữa Việt Lăng Khê và hần hết thảy đã trở thành lịch sử, có thể hoàn toàn bị phủ bụi.

Có điều cho dù Tề Phong phụng mệnh tìm cơ hội diệt trừ Nghiêm Khang, dựa vào sự khôn ngoan và thực lực của hần, cũng không nhất thiết phải mượn sức Tịch Viêm, cho nên ta cảm thấy hai người này nhất định còn có nội dung giao dịch khác. Đang muốn hỏi tường tận một chút, Tịch Nguyên đột nhiên hỏi: “Tiểu Thiên và Tề Tề đâu?”

“Tiểu Thiên đi gọi Tề Tề dậy...” Ta vừa mới chỉ hướng xe ngựa, đột nhiên ngẩn ngơ, tim lại đột ngột nhảy lên, Tiểu Thiên cũng đi quá lâu rồi?

Tịch Nguyên biến sắc, lập tức phi thân về phía xe ngựa, chúng ta theo sát sau đó đuổi kịp. Xốc lên màn xe vừa thấy, đều nhẹ nhàng thở ra, Tề Tề vẫn cuộn thành một đống say sưa ngủ, Tịch Thiên ngồi bên cạnh, đang nắm một bàn tay hần xoa xoa.

“Tam gia, cậu đang làm gì vậy?” Phúc Bá hỏi.

“Tề Tề không chịu tỉnh, ta lay hần liền đánh ta.” Tiểu Thiên đáng thương nói.

“Hử? Đánh vào chỗ nào? Để ta xem xem.”

Tiểu Thiên giơ tay Tề Tề lên: “Con lé được, hần đập vào cửa xe, dùng lực rất lớn, tay đều sưng cả lên, con xoa cho hần lâu như vậy vẫn còn phồng.”

Tịch Nguyên đau lòng cầm lên xem, quả nhiên phồng lên giống móng heo. Không thể tưởng được Tề Tề lúc ngủ đánh người còn dữ dội hơn Tiểu Thiên gấp bội.

Ta thừa lúc tất cả mọi người đang nhìn Tề Tề, kéo Tịch Viêm sang một bên nhỏ giọng hỏi: “Các người rốt cuộc bàn bạc thế nào? Tề Phong giúp người giết Nghiêm Khang cứu Trác Phi Văn, vậy người phải giúp hần làm gì?”

“Ta giúp hần phá hoại hôn sự giữa Nguyên Mẫn và quận chúa Thù Phàm. Người cũng biết, hần không muốn cùng Nguyên Mẫn bắt hòa, chỉ có mượn tay người khác thôi.”

“Nhưng mà người làm được sao? Có phải hay không hơi thiếu đạo đức?”

“Đương nhiên có thể. Quận chúa Thù Phàm mấy ngày trước lên núi dâng hương gặp một người trẻ tuổi, hai người nhất kiến chung tình, bí mật đính ước, hiện giờ chính tiểu quận chúa ước gì được từ hôn ấy chứ.”

“Thật sao? Làm sao người biết chuyện này?”

“Phúc Bá nói.”

“Tiểu Viêm à Tiểu Viêm, nói như vậy, người biết rõ cho dù không ai nhúng tay, hôn sự giữa quận chúa và Nguyên Mẫn nhất định không thành, nhưng vẫn thừa dịp Tề Phong còn chưa biết tin, đem chuyện này làm một lợi thế để bàn điều kiện với hắn?”

“Đúng vậy, sao nào?”

“Tiểu Viêm người thật thông minh!” Ta kiêu ngạo mà khích lệ nói.

Đang nói, Tề Phong phe phẩy cây quạt phong độ đi tới, tư thế đẹp mắt, bước đi tao nhã, nhìn xa đúng là nhân vật thần tiên nha.

Ta tán thưởng: “Lục thiếu gia đúng là một đứa nhỏ xinh đẹp.”

Tề Phong ngạo nghễ cười, miệng lại khiêm tốn nói: “Đâu có, đâu có.”

“Nhưng mà người không lạnh à?”

“Hả?”

“Đều sắp đến mùa đông, người còn quạt, không thấy lạnh à?”

“>_<>”

Tịch Viêm nhin cười nói: “Lục công tử đừng để ý, gia phụ nói chuyện luôn không suy nghĩ như vậy đấy.”

Tề Phong ha ha cười gượng, cao thấp đánh giá ta vài lần, khom mình hành lễ nói: “Vừa rồi khi nghe Nghiêm Khang kêu lên tục danh của tiền bối, tại hạ thật sự hoảng sợ. Không nghĩ tới kiếp này còn có duyên được nhìn thấy tôn nhan, đúng là hân hạnh vô cùng.”

Ta vội đáp lễ. Sắc mặt Tịch Viêm đột nhiên trắng bệch, vội vàng kéo ta muốn đi, lại bị Tề Phong vung quạt ngăn cản, tiếp tục nói: “Hôm qua cùng Tịch huynh bí mật bàn bạc, tại hạ cũng từng nói rất rõ, ta vô cùng không muốn Mẫn nhi tương lai đi lên ngôi vị chí tôn, bởi vì ta rất rõ ràng, lấy cá tính của Mẫn nhi, ngôi vị hoàng đế chỉ gây cho hắn thêm nhiều phiền muộn.”

“Đúng vậy.” Tịch Viêm miễn cưỡng đáp.

“Nhớ rõ Tịch huynh lúc ấy có khuyên ta, Mẫn nhi là người có cùng huyết thống gần nhất với Hoàng thượng, hoàng trừ ngoài hắn chẳng còn ai, đó cũng là chuyện không có biện pháp, bảo ta nghĩ thoáng một chút.”

“Đúng vậy.” Tịch Viêm lại miễn cưỡng đáp.

“Ta cảm thấy thực bất đắc dĩ, lại thấy Tịch huynh nói rất đúng, tình hình này đúng là vô kế khả thi. Nhưng mà.....” Tề Phong đột nhiên từ vẻ mặt u sầu biến thành tươi cười hơn hở, “Tại hạ hôm nay lại có thể gặp được Tịch tiền bối vốn tưởng rằng đã không còn ở nhân thế, thật sự là khiến người ta vui mừng không thôi.”

Tịch Viêm quay mặt sang hướng khác, cố ý giả vờ như nghe không hiểu.

“Tịch tiền bối khi lưu vong bên người mang theo người nào, khắp thiên hạ đều biết. Cẩn thận tính ra, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng không bằng người nào đó huyết mạch chính thống, lại càng không cần nói tới Mẫn nhi.” Tề Phong mỉm cười quỷ dị.

“Tề lục công tử,” Tịch Viêm thấy hắn làm rõ chỉ đành kiên trì khuyên nhủ, “Sự tình đã qua nhiều năm như thế, ai cũng không rõ ràng lắm, huống chi đương kim Hoàng thượng sẽ tuyệt đối không chịu....”

“Hoàng thượng thân thể không tốt, cũng không thọ lâu, cho nên Thái hậu mới nóng vội như vậy. Chờ hắn một ngày kia thật sự băng hà, có ta cùng Nguyên Mẫn duy trì, ai dám phản đối thế tử năm đó...”

“Lục công tử,” Tịch Viêm cắt ngang lời hắn, “Việc này tuyệt đối không thể, xin lục công tử không cần vì ta lo lắng.”

“Ai vì người lo lắng? Ta là đang vì Mẫn nhi tính toán. Tóm lại khó được một phương pháp tốt giúp cho Mẫn nhi thoát khỏi ngôi vị hoàng đế, ta sẽ không dễ dàng buông tha đâu.”

Tịch Viêm nhìn hần một hồi, đột nhiên nói: “Tóm lại chỉ cần Nguyên Mẫn không kế thừa ngôi vị là được đúng không? Có phải là ta hay không cũng không phải là chuyện người để ý đi?”

“Đúng vậy, có điều người cũng biết cá tính của Mẫn nhi, hần để ý nhất trách nhiệm của hoàng duệ. Hơn nữa vị lão phụ thân đã tâm bưng bưng kia quy kết áp bức hần, vậy nên cho dù hần chán ghét cuộc sống cung đình, nhưng nếu không xuất hiện người có tư cách thừa kế ngôi vị hơn, hần vẫn sẽ không trốn tránh. Nếu không ta tự mình bồi dưỡng một tên a miêu a cầu là được, cần gì nhất định phải là người?”

“Như vậy tư cách ngang nhau thì sao?” Tịch Viêm nhẹ nhàng cười.

Tề Phong không rõ nhú mày.

Tịch Viêm ghé sát vào hần thì thầm: “Lão mù tử đi theo chúng ta kia, kỳ thật không phải là lão mù tử, đó là xá đệ giả dạng.”

“Lệnh đệ? Lệnh đệ không phải đã muốn gặp chuyện.....” Tề Phong quả nhiên là người tuyệt đỉnh thông minh, lập tức kịp hiểu rõ, “Hài tử của Nam An vương gia, quả nhiên là có tư cách ngang nhau.”

“Hơn nữa Tiểu Nguyên và Tề Tề, năng lực thích ứng rất mạnh, hần là sẽ quen cuộc sống trong cung.” Tịch Viêm nói tiếp.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, đột nhiên đồng thời cười, đều là vẻ mặt giả dối dị thường, do đó người được chọn làm hoàng đế tiếp theo đã quyết định.

Khi Tề Phong cảm thấy mờ mắt phe phẩy quạt trở lại xe ngựa phía sau, ta tóm lấy tay áo Tịch Viêm trách cứ: “Người cứ như vậy đem Tiểu Nguyên bán luôn hả?”

“Không có biện pháp mà, ta biết người dù chết cũng không muốn dính líu đến cung đình. Hơn nữa là do Tiểu Nguyên mệnh không tốt, ai bảo hần là hài tử của Nam An vương gia chứ?” Tịch Viêm bày ra một bộ dạng không hề áy náy, có vẻ đúng lý hợp tình. Nhưng mà chờ khi chúng ta chậm rãi đi tới đối mặt với Tịch Nguyên, hần vẫn là chột dạ không dám nhìn thẳng mặt Tịch Nguyên.

.

Đêm đó ở một tiểu điểm nông thôn hẻo lánh tá túc, Tịch Viêm tìm một cơ hội áp a áp úng nói với Tịch Nguyên, Nguyên Mẫn và Tề Phong đã biết thân phận thật của hần, hai người bọn họ sẽ phụ trách giải quyết Bắc Định vương gia, về sau không cần tiếp tục giả dạng Tề mẫu nữa.

Tịch Nguyên bởi vì có thể một lần nữa trở lại dáng vẻ mỹ thanh niên phong độ, lại đắm chìm trong ánh sáng mặt trời chiếu rọi, hít thở không khí không có mùi thuốc dịch dung (-_-.....), cho nên quá sung sướng, căn bản không chú ý tới ánh mắt trốn tránh của đại ca hần cùng vẻ mặt áy náy của ta, chuyên tâm đi lấy lòng Tiểu Kỉ.

Tề Tề rốt cuộc hoàn toàn tỉnh lại, cũng không chú ý lắm sao lại có bàn tay sưng phồng như móng heo, ăn cơm xong liền cùng Tiểu Thiên lấy một cây gậy trúc ở trong sân đo chiều cao. Tịch Nguyên đầu đầy mồ hôi lạnh đứng ở một bên, n lần khen ngợi Tiểu Kỉ thật nam tử, trượng phu vĩ đại, ý đồ ngăn cơn sóng dữ.

Tịch Viêm thừa dịp lương tâm còn chưa thức tỉnh về phòng viết thư cho Nam An vương gia, báo tin tốt rằng Tịch Nguyên chưa chết. Ta cùng Phúc Bá không có việc gì làm, đành phải đi tản bộ xung quanh.

Chờ lúc ta trở lại Tịch Viêm mới dán xong lá thư, cho vào túi áo mang theo bên người, chuẩn bị ngày mai tìm người đem đi. Ta ngồi xuống bên cạnh hần, làm cho ngọn đèn dầu nhuộm vàng khuôn mặt, lông mi cụp xuống.

“Sao vậy? Vì sao lại không vui?” Tịch Viêm nâng cằm ta lên dịu dàng hỏi.

Ta méo máo: “Ta không nỡ để Tiểu Nguyên rời đi thôi.”

“Tiểu Nguyên không phải rời đi, hần chỉ là đến ở một nơi khác, mỗi ngày bận bịu hơn so với hiện tại một chút thôi. Người vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy hần. Hơn nữa đương kim Hoàng đế cũng không phải hiện giờ sẽ chết, ít nhất còn rất nhiều năm nữa cơ, ai biết vài năm nữa sẽ phát sinh chuyện gì đâu?”

“Thật thế không?”

“Đương nhiên. Chẳng qua là Tiểu Nguyên và Tiểu Thiên đang dần dần lớn lên, đều có cuộc sống của mình, một ngày nào đó không thể như bây giờ luôn ở cùng chúng ta.”

“Ừ.....”

“Về sau có ta ở bên cạnh người, ta nhất định sẽ không để người cô đơn.”

“Nếu ta cô đơn thì sao?”

“Sẽ không, nếu người thật sự có thời gian cô đơn, thì tùy người....” Tịch Viêm đột nhiên cảnh giác, “Lăng, người vừa rồi làm gì?”

“Tấn bộ....”

“Không nhặt cái gì về đấy chứ?”

“Không....” Ta thương tâm nhào vào trong lòng Tịch Viêm. Người ta rõ ràng còn thật sự tấn bộ, ngay cả trong bụi cỏ đều bối ra xem, tấn suốt một canh giờ, thế mà cái gì cũng không nhặt được. ?

Tịch Viêm mỉm cười, đưa tay ôm chặt lấy ta, đôi môi liền đè ép xuống.

Cánh cửa rầm một tiếng, dọa chúng ta nhảy dựng, quay đầu lại nhìn, là Tịch Nguyên vọt vào, đứng ở cửa nhìn chúng ta hồi lâu, đột nhiên kêu lên “Ta cái gì cũng không thấy”, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Tịch Viêm nhún vai không nói gì, lại nâng mặt ta lên hôn. Ta vội vàng đẩy ra, lo lắng hỏi: “Tiểu Viêm, người xem Tiểu Nguyên có phải bị thương rồi không?”

“Không thể nào? Hắn làm sao lại bị thương?”

“Mất ấy, hắn vừa rồi nhìn chăm chăm chúng ta lâu như vậy, thế mà cái gì cũng không thấy, nhất định là mắt bị thương. Ta phải đi tìm Tiểu Kỉ xem cho hắn, bốc chút thuốc....”

Tịch Viêm nhin cười kéo ta về, trầm giọng nói ở bên tai: “Hắn một chút việc cũng không có, người cũng không cần để ý, đến.... chụt....”

Đứa nhỏ này, thật là, từ nhỏ hôn đến lớn, thế mà không thấy ngấy. Có điều Tịch Viêm hôn, mềm mềm, ngọt ngọt, hương vị vừa vặn là ta thích nhất, cho nên, cứ để hắn tùy ý hôn đi....

.

Sáng sớm, thời gian xuất phát đã tới. Từ lúc rời đi Dương Châu đến nay thời gian cũng không ngắn, nhưng là bắt đầu từ hôm nay, chúng ta mới chân chính mang ý nghĩa lên đường, mà không phải là chạy trốn.

Đẩy cửa ra, bên ngoài ánh nắng ấm áp. Tiểu Kỉ và Trác Phi Văn ở một chiếc xe ngựa khe khẽ thì thầm, Tề Tề treo trên cánh tay Tịch Nguyên xoay quanh mà chơi, Phúc Bá khom lưng bỏ vào trong tay áo cái gì đó, Tiểu Thiên từ cửa xe nhảy xuống nhào vào lòng ta. Nó vóc dáng cao lớn, không hề là hình dáng cục cưng, vừa nhảy tới, có chút ôm không nổi, lảo đảo lùi về phía sau mấy bước. Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy ta, quay đầu lại, khuôn mặt mỉm cười của Tịch Viêm ngay tại bên cạnh, thoạt nhìn tuấn mỹ mà lại ôn nhu, không khỏi khiến ta ngây ngốc cười.

“Cười cái gì?”

“Tiểu Viêm, ta cảm thấy thật hạnh phúc nha!”

“Đó là đương nhiên.”

“Nếu người lại cho ta ăn một cái đường tô, ta nhất định sẽ hạnh phúc hơn....”

“.... >_<>”

“Tiểu Viêm, người không muốn làm cho ta hạnh phúc hơn sao?”

“Ta nói Lăng à....”

“Ừhm?”

“Người thật sự là người biết phá hoại không khí nhất trên đời này!”

A, là ta sao? Mọi người phân xử giúp đi, thật là ta sao?

Hoàn

21. Quyển 3 - Chương 1: Ngoại Truyện 01 - Kí Sự Chuyển Nhà

Có người từng hỏi qua phụ thân: “Vì sao các hài tử nhà ngài đều có tiền đồ như vậy?”

Phụ thân nói: “Ta cảm thấy được con người khi còn sống, nhỏ bé mà ngắn ngủi, phải tạo được một niềm tin kiên định, mà niềm tin của ta là, đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường. Ta đem niềm tin này vào thực tế trong quá trình bồi dưỡng hài tử, làm cho bọn họ thông qua việc chuyển đi không gian để hiểu rõ hoàn cảnh biến hóa, do đó hiểu biết các phương diện của cuộc sống, cuối cùng khiến cho bọn họ có thể ứng dụng đối mặt với các loại tình huống, kể cả rất nhiều tình huống căn bản không có khả năng phát sinh.”

Người nọ choáng: “Nghe không hiểu gì hết...”

Phúc Bá giải thích: “Ý của lão gia nhà ta chính là, chúng ta thường xuyên chuyển nhà...”

“Cha, vì sao chúng ta lại phải chuyển nhà nữa?” Tiểu Thiên bốn tuổi mắt mở to đen lung liếng hỏi.

“Bởi vì có người xấu truy đuổi chúng ta.”

Tiểu Nguyễn thở phì phì nói: “Con nói phụ thân à, lần này là bởi vì cha không cẩn thận đốt nhà không phải sao?”

“Ha ha, ta nói vậy là bởi vì sợ dọa tiểu nhi tử mà thôi.”

Tiểu Thiên dùng đôi tay mập mạp bé xíu ôm cổ phụ thân. “Cha, người xấu vì sao phải truy đuổi chúng ta?”

“Bởi vì người xấu muốn bắt Tiểu Thiên, cho vào trong nồi, luộc lên mềm nhũn một ngụm nuốt luôn...”

“>_<.... này,=” là=” ai=” hù=” dọa=” tiểu=” hài=” tử=”>

“Cha, chúng ta đi đã lâu rồi, vì sao không ngồi xe ngựa?” Tiểu Thiên ngồi trên lưng đại ca hỏi.

“Bởi vì Phúc Bá gần đây béo phì, con ngựa ngại hấn nặng, không chịu kéo.”

Phúc Bá phần nộ biện giải: “Lão gia, phải là vì ngài hai ngày liền đã quên cho ngựa thêm cỏ khô, tức giận đến nỗi chúng nó bỏ nhà ra đi.”

“Ha ha, ta là sợ tiểu nhi tử học theo con ngựa kia thôi.”

Tiểu Thiên lo lắng hỏi: “Cha, nếu Tiểu Thiên cũng béo lên, có phải đại ca sẽ chịu công Tiểu Thiên hay không?”

“Đại ca nếu dám không công Tiểu Thiên, con liền bỏ nhà trốn đi cho hấn xem!”

“>_<.... lão=” gia,=” là=” ai=” dạy=” hư=” tiểu=” hài=” tử=”>

.

“Cha, cái nhà kia là nhà mới của chúng ta sao?”

“Đúng vậy, có xinh đẹp hay không?”

“Thật xinh đẹp..... cỡ đại...”

“>_<...., không=” sao=” cỡ=” đại=” này=” chỉ=” cần=” nhỏ=” đi=” là=” tốt=” rồi=” hiện=” tại=” phụ=” thân=” phân=” công=” tác=” cho=” các=” người=” tiểu=” viêm,=” người=” đến=” trần=” trên=” mua=” giúp=” phụ=” thân=” một=” bao=” đường.=” tiểu=” nguyên,=” con=” trông=” đóng=” hành=” lý=” này.=” phúc=” bá,=” người=” đi=” lau=” mây=” gia=” cụ=” trong=” phòng.=” tiểu=” thiên,=” con=” cùng=” phụ=” thân=” đi=” nhỏ=” cỡ=” được=”>

“....”

“Hử? Sao các người đều không đi?”

Tịch Viêm thở dài một hơi, đi tới chính giữa: “Cha, người trước hết đứng sang một bên đi.”

Phụ thân không rõ nên đứng sang bên cạnh.

“Hiện tại mọi người hãy nghe ta nói, cha, người trước đi lấy cái chổi, đem trong phòng mạng nhện cùng rác rưởi quét qua đi. Phúc Bá và Tiểu Nguyễn đem cây cỏ trong vườn nhỏ sạch, rồi san phẳng một chút. Ta đi sửa nóc nhà. Tiểu Thiên, đệ hãy ngoan ngoãn ngồi ở trên đồng hành lý kia. Chờ thu dọn xong, mọi người lại cùng nhau lau gia cụ.”

“Nhưng mà Tiểu Viêm....” Phụ thân nghĩ muốn xen miệng.

“Nếu hôm nay có thể thu dọn xong hết thảy, ngày mai ta sẽ đi mua cho người một bao đường.”

Phụ thân vì thể sung sướng vui vẻ kéo cái chổi đi.

Tiểu Thiên ngoan ngoãn ngồi trên đồng hành lý, tay chân khoanh lại gọn gàng. Đương nhiên, cả nhà cũng chỉ có bé không ý thức được, lịch sử của Tịch gia hiện giờ đang đứng trước thời khắc luân chuyển tân cũ gia chủ vĩ đại.

.

“Cha, nơi này thật lớn.”

“Rất lớn đúng không? Đây là căn nhà lớn nhất cho tới bây giờ chúng ta từng ở qua. Đến, phụ thân ôm con đi thăm quan.”

“Cha, phòng này để làm gì?”

“Nơi này là phòng bếp, là nơi phụ thân nấu cơm cho các con ăn, nuôi các con trở nên mập mạp.”

“Phải là nơi đại ca nấu cơm cho chúng ta ăn, và cha dùng để giấu kẹo cùng đồ ngọt chứ?” Tiểu Nguyễn vạch trần.

“So với cơm phụ thân nấu, Tiểu Thiên cũng thích ăn đại ca nấu hơn nha.” Tiểu nhi tử đơn thuần bổ sung một câu.

“>_<>”

.

“Cha, nơi này con biết, đây là nhà xí.”

“Tiểu Thiên thật thông minh.”

“Bởi vì nhị ca nói, nhà xí là phòng duy nhất phụ thân sẽ không giấu kẹo ở đó, cho nên nhận biết dễ lắm.”

“>_<>”

.

“Lão gia, các người còn đặc biệt lưu một phòng cho lão nô ở, thực cảm động.”

“Phúc Bá, người đừng khách sáo, dù sao Tiểu Viêm nói năm nay nhà chúng ta không cần nuôi heo, phòng này không dùng cũng là để không mà.”

“>_<>”

“Phụ thân....,” Tịch Nguyễn khóc không ra nước mắt, “Đó rõ ràng là phòng tốt nhất cha có ý để ra mà....”

.

“Tiểu Thiên, con phải nhớ kỹ. Đây là phòng của đại ca, lúc đại ca học bài không thể tới quấy rầy. Đây là phòng của nhị ca, lúc nhị ca đếm tiền riêng cũng không thể đến chơi, miễn cho nó đem con bán lấy tiền đếm thêm vào. Đây, chính là phòng phụ thân và Tiểu Thiên cùng nhau ngủ.”

“>_<>

“Tiểu Thiên, vẻ mặt của con là sao hả?”

“Cha, Tiểu Thiên không thích ngủ trên sàn.”

“Con sẽ không ngủ trên sàn nhà, còn và phụ thân cùng nhau ngủ trên giường, con xem giường to êm ái biết bao nhiêu.”

“Nếu Tiểu Thiên ngủ với cha, giường có to nữa cũng vô dụng, không quá nửa đêm nó sẽ ngủ trên sàn.” Giọng thứ nam bi thương giải thích.

“Cha, vì sao đại ca, nhị ca đều ngủ một mình, Tiểu Thiên lại nhất định phải ngủ trên sàn nhà trước giường của phụ thân chứ?”

“Bởi vì Tiểu Thiên là một tiểu bảo bảo có lá gan rất nhỏ nha, tỷ như lúc trời có sét đánh, nếu không có phụ thân ở bên cạnh, Tiểu Thiên phải trốn trong lòng ai đâu?”

“Con cũng không thể ngủ trong phòng đại ca được ă? Dù sao lúc trời có sét đánh, phụ thân đều sẽ mang Tiểu Thiên trốn sang phòng đại ca mà.”

“>_<>

.

“Cha, cái phòng nhỏ nhỏ đen thui này dùng để làm gì?”

“Đó là một phòng tối, chỉ dùng để trừng phạt những tiểu hài tử không ngoan. Nếu con làm sai việc gì, phụ thân sẽ đem con nhốt trong căn phòng nhỏ này, không được đốt đèn, cũng không cho ăn đường, con có sợ không?”

“Không sợ, Tiểu Thiên cho tới bây giờ cũng chưa bị giam vào. Cha, nhị ca nói trước đây cha thường xuyên bị nhốt trong phòng nhỏ, cha có sợ không?”

“>_<>

.

“Một, hai, ba, bốn, bốn, bốn...”

“Sau bốn là năm! Tiểu Thiên, con đếm cái gì vậy?”

“Cha, dường như có thừa một phòng nha.”

“À, phòng kia là phòng khách.”

“Phòng khách là gì ă?”

“Phòng khách chính là phòng bình thường không có người ở, nhưng khi có khách đến lại thường xuyên ở không được.”

“Thế phòng đó chẳng phải là không có tác dụng gì?”

“Đích thật là không có tác dụng gì. Có điều Tiểu Thiên à, đại ca mới vừa làm gia chủ, khó tránh khỏi có một số việc làm không tốt, chúng ta phải lấy khen ngợi là việc chính, phê bình là phụ, nghiêm khắc với bản thân, rộng lượng với người khác...”

“Phụ thân.... >_<....” tịch=”” viêm,=”” tịch=”” nguyện=”” trên=”” mặt=”” tỏa=”” khói=””>

.

“A? Phụ thân và Tiểu Thiên đi đâu rồi?”

“À, đại gia lo lắng lão gia mệt nhọc, để ngài mang Tiểu Thiên thiếu gia đi ngủ một lát rồi. Công việc còn lại cũng không nhiều lắm, mấy người chúng ta ăn xong cơm chiều là có thể hoàn thành.”

“Phúc Bá, ta vẫn muốn hỏi ngươi, chúng ta trốn kĩ như vậy, đại đội truy binh của hoàng thành cũng tìm không được, ngươi làm thế nào tìm được chúng ta?”

“Thủ hạ của Nghiêm Khang tìm chính là tuyệt thế cao thủ một mình mang theo ấu tử phá thiên la địa võng, ta tìm chính là một tên gốc hồ đồ mơ màng thích ăn đồ ngọt mù đường, cậu nói ai sẽ tìm thấy trước?”

“>_<...., nói=”” cũng=””>

.

“Cha, tối nay có thiết nhiều đồ ăn nha.”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta chuyển đến nhà mới, đương nhiên phải chúc mừng một chút rồi. Tiểu Viêm, ngươi làm sao biết có một tòa nhà lớn như vậy bán ra với giá rất rẻ đến thế?”

“Nghe Phúc Bá nói.”

“À.”

“Có điều căn nhà này sở dĩ rẻ như vậy, nhất định là có nguyên nhân. Hôm nay là ngày đầu tiên ở đây, buổi tối mọi người phải cẩn thận một chút.” Gia chủ mới nhậm chức căn dặn.

“Vâng, đại ca.”

“Vâng, đại gia.”

“Vâng, Tiểu Viêm.”

“....”

“Tiểu Viêm à, ngươi nói cẩn thận một chút, rốt cuộc là phải cẩn thận cái gì?”

“Còn có thể là cái gì, căn nhà to lớn lại cũ kĩ, bán ra với giá rẻ, chắc chắn nguyên nhân chỉ có một.”

“Là.. là.... là cái gì....” Hàm răng của phụ thân bắt đầu run lên.

“Có ma ấy.”

“A....” Phụ thân kinh hô một tiếng, nhìn xung quanh. “Ma?! Tiểu Viêm ngươi không sợ sao?”

“Ma thì có gì phải sợ? Ngay cả mẹ ta cũng không sợ ma.”

“Nhưng mà mẫu thân ngươi mặc kệ cái gì cũng không sợ.... Tiểu Nguyệt, con cũng không sợ sao?”

“Có tiền có thể sai bảo ma quỷ thôi, phải là ma quỷ sợ loại người giỏi kiếm tiền như con đi.”

“Phúc Bá cũng không sợ?”

“Lão nô tuổi tác thế này, cũng không lâu lắm sẽ thành ma, vì sao phải sợ bọn chúng?”

“Tiểu.... Tiểu Thiên, sẽ không phải ngay cả con cũng không sợ đi?”

“Cha, ma là cái gì?”

“Ma.... ma chính là cái thứ tóc lòa xòa, lưỡi thè ra, mắt đảo quanh, giống cái bóng trắng bay bay, dùng móng tay thật dài bắt người đó....”

“Cha, Tiểu Thiên rất sợ....”

Phụ tử hai người ôm thành một đống. Mọi người hết nói nổi....

.

Vào đêm.

“Cha, chúng ta đêm nay vì sao phải ngủ cùng phòng với đại ca?”

“Bởi vì nơi này có ma, cho nên chúng ta phải đi bảo vệ đại ca.”

....

“Cha, đại ca vì sao còn chưa về phòng?”

“Hắn.... Hắn nói còn muốn.... đi các nơi kiểm... kiểm tra một chút....”

“Cha, giọng của cha vì sao lại run rẩy như vậy?”

“Bởi vì phụ thân.... thực lo lắng cho đại ca con nha....”

....

“Cha, đại ca còn chưa về, có phải hay không bị ma bắt rồi?”

“Chắc là.... không phải đâu? Ma đều là bắt nạt kẻ yếu, muốn bắt cũng không ngóc đến nỗi đi bắt Tiểu Viêm đâu....”

“Cha, cái gì là bắt nạt kẻ yếu?”

“Bắt nạt kẻ yếu chính là thích bắt nạt những người đáng vẻ yếu đuối, nhưng không dám đi chọc ghẹo những người cường tráng, toàn thân cơ bắp cứng rắn.”

“A?” Tiểu Thiên kinh hãi, sờ nắn chính mình, rồi lại sờ nắn cha, “Đường như Tiểu Thiên là yếu nhất....”

“Không sợ, phụ thân sẽ bảo hộ Tiểu Thiên!”

“Nhưng mà cha, cha nắn cũng không cứng rắn....”

“Nếu như vậy,” Gia chủ tiền nhiệm cắn môi, dũng cảm đứng lên, “Chúng ta.... vẫn là đi tìm đại ca con đi....”

....

Phụ thân ôm Tiểu Thiên đi trên hành lang nhà mới.

“Cha, nơi này vừa lớn vừa vắng vẻ, Tiểu Thiên vẫn thích ở căn nhà nhỏ bằng gỗ ngày xưa hơn.”

“Ở quen là tốt rồi. Phụ thân tuy rằng tùy tiện ở đâu cũng được, nhưng vẫn hy vọng các con có thể được ở căn nhà càng ngày càng tốt.”

“Cha, vì sao mọi người nghĩ rằng nơi này tốt hơn so với nhà cổ?”

“Bởi vì nơi này mùa đông không có gió, mùa hè có rèm cửa sổ chắn muỗi, lúc trời mưa nóc nhà cũng không bị dột nước xuống.”

“Nhưng mà Tiểu Thiên cảm thấy tiếng nước rơi rất êm tai.”

Phụ thân ngửa đầu suy nghĩ, cũng cười lên, ôm chặt tiểu nhi tử: “Đúng vậy, dùng bát, chậu, gáo, đĩa hứng nước, tí tách rất êm tai, có thể còn hay hơn cả nghe phụ thân hát nữa.”

“Cha, tiếng vét đáy nồi nghe có êm tai hay không?”

“A.... Hả?”

“Tiểu Thiên có một lần nghe nhị ca nói, ngay cả tiếng vét đáy nồi còn dễ nghe hơn phụ thân hát, nhưng mà Tiểu Thiên chưa có nghe qua, nhị ca và Phúc Bá cũng không chịu vét cho Tiểu Thiên nghe.”

“>_<>”

....

“Cha, cha mau nhìn! Đại ca! Đại ca ở phòng bếp kia!”

“Phòng bếp?” Phụ thân toàn thân lông tơ dựng thẳng lên cảnh giới, chẳng lẽ thứ hôm nay vừa giấu bị phát hiện?

“Phụ thân? Vì sao bên cạnh đại ca có hai cái gì đó trắng trắng, cứ run run vậy? A, bọn họ tóm được tay đại ca....”

Phụ thân bình tĩnh vừa thấy, thân mình vốn dĩ co rúm lại ưỡn thẳng lên, hai đôi lông mày thanh tú trợn ngược, quăng tiểu nhi tử lên lưng: “Tiểu Thiên! Nắm chặt cổ phụ thân!” Sau đó xoạt một tiếng vọt mạnh quá khứ, quát, “Hai con ma các người, buông Tịch Viêm nhà ta ra!” Bốp bốp hai cái đẩy đi, trên người hai con ma bay ra một trận khói trắng.

“Phụ thân! Cha làm gì vậy? Đánh đau quá!”

“Lão gia! Lão nô nói qua, ngài không được vận chân khí bừa bãi!”

“... Tiểu Nguyễn??... Phúc Bá??... Tại sao là các người?”

“Phụ thân? Ta không phải bảo hai người ở trong phòng nghỉ ngơi sao?” Tịch Viêm đi tới xoa ngực phụ thân.

“Tiểu Viêm à, hai người bọn họ đang làm gì đó? Sao lại giống như hai con ma vậy!”

Tịch Nguyễn xoa chỗ bị đánh, “Bọn con đang say bột mì! Ngày mai là sinh nhật của cha, làm mì thọ và đào thọ hấp đều cần bột mì đấy!”

Tịch Viêm dùng ánh mắt mỉm cười nhìn cha, “Người không phải rất sợ ma sao? Vừa mới vì sao còn dám tới đây?”

“Bởi vì bọn họ tóm tay người.” Phụ thân không yên lòng đáp, ánh mắt liếc liếc tới chỗ giấu đường, có bị phát hiện không nhỉ?

“Lão gia không cần sợ, tòa nhà này cho dù có ma, cũng là con ma hiền lành, sẽ không đi ra dọa người đâu.”

“Làm sao người biết?”

“Lão nô đã nghe qua. Chuyện ma quái thật sự cũng có truyền ra, ma nữ từng bị người thấy là tam tiểu thư của chủ nhà, từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, nhưng tâm địa cực kỳ thiện lương, bởi vì cứu một con thỏ nhỏ ở trong tuyết, bị nhiễm phong hàn mà chết. Chủ nhà cũ chuyển đi không phải vì sợ ma quỷ quấy phá, mà là nhớ nhung ấu nữ, thương tâm mà đi.”

“Nhưng mà.... nhưng mà thật sự có ma nữ.... ma thiện hay ác, dường như đều có chút đáng sợ....”

“Lão gia yên tâm, cũng chỉ có một người nói nhìn thấy qua, ta nghĩ nhất định là hấn hoa mắt.”

“Thật sự?” Phụ thân nhất thời cao hứng lên, cười tít cả mắt nói, “Thế đào mừng thọ ngày mai, cho nhiều đường một chút được không?”

“Được.” Tịch Viêm thấy phụ thân cao hứng, mỉm cười gật đầu.

“Nếu đường không đủ, sáng mai ta sẽ mang Tiểu Thiên lên trấn mua.” Nguồn :

“Đủ rồi,” Gia chủ thản nhiên nói, “Người giấu một bao lớn như vậy ở bên cạnh hồ bếp, căn bản còn dùng không hết đâu.”

“A.... Ah?!.... >_<>

Ngày đầu tiên chuyển nhà, cứ như vậy yên bình (?) mà vui vẻ trôi qua.

Hơn một năm sau.

“Cha, vì sao chúng ta lại chuyển nhà nữa?”

“Bởi vì đại ca con giỏi không chịu nổi, hấn thi đỗ Trạng Nguyên, làm chức quan, cả nhà chúng ta phải đi cùng hấn.”

“Nhưng mà Tiểu Thiên thực thích căn nhà này.”

“Không sao,” Tịch Nguyễn vỗ đầu đệ đệ, “Chỉ cần cả nhà chúng ta ở cùng một chỗ, hơn nữa có phụ thân ở đây, đệ cũng sẽ thích nơi kẻ tiếp.”

Phụ thân đắc ý nở nụ cười.

Tiểu Thiên đặt đầu tựa vào vai phụ thân, khe khẽ thở dài một hơi: “Đáng tiếc phải chuyển nhà, sẽ không thể nhìn thấy đại tỷ tỷ xinh đẹp kia....”

Phụ thân kỳ quái hỏi: “Đại tỷ tỷ nào cơ?”

“Chính là cái người ở nhà chúng ta đó, buổi tối sẽ xuất hiện đi lại khắp nơi, lúc Tiểu Thiên cùng nàng chào hỏi, nàng sẽ cười với Tiểu Thiên, cười lên xinh đẹp lắm nha.”

Phụ thân cảm thấy lông tơ trên người từng sợi từng sợi dựng đứng lên.

“Đôi khi đại tỷ tỷ này cũng sẽ vài ngày không xuất hiện, có điều nàng rất thích nghe phụ thân ngồi ở dưới ánh đèn dầu dạy Tiểu Thiên đọc thơ đường, mỗi lần đều tới, cho nên lúc nào Tiểu Thiên muốn gặp nàng, đã kêu phụ thân đọc thơ đường.”

“>_<... tiểu...=”” tiểu=”” thiên...=”” hàm=”” răng=”” phụ=”” thân=”” cách=”” cách=”” đáp=”” vào=”” nhau,=”” “con=”” chẳng=”” lẽ=”” không=”” biết,=”” đó=”” là=”” một=”” ma=”” nữ=””>

“Không phải đâu,” Tiểu Thiên cười rộ lên, “Đại tỷ tỷ căn bản không giống ma mà phụ thân nói, tóc không có lò xo, đầu lưỡi không có thè ra, ánh mắt cũng không có đảo, mặc cũng không phải y phục màu trắng, hơn nữa lúc cùng phụ thân tựa đầu vào nhau đọc sách, nàng đều không có đưa móng tay dài ra bắt người mà....”

“T_T.... Tiểu Thiên, vì sao con không nói sớm cho phụ thân?”

“Bởi vì đại ca, nhị ca và Phúc Bá căn dặn Tiểu Thiên, chỉ có ngày nào đó chuyển nhà, mới có thể nói cho phụ thân nhà chúng ta có một đại tỷ tỷ.”

“>_<>

Đến tận đây, phụ thân rút cuộc đúc kết ra một kết luận tuyệt vọng, nguyên lai ở Tịch gia sợ ma, vẫn chỉ có một mình hắn....

22. Quyển 3 - Chương 2: Ngoại Truyện 02 - Trích Lời Phụ Thân

Lúc phụ thân còn ở phủ thái tử, thường cùng tỷ tỷ và tỷ phu dùng trà. Bưng lên một đĩa bánh hoa mai, phụ thân nói: “Dường như là vết chân máu của con chuột hôm qua bị đánh chết giẫm lên!” Vì thế phu thê thái tử chạy đến đình bên cạnh phun, phụ thân một người ăn hết.

Vẫn là lúc phụ thân ở phủ thái tử. Để kinh lưu hành búi tóc cao, có mấy quý phụ tóc mỏng liền mua tóc dài của các cô nương để tết thành búi giả mang trên đầu. Một ngày, Thường Quốc phu nhân tới gặp thái tử phi, không ngờ trong lúc dạo chơi hoa viên búi tóc bị mắc vào nhánh cây, rõ ràng là tóc giả, Thường Quốc phu nhân lại làm ra biểu tình bị đau do da đầu bị kéo, người ở bên cạnh cũng không vạch trần. Lúc này phụ thân chạy tới, quan tâm hỏi: “Phu nhân, mũ của người có bị hỏng không?” Bị thái tử phi phạt đứng.

Một ngày, phụ thân lại bị tỷ tỷ phạt đứng, thái tử nhìn thấy, đi tới hỏi hắn lại mắc lỗi gì. Phụ thân nói: “Đệ té ngã trong phòng tỷ tỷ.” Thái tử giận, nói: “Việc nhỏ như thế, không cần dùng đến cách xử phạt về thể xác đối với ấu đệ!” Xoay người đi tìm thái tử phi tranh luận. Thị tòng của thái tử kỳ quái hỏi: “Thái tử phi luôn yêu thương cậu, làm sao mà có té ngã cũng muốn phạt?” Phụ thân nói: “Ai bảo ta lúc té ngã tay trái cầm chén thạch anh của tỷ tỷ, tay phải cầm ngọc như ý của tỷ phu, đụng rơi nghiêng mực Đoan Khê* trên bàn, mực nước còn tung tóe lên bức tranh Ngô Đường treo trên tường....” Người hầu hết nói. Sau đó, thái tử làm phản, đang phạt đứng.

Thái tử phi có thai, thái tử vui sướng như điên, túm phụ thân hỏi: “Đệ nói trong bụng tỷ tỷ đệ là nam hài hay là nữ hài?” Phụ thân suy nghĩ thật lâu sau, quay đầu hỏi cung nữ bên cạnh: “Vì sao huynh ấy lại nghĩ là ta biết?”

Thái tử phi sắp sinh, nam tử đều bị đuổi ra ngoài cửa, thái tử đứng ngồi không yên, đầu đầy mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng lại kêu gào. Phụ thân quan tâm hỏi: “Tỷ phu, sao huynh cứ rên rĩ vậy?” Thái tử lo lắng nói: “Đệ không biết sinh đứa nhỏ rất đau sao?” Phụ thân kinh hãi. Sau đó hài tử chào đời, mọi người đi vào xem. Thái tử phi ôm hài tử hỏi phụ thân: “Có thích không?” Phụ thân đáp: “Thích!” Thái tử phi lại hỏi:

“Vậy tương lai đệ muốn sinh mấy đứa?” Phụ thân nói: “Đệ không cần sinh, đi nhặt là được.” Thái tử phi vô cùng kinh ngạc: “Vì sao?” Phụ thân ngạc nhiên nói: “Tỷ không biết đệ rất sợ đau à?”

Thế tử ra đời, đặt tên là Nguyên Diễm, cũng chính là Tịch Viêm sau này, lúc ấy mỗi lần phụ thân đọc tên này, đều lú lút cả lưỡi, vì thế hần ôm đứa nhỏ nói: “May mắn mẹ ngươi họ Nhan, tên chỉ khó đọc một chút thôi, nếu mẹ ngươi họ Tiểu, ngươi cũng chỉ có thể kêu Nguyên Tiêu....”

Thái tử phi thích mèo, nuôi một đám. Con màu trắng, thái tử phi gọi “Tiểu Ngọc Trục nhi”, phụ thân gọi “Cải trắng”, con màu nâu, thái tử phi gọi “Cát Y Lang”, phụ thân gọi “Khoai tây béo”, con màu đỏ, thái tử phi gọi “Phi Phi”, phụ thân gọi “Ốt chỉ thiên”, con màu vàng, thái tử phi gọi “Tịch Chi nhi”, phụ thân gọi “Quả bí dần”. Người trong cung cao thấp đều gọi theo phụ thân, thái tử phi nổi điên.

Ngày xuân cảnh đẹp, phu thê thái tử đi du sơn. Thái tử phi cảm khái nói: “Một năm bốn mùa, ta thích nhất mùa xuân.” Thái tử phụ họa nói: “Đúng vậy, mùa xuân là mùa trăm hoa đua nở, vạn vật sinh sôi....” Môn khách giáp phụ họa nói: “Là mùa dương liễu như khói, du khách như chúc....” Môn khách ất cũng phụ họa nói: “Là mùa thiên lam thủy bích sức sống dạt dào....” Phụ thân nói: “Cũng là mùa chứng dị ứng phấn hoa, bệnh sởi, bệnh nấm cùng bệnh chó dại lưu hành....”

Tịch Viêm từ khi ra đời đều dính lấy phụ thân, hai người như hình với bóng, thậm chí đi nhà xí cũng cùng đi. Một ngày, thái tử phi thấy phụ thân một mình một người đi đến, cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Diễm Nhi đâu?” Phụ thân đáp: “Ổ tiền viện cưỡi ngựa.” Thái tử phi kinh hãi, đứa bé hai tuổi làm sao mà cưỡi ngựa được? Lập tức chạy như điên đến tiền viện thì thấy, hóa ra đang cầm cây gậy trúc cưỡi ngựa tre. Hôm đó phụ thân lại bị phạt đứng.

Khi đến sinh nhật một tuổi của Tịch Viêm, có người tới gặp phụ thân thỉnh giáo nên đưa lễ vật gì tốt nhất. Phụ thân nói: “Tử vân cao, phù dung tô, trăm tử đường, cửu ti thúy đường, bánh mật đào, mạn ngâm, mít lê, bánh tuyết, mai ti đào tô, mít....” Cũng không biết rốt cuộc là ai đầy tuổi? Dù sao răng của phụ thân còn chưa bị hỏng, đến bây giờ vẫn còn là một kỳ tích.

Phụ thân ôm Tịch Viêm ba tuổi đi ngang qua rừng mai, chỉ thấy bông mai rụng rớt, chỉ kỳ hoa diễm, Tịch Viêm hỏi: “Vì sao lúc bông mai nở thì không thấy lá cây?” Phụ thân đáp: “Bởi vì lúc nó có lá thì không có hoa thôi.” Logic học trụ cột của Tịch Viêm chính là vì như vậy bị đánh gãy.

Phụ thân mang Tịch Viêm bốn tuổi ra cung xem hoa đăng, thái tử phi dặn dò: “Đệ mà dám để lạc Diễm Nhi, cũng đừng trở về gặp ta!” Phụ thân chắc như đinh đóng cột nói: “Yên tâm, đệ thà để lạc chính mình cũng sẽ không lạc hần!” Hai canh giờ sau, Tịch Viêm hồi cung nói: “Tiểu cữu bị lạc, ai giúp ta đi tìm?”

Một ngày, phụ thân cùng thái tử nói chuyện phiếm, nói đến lúc thái tử phi tức giận, hình dung như vậy: “Tỷ tỷ tức giận thật đáng sợ, tức giận đến trên mặt đều mọc lên mặt trời.....”

Phụ thân cùng Tịch Viêm ra ngoại thành du ngoạn, nhặt Tịch Nguyên quay về thái tử phủ, vì muốn lấy lòng thái tử phi vẫn một lòng muốn sinh nữ nhi, để nàng lưu lại đứa trẻ này, phụ thân đặt tên cho Tịch Nguyên là “Chiêu muội”, tên này vẫn dùng đến khi Tiểu Nguyên lớn lên kháng nghị mới thôi.

Thái tử tự tay làm một chiếc trâm cài tặng thái tử phi, trước khi đưa muốn thái tử phi đoán xem là cái gì, cũng gợi ý nói: “Ánh sáng chiếu vào sẽ sáng lấp lánh, trong đó một đầu sắc bén hơn so với đầu khác, không cẩn thận tay sẽ bị thương, nhưng tác dụng của nó quyết không phải là dùng để làm thương người.” Thái tử phi còn chưa đoán, phụ thân đã nói trước: “Dao phay....”

Phụ thân mang Tịch Viêm, Tịch Nguyên chạy trốn tới một sơn thôn lập nhà cỏ ở tạm, đằng trước đằng sau đều có đầy các loại rau xanh. Một ngày, có khách nhân tới tá túc một đêm, khen loại củ cải này của phụ thân rất ngon, phụ thân lập tức gói một bao cho hần mang đi, khách nhân từ chối nói: “Sao có thể không biết xấu hổ lấy nữa?” Phụ thân nói: “Không cần khách khí, dù sao củ cải nhà ta ăn không hết cũng phải nuôi heo ăn.....”

(hoàn)

*Nghiên mực Đoan Khê: Một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

23. Quyển 3 - Chương 3: Ngoại Truyện 03 - Tài Nữ Giang Nam

Nhan Vị Tư là Giang Nam đệ nhất tài nữ.

Tài nữ đương nhiên đều là người có tư tưởng độc đáo.

Nhan Vị Tư là tài nữ có tư tưởng độc đáo nhất trong tất cả các tài nữ có tư tưởng độc đáo.

Đối với điều này không ai dám phủ nhận.

Nếu không tin chúng ta sẽ cùng phỏng vấn.

Dưỡng phụ của Vị Tư: Nàng là do ta nuôi lớn đấy, nàng không độc đáo còn ai độc đáo?

Sư phụ của Vị Tư: Nàng cùng dưỡng phụ của nàng không có một chút giống nhau, chỉ bằng điểm này đã đủ độc đáo.

Trượng phu của Vị Tư: Trong muôn nghìn người, vì sao ta chỉ yêu mình nàng thôi?

Đệ đệ của Vị Tư: Điều này ta từ nhỏ đã được linh hội đầy đủ! Cho dù là cùng một việc, ta làm chính là lộn xộn, nàng làm chính là độc đáo....

Em chồng của Vị Tư: Ta chỉ hận nàng sao lại không thể bình thường một chút?! (Hũ giấm chua bị đổ, vị chua ngập tràn bốn phía....)

Điều độc đáo nhất trong số phần đông những tư tưởng độc đáo của Nhan Vị Tư, chính là nàng kiên quyết cho rằng một người nếu ở một phương diện nào đó đặc biệt xuất sắc, thì chắc chắn ở một phương diện khác sẽ có thiếu sót nghiêm trọng.

Cho nên khi đệ đệ Việt Lăng Khê mà nàng yêu mến nhất từ nhỏ văn thao võ lược, kỳ môn tuyệt kỹ vừa học đã thông, nàng bắt đầu lo lắng đệ đệ có phải hay không có chỗ nào không đúng lắm.

Bởi vì lo lắng này, Nhan Vị Tư lúc nào cũng đặt Việt Lăng Khê ở trong phạm vi quản thúc, hơn nữa nghiêm cấm dưỡng phụ nhúng tay vào công việc giáo dục đứa nhỏ, để tránh tạo thành hậu quả không thể sửa chữa.

Đối với chuyện này, dưỡng phụ cũng từng nhỏ nhẹ kháng nghị: “Sao con có thể như rứa, thằng nhỏ cũng nà con của ta mừ.....” (Chú thích: Bình thường hẳn cũng không nói như thế, lúc lo lắng đầu lưỡi mới không chịu thẳng....)

Việt Lăng Khê nhỏ hơn hờ ủng hộ: “Đúng vậy, đúng vậy, phụ thân ôm ôm....”

Ánh mắt lạnh lùng của tài nữ Giang Nam đảo qua, hai phụ tử đang ôm nhau cùng phát run.

Phản kháng gia chủ là không có đường sống. Nguồn gốc của truyền thống này kỳ thật ở đây.

Đương nhiên thân là dưỡng phụ người ta, tự nhiên cũng không phải không có chỗ dựa vững chắc. Ở trên giường cáo trạng, sự phụ của Vị Tư an ủi hẳn như vậy: “Vị Tư nói cũng có đạo lý, người thật sự không thích hợp giáo dục tiểu hài tử. Ta nhớ rõ hôm trước người dạy bảo bồi nhi học thành ngữ, lại đem ‘trưởng tử như mẹ’ dạy thành ‘trưởng nữ như mẹ’....”

“Đó là ta kết hợp tình huống thực tế của nhà ta....”

“Tóm lại đối với Vị Tư, người không thể trêu chọc cũng không thể trốn tránh, ngoan một chút đi.”

“Nhưng người ta thường nói ‘con không giáo dục, là lỗi của cha’, ta cũng phải làm được chút gì chứ?”

“Ừm..... Cũng đúng, như vậy đi, Vị Tư dạy văn, ta dạy võ, người phụ trách cùng bảo bồi nhi chơi, được không?”

“^_^....., tốt, ta thích nhất chơi!”

Hiệp nghị đạt thành.

Vì thế Việt Lăng Khê ngay dưới sự lôi kéo đưa đẩy của tỷ tỷ hạnh phúc lớn lên.

Trong quá trình lớn dần của hắn, Nhan Vị Tư càng ngày càng cảm thấy lo lắng của mình là chính xác.

“Tiểu ngốc qua! Có phải đệ đục một cái lỗ ở trên thân cây bách cổ trước cửa nhà không hả?”

“Vâng, tỷ tỷ.”

“Đệ đục lỗ làm gì?!”

“Ngày hôm qua đệ nhìn thấy con thỏ hoang đâm rầm một cái vào thân cây, thiếu chút nữa ngất xỉu, vì thế đệ nghĩ, nếu trên thân cây vừa vụn có một cái lỗ, nó có thể an toàn đi qua....”

“>_<>”

“Tỷ tỷ, đây là cái gì?”

“Đây là phần của nữ hài tử.”

“Dùng để làm gì?”

“Bôi lên mặt, mặt sẽ trở nên trắng trẻo, rất đẹp.”

“Ác. Thế cái kia?”

“Đây là son.”

“Dùng để làm cái gì?”

“Bôi lên mặt, mặt sẽ trở nên đỏ hồng, rất đẹp.”

“Ác.”

Mấy hôm sau, tài nữ Giang Nam nghe thấy đệ đệ nhà mình khoe với tiểu hài tử nhà bên: “Tỷ tỷ của ta mặt lúc thì trắng lúc thì đỏ, cũng đẹp lắm!”

“Tiểu ngốc qua, xem tỷ tỷ mua gì về này?”

“Cái gì?”

“Kẹo mạch nha!”

“T__T.... Hu hu hu....”

“Đệ khóc cái gì?”

“Tỷ tỷ, không phải tỷ nói nếu đệ chọc giận tỷ thì sẽ không được ăn đồ ngọt sao?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay có một chuyện, đệ biết nhất định sẽ chọc giận tỷ, nên vẫn chịu đựng không làm, sau lại đột nhiên nhớ tới trong nhà đã không còn đồ ngọt....”

“Cho nên đệ đã làm?”

“Đúng vậy. Ai biết tỷ tự nhiên lại mua kẹo mạch nha về.... Hu hu hu....”

Nhan Vị Tư bắt đầu chất vấn, “Vấn đề không phải cái này!?”

“A?”

“Đệ rút cuộc đã làm chuyện gì chọc giận ta hả?!!!!”

Tiểu ngốc qua sợ hãi che miệng: “A, chính mình nói ra?”

“>_<>”

“Đây là cái gì?”

“Đây là.... cái sẽ chọc giận tỷ....”

“Từ nơi nào lấy về?”

“Lúc lên núi hái thuốc, ở trên một thân cây bên vách núi.”

“Từ khi nào?”

“Hai ngày trước.”

“A?”

“Đệ sợ tỷ không vui, cho nên vẫn để ở chỗ sư phụ, hôm nay đường ăn hết rồi, đệ mới đem hũn về đây.”

“Sao không để luôn ở chỗ sư phụ ấy?”

“Tỷ tỷ quên rồi à, sư phụ đưa phụ thân đi ra ngoài chơi. Để hũn một mình ở bên kia không ai chăm sóc, sẽ hỏng mất.”

“Người này sao vẫn bất tỉnh?”

“Sư phụ nói thương thế của hũn tuy không nặng, nhưng bên trong thân thể không tốt, phải dùng cách chữa bệnh bằng giấc ngủ, một lát nữa sẽ tỉnh.”

“Biết rồi. Hai cái kẹo này, cầm ăn đi.”

“^O^, tỷ không tức giận à?”

“Cứu người là tốt, nhưng sau này vẫn không được nhặt lung tung các thứ về nhà!”

Tiểu Ngốc qua cảm động nhào tới, “Tỷ thật tốt, sáng ngày mai có thể ăn cháo đường không?”

Trên giường người nọ từ từ tỉnh lại, nhìn thấy chính là một đôi tỷ đệ xinh đẹp như thiên thần, vô cùng ấm áp ôm lấy nhau.

Đối với cảnh tượng cực kỳ có tính chất lừa gạt này, người bị lừa sau này đã nói: “Chỉ một lần sai lầm, chớp mắt đã truyền lưu ngàn đời...”

Những lời này ở rất nhiều rất nhiều năm sau, còn được một công ty kim cương chỉnh sửa làm thông điệp quảng cáo.

(Phía dưới chúng ta cùng xả hơi một chút đề tài ngoài lề, một bài văn đáp trí lực.

Hỏi: Giang Nam tài tử cùng Giang Nam tài nữ khác nhau lớn nhất là gì?

Dưỡng phụ đáp: Người trước ở cuối có chữ tử, người sau cuối cùng là chữ nữ.

Sư phụ đáp: Nhảm nhí.

Tiểu Ngốc qua đáp: Người phía trước ta không biết, người phía sau ta biết.

Người nào đó đáp: Ta có thể lớn tiếng nói với Giang Nam tài nữ “Xin hãy gả cho ta”! Mà nếu như không khéo Vị Tư không phải tài nữ mà là tài tử, ta sẽ nói nhỏ giọng một chút.

Đáp án tiêu chuẩn: Tài tử là nam, tài nữ là nữ.

Cho nên mới nói đáp án tiêu chuẩn gì đó là thứ không thú vị nhất trên đời.)

“Vị Tư à, con muốn phụ thân chuẩn bị đồ cưới thế nào?”

“Con không muốn thành thân!”

“Nhưng mà nữ tử đều phải xuất giá mà.”

“Ai nói thế?”

“Hơn nữa ta cảm thấy con rất thích hũn, cho dù là khi không biết hũn là Thái tử.”

Việt Lăng Khê xen mồm: “Con cảm thấy khi tỷ tỷ biết hũn là Thái tử sau, vẫn thích hũn đó.”

“Hai người ngậm miệng! Thích không nhất định sẽ gả cho, con cũng rất thích tiểu Ngốc qua, chẳng lẽ bảo con gả cho nó?”

“>_<...., đệ=”” sẽ=”” không=”” bao=”” giờ=”” chen=”” miệng=”” nữa,=”” tỷ=”” đừng=”” nói=””
mấy=”” chuyện=”” khủng=”” bố=”” như=”” vậy=”” nữa=”” có=”” được=””>

“Nhưng mà Vị Tư à, người ta là Thái tử, chúng ta là dân đen, kháng chỉ là phải mất đầu, mất đầu đau lắm, hu hu hu...”

“Không được giả khóc!”

“Vâng....”

Sư phụ bình tĩnh đúng lúc lên tiếng: “Vị Tư à, cha con nói đương nhiên đều là vô nghĩa. Vấn đề chính xác là, con đã đáp ứng gả cho người ta rồi!”

“Con.... con.... lúc ấy có chút hồ đồ....”

“Nhưng mà người ta không hồ đồ, hoan vui mừng hỉ tam môi lục sính đến lấy con, kèn trống đều sắp thổi vỡ nhà rồi, con còn trốn tránh như vậy thì biết làm sao giờ?”

“Sư phụ, con còn chưa chuẩn bị tốt việc thành thân, người mau nghĩ cách đi.”

“Cách thì cũng có một.”

“Cái gì?”

“Dù sao hôm nay nơi này cũng phải có một người gả đi, nếu con không chịu thì để bảo bối nhi gả thay đi.”

“Tiểu ngọc qua?”

“Đúng vậy, nam hài tử thay tỷ muội xuất giá là một trong những tình tiết mọi người thích xem nhất.”

Nhan Vị Tư liếc nhìn đệ đệ một cái, Việt Lăng Khê nhìn tỷ tỷ lộ ra một nụ cười ngây ngô khờ dại.

“>_<...., bỏ==” đi....==” để==” con==” xuất==” giá==” thì==”>

Cứ như vậy, Giang Nam tài nữ tư tưởng độc đáo trở thành Thái tử phi.

Cửa hồi môn của nàng đương nhiên không giống người thường. Nội dung như sau:

Một bộ đồ trẻ con đã mặc trên người khi được dưỡng phụ nhặt.

Một cây đàn cổ.

Một bao hạt giống hoa phượng tiêu trồng trước phòng.

Một bức tranh thêu hình gia đình.

Một bụng thi thư.

Một khuôn mặt uy phong.

Một trái tim nhân hậu.

Một đệ đệ hỗn hợp giữa thiên tài và đứa ngốc.

“Vị Tư, con thật sự muốn dẫn Tiểu Lăng theo à?”

“Không mang nó theo, chẳng lẽ mặc kệ nó rơi vào tay cha?”

“Sao phải nói độc như vậy chứ?”

“Hai người không phải đã sớm muốn đi ngao du thiên hạ sao? Hiện giờ con xuất giá, tiểu ngọc qua con sẽ chăm lo, hai người có thể đi rồi.”

“Nữ nhi vô tâm, con không nhớ phụ thân sao?”

“Nhớ cha cái gì?”

“... Ừm.... A.... Cái này.... Cái kia..... Dường như là không có chỗ nào cho con nhớ cả....”

“Hai người đi đi, đừng lo lắng cho bọn con.”

“Vị Tư à, phụ thân và sư phụ không ở bên cạnh, con phải hết sức cẩn thận....”

“Biết rồi, không ai dám ức hiếp con đâu.”

“Không, ý phụ thân là, cần phải hết sức cẩn thận đừng ức hiếp người khác....”

“>_<>

“Chúng ta thật sự đi đây.”

“....”

“Thật sự đi nha.”

“....”

“Thật sự là đi thực nha.”

“....”

Bước đi.

....

“Cha, sư phụ....”

“Hử?”

“Vị Tư sẽ nhớ hai người....”

“Thấy chưa, thấy chưa, ta biết ngay là nữ nhi sẽ luyện tiếc ta mà. Có điều con phải chờ chúng ta đi xa hãy đánh thức bảo bối nhi, miễn cho nó khóc.”

“Yên tâm đi, nếu nó dám khóc, xem con đối phó nó thế nào.”

“>_<...., nghe=”” con=”” nói=”” vậy,=”” càng=”” không=”” yên=””>

Hôm sau, Việt Lăng Khê tỉnh lại, biết được phụ thân và sư phụ đến phương tây du ngoạn, cực kỳ thương tâm. Tỷ phụ đến an ủi hẳn.

“Đừng khóc, phụ thân đệ và sư phụ mặc dù đi rồi, đệ còn có tỷ tỷ mà.”

“Hu hu hu.... Đệ khóc chính là vì vậy....”

“>_<>

“Hơn nữa đệ còn có mấy câu quan trọng chưa có nói với bọn họ.... Hu hu hu....”

“Nói cái gì?”

“Mang kẹo đặc sản ở phương tây về....”

“>_<>

Đối với Thái tử mà nói, đây cũng là bắt đầu một loại cuộc sống hạnh phúc đi....

24. Quyển 3 - Chương 4: Ngoại Truyện 04 - Kí Sự Tiểu Thiên Học Tập

Nói đến ba người con của Tịch gia, Tịch Viêm học phú ngũ xe, đầy bụng cảm tú, được công nhận tài tử thiếu niên; Tịch Nguyên cũng coi như thông minh tài giỏi, đọc đủ thứ thi thư, là cao thủ nổi danh thương trường. Phụ thân đặc ý nhìn hai hài tử này, cảm thấy mình dạy con có cách, vô cùng xúc động, mặc dù địa vị ở nhà càng ngày càng tụt lùi, cũng vẫn vui vẻ chịu đựng, hết sức vui vẻ. Có điều hai tiểu tử này giỏi giang hơn sau, dần dần có chút không chịu quản giáo, vì thế phụ thân đành phải bắt đặc dĩ đem trọng điểm công tác dời đến giám sát tiểu nhi tử học tập.

Tịch gia ấu tử, Tịch Thiên, đôi mắt to trong veo như nước, khuôn mặt búp bê đáng yêu làm người ta chết không đèn mạng, cái trán cao, rộng lớn, mỗi khi gặp thầy bói, nhất định chặc chặc lấy làm kì nói: “Người này thông minh hơn người, thiên tư mẫn tuệ, sau này quyết không phải kẻ tầm thường.”

Phụ thân lần đầu tiên nghe được lời này, hoàn toàn ngốc nghếch tin tưởng, vui sướng ôm Tịch Thiên chạy về nhà, dạy nó học chữ.

“Nhất....” Phụ thân vẽ một gạch lên giấy, “Chữ này đọc là nhất. Tiểu Thiên à, con có mấy phụ thân?”

“Một.” Tịch Thiên bốn tuổi ngọng ngịu đáp.

“Thật thông minh.” Phụ thân ôm hôn một cái, lại trên giấy vẽ hai hoành.

“Nhị....., chữ này đọc là nhị. Tiểu Thiên à, con có mấy ca ca?”

“Hai*.”

“Đúng rồi, đây là nhị, ý tứ chính là hai, lưỡng cùng nhị, đều giống nhau là nhiều.”

Tịch Thiên hồ đồ rồi.

Nửa tháng sau, Tịch Thiên rốt cục thành công biết rõ ràng qua hệ giữa “nhị” cùng “lưỡng”.

Phụ thân lại viết ba gạch lên giấy.

“Tam...., chữ này là tam. Tiểu Thiên à, phụ thân có mấy người con?”

Tịch Thiên suy nghĩ nửa ngày, không biết.

“Ba người. Con xem, đại ca, nhị ca, cùng với con, tổng cộng là ba người.”

“Còn có Phúc Bá.”

“Phúc Bá không phải con.”

“Thế Phúc Bá là gì?”

“Phúc Bá và phụ thân giống nhau, là trưởng bối.”

Tịch Thiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cha, nhìn lại khuôn mặt toàn nếp nhăn của Phúc Bá đang ngủ gật gù, nháy mắt hoang mang.

“Giống nhau sao?.....”

Một tháng sau, Tịch Thiên rốt cục từ bỏ việc tìm điểm giống nhau giữa phụ thân và Phúc Bá.

Phụ thân viết một chữ “tứ” lên giấy.

“Tứ...., chữ này đọc là tứ. Tiểu Thiên à, cái bàn có mấy chân?”

Tịch Thiên sờ cái bàn, chần chừ nói: “.... bốn..... bốn cái?”

“Đúng! Tiểu Thiên rất thông minh!” Phụ thân vui mừng ôm Tiểu Thiên lại hôn một cái, viết lên giấy trắng nhất, nhị, tam, tứ nói, “Chúng ta ôn tập lại những gì đã học một tháng qua. Tiểu Thiên, con đọc một lần cho phụ thân nghe xem có được không.”

Tịch Thiên ngoan ngoãn gật đầu, rất nghiêm túc nhìn tờ giấy, thì thầm: “Một phụ thân hai ca ca, ba đứa con bốn chân....”

Phụ thân té xỉu.

.

Khi Tịch Thiên chín tuổi, phụ thân bắt đầu dùng phương pháp cực kỳ thông dụng dễ hiểu là kể chuyện lịch sử chuyện xưa cho nó nghe.

“Mạch mẫu tam thiên. Nói về Mạnh mẫu bởi vì hàng xóm không học giỏi, sợ con mình cũng học theo, cho nên liên tiếp chuyển nhà ba lần, mới tìm được một nhà hàng xóm tốt.” Phụ thân giảng đạo.

Tịch Thiên gật gật đầu nhỏ.

Ngày hôm sau Phúc Bá phát hiện dường như có dấu hiệu của truy binh, toàn gia vội vàng vàng thu thập chuyển nhà. Tịch Viêm đang bận rộn, đột nhiên nghe thấy Tiểu Thiên đứng ở bậc thang trên cửa, chất vấn đại bá nhà bên: “Sao các người lại không học giỏi? Làm hại chúng ta lại phải chuyển nhà....”

“Huyền Lương treo cổ. Là nói về một người vô cùng cố gắng chăm chỉ học tập, một mỗi cũng không nghỉ ngơi. Hắn buộc tóc treo lên xà nhà, mỗi khi gục đầu ngủ sẽ bị kéo đau, hắn còn cầm một cái dùi, cảm thấy một mỗi sẽ đâm vào dùi mình....”

Tịch Thiên nghe xong, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Đến đêm, Tiểu Thiên ngáp một cái, dụi mắt, đột nhiên nhìn thấy nhị ca Tiểu Nguyên đi về phía mình, lập tức khóc kêu: “Đệ không có buồn ngủ, nhị ca huynh đừng dùng dùi đâm đệ....”

Phụ thân nghe tiếng xông tới che trở, cả giận nói: “Tiểu Nguyên, sao con lại muốn dùng dùi đâm Tiểu Thiên?”

Tịch Nguyên đỏ khóc đỏ cười.

“Hương Cửu Linh, ử ảm chắn. Là nói về một đứa nhỏ vô cùng hiếu thuận với cha mẹ, mới chín tuổi đã biết giúp phụ mẫu ử ảm chắn rồi mới để bọn họ ngủ.”

“Chín tuổi à....” Tiểu Thiên đếm đầu ngón tay, ánh mắt lóe sáng cẩn thận suy nghĩ.

Đêm đó.

“Phụ thân cha ngủ đi, con đã đem giường và chăn đơn ử thiệt nhiều nhiệt. Tiểu Thiên rất hiếu thuận đúng không?”

Phụ thân trán tỏa khói đen.

“Tiểu Thiên.... bây giờ là mùa hè mà, vốn đã nóng đến nỗi ngủ không nổi....”

Khi Tịch Thiên mười bốn tuổi, cố gắng học cổ văn.

“Tiểu Thiên, hôm nay học đến đâu rồi? Có hiểu không? Nói cho phụ thân nghe một chút.”

“Dạ, Tiểu Thiên học đến câu này, ‘bần tiện chi giao bất khả vong tao khang* chi thê, bất hạ đường’, đại khái là nói một người vừa nghèo lại hèn quyết không thể quên thê tử bộ dạng như cám bã của mình, nếu không sẽ bị đưa đến công đường. Cha, người làm sao có bộ dạng giống cám bã được?”

>_<..., tiểu=”” thiên,=”” con=”” ngắt=”” câu=”” sai=”” rồi,=”” phải=”” là=”” ‘bần=”” tiện=”” chi=”” giao=”” bất=”” khả=”” vong,=”” tao=”” khang=”” chi=”” thê=”” bất=”” hạ=”” đường’=”” mới=”” đúng.=”” ý=”” là=”” nói=”” một=”” người=”” không=”” thể=”” quên=”” bằng=”” hữu=”” kết=”” giao=”” khi=”” nghèo=”” khó,=”” không=”” thể=”” bỏ=”” rơi=”” thê=”” tử=”” lấy=”” về=”” khi=”” còn=”” ăn=”” cám=””>

Tịch Thiên rất nghiêm túc tiêu hóa, một lúc lâu sau hỏi: “Phụ thân, có phải một người bằng hữu kết giao khi phú quý thì có thể tùy ý quên, lúc chưa ăn cám bã lấy về thê tử có thể tùy tiện vứt?”

Tiểu Thiên đọc thơ cổ.

“Trúc ngoại hoa đào tam lưỡng chi, xuân giang thủy oán áp* tiên chi..., Phụ thân, vì sao là vịt nói trước nước âm? Ngan đâu? Cá trong nước đâu? Con tôm đâu? Rắn nước đâu? Còn có chuột nước đâu?”

>_<>

“Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị đích thượng sương...., Cha, mắt của Lí Bạch thật không tốt, rõ ràng là ánh sáng, hắt lại nhìn thành sương, ha ha a....”

“>_<>

.

“Lâm ám thảo kinh phong, tướng quân dạ dẫn cung. Bình minh tầm bạch vũ, một tại thạch lăng trung. Cha, người tướng quân kia rất nhân hay sao? Hắt vì sao phải bắn tảng đá?”

“Không phải, tướng quân này cho là hắt đang bắn con hổ.”

“Hắt bắn con hổ, lại bắn trên tảng đá, tiền pháp của hắt thật kém, kém hơn nhị ca nhiều.”

“....”

“Còn có, mũi tên kia rất đắt sao? Vì sao bắn rồi sáng hôm sau còn muốn đi tìm? Nếu tướng quân này không đi tìm, người khác sẽ không biết hắt đã bắn trúng tảng đá, hắt thật sự rất ngốc ngếch.”

“>_<>

.

“Sinh đương tác nhân kiệt, tử diệc vi quỷ hùng. Chí Tịch tư Hạng Võ, bất khăng quá Giang Đông. Phụ thân, Hạng Võ vì sao không chịu qua Giang Đông? Hay là hắt say sóng?”

“>_<>

.

“Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất kiến lai giả. Niệm thiên đích chi du du, độc sảng nhiên nhi thế hạ! Cha, người này là ai vậy? Lá gan thật nhỏ. Chẳng qua là trước mặt, sau lưng đều không nhìn thấy người thôi, thế mà sợ phát khóc. Ngày hôm qua mọi người đều ra ngoài, con một mình ngồi trong phòng tối, cũng không có khóc đâu.”

“>_<>

.

Tịch Thiên mười sáu tuổi. Một ngày, phụ thân nhìn thấy một câu chuyện về câu đối, là như vậy: “Trước kia có một phu tử, tính tình rất nghiêm cẩn. Hôm nay, một tiểu thư đồng ở trên đường nhặt được một bông hoa rất đẹp, không nỡ vứt bỏ, liền trộm giấu trong tay áo mang đến học đường. Nhưng vẫn bị phu tử nhìn thấy, liền ra một vế trên ‘tiểu thư đồng ám tàng xuân sắc’. Tiểu thư đồng kia rất thông minh, một chút liền đối lại: ‘lão phu tử minh xác thu hào’*.”

Phụ thân cảm thấy câu chuyện này vô cùng thú vị, liền gọi tiểu nhi tử đến. Nguồn :

“Tiểu Thiên, con đến đây.”

Tiểu Thiên nghe lời ngồi xuống.

Phụ thân kể câu chuyện trên cho hắt nghe, nhưng không nói ra vế dưới, “Tiểu Thiên à, con thử đối vế dưới này xem.”

Tiểu Thiên hoảng sợ, “Con.... con đối?”

“Đúng vậy. Không phải phụ thân đã dạy con cách đối câu đối sao?”

Tịch Thiên nâng khuôn mặt nhỏ, nhăn mày suy nghĩ, toàn bộ khí lực đều xuất ra, cũng nghĩ không được.

“Tiểu Thiên,” Phụ thân dùng giọng điệu giáo dục chuyên nghiệp hướng dẫn từng bước, “Chúng ta có thể tách ra để đối. Vế trên là tiểu thư đồng, vế dưới đương nhiên cũng phải dùng một nhân vật trong câu chuyện này, là gì?”

Câu chuyện này chỉ có hai người, cho nên Tiểu Thiên lập tức nói: “Phu tử.”

“Thông minh.” Phụ thân khích lệ nói, “Còn có ‘ám’, ám đối với gì?”

“Minh?”

“Đúng vậy. Kế tiếp là tàng? Chữ này đối không dễ, chúng ta nhảy cóc, xuân, con nói xuân nên đối với gì?”

“Đông?”

“Không phải.”

“Hạ?”

“Không phải.”

“Thu?”

“Đúng rồi, Tiểu Thiên thật thông minh. Con nghĩ xem, về trên là tiểu thư đồng ám tàng xuân sắc, về dưới nên là lão phu tử mình cái gì thu cái gì? Gợi ý cho con, đó là một thành ngữ, phụ thân đã dạy cho con rồi.”

Tiểu Thiên rất nghiêm túc suy nghĩ. Mình cái gì thu cái gì?

Gãi gãi đầu, nhìn trái, nhìn phải, đột nhiên thấy nhị ca nhà mình đang cùng Tây Thi đậu hũ ngoài cửa mắt đi mày lại, lập tức nhớ tới một câu.

“Lão phu tử mình tổng thu ba*!”

Phụ thân té ngã, mà ngay cả Tiểu Nguyễn cũng nhin không được chạy đến gõ đầu: “Dốt nát! Cho dù là thu ba thì cũng nên là ám tổng thu ba* chứ!”

“Có lẽ phu tử kia thật dumb cảm đâu?”

“>_<>”

Từ đó về sau, phụ thân không bao giờ vọng tưởng Tiểu Thiên có thể đối câu đối.

(hoàn)

* Hai: Chữ hai Tiểu Thiên dùng ở đây là ‘lưỡng’(二), thường dùng chỉ số lượng.

* Tao khang: Cấm bả.

* Áp: vệt.

* Thầy đồ đối là ‘tiểu thư đồng giấu điểm xuân sắc’, tiểu thư đồng đối lại ‘phu tử nhìn rõ mọi việc’.

* Lão phu tử mình tổng thu ba: Dịch ra đại khái là lão phu tử công khai đưa tình.

* Ám tổng thu ba: Là liếc mắt đưa tình.

25. Quyển 3 - Chương 5: Ngoại Truyện 05 - Gia Phổ

Một ngày, sau khi Tiểu Thiên gian khổ học xong hai trang tài liệu sử sách, hỏi: “Cha, cái gì là gia phổ?”

Phụ thân phát hiện đây là một cơ hội tốt để bồi dưỡng đứa con về quan niệm gia tộc, lập tức nghiêm túc giải thích: “Gia phổ chính là một quyển sách có từ thời lão tổ tông, ghi lại tên của mọi người trong gia đình ở mỗi một thế hệ, nếu có người không ngoan, làm chuyện xấu, gạch tên của hắn khỏi gia phổ chính là hình phạt rất lớn.”

“À, thế nhà chúng ta có gia phổ không ạ?”

“Có chứ, nhà chúng ta có một bản Việt thị gia phổ, là từ hơn ba trăm đời trước tổ tiên bắt đầu ghi lại.”

“Oa, hơn ba trăm đời! Rất khó tưởng tượng!”

Phụ thân kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đem ánh mắt sáng lấp lánh hướng tới chân trời xa xôi, dùng giọng điệu thực cảm động đặc ý nói: “Bản gia phổ Việt thị này, là trấn gia chi bảo của nhà chúng ta, truyền lại cho mỗi một thế hệ, đều là lưu lại một chút chuyện xưa vui buồn lẫn lộn...”

“Tiểu Thiên thích nhất nghe chuyện xưa! Phụ thân kể một cái nghe với!”

Vì thế phụ thân mang Tiểu Thiên đi tìm Phúc Bá.

“Kể chuyện xưa trong gia phổ? Được, vậy trước kể một chút chuyện gia phổ thiếu chút nữa bị hủy.” Phúc Bá cười tủm tỉm ngồi xuống, uống một ngụm trà thông hống, “Chuyện kể rằng rất nhiều năm trước kia, khi gia gia của cậu Tiểu Thiên mới mười ba, mười bốn tuổi, có một ngày nửa đêm, trong nhà đột nhiên bị cháy, lửa từ sài phòng lan ra, càng cháy càng to, tất cả mọi người từ trong phòng chạy ra. Thái gia gia của cậu vừa chạy vừa phân phó cho gia gia của cậu: ‘Chạy vào ôm hộp gia phổ ra mau!’. Gia gia của cậu rất nghe lời, xông vào ôm ra. Cả nhà tập trung trong viện, đếm lại không có ai bị hỏa thiêu, đang vui mừng, thái nãi nãi của cậu đột nhiên phát hiện trong tay gia gia của cậu, hóa ra không phải là hộp gia phổ...”

“A?” Tiểu Thiên tròn tròn mắt, “Là gì?”

“Là một hộp gỗ đựng bánh trung thu.”

“Bên trong có bánh trung thu không?”

“Có.”

“Nhân gì vậy? Tiểu Thiên thích ăn nhất bánh trung thu nhân đường!”

“>_<..., tiểu=”” thiên,=”” cậu=”” nên=”” hỏi=”” gia=”” phổ=”” thế=”” nào=”” mới=””>

“Đúng rồi, gia phổ đâu?”

“Còn trong lửa. Thái gia gia của cậu vô cùng sốt ruột, định nhảy vào đám cháy, bị thái nãi nãi của cậu giữ chặt, mọi người ở trong sân khóc. Lúc này có người đi ngang qua, liền hỏi: ‘Ai bị mắc trong lửa vậy? Sao lại khóc lóc thành như thế?’. Thái nãi nãi của cậu nói: ‘Là lão tổ tông nhà ta!’. Người nọ liền đi vào đám cháy dạo một vòng, hun đến đen đen mới đi ra, hỏi: ‘Bên trong sao lại không có một ai cả?’. Thái nãi nãi của cậu biến sắc, lập tức liền thấy trong tay người kia cầm chính là hộp đựng gia phổ, xông lên đoạt lại. Nguyên lai người nọ vừa rồi ở trong phòng có một cây cột bị cháy đổ xuống, hấn tiện tay cầm hộp đỡ, mang theo ra ngoài. Thái gia gia của cậu vui mừng muốn chết, nhất định phải báo ân, người nọ mọi cách chối từ, bị tóm lấy không có cách nào, vì tránh phiền toái, đành phải thuận miệng nói: ‘Vậy đưa ít tiền báo ân cũng được.’”

“Cho nên thái gia gia liền cho người kia rất nhiều tiền đúng không?”

“Nhà mới bị đốt, tiền đâu ra? Thái gia gia của cậu lúc ấy ngửa mặt lên trời, nói: ‘Đòi tiền không có, đền một mạng người!’”

“Oa, thái gia gia rất quyết đoán nha.”

“Người nọ không muốn mạng người, nhưng thái gia gia cậu không báo ân thì không chịu để hấn đi, cuối cùng hấn đành phải chỉ vào gia gia của cậu nói ‘Vậy mạng người này là thuộc về ta, giờ cứ gửi nuôi ở nhà các người.’”

Tiểu Thiên chớp mắt: “Người kia cũng thực thông minh.”

“Thái gia gia của cậu vô cùng vui mừng đáp ứng. Nhưng tiếp theo hấn lại lập tức phát hiện một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Thái gia gia của cậu nói với người nọ: ‘Người của người nuôi ở nhà ta cũng được, nhưng nhà của ta mới vừa bị hỏa hoạn, mọi thứ đều cháy rụi, không nuôi nổi người của người đâu.’”

“Đúng nha,” Tiểu Thiên cực kỳ tán thành, “Lúc ấy thái gia gia thật đáng thương, không có cách nào giúp người khác nuôi hộ thôi.”

“Người kia cảm thấy cái đầu sắp nổ tung, đành phải nói: ‘Ta đây mỗi tháng đưa cho người phí gửi nuôi là được chứ hả?’. Thái gia gia của cậu suy nghĩ thấy có thể, đáp ứng. Từ đó về sau, người kia mỗi tháng đều đưa thái gia gia của cậu năm lượng bạc, coi là phí gửi nuôi gia gia của cậu...”

Lần thứ n nghe chuyện này, phụ thân ở bên cạnh phát biểu: “Cho nên nói sự phụ ta không chỉ là đệ nhất thiên hạ cao thủ, còn là đệ nhất thiên hạ người tốt mà...”

Nghe xong chuyện về gia phổ, Tiểu Thiên cực kỳ cảm động, “Phụ thân, con có thể xem quyển gia phổ kia không?”

Vì thế phụ thân trở về phòng đào bới nửa ngày, kéo từ ba tháng trước trộm giấu đều lộ ra, lúc này mới ở dưới gầm giường tìm được một quyển sách rất dày, phủi bụi ôm ra.

Tiểu Thiên lấy tay sờ bìa gia phổ, “Cha, không phải ngài nói viết hơn ba trăm đời sao, quyển sách này vì sao thoát nhìn mới như vậy?”

“Bởi vì cái mới thay thế cái cũ là quy luật sinh tồn không thể tránh khỏi trong đời người, một sự vật cũ ở trong dòng thời gian dài đằng đẳng chìm chìm nổi nổi, bỗng nhiên có một ngày chìm xuống sẽ không thể nổi lên nữa, liền đại biểu cho một sự vật mới được sinh ra.”

Tiểu Thiên nghe không có hiểu.

Phúc Bá giải thích: “Ý của cha cậu chính là, quyển gia phổ cũ kia bị ngài đánh mất, cái này vốn là quyển ngài mới viết.”

“Phụ thân mới viết á?” Tiểu Thiên nhìn độ dày kinh người kia, trong mắt lóe ra ánh nhìn sùng bái, “Phụ thân rất giỏi nha.”

Phụ thân đặc ý đặt quyển gia phổ mới lên bàn, mở ra trang thứ nhất: “Việt thị tử tông, Việt Nữ.”

“Cha, Việt Nữ là ai?”

“Việt Nữ ư, chính là tổ tông lớn nhất của Tịch gia chúng ta, nàng sinh ở thời Xuân Thu, là một kiếm khách rất có danh tiếng, sáng tạo một bộ kiếm pháp rất có danh tiếng, tên là Việt Nữ Kiếm. Bởi vì nàng quá lợi hại, cho nên không có thành thân, nhặt một đứa nhỏ về nuôi, Việt gia cứ như vậy một thế hệ một thế hệ lưu truyền đi xuống.”

“Á, lão tổ tông cũng thích nhặt người.”

Phụ thân cười tủm tỉm lại lật sang trang thứ hai.

“Việt Nhược,” Tiểu Thiên thì thầm, “Việt Nhược là ai vậy?”

“Việt Nhược chính là gia gia của con đó.”

Tiểu Thiên hoang mang nhìn trang thứ nhất rồi trang thứ hai thật lâu, “Cha, vì sao phía sau tổ tông chính là gia gia? Ở giữa không phải có ba trăm đời sao?”

“Hơn ba trăm đời kia đều viết ở quyển cũ, phụ thân một cái tên cũng không nhớ được, liền giản lược.”

“Như vậy à.” Tiểu Thiên tiếp tục xem xuống dưới, “Nhan Vị Tư, Việt Lăng Khê.... hai tên này Tiểu Thiên biết, chính là cô cô cùng phụ thân!”

“Tiểu Thiên thật thông minh!”

Tiểu Thiên được khen ngợi, vui sướng xem tiếp: “Tịch Viêm, Tiểu Nguyên, Tịch Thiên.... Tiểu Thiên cũng có ở trên nha!”

“Đương nhiên rồi, Tiểu Thiên cũng là hài tử của phụ thân mà.”

Lại lật tiếp.... đã không còn....

“Cha, ở phía sau ngài đóng nhiều giấy trắng như vậy làm gì?”

“Để lưu trữ cho các con viết, một ngày nào đó, bản gia phổ mới này cũng sẽ tràn đầy.” Phụ thân cười tít mắt.

Tiểu Thiên chống tay hai má nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, hỏi: “Phụ thân, Phúc Bá ở đâu?”

Phụ thân nghĩ, “Đúng vậy, Phúc Bá cũng là người nhà chúng ta, đến, thêm vào.”

“Còn có Kinh Hoài ca!”

“Thêm vào.”

“Còn có Tiểu Kỉ...”

“Thieme vào.”

“Còn có Tề Tề...”

“Thieme vào.”

“Còn có con chó nhỏ A Hoa con nuôi...”

“Cũng thieme vào.”

....

Ở gian ngoài Tịch Nguyên ngồi nghe nhin không được nói: “Đại ca, dù thế nào cũng là gia phổ, huynh không quan tâm sao?”

“Không có việc gì,” Tịch Viêm nói, “Cứ mặc bọn họ viết chơi đi, dù sao gia phổ thật còn ở chỗ của ta mà.”

Kết luận: Tịch gia quả nhiên vẫn là cần gia chủ.

26. Quyển 3 - Chương 6: Ngoại Truyện 06 - Truyện Cười: Nàng Tiên Cá

Truyện kể rằng trong đại dương bao la kia, sinh trưởng vô số sinh vật diệu kì, tất cả những sinh vật sinh sống ở hải vực mênh mông không biên giới này, đều do Vua Thủy Tề cai trị.

Nam An Vương gia bơi ra: “Trên thế giới rộng lớn nhất chính là đại dương, rộng lớn hơn đại dương chính là bầu trời, mà rộng lớn hơn cả bầu trời chính là tâm hồn của Vua Thủy Tề ta.... Ta là một người cha từ ái, trong tất cả những người làm cha ở trong truyện này, dường như chỉ có ta là còn tương đối bình thường!”

Vị Vua Thủy Tề bình thường này có chín người con gái, các nàng là chín nàng tiên cá được hâm mộ nhất toàn đại dương.

Cô cả là người thông minh nhưng ngoại hình không xuất sắc, hình thể thiên về đầy đặn, tay nghề nấu ăn cực ngon Thái thú đại nhân Vu Triều Tông.

(Mọi người: Vì sao hẳn là chị cả?)

Vu Triều Tông: Đây là thịt nướng ta đây vừa làm xong, người nào không đồng ý không được ăn....

Mọi người xông tới tranh nhau: Đồng ý! Người không làm chị cả thì ai làm?)

Cô hai là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái Giang Nam minh chủ Trác Phi Văn.

Cô ba là đương gia chủ nhân của Giang Nam đệ nhất danh gia vọng tộc Lô Kinh Hoài.

Cô tư là siêu cấp mù đường, vừa ra khỏi cửa sẽ lạc ở bên ngoài, không ra khỏi cửa thì lạc trong nhà, tiểu tư A Phát.

Cô năm là xa xem giống thịt viên, gần xem càng giống thịt viên nha hoàn mập Tiểu Châu.

Cô sáu là vốn tưởng rằng rất lợi hại, nhưng lại chết cực kỳ đơn giản, nhân vật phản diện Nghiêm Khang. (Toàn thể độc giả ngất, không dậy nổi...)

Cô bảy là làm mọi người đợi nửa ngày mới lên sân khấu người đầu tiên trong nhóm phụ thân và ba hài tử, nhị thiếu gia Tịch Nguyên.

Cô tám là dựa theo quyết định của đương gia trình tự xếp hạng sau Tịch Nguyên, tiểu khả ái Tịch Thiên.

(Tịch Thiên hết hồn: Mặc dù theo trình tự cách Kinh Hoài ca có chút xa, cuối cùng cũng có thể ở cùng nhị ca....)

Tịch Nguyên một chưởng ném bay một khối đá san hô: Cục cưng dốt nát đừng dính lấy ta, đến chỗ tam tỷ của người đi! Vì sao ta phải cùng đám người kỳ quái này làm tỷ muội?

Niu Niu: Ai bảo hẳn sinh chín con gái? Người không biết trên đời này đang có chuyện gom nhân số sao?)

Sau đó, giữa lúc mọi người đang chờ đợi, xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, đáng yêu nhất, thiện lương nhất, hiếu thuận nhất cửu công chúa, rốt cục ở trong tiếng nhạc như tiếng sóng biển gào thét, đi theo phía sau tám người chị gái bằng tư thế tao nhã nhất, chuẩn mực nhất, gợi cảm nhất bơi ra.

(Vua Thủy Tề té từ trên ngai vàng xuống, tám cô con gái phun ra một búng máu, chúng độc giả bắt đầu nổi điên!!!)

Độc giả: Vì sao? Vì sao hắn là cửu công chúa? Phụ thân đâu, gọi phụ thân đến đây!

Niu Niu đúng lý hợp tình: Đây là ngoại truyện mà! Ngoại truyện vốn là viết về diễn viên phụ đó!

Sau một lúc lâu, Vua Thủy Tề ngoi lên: Cho dù là muốn tìm một diễn viên phụ, nhưng vì sao nhất định phải là hắn? Bổng vương không thể chịu nổi khi có đứa con gái như vậy....

Niu Niu kỳ quái: Hắn có điểm nào không tốt?

Nhìn lại, phịch một tiếng, Niu Niu cũng té xỉu: Phúc Bá! Người bơi theo các nàng ra làm gì? Còn chưa đến phiên người lên sân khấu đâu!

Phúc Bá: Lão nô muốn đi ra trước nhìn xem có cái gì hay ho không để thu lại....)

Trong tiếng hô máu, xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, đáng yêu nhất, thiện lương nhất, hiếu thuận nhất cửu công chúa Nguyên Mẫn, rốt cục xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nam An Vương gia mặt mũi tươi cười: Con gái út thân yêu của ta, hôm nay là ngày trưởng thành mười sáu tuổi của con, các chị gái từ năm sông bốn biển bơi về mừng sinh nhật của con, con có vui không?

Nguyên Mẫn dụ ngoạn trả lời: Vui.

Đại công chúa Vu Triều Tông: Em gái, đây là quà của ta, sách có kí tên ta ‘Mười lăm cách tráng trứng gà’

Nhị công chúa Trác Phi Văn: Ta tặng người một loại dược liệu thần kì tên là tàng tường hoa, biên kịch Niu Niu nói đây là đạo cụ rất quan trọng, giữ cẩn thận đừng để mất.

Tam công chúa Lôu Kinh Hoài: Lần trước mua hai con bát ca, một con nhuộm màu đỏ tặng cha, con màu gốc này tặng người.

Tứ công chúa A Phát: Đây là bản đồ giao thông mới nhất của toàn hải vực, ta tặng người trước, chờ lúc ta trở về sẽ tìm người mượn.

Ngũ công chúa Tiểu Châu: Tặng người một loại thuốc canxi nổi tiếng, xương yếu cần bổ sung canxi! Nhìn ta bồi bổ khỏe mạnh chưa.

Lục công chúa Nghiêm Khang sờ khắp người: Hình như chỉ cảm theo lệnh truy nã. (Nguyên Mẫn toát mồ hôi: Quốc sư, ngài không cần tặng....)

Thất công chúa Tịch Nguyên: Ta cái gì cũng không có, chỉ có tiền thôi, người muốn tiền mặt hay chi phiếu?

Bát công chúa Tịch Thiên: Đây là thiệp mừng sinh nhật ta tự làm, phía trên có lời chúc chân thành của ta!

Nguyên Mẫn cầm lấy tấm thiệp đọc: Heo người sinh nhật vui vẻ! Mong người ước muốn đạt thành, phúc như Đông Hải chảy nước miêng, thọ như nam sơn không già hành....

Nam An Vương gia: Quà của các chị đều phải cất kỹ. Con gái, con có ước nguyện sinh nhật gì không?

Nguyên Mẫn: Phụ vương tôn kính, con đã nghe cha nói rằng rộng lớn hơn biển cả chính là bầu trời, liệu con có thể ngoi lên mặt biển, ngắm nhìn bầu trời cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ được thấy chăng?

Nam An Vương gia lo lắng nói: Nhưng mà trên mặt biển có những con thuyền qua lại, trên thuyền có những sinh vật đáng sợ gọi là con người, bọn họ luôn thích biến những nàng tiên cá nhỏ bé đáng yêu thành bọ biển. Bà tổ của con đã từng lọt vào tay chúng, đứa bé thiện lương như con, phụ vương thật sự lo lắng.

Nguyên Mẫn không muốn làm cho cha khó xử, thương tâm nhỏ lệ, giọt nước mắt biến thành một viên trân châu, ở trong nước phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nam An Vương gia: Con à, nếu nói trên đời có điều gì ta không đành lòng thấy nhất, đó chính là nước mắt của con. Thôi được rồi, để tám chị con đi cùng, nổi lên nhìn một chút rồi lập tức xuống được không.

Công chúa Nguyên Mẫn vui mừng đáp ứng. Chín nàng tiên cá xinh đẹp (??) do đại công chúa đảm nhiệm đội trưởng, xếp thành một đội bơi lên mặt biển.

.

Vu Triều Tông: Cuối cùng cũng lên mặt biển. Chúng ta kiểm kê nhân số một chút. Ai không đến giờ tay!

Không ai giờ tay.

Vu Triều Tông: Tốt. Tất cả mọi người đều đến. Tiếp theo chúng ta....

Tịch Thiên nhỏ giọng thì thầm: Chị cả, không thấy chị tư. Thật kỳ quái nha, chị ấy rõ ràng đứng ở giữa hàng mà.

Tịch Nguyên: Cục cưng dốt nát, chị tư không thấy là chuyện rất bình thường, lúc trở về đến chỗ đội tuần tra đại dương đón chị ấy về là được.

Vu Triều Tông: Đừng để mất thời gian, em út, người hãy mau nhìn những gì cần nhìn, chúng ta sớm về nhà, ta nấu canh sâm ngàn năm còn đang để trên bếp nữa.

Nguyên Mẫn nâng lên đôi mắt dịu dàng, chỉ thấy đỉnh đầu mây đen dày đặc, như thể chiếc chăn bông dày đè ép xuống.

Nguyên Mẫn: Đây là bầu trời rộng lớn hơn cả đại dương sao? Thật khiến cho người ta thất vọng.

Trác Phi Văn: Em út à, kỳ thật thứ em thấy không hẳn là bầu trời, bầu trời thật sự màu xanh lam, cao cao, tỏa ra ánh mặt trời vàng óng. Chỉ là hôm nay thời tiết không tốt, có lẽ bão táp sắp đến.

Nguyên Mẫn cầu xin: Các chị, chúng ta đợi một lát hãy đi, chờ tầng mây tan đi, để cho em nhìn một chút bầu trời thật sự đi mà.

Các chị đều rất mềm lòng, vì thế đồng ý. Chín nàng tiên cá ở trên mặt biển bơi qua bơi lại, chờ đợi trời trong.

Tịch Thiên: Các chị nhìn xem chỗ kia? Một con cá thật to nha!

Tịch Nguyên cốc đầu nó: Cục cưng dốt nát! Thế mà cũng là công chúa đại dương, cái kia mà là cá à? Đó là con thuyền!

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn sinh vật được xưng là đáng sợ nhất trên con thuyền kia.

Tiểu Châu chảy nước miếng: Đứng ở trên thuyền chính là con người? Đẹp trai quá! Người đứng bên cạnh hẳn cũng rất tuấn tú! Bọn họ là ai nhỉ?

Mọi người nhìn nhau, cũng không biết.

Một con rùa ngàn tuổi xuất hiện: Lão nô hồi bẩm các vị công chúa, đó là con tàu của hoàng gia Tịch thị, đưa vương tử đến nước láng giềng tiến hành chuyến viếng thăm không chính thức, các vị nhìn thấy chính là vương tử cùng người bạn quý tộc của hắn.

Mọi người giật mình: Phúc Bá! Người đến từ hồi nào vậy? Trên lưng công cái gì vậy?

Phúc Bá: Biên kịch Niu Niu phân cho nhân vật của ta đó là chỉ cần nghe thấy vấn đề không có người trả lời được thì hiện ra.

Lúc này, tầng mây trên trời chẳng những không tản ra, ngược lại càng ngày càng dày, sóng biển đánh cũng càng ngày càng cao, dần dần bắt đầu rít gào. Chiếc thuyền to lớn kia hiện giờ giống như một chiếc lá rụng, ở trên mặt biển đung đưa qua lại, không vài cái, liền lật ngược đổ xuống.

Nguyên Mẫn lo lắng ở trong nước quẫy đuôi: Các chị, thuyền bị lật rồi, mau đi cứu người thôi!

Vu Triều Tông: Nơi này không phải địa giới Tô Châu, ta không phụ trách trị an ở đây.

Trác Phi Văn: Ta cùng Nghiêm Khang có mối thù sâu như vậy, vạn nhất hắc thừa dịp ta đi cứu người mà đánh lên thì sao? (Này, người ta võ công cao thâm, cần gì phải đánh lên chứ?)

Tiểu Châu: Nghe nói lướt sóng rất có lợi cho giảm béo, ta đi lướt vài cái rồi tới giúp người.

Nghiêm Khang lạnh lùng: Người gặp qua nhân vật phản diện đi cứu người chưa?

Tịch Nguyên: Chiếc thuyền này mua bảo hiểm ở công ty bảo hiểm cạnh tranh với ta, lật thì vừa lúc cho chúng nó đền chết luôn! (Khiếp, bản sắc gian thương....)

Phúc Bá: Ta đi trước vớt hòm hồ sơ tuyệt mật hoàng gia kia đã rồi nói sau.

Tịch Thiên ngưng ngưng cúi đầu: Thực xin lỗi, ta còn chưa học bơi xong...

Lâu Kinh Hoài: Tiểu Thiên cũng chưa học bơi lội, sóng lớn như vậy nếu ta không nâng, đệ ấy sẽ chìm xuống đây san hô mất!

Nguyên Mẫn không có cách nào, đành phải một mình đón sóng biển bơi qua, bắt lấy chàng thanh niên đẹp trai đang chìm dần như quả cân, dùng sức lôi lên mặt biển.

(Niu Niu sốt ruột: Cứu nhầm! Cứu nhầm! Người kia không phải vương tử đâu, người phải đi cứu vương tử mới đúng! Tịch Viêm ở bên cạnh, mau tới cứu hắc....)

Nguyên Mẫn quay đầu lại, chỉ thấy vương tử Tịch Viêm giống con giao long, thoải mái lướt trên đầu ngọn sóng, lôi tất cả đám thủ hạ của hắc lên bờ....

Niu Niu khóc lớn: Tui chưa có viết người biết bơi, người vì sao phải biết bơi?)

Nguyên Mẫn đưa người thanh niên lên bờ, cẩn thận lau khô nước trên người hắc. Người thanh niên mở mắt ra, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp trước mắt.

Tề Phong: Nàng là tinh linh từ đâu tới? Vì sao ánh mắt lại dịu dàng như thể chú cừ non?

Nguyên Mẫn: Cừ non là cái gì?

Tề Phong:....

Phúc Bá chui ra: Cừ non là một loài động vật ăn cỏ chưa trưởng thành lông trắng mặt dài.

Nguyên Mẫn: |||||>_<>

Vu Triều Tông ở trên mặt biển hô to: Thời gian không còn sớm, phải trở về thôi! Chúng ta lần sau lại tới!

Nguyên Mẫn xoay người một lần nữa nhảy vào đại dương, Tề Phong trong lúc mê mang không bắt được nàng, thiếu chút nữa lại ngã xuống nước, được Tịch Viêm đỡ lúc tới lôi lên bờ.

.

Trong đại dương, Nguyên Mẫn trở lại bên cạnh bảy chị gái, phát hiện các nàng đều dùng ánh mắt bi thương nhìn mình.

Vu Triều Tông: Bí quyết giải quyết phiền não tình cảm đó là ăn một trận. Trở về ta sẽ nấu cơm cho em!

Trác Phi Văn: Vương tử có đưa tin vật cho em không? Thứ đó rất quan trọng!

Lâu Kinh Hoài: Gặp cha mẹ cũng rất quan trọng! Vương tử lúc nào sẽ đưa em đi gặp cha hắc?

Tiểu Châu: Vương tử thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai rất đẹp trai....

Nghiêm Khang: Hắc dám trốn, liền truy nã hắc!

Tịch Nguyên: Không cần lo lắng vấn đề của hội môn, tất cả đều bao trên người ta.

Tịch Thiên: Em út đáng thương quá, vì sao phải yêu vương tử? Trong sách nói nàng tiên cá yêu con người đều là bị kịch....

Nguyên Mẫn chẳng hiểu ra sao: Mọi người có ý gì? Ai nói ta yêu vương tử?

Mọi người: Phúc Bá!

Bởi Phúc Bá tung tin vịt, bảy vị công chúa đều tin tưởng cứu công chúa đã rơi vào phiền não của tình yêu đơn phương, các nàng quyết định trợ giúp em út đến được bên cạnh vương tử, vì thế kéo nàng đi tìm vu y nổi danh nhất cũng đáng sợ nhất đại dương Tiểu Kỉ.

Nguyên Mẫn giãy giữa một đường: Buông! Buông! Ta vì sao phải bị buộc đi gặp tên vu y biến thái kia?

Tiểu Kỉ u ám dày đặc: Người nói ai biến thái?

Nguyên Mẫn bị dọa ra một thân gai ốc: Chị.... là chị của ta biến thái....

Tiểu Kỉ: Đàn tiên cá được nuông chiều từ bé các người tới tìm ta làm gì?

Bảy công chúa cùng lúc xông lên, chị cả trước tiên là nói: Em út của ta đã yêu vương tử của loài người, nàng tình nguyện chết cũng muốn đến bên cạnh hắn, xin ngài hãy giúp nàng!

Nguyên Mẫn bị ném ra xa, chỉ có thể ở một bên lớn tiếng kêu la: Ta căn bản không muốn chết!

Tiểu Kỉ không có nghe thấy: Nhưng là thuốc của ta không phải miễn phí, có ai trong các người biết phải trả gì thế nào không?

Các nàng tiên cá không biết.

Phúc Bá: Ta biết! Theo như lời Andersen, người có thể sẽ đoạt đi giọng hát tuyệt vời của nàng, làm cho nàng biến thành một người câm, còn có thể khiến nàng mỗi một bước đi lại đau đớn khó chịu như bị kim châm.

Tiểu Kỉ: Trả giá lớn như vậy, nàng nguyện ý sao?

Các công chúa đồng thanh: Nguyện ý! Vì nhìn thấy vương tử yêu dấu, hy sinh thế nào nàng cũng nguyện ý!

Nguyên Mẫn yếu ớt nói: Không, ta không muốn....

Tiểu Kỉ: Nàng nguyện ý ta còn không muốn đâu, thời đại nào rồi mà còn què mùa như vậy, mấy thứ câm điếc què cụt đã sớm không phải trở ngại của tình yêu, hiện giờ người người phải chiến thắng chính là chương ngại giới tính! Người nếu muốn đến bên vương tử, phải uống thuốc của ta để biến thành con trai!

Nguyên Mẫn thét chói tai: Ta không muốn!

Các công chúa: Muốn! Thuốc của ngài bao nhiêu tiền? (Tịch Nguyên đã lấy ra tờ chi phiếu)

Tiểu Kỉ chỉ Trác Phi Văn: Tiền không cần, con cá này ở lại làm nô lệ cho ta là được.

Các công chúa vẫy đuôi đem Trác Phi Văn đá cho Tiểu Kỉ, cầm bình thuốc kéo Nguyên Mẫn tới bờ biển vương quốc Tịch thị, cưỡng ép uống thuốc rồi ném lên bờ, sau đó thông thả bơi trở về biển sâu.

(Một ngày nào đó nửa năm sau, Tịch Thiên đột nhiên hét to một tiếng: A, ta vẫn cảm thấy hình như có chuyện chưa làm, nhưng lại không biết là chuyện nào, suy nghĩ nửa năm cuối cùng nghĩ ra, chúng ta dường như đã quên đến phòng tuần tra đại dương lính chị tư về!)

.

Nói tới vương tử Tịch Viêm của vương quốc Tịch thị, tuy rằng trên đường gặp bão, nhưng vẫn hoàn thành nhiệm vụ viếng thăm nước láng giềng. Quốc vương nước láng giềng rất thích hắn, phái vương tử được sủng ái nhất và công chúa Tề Tề cùng theo Tịch Viêm quay về vương quốc Tịch thị làm khách.

Vương tử nước láng giềng này đại danh là Việt Lăng Khê, tên thân mật là phụ thân. Là một người rất mềm lòng, thích mơ màng, cực kỳ thích đồ ngọt, hoa quả cùng cá màu đỏ, cả ngày đều ngây ngô vui vẻ, Tịch Viêm thường xuyên đau đầu vì hắn.

Tịch Viêm: Lăng? Lăng? Lại chạy đi đâu rồi? Tề Tề, anh trai người đâu rồi?

Công chúa Tề Tề: À, anh ấy ở giáo trường thao luyện binh lính.

Tịch Viêm: Ta không hỏi Tề Phong, ta là hỏi người kia nhà ta cơ.

Tề Tề: Xin lỗi, không quen kịch bản, quên mất phụ thân diễn anh trai ta. Vừa rồi nghe nói anh ấy đi dạo.

Phụ thân hớn hở chạy tới: Tiểu Viêm, Tiểu Viêm, người xem ta nhặt được cái gì này? Hắn nằm ở trên bờ cát, cái gì cũng không mặc, thật đáng thương nha, chúng ta nuôi hắn được không?

Tịch Viêm nhìn Nguyên Mẫn bị phụ thân kéo tay, bọc một chiếc áo khoác trắng, không có phản đối.

Phụ thân: Đứa nhỏ, người có tên không? Không có ta sẽ giúp người đặt, người cảm thấy Tịch Bối Bối thế nào?

Nguyên Mẫn: Ta tên là Nguyên Mẫn.

Phụ thân vô cùng thất vọng: Người có tên à? Kỳ thật Tịch Bối Bối là một cái tên rất hay, người có muốn đổi hay không?

Nguyên Mẫn lắc đầu.

Tề Phong đi đến, bẩm báo với vương tử: Điện hạ, buổi duyệt binh chuẩn bị sinh nhật bệ hạ đã thao luyện xong, ngài có muốn đi xem không?

Nguyên Mẫn nghe thấy giọng hắn, ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau. Tề Phong lập tức ngây người, một hồi lâu mới nhớ tới kêu to.

Tề Phong: Là người! Người sao lại tới nơi này!

Phụ thân: Các người quen nhau à?

Tề Phong: Nàng chính là vị tinh linh xinh đẹp đã cứu ta hôm lật thuyền. (Tịch Viêm: Đây, rõ ràng là ta cứu có được không vậy?)

Phụ thân: Ta biết rồi, chính là con cừ non người đã nói đó thôi. Nhưng mà con cừ non này là nam nha.

Tề Phong kiên quyết: Tuổi tác không phải khoảng cách, giới tính không là vấn đề! Ta thương hắn chỉ vì hắn là hắn, nữ không sao cả, nam thì càng tốt. Tinh linh của ta, chúng ta về nhà đi.

Tề Phong vui vẻ dẫn Nguyên Mẫn rời đi.

Phụ thân vô cùng thương tâm: Người ta vừa mới nhặt về mà, người ta còn chưa có bắt đầu chơi nữa.... Vì sao thứ gì ta nhặt về tất cả mọi người đều thích như vậy?

Tịch Viêm dỗ hắn: Ngoan, không khóc không khóc mà. Nghe nói trong đại dương có rất nhiều nàng tiên cá, chúng ta cùng đi dạo, nhặt thêm hai con nữa về được không?

Phụ thân lập tức chuyển bị thành hỉ: Được! Ta rất thích cá! Tiểu Viêm, nàng tiên cá có ăn được không....

Tịch Viêm: >_<>

(Tịch Viêm mang phụ thân đi dạo, hiện trường chỉ còn lại công chúa Tề Tề cô đơn một mình, hằm hằm một cước đá Niu Niu bay lên bầu trời xanh: Kịch bản thối nát gì thế, vì sao lời thoại của ta lại ít như vậy?!)

.

Vương tử Tịch Viêm mang theo vương tử phụ thân dạo chơi trên bờ biển, tuy rằng thần kinh của phụ thân khá quái lạ, nhưng tình ý của Tịch Viêm bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, một đàn lính tôm tướng của vội vàng chạy đi tìm Phúc Bá báo cáo tin tức.

Phúc Bá đi vào cung điện Vua Thủy Tề, thông báo với mọi người tình hình gần đây của nàng tiên cá út.

Phúc Bá: Cừu công chúa đáng thương, vì vương tử đã hy sinh rất lớn, bị vu bà hãm hại biến thành con trai (Tiểu Kì: Ai dám nói xấu ta hả?) vậy mà vẫn bị vương tử vứt bỏ. Nàng hiện giờ đang ở nhà người bạn của vương tử, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, mà vương tử lại có người yêu mới, có cuộc sống hạnh phúc yên bình, nghe nói hai người cũng sắp kết hôn. Xem ra nàng tiên cá út của chúng ta cuối cùng cũng chạy không khỏi vận mệnh tang thương.

Toàn bộ cung điện nhất thời tràn ngập bi phẫn. Vua Thủy Tề ra lệnh cho công chúa Tịch Nguyên lãnh binh tiến đến giải cứu con gái út.

Tịch Nguyễn tới bờ biển, vì muốn hiểu biết tình hình quân địch, hẩn quyết định bí mật lên bờ điều tra. Ai ngờ vừa mới thò đầu lên khỏi mặt biển, đã bị người túm chặt.

Phụ thân vui vẻ cười: Nhật được, nhật được rồi, con cá này đẹp quá nha, nhìn lại rất quen mắt, ta phải nhanh nhanh mang cho Tiểu Viêm xem.

Đáng thương Tịch Nguyễn còn chưa kịp phản ứng, sau khi bị tha lên bờ cái đuôi vẫy vẫy, không có cách nào đi đường, chỉ có thể để phụ thân vừa lôi vừa kéo vào trong cung điện.

Trong cung công chúa Tề Tề đang đại diện phụ hoàng của nàng đàm phán cùng vương tử Tịch Viêm.

Tề Tề: Tuy rằng vẫn nói nuôi phụ thân ở trong cung cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng dù gì thì cũng là một vương tử, người muốn kết hôn cũng được, sinh lễ thì chắc chắn phải có.

Tịch Viêm: Chỉ cần phụ vương người đồng ý đem Lăng gả cho ta, muốn sinh lễ gì cứ tùy tiện nói.

Phụ thân chạy vào: Tiểu Viêm, Tiểu Viêm, ta lại nhật được một con có cái đuôi, thật đáng yêu, người mau nhìn.

Tề Tề mắt sáng lên: Thật sự là rất đáng yêu nha.

Tịch Nguyễn giận: Kính nhờ nói ta anh tuấn có được không?

Công chúa Tề Tề vô cùng thích nàng tiên cá này, cho nên nói yêu cầu với Tịch Viêm: Đem hẩn trở thành sinh lễ đi, nàng tiên cá này ta mang đi, phụ thân chính là của người!

Tịch Viêm đáp ứng. Công chúa Tề Tề vui mừng mang Tịch Nguyễn rời đi.

Phụ thân vô cùng thương tâm: Người ta thiên tân vạn khổ mới tha được hẩn về đó, người ta cũng còn chưa có hỏi hẩn có tên hay không chưa đó.... Vì sao những gì ta nhật về mọi người đều thích như vậy chứ?

Tịch Viêm dỗ hẩn: Không sao, trong đại dương nhất định còn rất nhiều thứ đáng yêu, chúng ta lại đi lấy đi!

Vua Thủy Tề nghe Phúc Bá nói thất công chúa của mình phải làm tù binh khổ sở, bị vương tử bán cho công chúa nước láng giềng làm nô lệ, giận tím mặt, phái ra công chúa lợi hại nhất Nghiêm Khang đi chinh phạt.

Phụ thân ở trên bờ biển chờ mãi chờ mãi, thế nhưng chờ được nàng tiên cá tên là Nghiêm Khang, chấn động, nhảy vào trong lòng Tịch Viêm.

Phụ thân: Tiểu Viêm, con này có chút đáng sợ, không dám lấy đâu.

Tịch Viêm biết người tới không phải người tốt, ra lệnh cho đại tướng mình tín nhiệm nhất Tề Phong ra nghênh địch, bản thân đưa phụ thân tới nơi an toàn trước.

Cửu công chúa Nguyên Mẫn thấy tới là chị sáu, lén lút chạy tới hỏi: Chị sáu, người tới đây làm gì? Người cùng phụ thân bọn họ có cừu oán sao?

Nghiêm Khang: Chính văn cũng thế, mà ngoại truyện cũng vậy, dù sao từ đầu tới cuối ta đều là phụng mệnh làm việc.

Nguyên Mẫn: Ta cùng chị bảy ở đây đều vô cùng vui vẻ, người lui binh được không?

Nghiêm Khang: Người nói lui ta liền lui sao, rất mất mặt, không lui.

Nguyên Mẫn đàm phán thất bại. Trở lại trong cung đem những gì mình biết nói hết cho mọi. Mọi người thế mới biết đầu số gây ra là cái lão rùa biển thích tạo tin đồn.

Phụ thân đề nghị: Nếu không gọi lão rùa biển đến, để hẩn đi nói chuyện với Vua Thủy Tề. Nghiêm Khang không phải sẽ lui binh sao?

Công chúa Tề Tề: Nhưng mà đại dương bao la như vậy, các người ai biết làm thế nào mới có thể tìm được lão rùa biển kia?

Không có ai biết.

Phúc Bá: Ta biết, ta biết! Ta đây không phải đã hiện ra rồi sao?

Phúc Bá bị phụ thân nhờ vả, trở lại đại dương kể lại tất cả sự thật cho Vua Thủy Tề. Vua Thủy Tề biết các con gái của mình đều tìm được tình yêu ở trên bờ, không hề bị ngược đãi, trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức hạ lệnh lực công chúa lui binh. Nhưng là mệnh lệnh đưa ra quá muộn, Nghiêm Khang cùng Tề Phong đánh nhau kịch liệt, còn dùng trủy thủ có độc đâm bị thương ngón tay hấn.

Nguyên Mẫn ôm lấy Tề Phong khóc: Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Loại độc này rất lợi hại, nếu trước khi Tịch Viêm kết hôn mà chưa giải được độc, người sẽ biến thành bọt biển.

Phụ thân: Không sao, Tịch Viêm không kết hôn sẽ không có vấn đề gì mà.

Tịch Viêm sầm mặt: Cái thứ độc thối nát gì thế? Dựa vào cái gì Tề Phong bị thương thì ta lại không được kết hôn? Dem tên tác giả kia ra unction đi, quả thực là so với Andersen còn quá phận hơn!

Phụ thân: Phúc Bá, người có biết loại độc này còn cách nào khác giải không?

Phúc Bá: Theo lão nô biết, chỉ có vụ y Tiểu Kỉ ở đại dương có thể chữa.

Nguyên Mẫn lau nước mắt, vì Tịch Viêm có thể kết hôn, vì chính nghĩa không sồn đi tìm vụ y Tiểu Kỉ, ở trước cửa nhà Tiểu Kỉ gặp chị hai Trác Phi Văn.

Trác Phi Văn: Em út, ta đã sớm biết người sẽ lại vì vương tử mà đến nơi này, cho nên cố ý ở đây chờ người.

Nguyên Mẫn: Chị hai, người hiểu Tiểu Kỉ nhất, hấn có thể đưa thuốc giải cho ta không?

Trác Phi Văn: Người có nhớ ngày sinh nhật ta đã đưa cho người tàng tường hoa? Niu Niu nói nàng đã sớm chuẩn bị kỹ, miễn cho bị Tịch Viêm unction. Người hãy dùng tàng tường hoa đổi thuốc giải đi.

Nguyên Mẫn dưới sự trợ giúp của chị gái, thuận lợi mang về thuốc giải, làm cho Tề Phong hồi phục sức khỏe.

Từ đó về sau, phụ thân cùng Tịch Viêm, Nguyên Mẫn cùng Tề Phong, công chúa Tề Tề cùng Tịch Nguyên ngay ở trong hoàng cung sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

(Niu Niu: Truyện cổ tích kết thúc, happy ending, mọi người vỗ tay cho tui đi nào!!

Mọi người: Truyện vớ vẩn gì thế, phần đầu thì dài dòng, phần sau thì kết thúc qua loa, quay về viết lại!

Niu Niu: Nhưng mà em bé muốn sữa, Niu Niu buồn ngủ, không có thời gian....

Mọi người một phát đá bay, Niu Niu bay lên bầu trời, biến thành một vì sao mới lóe sáng, bị phụ thân đặt tên là: Sao Bối Bối.

Phụ thân kích động: Cái tên Bối Bối rất cuộc cũng dùng được rồi!)

27. Quyển 3 - Chương 7: Ngoại Truyện 07 - Sư Huynh

Muốn miêu tả một người, hấn là có rất nhiều từ dùng để hình dung, nói thí dụ như hấn là một người “cao thượng”, một người “thuần khiết”, một người “thoát ly thú vị cấp thấp”, vân vân.

Nếu người này còn chưa có đạt tới cảnh giới trên, cũng có rất nhiều từ hình dung có thể dùng, nói thí dụ như hấn là một người “lý trí”, một người “thông minh”, một người có “năng lực phán đoán”, vân vân.

Nếu người này cũng còn không đủ đạt tới cấp bậc trên, vẫn còn rất nhiều từ hình dung khác, thí dụ như hấn là một người “tâm thường”, một người “phổ thông”, một người “không trở ngại xã hội phát triển”, vân vân.

Nếu người này vẫn có chút không thích hợp để dùng những từ này, lui một vạn bước để nói, còn có một từ giới hạn nhất chờ ở đây.

Người có thể nói hấn là một người “bình thường”.

“Bình thường” tựa hồ là tiêu chuẩn thấp nhất để đánh giá một người, trên đời này có chín mươi chín phần chín phần trăm người đạt được tiêu chuẩn này.

Để tìm được một người không bình thường, tựa hồ cũng không dễ dàng chút nào.

Cho nên Diệp Huyền Sanh không biết mình vận khí quá tốt, hay là quá kém.

Hắn từ nhỏ đã cảm thấy những người bên cạnh mình đều không bình thường.

Ví dụ một: sư phụ của hắn.

“Sư phụ, sao ngài lại so kiếm thất bại dưới tay chưởng môn phái Hoa Sơn?”

“Lúc ấy hắn có nhiều đệ tử như vậy đứng nhìn, nếu hắn thua sẽ rất mất mặt, nói không chừng nhất thời suy nghĩ luẩn quẩn tự sát làm sao đây? đành phải cho hắn thắng.”

“Vậy vì sao ngài lại khổ sở nửa đêm lên núi Hoa Sơn giết hắn?”

“Hắn là ra cái việc cưỡng gian rồi giết chết nữ đệ tử môn hạ, đương nhiên phải giết.”

“Nếu đều phải giết hắn, ngài còn để cho hắn thể diện làm gì?”

“Sư phụ đã dạy người nhiều lần, làm người phải thiện lương....”

“>_<>

.

Ví dụ hai: ái nhân của sư phụ hắn.

“Việt thúc, người thích sư phụ ta không?”

“Thích!”

“Vậy người vì sao còn muốn cưới thê?”

“Ta cũng thích cục cưng!”

“Đâu liên quan gì Lăng đệ?”

“Nếu ta không lấy thê tử thì cũng không có cục cưng.”

“Khi người lấy thê tử làm sao biết sẽ có Lăng đệ?”

“Không biết.”

“Không biết người còn lấy thê tử?”

“Không lấy thê tử thì cũng không có cục cưng.”

“Việc ta hỏi không có liên quan gì Lăng đệ hết? Ta hỏi là vì sao người rõ ràng thích sư phụ lại còn lấy thê tử?”

“Ta trả lời rồi, bởi vì ta cũng thích cục cưng.”

“Nhưng khi người lấy thê tử căn bản không biết sẽ sinh Lăng đệ đúng không?!!” Bắt đầu phát điên.

“Không biết.”

“Không biết người vì sao còn lấy thê tử?”

“Không lấy thê tử sẽ không có cục cưng.”

“....”

Cuối cùng người bị nhiễu đến choáng váng bại lui là ai mọi người đều biết nhỉ?

.

Ví dụ ba: sư muội của hắn.

“Vị Tư, nữ hài tử bình thường đều ở khuê phòng.”

“Ừ.”

“Nữ hài tử bình thường chỉ làm nữ công không đọc thi thư.”

“Ừ.”

“Nữ hài tử bình thường đều là thẹn thùng nhất gan.”

“Ừ.”

“Nữ hài tử bình thường đều phải nghe lời trưởng bối và huynh trưởng.”

“Ừ.”

“Nữ hài tử bình thường chưa từng có đương gia tác chủ.”

“Ừ.”

“...”

“Huynh nói xong chưa?”

“Xong rồi.”

Một bàn tay trắng mịn quét tới, người nào đó bị đánh dính trên cây thông cao cao.

Việt Lăng Khê nhỏ ngắc đầu nhìn xa xa: “Tỷ tỷ, cây thông kia đáng vẻ rất giống đại sư huynh nha.”

.

Ví dụ bốn: sư đệ của hần. (Ví dụ này ngắn gọn nhất)

“Lăng Nhi, xem bên này...” Cầm quả táo trên đĩa tiểu sư đệ còn chưa biết nói, “Đệ có thích ăn không?”

Việt Lăng Khê nhỏ cười khanh khách nhìn chằm chằm quả táo chảy hai giọt nước miếng, cái tay nhỏ đưa vào miệng cắn một hồi, đột nhiên dùng giọng điệu thật đáng tiếc nói: “Không có răng...”

Ngất, đĩa nhỏ bình thường lần đầu nha nha học nói sẽ nói cái này sao?

.

Nói tóm lại, Diệp Huyền Sanh bị thương phát hiện, hần đang rất bất hạnh sinh hoạt giữa một đám người không bình thường.

Mà càng không may chính là, hần lại là một người bình thường.

Một người bình thường sinh hoạt giữa một đám người không bình thường, đương nhiên sẽ không thể hưởng thụ đến cuộc sống hạnh phúc bình thường.

Ví như một năm nọ, Diệp Huyền Sanh tiến đến một vài môn phái tiến hành khảo sát học tập, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hần lại càng khắc sâu cảm nhận được sự khác biệt giữa bình thường và không bình thường.

Sự muội của người ta...

“Sư huynh, kiếm pháp của huynh thật lợi hại.”

“Sư huynh, để muội giúp huynh lau mồ hôi.”

“Sư huynh, gió lớn rồi, mặc thêm áo khoác đi.”

“Sư huynh, đây là điểm tâm muội tự làm, huynh nếm thử chút...”

Sư muội của mình...

“Sư huynh, hôm nay đến phiên huynh làm nhiệm vụ, đi quét sân đi, nhổ cỏ nữa, sau đó bỏ ba trăm thanh củi, đừng trễ thời gian nấu cơm, làm xong nhớ đi đổi tã cho phụ thân...”

“A?!”

“Ta là nói, đi giúp phụ thân ta đổi tã cho Lăng.”

“>_<>”

Sư đệ người ta....

“Sư huynh, huynh dạy đệ bộ kiếm pháp của sư phụ một lần được không.”

“Sư huynh, kính nhờ huynh, chỉ điểm cho đệ một lần nữa đi.”

“Sư huynh, huynh dạy qua sau, đệ lĩnh ngộ được rất nhiều thứ.”

“Sư huynh, đệ tuy rằng kém cỏi hơn huynh một chút, nhưng xin hãy tin đệ nhất định cố gắng, dạy đệ đi mà!”

Sư đệ nhà mình....

“Lăng Nhi lại đây, sư huynh dạy đệ một bộ kiếm pháp mới rất lợi hại.”

“Không thích, Lăng Nhi không muốn học!”

“Bộ kiếm pháp kia thật sự rất thần kỳ nha.”

“Không muốn học đâu!”

“Lăng Nhi, xem đây là cái gì?”

“Kẹo mạch nha!!” Xông tới

“Đệ cùng sư huynh học bộ kiếm pháp kia, học xong sẽ cho đệ ăn.”

Sau nửa canh giờ, “Sư huynh, học xong, ăn

~~”

“Sao có thể như vậy?! Bộ kiếm pháp kia lúc trước ta cũng phải học suốt ba ngày...”

.

Lại như một lần nọ, cả nhà đi ra ngoài du ngoạn, đi ngang qua một ngọn núi, đột nhiên nhảy ra một đám sơn tặc, vung đao hô: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, lưu lại tiền mại lộ!”

Diệp Huyền Sanh nhìn xem bên cạnh đám người già (?) yếu (?) nữ (?) trẻ (?), cảm thấy không thể thoái thác bước lên phía trước đón.

“Các vị hảo hán, để người thuận tiện, chính mình phương tiện, cả nhà tại hạ đều không phải thương nhân, lộ phí không nhiều lắm, cầm lấy thỏi bạc này, mỗi người đi một đường được không?” Lời nói tương đương bình thường này đương nhiên trong nhà chỉ có mình hắn nói.

Có điều đáng tiếc là, tuy rằng nói rất bình thường, vẫn không có sơn tặc nào để ý đến hắn.

Gặp đại đồ đệ ra quân vô dụng, đôi trưởng bối đương nhiên sẽ theo sau ra mặt.

“Các ngươi hãy nghe ta nói, nguyên tắc thứ nhất làm người là phải thiện lương.” Bắt đầu truyền kinh giảng đạo.

“Đúng vậy, phải thiện lương.” Trợ lực.

“Chặn đường cướp bóc không phải hành vi mà một người thiện lương nên làm.” Biểu tình vô cùng đau đớn.

“Không nên đâu.” Biểu tình giống như trên.

“Các ngươi tốt nhất nên mau chóng chấm dứt hành động thương tổn người khác đi.” Đột nhiên giọng điệu nghiêm túc.

“Chấm dứt đi.” Giọng điệu cũng giống như trên.

“Nếu không chấm dứt ta cũng chỉ đành giết người.” Lạnh lùng uy hiếp.

“Phải giết người. A?! Giết người? Giết người?? Giết người a a a a?!!!!” Phát điên.

Bọn sơn hai mặt nhìn nhau: “Hai người này có phải có bệnh gì không?”

Đối với kết luận này Diệp Huyền Sanh lập tức ở tận sâu thẳm bên trong tâm hồn hai mươi vạn phần đồng ý.

Cuối cùng Nhan Vị Tư tiến lên.

Gia chủ ra mặt đương nhiên là phải giải quyết vấn đề.

“Tiểu ngốc qua,” Nhan Vị Tư ném một thỏi bạc xuống đất, “Giẫm bẹp nó đi, càng bẹp càng tốt.”

Việt Lăng Khê nhỏ sỏi nổi hăng hái tiến lên, dùng chân đem thỏi bạc giẫm bẹp y như tờ giấy “Tỷ tỷ, tỷ muốn dùng nó để thêu hoa à?”

Bọn sơn tắc nhìn thỏi bạc bị một đứa bé một phát giẫm lên thành mỏng như tờ giấy, trong chớp mắt chạy mất sạch.

Diệp Huyền Sanh không phải không thừa nhận, gia chủ quả nhiên vẫn là có tất yếu tồn tại.

.

Một người bình thường sinh sống trong một đám người không bình thường, đương nhiên là người thường xuyên bị bắt nạt, thậm chí có đôi khi chẳng có ai muốn bắt nạt hẳn, tự hẳn cảm thấy bị bắt nạt.

Nêu ví dụ một:

“Sư phụ, Việt thúc, lần này ta đi ra ngoài, đã đánh bại ba vị cao thủ kiếm bậc nhất, hiện giờ người trên giang hồ đều gọi ta là ‘Ngọc Diện thần kiếm’!”

“Ngọc Diện thần kiếm..... Tiểu Huyền à, bọn họ làm sao biết ngươi thích ăn mì bột ngô* nhất?”

“>_<>

Ví dụ hai:

Xuất sư bên ngoài không bao lâu, đã thành một nhân vật quyền thế hô phong hoán vũ trên giang hồ, đi tới chỗ nào cũng được tặng hoa, vỗ tay cùng ánh mắt sùng bái, nhưng mà về đến nhà thì....

“Sư phụ, ta đã trở về!”

“Đang muốn tìm ngươi đâu, cái bát ta cho mèo ăn có phải ngươi cầm đi hay không?”

“>_<>

....

“Việt thúc, ta đã trở về!”

“Ồ, về rồi đấy à.” Không chút để ý đi lướt qua người, nhớ tới cái gì lại quay đầu hỏi, “Ngươi đi ra ngoài hồi nào vậy?”

“>_<...., nửa=”” năm=””>

....

“Đại sư huynh, huynh đã trở lại!” Nhào vào

~~ Cảm động quá, rơi lệ ôm lấy thân thể mềm nhũn của tiểu sư đệ, “Lăng Nhi, cũng là đệ nhớ rõ sư huynh....”

Lục túi tiền, ta lục ta lục ta lục....”Đại sư huynh, huynh không mang kẹo về cho Lăng Nhi à?”

....

“Vị Tư, ta đã trở về.”

“....”

“.... Sư phụ, Việt thúc, Lăng Nhi, Vị Tư đâu?”

Diệp Huyền Sanh vẫn thường nghĩ, nếu có một ngày, bên cạnh mấy người này đều trở thành bình thường, a, ý tưởng này không có khả năng, đổi cái khác, nếu có một ngày, mấy người này đều biến mất, thật là hạnh phúc biết bao nhiêu, nhất định sẽ hạnh phúc đến nằm mơ cũng phải mỉm cười.

Nhất định thế.

Nhưng mà....

“Vị Tư đâu? Sao không có ở nhà?”

“Cùng vị hôn phu đi ra ngoài rồi.”

“.... A? Vị hôn phu?!”

“Tiểu Huyền à, tháng sau Vị Tư sẽ gả tới kinh thành, cục cưng đi cùng nàng, ta và sư phụ người cùng nhau đi ra ngoài du ngoạn. Một mình người ở nhà, cửa sổ phải nhớ đóng kỹ nha.”

“Các người nói gì?”

“Một mình ở nhà đừng sợ hãi nha.” Sờ sờ.

“Một mình....” Ánh mắt có chút ướt. Nhất định là tối qua ngủ không ngon, thế cho nên nghe được tin tốt như vậy, cũng không có sức mà cười.

Trở về phòng. Đóng cửa lại.

Chẳng qua là sư muội xuất giá, sư đệ thành của hồi môn, đôi sư phụ đi du ngoạn.

Nam tử trưởng thành hai mươi tám tuổi bình thường, hẳn là sẽ không vì nguyên nhân như thế mà rơi nước mắt đi?

Hắn là bình thường, cho nên hẳn cũng không thể rơi nước mắt.

Không thể....

Lau đi chất lỏng trên mặt, kiểm tra một chút cửa sổ đã đóng kỹ chưa, lúc này mới yên tâm mà khóc to.

Vì sao đến tận lúc này mới phát hiện, kỳ thật bản thân, cũng không tính là một kẻ bình thường.

.

“Người hỏi đại sư huynh ta là người thế nào á?” N năm sau, phụ thân nói với Tiểu Kỉ khiêm tốn tới thỉnh giáo, “Hắn giống sư phụ ta mềm lòng, giống cha ta hay quên, giống tỷ tỷ của ta thông minh có năng lực, cũng giống ta thích tiểu hài tử. Người phải nhớ rõ một chút, nếu hẳn mắng không bình thường, có nghĩa là hẳn nhất định vô cùng thích người.”

Trác Phi Văn vui tươi hơn hớn nói, “Thế thì tốt quá, giống Tiểu Kỉ như vậy, muốn không bị mắng không bình thường cũng khó.”

“Người có ý gì?!” Tiểu Kỉ nổi giận, một chưởng vung tới, người nào đó bị đánh bay lên cành cây thông.

Phụ thân ngẩng đầu nhìn người hình quả thông xa xa, lộ ra nụ cười hoài niệm.

28. Quyển 3 - Chương 8: Ngoại Truyện 08 - Cãi Nhau

Tịch gia mặc dù là một nhà tất cả đều là nam nhân, nhưng dưới tình huống bình thường mà nói, là căn bản không có khả năng phát sinh chuyện cãi nhau. Nếu không tin, mọi người hãy tưởng tượng một chút:

Nếu như phụ thân và Tịch Viêm cãi nhau....

Tịch Viêm: “Hắn dám!”

Phụ thân: “Hu hu hu

~~~”

Nếu là Tịch Thiên và Tịch Viêm cãi nhau....

Tịch Viêm: “Nó dám!”

Tiểu Thiên: “

~ Cứu mạng a

oa

”

Nếu như Tịch Nguyên và Tịch Viêm cãi nhau....

Tịch Viêm: “Hắn dám!”

Tịch Nguyên: “.... Đại ca, tuy rằng đệ quả thực không dám, nhưng huynh thật sự không có sáng tạo chút nào....”

Nếu như là Tịch Nguyên và Tiểu Thiên cãi nhau đâu?

Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên giận! Tiểu Thiên về sau sẽ không thềm để ý huynh nữa!”

Tịch Nguyên: “Cảm giác tiêu chuẩn của mình lập tức bị hạ xuống rất nhiều, ta mới không thềm cùng cục cứng dốt nát cãi nhau!”

Nếu phụ thân và Tiểu Thiên cãi nhau....

Phụ thân: “Tiểu Thiên....”

Tiểu Thiên: “Phụ thân....”

Hai người ôm chặt lấy nhau: “Hai người chúng ta tình cảm tốt nhất, vì sao phải cãi nhau?”

Như vậy thứ nam Tịch Nguyên kẹp ở giữa có thể hay không cãi nhau với phụ thân đâu?

Vừa dứt lời, Tịch Nguyên ôm đầu đầy cục u từ trong phòng chạy đến nơi kín đáo trốn thoát, phụ thân ở phía sau liều mạng ngăn cản Tịch Viêm: “Tiểu Viêm ngươi không nên tức giận, không phải Tiểu Nguyên muốn cãi nhau với ta, là Niu Niu nói đó! Ngươi đi đánh Niu Niu, đừng đánh Tiểu Nguyên mà

~”

Vốn không cãi nhau cũng là chuyện tốt, nhưng mà có một ngày....

“Phúc Bá người xem, quyển sách này viết, một gia đình chưa bao giờ cãi nhau không phải là một gia đình bình thường, bởi vì cãi nhau là một phương thức câu thông tương đối kịch liệt, dễ dàng nhất để nghe được suy nghĩ thật sự của đối phương. Người cho tới giờ cũng chưa bao giờ cãi nhau bình thường đều tự áp lực chính mình, mà hậu quả của việc quá mức áp lực....” Phụ thân nước mắt giàn giụa ngẩng đầu, “Làm sao bây giờ? Ta không muốn nhà chúng ta tan tành đâu!”

Phúc Bá: “Lão gia đừng khóc, muốn cãi nhau còn không phải rất dễ dàng sao?”

.... Hai ngày sau.

Phúc Bá: “Ở nhà chúng ta, muốn cãi nhau thật đúng là không dễ dàng....”

Vì thế phụ thân liên phiền não thật lâu thật lâu.

Qua vài ngày, Tiểu Kỉ tới đưa thuốc cho phụ thân, thuận tiện vào chơi.

Tiểu Kỉ: “Lão gia, Phúc Bá, các người đang nói chuyện gì vậy?”

Phụ thân: “Chúng ta đang thảo luận, làm thế nào mới có thể đem một phương thức câu thông tương đối kịch liệt đưa vào cuộc sống hàng ngày của nhà chúng ta, do đó làm cho mỗi người trong nhà cũng không cần tiếp tục áp lực chính mình, nhằm gia tăng tính ổn định cùng mức độ hiểu biết lẫn nhau trong gia đình....”

Tiểu Kỉ: “Nghe không hiểu.”

Phúc Bá: “Ý của lão gia là, làm thế nào để cùng người trong nhà cãi nhau một trận?”

Tiểu Kỉ bĩu môi: “Muốn cãi nhau còn không dễ sao?”

Lúc này Tịch Viêm từ trong phòng đi ra, Tiểu Kỉ chỉ vào một cái túi ngọc bên hông hắn: “Cái này là phụ thân đưa người đúng không?”

Phụ thân ở phía sau gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Tiểu Kỉ: “Vừa thấy chỉ biết, tay nghề kém như vậy, phối màu khủng bố như vậy, không biết làm thì đừng làm, đeo cái thứ thế này thật mất mặt!”

Phụ thân nước mắt đầm đìa.

Tịch Viêm giận dữ: “Người quản được sao? Ta thích không được sao!? %##.... %%...”

Vì thế bắt đầu cãi nhau.

Vụ cãi nhau thứ nhất xong, Tịch Nguyên từ bên ngoài kết thúc công việc trở về.

Tiểu Kỉ đang mài một cái kéo: “Không biết mài đã sắc chưa, thử một lần xem.” Vì thế thuận tay từ bên hông Tịch Nguyên lấy ra một cái khăn tay cắt thành hai mảnh: “Ừm, dường như đã mài tốt lắm...”

Tịch Nguyên nổi giận: “Cái khăn đó là Tề Tề tặng ta mà

”

Tiểu Kỉ: “Dù sao cũng chỉ là thứ đi chợ mua ở cửa hàng thôi mà, có cái gì đặc biệt hơn chứ?”

Tiểu Nguyên: “ % .... —*% ....”

Vì thế bắt đầu cãi nhau.

Vụ cãi nhau thứ hai xong, Tiểu Thiên rút cục làm xong bài tập hôm nay.

Tiểu Thiên: “Phụ thân! Con học thuộc hết bài thơ cổ kia rồi, ngài nghe nha, ly ly —— nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh, dã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong —— xuy hựu sinh!”

Phụ thân: “Tiểu Thiên đọc thật giỏi!!”

Tiểu Thiên: “Phụ thân, loại nguyên thượng thảo này thật tốt, đốt đều không chết, không giống loại hoa nhà chúng ta, vừa bị Tiểu Kỉ ca ca sờ qua sau, ba năm cũng chưa nảy mầm!”

Tiểu Kỉ lộ ra hàm răng trắng tinh, cười lạnh: “Người không cần cố gắng đọc thơ như vậy, kiểu người nông cạn như Lâu Kinh Hoài, chỉ cần khuôn mặt nhỏ nhắn kia của người vẫn xinh đẹp như vậy, hắn vẫn sẽ thích người.”

Tiểu Thiên dựng thẳng lông mày, giận dữ: “Kinh Hoài ca mới không phải loại người như vậy!! # ? %.... —*....”

Vì thế bắt đầu cãi nhau.

Vụ cãi thứ ba xong, Tiểu Kỉ vỗ tay xoay người lại hỏi: “Thế nào? Ta nói rồi muốn cãi nhau thực dễ dàng đi?”

Phụ thân gãi đầu: “Đối với người dường như tương đối dễ dàng một chút...”

Tiểu Kỉ lấy ra một cái khăn tay đưa cho phụ thân: “Thay ta trả lại cho Tịch Nguyên, ta còn chưa có thật sự cắt đầu, tuy rằng không biết võ công, nhưng công phu ảo thuật của ta chính là học từ Phúc Bá đó!”

Phụ thân trong mắt tỏa ánh sao: “Oa

~ thật là lợi hại, ta thật sự rất, rất, rất bội phục..... Phúc Bá nha!”

Tiểu Kỉ giận dữ: “Này, phải bội phục cũng nên là bội phục ta chứ!.... —% #....”

Vì thế bắt đầu cãi nhau. ?

Vụ cãi nhau thứ bốn xong, phụ thân rút cuộc yên tâm.

“Nguyên lai tiểu hài tử nhà ta cũng biết cãi nhau, bọn họ không có áp lực chính mình thật tốt quá, như vậy nhà chúng ta sẽ không tan tành! Người nói có đúng hay không, Phúc Bá?” Nhìn trái nhìn phải, “A? Phúc Bá đâu?”

Ngoài cửa Tịch gia.

Phúc Bá: “Tiểu Kỉ à, thật sự phiền người quá. Đây là thù lao, cầm đi.”

Tiểu Kỉ từ trong tay Phúc Bá tiếp nhận một bọc giấy, mở ra ngửi ngửi: “Hóa ra thật sự là hạt giống của băng nhung thảo, người từ nơi nào lấy được vậy?”

Phúc Bá: “Tiểu đệ đệ của Chiêm hầu gia thích nhất các loại kì hoa dị thảo, trong hoa phòng nhà hắn có rất nhiều hạt giống các loại hoa cỏ hiếm có.”

Tiểu Kỉ: “Thế giúp ta lấy chút hạt giống của kim phỉ hoa đi.”

Phúc Bá: “....”

Tiểu Kỉ: “Quên đi, nhìn vẻ mặt của người là biết, nhất định là lớn tuổi, chỉ biết thu thập tin tức, không biết trộm thứ gì hết.”

Phúc Bá giận dữ: “Tiểu tử người nói cái gì? Nhớ năm đó ta.... * # %.... ....”

Vì thế lại bắt đầu cãi nhau.

Kết luận thứ nhất: Tiểu Kỉ là một người chưa bao giờ áp lực chính mình.

Kết luận thứ hai: Phúc Bá là một thành viên không thể thay thế của Tịch gia.

Kết luận thứ ba: Nhớ năm đó của Phúc Bá, nhất định là quá khứ mà mọi người muốn cũng không nghĩ ra nổi....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nguoi-cha-va-ba-dua-con>